மாந்தருக்குள் — ஒரு தெய்வம்

'கல்கி'

மங்கள நூலகம்
சென்னை-6

உங்கள்
நூலகம்

மாந்தருக்குள் ஒரு தெய்வம்

பாகம் - 1

கல்கி

மங்கள நூலகம்

முதற் பதிப்பு : மார்ச்சு 1955

முதற் பாகம்

விலை ரூபாய் ஆறு

Printed by R. Surianarayanan, at Gnanodaya Press
11, Anderson Street, Madras-1

காந்திகண்ட ராமராஜ்ய கனவு பலிக்கவே
கருத்தில் என்றும் புத்தர்தந்த கருணைதழைக்கவே
சாந்திபொங்கி தமிழகத்தில் தருமம் ஓங்கவே
சமத்துவத்தில் சுதந்தரத்தை அமைத்து வாழவே
மாந்தருக்குள் தெய்வமென்ற நூலை அருளிய
மன்னனை கல்கி பாத மலரைப் போற்றுவேன்.

—கொத்தமங்கலம் சுப்பு

முகவுரை

அவதார புருஷர்கள் பலர் தோன்றிய பெருமை உடையது நம் நாடு. யுகத் திருப்பங்களில், அரசியல், சமூகம், இலக்கியம், சமயம், இவை சீர்குலைவதற்கான நிமித்தங்கள் தோன்றும் பொழுது, கடவுள் தன்மை மிக்க மகான்கள் எதிர்பாராத விதமாய் வருகின்றனர். குறைபாடுகளைத் தீர்த்துவிட்டு அதிசய மான வழியில் மறைகின்றனர். புத்தபிரான், சங்கரர், சைதன்யர் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் போன்ற பெருந்தகையோரின் மரபில் வந்து, அண்மையில் நம் கண்முன்பே திருச்செயல்களை நிகழ்த்தியவர் காந்திமஹாத்மா. மற்ற அவதார புருஷர்களிடம் தென்படாத தனிச் சிறப்பு இவருக்கு உண்டு. மக்களோடு ஒருவராக இவர் இழைந்து பழகியவர்; ஏழையின் உள்ளத்தை உணர்ந்தவர்; கடல்போன்ற எதிர்ப்புக்களுக்கு அசையாத மலைபோன்ற உறுதியினர்; தீவிர உண்மைகளைச் சோதனை செய் வதில் சற்றும் தளராதவர். உடல் வருந்தினாலும் உள்ளத் தெளிவை விடாதவர். முரணுக நின்று போரிட்ட மூட நம்பிக்கையை விலக்கத் தம் மன்னுயிரையும் இழக்கத் துணிந் தவர். 'நாம் யார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம், நரகத்தில் இடர்ப்படோம்; நடலை இல்லோம், ஏமாப்போம், பிணியறியோம், பணிவோம் அல்லோம்; இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை' என்ற அப்பரது வாக்கை மெய்ப்பித்தவர்.

அற்புதங்கள் நிரம்பிய இவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுத முற்றிலும் தகுதி உள்ள ஓர் இலக்கிய கர்த்தா தமிழ் நாட்டுக்குக் கிடைத்தது அதன் பெரும் பாக்கியமென்றே கூறலாம். இன்று தமிழ் மொழியை உயர்ந்த பீடத்தில் வைத்த பெருமை 'கல்கி'யையே சாரும். தமிழர் இதயத்தில் என் றென்றும் இடம் கொண்ட அவர் ஆக்கிய இந்த திவ்ய சரிதை எத்துணை அழகு வாய்ந்ததாய் இருக்கவேண்டும்! இதைப் புத்தக வடிவில் வெளியிடும் எமக்கு ஏற்படும் மகிழ்ச்சி ஒரு புறம் இருக்கட்டும். தாம் சிருஷ்டிசெய்த இவ்வரிய செல் வத்தை அனைவரும் படித்து இன்புறுவதைப் பாராமல் அவர் பரமபதம் அடைந்ததுதான் எங்களுடைய பெருங்குறை. இருந் தாலும் நித்திய உலகிலிருந்து இந்தச் சிறு முயற்சியின்மீது தம் நோக்கைச் செலுத்தி அவர் எங்களுக்கு நிறைவான ஆசி தருவாரென்பது திண்ணம். தமிழன்பர்கள் இந்நூலை வரவேற் பதன்மூலம் அவருடைய திருக்குறிப்பைப் பெற்றவராவோம்.

பதிப்பாளர்.

ஸ்ரீ ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி (கல்கி)

அமரர் கல்கி

எளிய குடும்பத்திலே பிறந்து சுயமுயற்சியால் முன்னுக்கு வந்த மேதைகளில், "கல்கி" ஸ்ரீ. ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களும் ஒருவர்.

பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோதே தேசிய இயக்கத்தில் ஈடுபட்டுவிட்டார். சிறைக்குப் போனார். விடுதலையாகி வந்தபிறகு, "நவசக்தி"யில் திரு. வி. க., வுக்குக் கீழே சில ஆண்டுகள் தொண்டாற்றினார். பின்பு, ராஜாஜி அவர்களுடைய அன்புக்கும் அபிமானத்துக்கும் பாத்திரராகி திருச்செங்கோடு சென்று, கதர்ப்பணியிலும் மதுவிலக்குத் தொண்டிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். அப்புறம், ஸ்ரீ. எஸ். எஸ். வாஸனுடைய அழைப்புக் கிணங்க, சென்னைக்குச் சென்று, "ஆனந்த விகடன்" ஆசிரியப் பொறுப்பேற்று, பல ஆண்டுகள் அதைச் சிறப்பாக நடத்தினர். இந்தியாவிலேயே பிரபலமான வாரப் பத்திரிகையாக அதை ஆக்கினர். இணையற்ற தம் எழுத்துத் திறமையாலே எல்லோரையும் பிரமிக்க வைத்தார். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே, "ஆனந்த விகடன் யுகம்" என்று சொல்லும்படியாக ஒரு காலத்தையே சிருஷ்டித்தார். பின்பு "கல்கி"யைத் தொடங்கினர். ஸ்ரீ சதாசிவத்தின் அபூர்வமான நிர்வாகத் திறமையாலும் ஒத்துழைப்பின் மூலமும், ஒரு சில ஆண்டுகளுக்குள் அதை "விகட"னுக்கு இணையாக ஆக்கினர். "விகடன்" மூலமும், "கல்கி" மூலமும் தமிழ் நாட்டில் மொழிப் பற்றும் தேசப்பற்றும் ஏற்பட அவர் செய்த தொண்டை என்றும் மறக்கவே முடியாது.

இருபதாம் வயதில் பிடித்த பேனாவை, ஐம்பத்து மூன்றும் வயது வரை—அதாவது, மறையும் வரை கீழே வைக்கவே இல்லை.

"சாவதற்குள் என் சக்தி முழுவதையும் உபயோகித்துவிட விரும்புகிறேன். வாழ்க்கையை ஒரு சிறு மெழுகுவர்த்தியாக நான் கருதவில்லை. அதை ஓர் அற்புத ஜோதியாக மதிக்கிறேன். அதை எதிர்கால சந்ததியாருக்குக் கொடுப்பதற்குமுன், எவ்வளவு பிரகாசமாக எரியவைக்க முடியுமோ அவ்வளவு பிரகாசமாக அதை எரிய வைக்க விரும்புகிறேன்" என்றார் காலஞ்சென்ற பெர்னர்ட் ஷா. அதை அப்படியே வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தவர் "கல்கி".

* * * *

தமிழ்க் கவிதைக்கு பாரதி எப்படி புத்துயிர் அளித்தாரோ அப் படியே வசன இலக்கியத்துக்கு நவஜீவன் அளித்தவர் "கல்கி".

தமிழில் எதை வேண்டுமானலும் எழுத முடியும், — அதையும் ரொம்ப ரொம்ப எளிய தமிழிலே எழுத முடியும், குழந்தைகள்கூட அதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதை நிரூபித்தவர் "கல்கி".

அரசியல், பொருளாதாரம், இலக்கியம், சங்கீத விமரிசனம் — எல்லாவற்றிலும் அவர் தன்னிகரற்று விளங்கினர். கவிதைகளும் இயற்றியுள்ளார். அவர் தொடாதது எதுவுமே இல்லை; அவர் தொட்டுப் பொன்னாக்காதது எதுவுமே இல்லை.

சாகா வரம்பெற்ற அபூர்வமான சரித்திர நவீனங்களை அவர் தமிழுக்கு அளித்துள்ளார். "சிவகாமியின் சபதம்", "பொன்னியின் செல்வன்", "பார்த்திபன் கனவு" முதலிய நூல்கள், இன்னும் ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்தபிறகுங்கூட தமிழ் மக்களுடைய இதயங்களை இன்பத்தில் ஆழ்த்திக்கொண்டிருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

* * * *

மொழிக்குப் புத்துயிர் அளித்தது போலவே மக்களின் வாழ்க்கையி லும் அவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். நல்ல காரியம் எதுவாயிருந்தாலும் அதில் முன்னின்று உழைத்தார். அவர் கலந்து கொள்ளாத முக்கிய விழா எதுவுமே இல்லை. பாரதிக்கு எட்டயபுரத் தில் ஒப்புயர்வற்ற நினைவுச் சின்னம் கட்டினர். தேசத்தின் தந்தையா கிய காந்தி மகாத்மாவுக்கு ஸ்தூபி கட்ட அரும்பாடுபட்டார். தூத்துக் குடியில் வ. உ. சி., கல்லூரி ஏற்படுத்துவதற்குப் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொண்டார். முதுபெரும் எழுத்தாளராகிய வ. ரா., வுக்கும் வேறு பல கலைஞர்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும் நிதி திரட்டிக் கொடுத்து உதவி செய்தார். அன்னதான சிவன் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்து சிறந்த பணியாற்றியிருக்கிறார்.

சொல்லாலும் செயலாலும் எழுத்தாலும் கடைசி மூச்சு இருக்கும் வரை தமிழ் நாட்டுக்கு உழைத்த பெரியார் அவர்.

ஸ்ரீ ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி மறைந்து விட்டபோதிலும், "கல்கி" தமிழ் இலக்கிய வானிலே என்றும் அழியாப் புகழுடன், அமரதாரை யாக விளங்குவார்.

பொருளடக்கம்

எண்		பக்கம்
1.	அன்னையும் பிதாவும் ...	1
2.	கல்வியும் கல்யாணமும் ...	9
3.	சத்தியம் காத்தது ...	12
4.	அஹிம்சை உதயம் ...	15
5.	பயத்துக்கு மருந்து ...	18
6.	கடல் பிரயாணம் ...	23
7.	லண்டன் வாழ்க்கை ...	29
8.	நாஸ்திகத்தில் வெறுப்பு ...	37
9.	பாரிஸ்டர் ஆனர் ...	41
10.	கவலைக் கடல் ...	46
11.	கோர்ட்டில் முதல் வழக்கு ...	49
12.	வாழ்வில் முதல் அதிர்ச்சி ...	55
13.	அதிர்ஷ்டப் பிரயாணம் ...	62
14.	தலைப்பாகைத் தகராறு ...	69
15.	வழியில் நேர்ந்த விபத்து ...	75
16.	மேலும் சோதனைகள் ...	82
17.	பிரிட்டோரியாவில் ...	88
18.	சமூகத் தொண்டு ...	94
19.	வழக்கின் முடிவு ...	98
20.	ஏசுவின் போதனை ...	102
21.	காந்தியை நிறுத்துங்கள் ...	109
22.	வாக்குரிமைப் போர் ...	114
23.	நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸ் ...	120
24.	பாலசுந்தரம் ...	124
25.	மூன்று பவுன் தலைவரி ...	132
26.	தாய் நாட்டில் ...	137
27.	பிரசார யாத்திரை ...	143
28.	கடலில் அபாயம் ...	151
29.	கரையில் ஆபத்து ...	160
30.	வழக்கு வேண்டாம் ...	169
31.	எளிய வாழ்க்கை ...	173
32.	போயர் யுத்தம் ...	179

எண்			பக்கம்
33.	கஸ்தூரிபாயும் கண்டஹாரமும்	...	185
34.	கல்கத்தா காங்கிரஸ்	...	193
35.	கர்ஸான் தர்பார்	...	201
36.	கோகலேயின் விருந்தாளி	...	204
37.	காசியில் ஏமாற்றம்	...	209
38.	நம்பிக்கைச் சோதனை	...	213
39.	சேம்பர்லின் பேட்டி	...	219
40.	லஞ்சப் பேய்	...	226
41.	கஸ்தூரிபாய்த் தெய்வம்	...	231
42.	'கூலிச் சேரி'யில் கொள்ளை நோய்	...	236
43.	போனிக்ஸ் பண்ணை	...	245
44.	பிரம்மசரியம்	...	253
45.	பிள்ளைகளின் கல்வி	...	261
46.	அன்னையின் மன உறுதி	...	267
47.	கறுப்புச் சட்டம்	...	272
48.	சத்தியாக்கிரஹ உதயம்	...	281
49.	அஹிம்சத்தின் சபதம்	...	287
50.	முதல் தண்டனை	...	294
51.	முதல் ராஜி	...	299
52.	ஹே ராம்!	...	307
53.	சாந்த மூர்த்தி	...	317
54.	ஸ்மட்ஸ் மோசடி	...	326
55.	ஏறுதே, தீ!	...	335
56.	ஏறு கப்பல்!	...	342
57.	உண்ணாவிரத வெற்றி	...	350
58.	டால்ஸ்டாய் பண்ணை	...	355
59.	கடின சோதனைகள்	...	361
60.	கோகலே விஜயம்	...	368
61.	வீரத் தமிழ்ப் பெண்மணிகள்	...	375
62.	வள்ளியம்மை	...	384
63.	தொழிலாளர் தியாகம்	...	389
64.	அக்னி பரீட்சை	...	397
65.	சத்தியமே ஜயம்	...	404

மாந்தருக்குள் ஒரு தெய்வம்

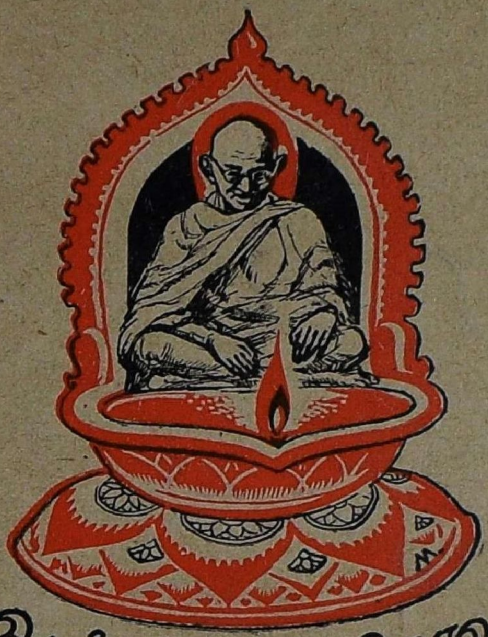

1. அன்னையும் பிதாவும்

தம்பி! பள்ளிக்கூடத்தில் நீ சரித்திர பாடங்கள் படிக்கிறாயல்லவா? சரித்திர பாடங்களில் பல தேதிகளை நெட்டுருச் செய்யும்படி உபாத்தியாயர்கள் சொல்கிறார்கள். சரித்திர பாட புத்தகத்தின் கடைசியில் ஐந்து பக்கம் நிறையத் தேதி அநுபந்தம் சேர்த்திருக்கிறது. வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் காலம் முதல் ஒவ்வொரு வைஸ்ராயும் இந்தியாவுக்கு வந்த தேதியும் போன தேதியும் இரண்டு பக்கங்கள் நிறைய இருக்கின்றன.

அவ்வளவு தேதிகளையும் நீ ஒன்று விடாமல் மனப்பாடம் செய்ய வேண்டியிருக்கிற தல்லவா?

உண்மையில், அந்தத் தேதிகளை யெல்லாம் நீ நெட்டுருச் செய்ய வேண்டிய அவசியமே இல்லை. புத்தகத்திலேதான் அச்சுப் போட்டிருக்கிறார்களே! வேண்டும்போது எடுத்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாமே?

இந்திய சரித்திர பாடத்தில் சுமார் பதினைந்து தேதிகள் உனக்கு ஞாபகம் இருந்தால் போதும். தேதி என்றால், மாத மும் தினமும்கூட அல்ல. சுமாராக வருஷம் தெரிந்திருந்தால் போதும். எந்த நூற்றாண்டு என்பது தெரிந்தாலும் போதும்.

மகான் புத்தர் எந்தக் காலத்தவர் என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அப்புறம் அசோகர் காலமும் சந்திரகுப்த விக்ரமாதித்யர் காலமும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். திருவள்ளுவர், மகேந்திர பல்லவர், ஹர்ஷவர்த்தனர், இராஜ ராஜ சோழர், சங்கரர், இராமானுஜர், அக்பர், சிவாஜி இவர்கள் வாழ்ந்த காலம் உனக்குத் தெரிய வேண்டும்.

மேற்கூறிய தேதிகளுக்குப் பிற்பாடு உனக்கு முக்கியமாகத் தெரிந்திருக்க வேண்டிய தேதி எது தெரியுமா? சொல்லுகிறேன், கேள்! கேட்டு, மனத்தில் மறக்க முடியாதபடி பதித்து வைத்துக்கொள்!

1869ஆம் அக்டோபர்மீ 2ஆம் உன் நினைவில் என்றென்றைக்கும் இருக்க வேண்டும்.

அந்தத் தேதியிலேதான் மாந்தருக்குள் தெய்வமான மகாத்மா காந்தி அவதரித்தார்.

தம்பி! நான் சொல்வதைத் தவறாக எண்ணிக் கொள்ளாதே! பிறக்கும்போதே காந்திஜி மகாத்மாவாகப் பிறந்து

விடவில்லை. உன்னையும் என்னையும் நாட்டிலுள்ள எல்லாரையும் போல் அவரும் பிறந்தபோது சாதாரணக் குழந்தையாகத் தான் பிறந்தார் அப்படிப் பிறந்த குழந்தை மாநிலத்துக்கு ஒரு தலைவராகவும் மனித குலத்துக்கு ஒரு வழிகாட்டியாகவும் பிற்காலத்தில் ஆகப்போகிறது என்று அப்போது யாரும் எண்ணவில்லை; குழந்தையின் பெற்றோர்களும் அவ்விதம் நினைக்கவில்லை.

இந்தியா தேசத்தின் படத்தைப் பார்! குஜராத் எனப்படும் சூர்ஜரத்துக்கு மேலே கத்தியவார் என்று இருக்கிறதல்லவா? இந்தப் பிரதேசத்திலேதான் முன்னொரு சமயம் 'ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான்' வட மதுரை நகரை விட்டு வந்து துவாரகை என்னும் புதிய தலைநகரை அமைத்துக் கொண்டார். எதற்காகத் தெரியுமா? ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மதுரையின் மன்னராயிருந்தபோது ஓயாமல் பொல்லாத பகைவர்களுடன் யுத்தம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கு யுத்தம் போதும் போதும் என்று ஆகிவிட்டது. "யுத்தமும் வேண்டாம்; மதுரை ராஜ்யமும் வேண்டாம்!" என்று சொல்லி விட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் தம்முடைய உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள், பிரஜைகள், சேனைவீரர்கள் எல்லாரையும் அழைத்துக் கொண்டு கத்தியவாருக்கு வந்து விட்டார்.

இப்படிச் செய்வதின் மூலமாகவாவது அந்தப் பகைவர்களின் மனத்திலுள்ள துவேஷம் போகாதா, பகைமை மறையாதா, அவர்கள் நல்லவர்களாகிவிட மாட்டார்களா என்று நினைத்தே பகவான் அவ்விதம் செய்தார்.

கத்தியவார் கடற்கரையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் துவாரகை நகரைக் கட்டிக் கொண்டார். இதனாலேதான் துவாரகாபுரி ஆலயத்திலுள்ள கண்ணபெருமானுக்கு 'ரண சோட் நாதர்' என்ற திருநாமம் வழங்கி வருகிறது. (ரணம்: யுத்தம்; சோட்: விட்ட; நாதர்: பெருமான்)

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அதே கத்தியவார் பிரதேசத்திலேதான், "யுத்தம் வேண்டாம்! பகைமை வேண்டாம்!" என்று உபதேசித்த காந்தி மகானும் பிறந்தார். அவர்

பிறந்த ஊருக்குப் போர்பந்தர் என்று பெயர். 'சுதாமாபுரி' என்ற பழைய பெயரும் அந்தப் பட்டணத்துக்கு உண்டு. 'சுதாமா' என்பது குசேலருக்கு இன்னொரு பெயர் என்பது உனக்கு நினைவிருக்கிற தல்லவா?

மகாத்மாவின் பெற்றோர்கள் 'பனியா' என்று சொல்லப் படும் வைசிய சாதியார். (காந்திஜிதான் சாதி குலப் பிறப் பென்னும் மாயைகளை யெல்லாம் கடந்த மகாத்மா ஆயிற்றே! ஆகையினால்தான், காந்திஜியின் பெற்றோர் 'வைசிய சாதி' என்று சொன்னேன்.) வைசிய சாதி என்றாலும் காந்திஜியின் முன்னோர்கள் வர்த்தகத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள் அல்ல. கத்தியவாரில் அனேக சுதேச சமஸ்தானங்கள் உண்டு. காந் திஜியின் பாட்டனாரும் அவருக்கு முன்னால் மூன்று தலைமுறை யினரும் கத்தியவாரில் உள்ள சமஸ்தான மன்னர்களுக்கு முதன் மந்திரிகளா யிருந்து வந்தார்கள்.

காந்திஜியின் பாட்டனாரான ஸ்ரீ உத்தம சந்திர காந்தி என் பவர் ஒரு தீர புருஷர். போர்பந்தர் சமஸ்தானத்தில் அவர் திவான் வேலை பார்த்து வந்தபோது அவரைக் கவிழ்த்துவிடச் சிலர் சதி செய்தார்கள். இதை அறிந்த ஸ்ரீ உத்தம சந்திரர் பக்கத்திலுள்ள ஜூனாகத் சமஸ்தானத்தில் அடைக்கலம் புகுந் தார் ஜூனாகத்தின் அதிபதியான முஸ்லிம் நவாப்பின் தர்பாரை ஸ்ரீ உத்தம சந்திரர் அடைந்ததும், நவாப்புக்கு இடதுகையினால் சலாம் செய்தாராம். இந்த மரியாதைக் குறைவான செயலுக் குக் காரணம் கேட்டபோது, "என்னுடைய வலதுகை ஏற் கெனவே போர்பந்தரின் ஊழியத்துக்கு அர்ப்பணமாகி யிருக் கிறதே!" என்று பதில் சொன்னாராம். இந்தப் பதிலைக் கேட்ட ஜூனாகத் நவாப், "இவர் எவ்வளவு உத்தமமான மனிதர்! எப்பேர்ப்பட்ட சத்திய சந்தர்!" என்று எண்ணி மகிழ்ந்தாராம்.

உத்தம சந்திரருக்கு ஆறு புதல்வர்கள். இவர்களில் ஐந்தா வது புதல்வர் கரம் சந்திர காந்தி. பெயரைச் சுருக்கிக் 'காபா காந்தி' என்றும் அழைப்பதுண்டு. போர் பந்தர், வங்க நேர், இராஜகோட்டை ஆகிய சமஸ்தானங்களில் ஸ்ரீ காபா காந்தி திவான் வேலை பார்த்தார். கத்தியவாரில் சமஸ்தானங்கள்

நூற்றுக் கணக்கில் உண்டு. அவற்றை ஆண்ட மன்னர்களுக்குள்ளேயும், மன்னவர்களின் உறவினர் — இனத்தாருக்கு உள்ளேயும் அடிக்கடி தகராறுகள் ஏற்படும். இந்தத் தகராறுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்காக "இராஜஸ்தான் கோர்ட்" என்று ஒரு நீதி மன்றம் அந்தக் காலத்தில் இருந்தது. அந்த நீதி மன்றத்தில் ஸ்ரீ காபா காந்தி ஒரு நீதிபதியாகப் பதவி வகித்தார்.

ஸ்ரீ காபா காந்தி உண்மையாளர்; தைரியமும் தயாளமும் உடையவர்; பணத்தைப் பெரிதாகக் கருதாதவர். நடுநிலைமை பிறழாத நியாயவான் என்ற புகழ் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. அவர் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தது ஐந்தாவது வகுப்பு வரையில் தான். ஆனால் இயற்கை அறிவினாலும் உலக அநுபவத்தினாலும் மிகச் சிக்கலான பிரச்னைகளைத் தீர்த்து வைக்கும் சக்தி பெற்றிருந்தார். நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்களை வைத்து நடத்தும் நிர்வாகத் திறமையும் அவருக்கு இருந்தது.

இந்தியாவிலுள்ள சுதேச சமஸ்தானங்களை மேற்பார்வை செய்யப் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் சென்ற வருஷம் வரையில் 'பொலிடிகல் ஏஜெண்டு' என்னும் உத்தியோகஸ்தர்களை அமர்த்திக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒரு சமயம் ஒரு 'பொலிடிகல் ஏஜெண்டு' இராஜ கோட்டை மன்னரைப்பற்றிச் சிறிது அவமரியாதையாகப் பேசினராம். உடனே ஸ்ரீ காபா காந்தி குறுக்கிட்டு ஆட்சேபித்தாராம். பொலிடிகல் ஏஜெண்ட் துரை அப்பொழுதெல்லாம் சர்வவல்லமை படைத்திருந்த பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின் பிரதிநிதி யல்லவா? துரைக்குக் கோபம் வந்து விட்டதாம். ஸ்ரீ காபா காந்தி தம்மிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும் என்று சொன்னராம். ஸ்ரீ காபா காந்தி, "முடியாது" என்றாராம். அவரைத் துரை காவலில் வைத்தாராம். அப்படியும் ஸ்ரீ காபா காந்தி மன்னிப்புக் கேட்க இணங்கவில்லையாம். சில மணி நேரத்துக்குப் பிறகு பொலிடிகல் ஏஜெண்ட் அவரை விடுதலை செய்து விட்டாராம்.

தந்தையிடம் இருந்த மேற் கூறிய உத்தம குணங்கள் எல்லாம் புதல்வரிடம் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் மடங்காகப் பெருகிப் பிரகாசித்ததை நாம் அறிந்திருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ காபா காந்தி மூன்று தடவை கலியாணம் செய்து கொண்டு மூன்று மனைவிகளும் காலமாகி விட்டார்கள். எனவே, நாலாவது முறையாக ஸ்ரீமதி புத்லி பாய் என்னும் கன்னிகையை அவர் மணந்து கொண்டார். இவ்விதம் நாற்பது வயதுக்கு மேல் தம் தந்தை நாலாவது முறை கலியாணம் செய்து கொண்டது மகாத்மாவுக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்க வில்லை என்பதை அவர் எழுதிய சுய சரிதையிலிருந்து அறிகிறோம்.

ஆனாலும் ஸ்ரீ காபா காந்தி நாலாவது தடவையும் கலியாணம் செய்து கொண்டது பற்றி நீயும் நானும் மகிழ்ச்சி யடைய வேண்டும். இந்தியா தேசமும் இந்த உலகம் முழுவதுமே அதைக் குறித்துச் சந்தோஷப்பட வேண்டும். ஏனெனில், ஸ்ரீ காபா காந்தியின் நாலாவது கலியாணத்தின் பயனாகவே மகாத்மா காந்தி இந்த உலகில் அவதரித்தார். ஸ்ரீமதி புத்லி பாயின் நாலாவது கடைக்குட்டிக் குழந்தை ஸ்ரீ மோகன் தாஸ் கரம் சந்த்ர காந்தி.

தமது அன்னையின் சிறந்த குணங்களைப்பற்றி மகாத்மாவே தம்முடைய சுய சரித்தத்தில் சொல்லி யிருக்கிறார்.

ஆமாம், தம்பி! மகாத்மா காந்தி தம்முடைய சரித்திரத் தைத் தாமே எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் அதற்குச் சுய சரிதம் என்று பெயர் கொடுக்காமல் 'சத்திய சோதனை' என்று பெயர் கொடுத்திருக்கிறார். இந்த அரிய புத்தகம் ஆங்கிலத்திலும் இந்தியாவிலுள்ள முக்கியமான பாஷைகள் எல்லாவற்றிலும் வெளியாகி யிருக்கிறது. தமிழிலும் வந்திருக்கிறது. நீ சற்றுப் பெரியவன் ஆனதும் அந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கலாம்.

பெரிய மகான்களுடைய வாழ்க்கையைப்பற்றி நாளடை வில் கற்பனைக் கதைகள் பல உண்டாகிச் சேர்ந்து விடுவது வழக்கம். மகாத்மா தம்முடைய சரிதையைத் தாமே எழுதி யிருக்கிறபடியால் அவரைப் பற்றிக் கற்பனைக் கதைகள் ஏற்பட இடமில்லாமற் போய்விட்டது. ஆனால், என்ன துரதிர்ஷ்டம்! 1920-ம் வருஷத்தோடு மகாத்மா தமது சுய சரிதத்தை நிறுத்தி விட்டிருக்கிறார். அதற்குப் பிறகு எத்தனை எத்தனை அற்புதச்

சம்பவங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன! இன்னும் சில காலம் அவர் வாழ்ந்திருந்து இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த 1947 ஆகஸ்டு 15வ வரையில் தமது சரிதத்தை எழுதிப் பூர்த்தி செய்திருக்கக் கூடாதா? அது முடியாதபடி ஒரு கொடும் பாதகன் அவரைக் கொலை செய்து விட்டானே?

கதையை விட்ட இடத்துக்கு மறுபடியும் போகலாம். காந்தி மகான் தமது தாயாரைப் பற்றிச் சொல்லி யிருப்பதை அப்படியே பெயர்த்து எழுதுகிறேன்:—

"அவர் பெரிதும் சமயப்பற்றுக் கொண்டவர். தினசரி தெய்வப் பிரார்த்தனை செய்யாமல் அவர் உணவு கொள்ள மாட்டார். தினந்தோறும் விஷ்ணு கோயிலுக்குச் சென்று வருவார். எனக்கு நினைவு தெரிந்த பின்னர் அவர் ஒரு வருஷமாவது சாதுர் மாஸ்ய விரதம் அனுஷ்டிக்கத் தவறியதில்லை. மிகக் கடுமையான நோன்புகளை அவர் மேற்கொண்டு நிறைவேற்றி வந்தார். உடல் நோய் காரணமாகவும் அவர் விரதத்தைக் கைவிடுவதில்லை. ஒரு முறை சாந்திராயண விரதத்தின் போது கடுமையான நோய் வந்தும், அவர் விரதத்தை விடாமல் நடத்தியது எனக்கு நினைவிருக்கிறது. இரண்டு மூன்று வேளை சேர்ந்தாற்போல் உபவாச மிருத்தல் அவருக்குச் சர்வ சாதாரணம். சாதுர் மாஸ்யத்தில் அவர் தினம் ஒரு முறைதான் உணவு கொள்வார். இது போதாதென்று ஒரு சாதுர் மாஸ்யத்தில், ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள் பூரண உபவாச மிருந்து வந்தார். மற்றொரு சாதுர் மாஸ்யத்தின்போது தினம் சூரிய தரிசனம் செய்யாமல் சாப்பிடுவதில்லை யென்று அவர் விரதம் எடுத்துக்கொண்டார். நானும் மற்றக் குழந்தைகளும் தெருவில் நின்று கொண்டு சூரியன் எப்போது மேகக் கூட்டங்களினின்றும் வெளி வரப் போகிறதென்று காத்துக் கொண்டிருப்போம். மழை காலத்தில் சில தினங்களில் கதிரவன் தரிசனம் அளிக்கக் கருணை செய்வதில்லை யென்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். அத்தகைய நாட்களில் சூரியன் அருமையாக வெளிவரும்போது ஓட்டமாக உள்ளே ஓடி அன்னையிடம் தெரிவிப்போம். ஆனால் அவர் ஓடி

வந்து பார்ப்பதற்குள் சூரியன் மறைந்து விடுவான். 'அதனாலென்ன மோசம்? இன்று நான் சாப்பிடுவது பகவானுக்கு விருப்பமில்லை!' என்று கூறிக்கொண்டு மலர்ந்த முகத்துடன் மீண்டும் வீட்டு வேலையைக் கவனிக்கத் தொடங்குவார்.''

2. கல்வியும் கல்யாணமும்

தம்பி! பள்ளிக்கூடத்துப் பரீட்சைகளில் சில சமயம் அதிக 'மார்க்' வாங்கவில்லையே என்று நீ வருத்தப்படுகிறாயல்லவா? ஆனால், அப்படி வருத்தப்படுவது அவசியமில்லை. பள்ளிக்கூடங்களில் எப்போதும் அதிக மார்க் வாங்கிப் பரீட்சையில் தேறுகிறவர்கள் வாழ்க்கையில் பெரிய காரியங்களைச் சாதிப்பது கிடையாது. மார்க் வாங்காதவர்களும், 'மந்தம்' என்று பெயர் வாங்கியவர்களும் பிற்காலத்தில் அரும் பெரும் காரியங்களைச் சாதித்திருக்கிறார்கள். இதற்கு உதாரண புருஷராக மகாத்மாவே விளங்குகிறார்.

போர்பந்தரில் காந்திஜி ஏழு பிராயம் வரையில் இருந்தார். அந்த ஊரிலிருந்த ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனார். ஆனால் அதிகமாக ஒன்றும் படித்துவிடவில்லை. "அந்தக் காலத்தில் என் அறிவு மிக்க மந்தமாயிருந்தது" என்று காந்திஜி தம் சுய சரிதத்தில் எழுதியிருக்கிறார்.

காந்திஜிக்கு ஏழு பிராயம் ஆனபோது, அவருடைய தந்தை ஸ்ரீ காபா காந்தி 'இராஜஸ்தான் கோர்ட்'டின் நீதிபதியாகி இராஜகோட்டைக்குக் குடிப் போனார். இராஜகோட்டையிலிருந்த பெரிய பள்ளிக்கூடத்திலும் மோகன்தாஸ் காந்தி 'கெட்டிக்காரர்' என்று பெயர் வாங்கவில்லை. படிப்பில் அவருக்கு ருசியே ஏற்படவில்லை. பாட புத்தகங்களை வேண்டா வெறுப்பாகப் படித்துத் தொலைப்பார்; வேறு எந்தப் புத்தகமும் விரும்பிப் படிக்க மாட்டார்.

இளம் வயதில் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்றுக்கொண்டதைக் காட்டிலும் நாடகம் பார்த்ததின் மூலம் அதிகம் கற்றுக்கொண்டார். மோகன்தாஸ் குழந்தையாயிருந்தபோது பார்த்த நாடகங்களில் "சிரவண பித்ரு பக்தி நாடகம்" என்பது ஒன்று. கண் இழந்த முதியோர்களான தன் பெற்றோர்களைச் சிரவணன் என்பவன் காவடியில் வைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு சென்ற காட்சி கரம்சந்திர மோகன்தாஸின் இளம் உள்ளத்தில் நன்முகப் பதிந்து

*

•

விட்டது. "பெற்ற தாய்க்கும் தகப்பனருக்கும் இப்படியல்லவா சேவை செய்ய வேண்டும்?" என்று மனத்திற்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

அவர் பார்த்த இன்னொரு நாடகம் அரிச்சந்திர நாடகம். அதை எத்தனை தடவை பார்த்தாலும் மோகன்தாஸுக்குச் சலிப்புத் தட்டுவதே இல்லையாம். "அரிச்சந்திரனைப்போல் ஏன் எல்லோரும் சத்தியசந்தர்களாயிருக்கக் கூடாது?" என்று அடிக்கடி எண்ணமிடுவாராம். அரிச்சந்திரனுடைய கதையை நினைத்து நினைத்து மனமுருகி அழுவாராம். சத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அரிச்சந்திரன் பட்ட கஷ்டங்களையெல்லாம் தாமும் அநுபவிக்கவேண்டும் என்ற இலட்சியம் குழந்தை காந்தியின் மனத்தில் குடிகொண்டதாம்.

ஆகா! அந்த இலட்சியம் காந்திஜியின் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு நன்முக நிறைவேறிப் பூர்த்தியடைந்துவிட்டது! அரிச்சந்திரன் சத்தியத்துக்காகச் செய்த தியாகங்களையும் அநுபவித்த கஷ்டங்களையும்விட மகாத்மா செய்த தியாகங்களும் அநுபவித்த கஷ்டங்களும் அதிகமேயல்லவா? கடைசியில் சத்தியத்துக்காக மகாத்மா உயிரையே தியாகம் செய்தும் விட்டாரே!

இவ்விதம் இளம் பிராயத்திலேயே சத்தியத்தில் அழியாத நம்பிக்கைகொண்ட மகாத்மா காந்தி தம் சுயசரிதத்தை எழுதுவதில் சத்தியத்தைப் பூரணமாகக் கடைப்பிடித்திருக்கிறார். பதின்மூன்று வயதில் தமக்குக் கலியாணம் நடந்ததுபற்றி மிக்க வருத்தத்தோடு எழுதியிருக்கிறார்.

ஆம், தம்பி! காந்தி மகானுக்குக் கலியாணம் நடந்தபோது அவருக்கு வயது பதின்மூன்று; அன்னை கஸ்தூரி பாய்க்கும் அப்போது வயது பதின்மூன்றுதான்.

அந்தக் காலத்தில் கலியாணம் நடத்துவதென்றால் மிகவும் சிரமமான காரியமாம். ஆகையால் மோகன் தாஸுக்கும் அவருடைய தமையனாருக்கும் இன்னொரு சித்தப்பாவின் புதல்வருக்கும் சேர்த்து ஒரே முகூர்த்தத்தில் கலியாணம் நடத்திவிடத் தீர்மானித்தார்களாம். எப்படியிருக்கிறது கதை! அந்தக் காலத்தில் அந்த நாட்டுச் சம்பிரதாயம் அவ்வாறிருந்தது.

ஆனால் இது விஷயத்தில் காந்தி மகானுடைய கருத்து என்னவென்பதை நீ நன்கு தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தம்பி! ஆண்களுக்கு ஆகட்டும், பெண்களுக்கு ஆகட்டும், இளம் வயதில் கலியாணம் செய்வித்தல் கூடவே கூடாது என்பது மகாத்மாவின் உறுதியான கொள்கை.

இளம் வயதில் தமக்கு மணம் செய்விக்கப்பட்டது பற்றி மகாத்மா பிற்காலத்தில் பச்சாத்தாபப்பட்டார்; நினைத்து நினைத்து வருந்தினர்; கலியாணம் செய்து வைத்த தம் தந்தையையும் நொந்துகொண்டார். ஆனால், கலியாணம் நடந்த சமயத்தில் அது பிசகு என்பதாகவே அவருக்குத் தோன்றவில்லை. கஸ்தூரிபாயிடம் மிக்க அன்பாக இருந்தார். கஸ்தூரிபாய்க்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. எழுதவும் படிக்கவும் தமது அருமை மனைவிக்குக் கற்பிக்க விரும்பினர். ஆனால் மனைவியிடம் தாம் கொண்டிருந்த அன்பே படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கத் தடையாயிருந்தது என்று காந்திஜி எழுதியிருக்கிறார்.

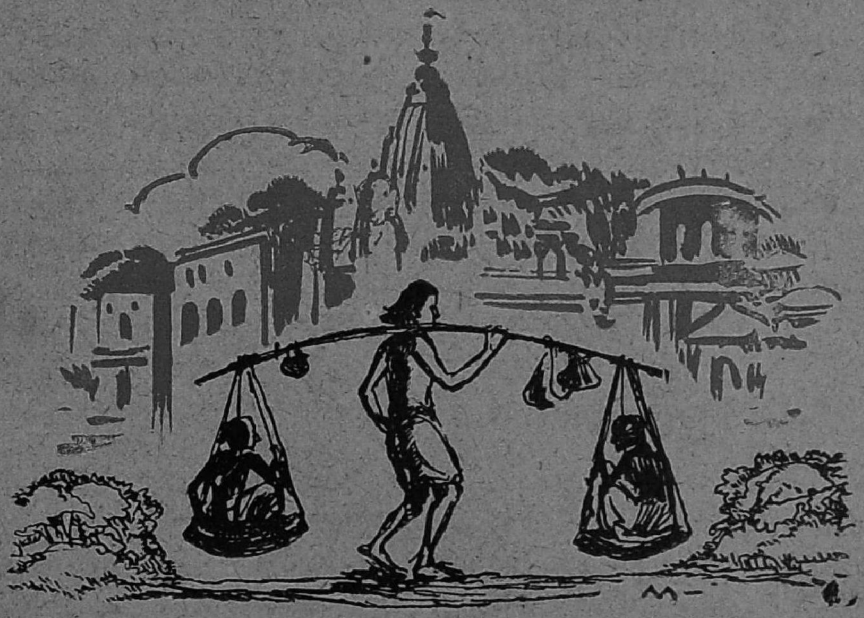

3. சத்தியம் காத்தது

காந்தி மகாத்மாவுக்குச் சிறு பிராயத்திலேயே சத்தியத்தில் பற்று உண்டாயிற்று என்று சொன்னேனல்லவா? அந்தச் சத்தியப்பற்று அவரைப் பல தீமைகளிலிருந்து காத்தது.

இளம் பிராயத்தில் மோகன்தாஸ் காந்திக்குச் சிநேகிதர்கள் அதிகம் பேர் இல்லை. ஒரே ஒரு சிநேகிதன் கிடைத்தான். ஆனால் அவனுடைய சிநேகம் துஷ்ட சகவாசமாக முடிந்தது.

குஜராத் - கத்தியவார் பிரதேசங்களில் ஜைனர்கள் அதிகம் பேர் உண்டு. ஜைன மதம் ஜீவகாருண்யத்தை வற்புறுத்தும் மதம் அல்லவா? ஆகையால் ஜைனர்கள் புலால் உண்ணமாட்டார்கள். அதைப்போலவே அந்தப் பிரதேசத்து வைஷ்ணவர்களும் புலால் உணவை வெறுத்தார்கள். நமது தமிழ்நாட்டில், புலால் இல்லாமல் தானியம் - கறிகாய் மட்டும் உண்பதைச் 'சைவம்' என்று சொல்கிறோம். குஜராத்திலோ வைஷ்ணவர்கள்தான் 'சைவ' உணவில் வைராக்கியம் உள்ளவர்கள்!

காந்திஜியின் வம்சத்தார் வைராக்கிய சீலமுள்ள வைஷ்ணவர்கள். ஆகையினால் அவர்களுடைய வீட்டில் மாமிச உணவு கிடையாது. அந்தக் காலத்தில் 'புலால் உணவு சாப்பிட்டால்தான் தேகபலம் விருத்தியாகும்' என்று ஒரு தவறான பிரசாரம் குஜராத்தில் பரவி வந்தது. காந்தி மகானுடைய இளம் பிராய நண்பன் அந்தப் பிரசாரத்துக்குப் பலியானவன். காந்திஜிக்கும் அதைப் போதனை செய்தான். "இங்கிலீஷ்காரனைப் பார்! அவன் எவ்வளவு பலசாலியாக இருக்கிறான்! இதற்குக் காரணம் அவன் மாமிசம் சாப்பிடுவதுதான்! அதனாலேயே அவன் இந்தியா தேசத்தை அடிமைப்படுத்தி ஆள்கிறான்!" என்று அந்த சிநேகிதன் காந்திஜியிடம் அடிக்கடி சொன்னான். அது உண்மையாயிருக்கலாம் என்று காந்திஜியும் நம்பத் தொடங்கினார். இந்தியர்கள் எல்லாரும் புலால் உண்ணத் தொடங்கிவிட்

டால் ஆங்கிலேயரை இந்தியா தேசத்திலிருந்து துரத்திவிடலா மென்று எண்ணினர்.

கடைசியாக ஒருநாள், அந்தச் சிநேகிதன் புலால் உண வுக்கு ஏற்பாடு செய்தான். அவன் கொண்டு வந்த உணவை ஆற்றங்கரையில் தனிமையான ஓர் இடத்தில் உட்கார்ந்து இரு வரும் சாப்பிடத் தொடங்கினர்கள். மோகன் தாஸுக்கு அது பிடிக்கவேயில்லை. புலால் உணவும் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை; பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமல் இரகசியமாக அந்தக் காரியம் செய்வதும் பிடிக்கவில்லை.

அன்று இரவெல்லாம் மோகன்தாஸ் நன்றாகத் தூங்கவில்லை. கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்தால் அவருடைய வயிற்றுக்கு உள்ளே உயிருள்ள ஆடு ஒன்று இருந்து பரிதாபமாகக் கத்துவதுபோலத் தோன்றுமாம்! உடனே தூக்கிவாரிப் போட்டு எழுந்து உட் காருவாராம்! அன்று மாலையில் தாம் செய்த காரியத்தை நினைத்து வருந்துவாராம். பிறகு இந்தியா தேசத்தின் விடுதலைக் காக மாமிசம் சாப்பிடுவது தமது கடமை என்று எண்ணிச் சிறிது தைரியப்படுத்திக் கொள்வாராம்.

இன்னும் இரண்டு மூன்று தடவை இம்மாதிரி முயற்சி நடந்த பிறகு, முடிவாக இந்தக் காரியம் வேண்டாம் என்று மோகன்தாஸ் நிறுத்தி விட்டார். இதற்கு முக்கிய காரணம், பெற் றோர்களுக்குத் தெரியாமல் இந்தக் காரியம் செய்யவேண்டி யிருக்கிறதே என்ற எண்ணந்தான். மோகன்தாஸ் பொய் சொல்லுவதை வெறுத்தார்; அதைக் காட்டிலும் பெற்றோர்க ளிடம் பொய் சொல்லுவதைப் பதின்மடங்கு அதிகமாக வெறுத்தார். இவ்விதம் சத்தியத்தில் அவருடைய பற்றுக் காரணமாக இரகசியமாகப் புலால் உண்ணும் காரியம் நின்றது. தமக்கு வயது வந்து சுதந்திர வாழ்க்கை நடத்தும்போது புலால் உணவைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று அச்சமயம் காந்திஜி எண்ணினர். ஆனால் அந்தக் கொள்கையே தவறானது என்று வயது வந்ததும் அறிந்தார். தேக பலத்துக்கோ ஆரோக் யத்துக்கோ மாமிசபோஜனம் அவசியமில்லையென்பது பிற்காலத்

தில் மகாத்மாவின் உறுதியான கொள்கை. இங்கிலாந்தில் பாரிஸ்டர் பரீட்சைக்குப் படித்தபோதும் தென்னப்பிரிக்காவில் பல வருஷம் வாழ்ந்தபோதுங்கூட மகாத்மா 'சாகபட்சணி'யாகவே இருந்தார். அவ்விதம் சைவ உணவு அருந்தியே மகாத்மா 79 வயது வரையில் திடகாத்திரமாக இருந்தார் அன்றோ?

இன்னொரு விஷயத்தையும் உனக்கு இப்போதே சொல்லி விடுகிறேன், தம்பி! மகாத்மா காந்தி புலால் உணவை வெறுப்பவர்; அதனால் புலால் உண்பவர்களை யெல்லாம் அவர் வெறுப்பதில்லை. சைவ உணவுதான் நல்ல உணவு—சாத்வீக உணவு—ஆரோக்கியத்துக்கு உகந்த உணவு என்பது அவருடைய உறுதியான கொள்கை. இது காரணமாக, சைவ உணவு அருந்தாமல் வேறு உணவு அருந்துவோரைக் கீழானவர்கள் என்று மகாத்மா நினைப்பதில்லை.

4. அஹிம்சை உதயம்

துஷ்ட சகவாசத்தின் காரணமாக காந்திஜிக்கு இளம் பிராயத்தில் இன்னொரு விபத்து நேர்ந்தது. மற்றொரு நண்ப னோடு சேர்ந்து இரகசியமாகச் சுருட்டுக் குடிக்க ஆரம்பித்தார். அதில் சுகம் ஒன்றும் அவர் காணவில்லை. சுருட்டுக் குடிப்பது ஒரு நாகரிகம் என்னும் எண்ணத்தினால் அந்தப் பழக்கம் ஆரம்பமாகிச் சிலகாலம் நடந்தது. சுருட்டு வாங்குவதற்குப் பணம் வேண்டியிருந்தது; கடனும் ஏற்பட்டது. கடைசியாக அவருடைய மூத்த சகோதரர் கையில் அணிந்திருந்த தங்கக் காப்பிலிருந்து ஒரு துண்டு வெட்டி எடுக்கவும் நேர்ந்தது. ஆனால் இப்படிச் செய்த குற்றம் காந்திஜியின் உள்ளத்தை மிக வும் உறுத்திற்று. மன வேதனையைத் தாங்கமுடியவில்லை. கடை சியாக செய்த குற்றம் எல்லாவற்றையும் தகப்பனாரிடம் ஒப்புக் கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்பது என்று தீர்மானித்தார். நேரில் சொல்லுவதற்குத் துணிச்சல் வரவில்லை. ஆகையால் ஒரு கடி தத்தில் தாம் செய்த குற்றத்தை விவரமாக எழுதி அதற்குத் தகுந்த தண்டனை அளிக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண் டார் நோய்ப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையாயிருந்த தகப்பனாரிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு அவர் படுத்திருந்த பலகைக்கு எதிரே உட்கார்ந்து கொண்டார். தம்பி! பிறகு என்ன நடந்தது என்பதை மகாத்மாவே சொல்கிறார். கேள்:—

"அவர் கடிதத்தை முற்றும் படித்தார். படிக்குங் காலை யில் அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் முத்து முத்தாக வழிந்தது. கடிதமும் நனைந்து போயிற்று. ஒருகண நேரம் அவர் கண்ணை மூடிச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்; பின்னர் கடிதத்தைக் கிழித்துப் போட்டார். கடிதத்தைப் படிப்பதற்காக எழுந்து உட்கார்ந்தவர் மீண்டும் படுத்துக்கொண்டார். நானும் அழத் தொடங்கினேன். அவரது அளவில்லாத மனவேதனையை உணர்ந்தேன். நான் சித்திரக் கலைஞனாயிருந்தால் அந்தக் காட்

சியை இன்று படமாக எழுதிவிடுவேன். இன்னும் என் மனக் கண்ணில் அக் காட்சி அவ்வளவு தெளிவாகக் காணப்படுகிறது.

"அந்த அன்புக் கண்ணீர்த் துளிகளினால் என் இருதயம் சுத்தமாயிற்று; பாவம் நீங்கிற்று. அத்தகைய அன்பை அனுபவித்தோர் மட்டுமே அதன் இயல்பை உணர்தல் கூடும்.

"இது எனக்கு அஹிம்சா தர்மத்தில் ஓர் உதாரண பாடமாக இருந்தது. அந்தக் காலத்தில் இந்த நிகழ்ச்சியில் என் தந்தையாரின் அன்பை மட்டுமே கண்டேன். இன்றைய தினமோ அது சுத்த அஹிம்சையே அன்றி வேறில்லை என்பதை அறிந்துள்ளேன். அத்தகைய அஹிம்சா தர்மம் உலகம் அனைத்தையும் தழுவி நிற்பது. தான் தொட்டதை யெல்லாம் பொன்னாக்கி விடும் இயல்பு கொண்டது. அதன் ஆற்றலுக்கு அளவு ஏது?"

"இத்தகைய உன்னதமான மன்னிக்கும் குணம் என் தந்தைக்கு இயல்பாக ஏற்பட்டதன்று. அவர் கோபங்கொண்டு கடுஞ்சொல் மொழிவாரென்றும், நெற்றியில் புடைத்துக்கொள்வார் என்றும் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அவருடைய சாந்தம் எனக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கிற்று. நான் ஒளியாது என் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டதே இதற்குக் காரணம் என்று நம்புகிறேன். மன்னிப்பதற்கு உரிய பெரியோரிடம் குற்றத்தை ஒளியாது ஒப்புக்கொள்வதும், இனிமேல் குற்றம் செய்வதில்லை என்று உறுதிமொழி கூறுவதுமே குற்றத்தைப் போக்கிக்கொள்வதற்குச் சிறந்த பிராயச்சித்தமாகும். நான் எனது குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டதன் பயனாக என்னைப்பற்றி என் தந்தைக்குக் கவலையே இல்லாமல் போயிற்று என்னிடம் அவர் கொண்டிருந்த அன்பும் அளவு கடந்து பெருகிற்று."

இவ்விதம் மகாத்மா இளம் பிராயத்தில் சத்தியத்தில் கொண்ட பற்று பல தீமைகள் அவருக்கு ஏற்படாமல் பாதுகாத்தது மட்டுமல்ல; அந்த சத்தியப் பற்றிலிருந்தே அஹிம்சையின் பெருமையும் அவருக்கு விளங்கலாயிற்று. நாளடைவில்

சத்தியமும் அஹிம்சையும் அவருடைய வாழ்க்கையாகிய வண்டிக்கு இரண்டு சக்கரச் சுவடுகளாக அமைந்தன. பிற்காலத்தில் மகாத்மா செய்து முடித்த அரும் பெரும் காரியங்களுக்கெல்லாம் சத்தியமும் அஹிம்சையுமே அடிப்படையாயிருந்தன.

5. பயத்துக்கு மருந்து

மோகன்தாஸ் காந்தி இளம்பிள்ளையா யிருந்தபோது கோவிலுக்குப் போவதுண்டு. ஆனல் கோவிலில் குடிகொண் டிருந்த ஆடம்பரங்கள் அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. உண்மை யான தெய்வ பக்தியோ சமயப் பற்றோ ஆலயங்களில் அவ ருக்கு ஏற்படவில்லை.

வீட்டு வேலை செய்த ஒரு பெண்மணியிடம் தெய்வம், சமயம் - இவைகளைப் பற்றிய உண்மைகளை மோகன் தாஸ் அறிந்தார். அந்த வேலைக்காரியின் பெயர் அரம்பை. காந்திஜி குழந்தையா யிருந்தபோது அவரை எடுத்து வளர்த்த செவிலித் தாயும் இந்த அரம்பை என்னும் பெண் தெய்வந்தான்.

காந்திஜி குழந்தையா யிருந்த காலத்தில் அவருக்குப் பேய், பிசாசுகளிடம் பயம் அதிகமாம். இதோடு பாம்பு பயமும் திருடர் பயமும் சேர்ந்து கொள்ளுமாம். இருட்டைக் கண்டே பயப்படுவாராம். இருட்டில் அவரால் தூங்க முடியாதாம். கண்ணை மூடினல் ஒரு பக்கத்திலிருந்து பிசாசுகளும் இன்னெரு திசையிலிருந்து பாம்புகளும் மற்றெரு திக்கிலிருந்து திருடர் களும் வருவதாகத் தோன்றுமாம்!

இப்படிப்பட்ட பயத்தைப் போக்குவதற்கு மருந்தாக வேலைக்காரி அரம்பை ஸ்ரீராம நாமத்தின் மகிமையைக் குழந்தை மோகன தாஸுக்குக் கூறினள். அதன்படி ஸ்ரீ ராமஜபம் செய்து காந்திஜி பேய் பிசாசு பயத்தை ஒரு மாதிரி போக்கிக் கொண்டார். ஆனல் அத்துடன் ராமநாமத்தின் மகிமை தீர்ந்து போய் விடவில்லை.

"இளம் பிராயத்தில் அந்த உத்தமி அரம்பை விதைத்த விதை வீண் போகவில்லை. இன்றைக்கும் ஸ்ரீ ராமநாமம் எனது அருமருந்தாக இருந்து வருகிறது!" இவ்விதம் மகாத்மா காந்தி 1928-ம் ஆண்டில் எழுதினர். நாளது 1948-ஆண்டில் காந்தி

மகானுடைய அந்திம யாத்திரை தொடங்கிய ஜனவரி 30ஆ யன்றும் ஸ்ரீ ராமநாமம் அவருக்கு அருமருந்தாக உதவியது.

பிரார்த்தனைக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த அந்தப் பாதகன் துப்பாக்கியால் சுட்ட உடனே "ராம் ராம்" என்று சொல்லிக் கொண்டு மகாத்மா காந்தி தரையில் சாய்ந்தார். அடுத்த கணமே அந்த மகா பக்தருடைய உயிர் ஸ்ரீராமனுடைய பாதார விந்தங்களை அடைந்தது.

கோடி கோடி ஜனங்கள் ஜனவரிமீ 30ஆ மாலையி லிருந்து பிப்ரவரி 12ஆ வரையில் மகாத்மா காந்தியினிடத்தில் தாங்கள் கொண்ட பக்தியின் காரணத்தினல் "ரகுபதி ராகவ ராஜா ராம்" என்று ஸ்ரீ ராம நாம பஜனை செய்தார்கள்.

* * *

அடாடா! எங்கிருந்து எங்கே எங்கே வந்து விட்டேன்? தம்பி! காந்தி மகான் பிறந்த ஊருக்கு மறுபடியும் போகலாம், வா! மகாத்மாவின் தகப்பனார் நோய்ப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்தார் என்று சொன்னேனல்லவா? அப்போது **லகா மகராஜ்** என்னும் இராமபக்தர் அவர் வீட்டுக்கு வந்து துளசிதாஸ் ஹிந்தி பாஷையில் இயற்றி யிருக்கும் இராமாயண கீதங்களைப் பாடினர். பாடிய பிறகு பாட்டுக்குப் பொருளும் கூறினர். அப்போது அவரும் மெய்மறந்தார்; கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களும் மெய்மறந்தார்கள். மெய்மறந்து பரவசமானவர்களில் இளம்பிராயத்துக் காந்திஜியும் ஒருவர். இராமாயணத்திலும் இராமரிடத்திலும் மகாத்மா காந்தி கொண்ட அளவிலாத பக்திக்கு அப்போதே விதை போட்டாயிற்று.

ஆனல் மகாத்மாவின் இராம பக்தியானது அவரை மற்ற தெய்வங்களையோ மதங்களையோ வெறுக்கும்படியாகச் செய்ய வில்லை. எல்லா மதங்களும் கடவுளை அடையும் மார்க்கங்கள் தான் என்னும் சமரசக் கொள்கையில் மகாத்மா உறுதிகொண்டவர். இந்தக் கொள்கையின் வித்தும் மகாத்மாவின் இளம் பிராயத்திலேயே அவருடைய மனத்தில் விதைக்கப் பட்டது.

காந்திஜியின் பெற்றோர்கள் ஹிந்து மதத்தின் உட்பிரிவுகள் சம்பந்தமாக வேற்றுமை பாராட்டுவதில்லை. சைவ - வைஷ்

ணவச் சண்டைகள், தென்கலை - வடகலைச் சண்டைகள் முதலியவற்றை அவர்கள் அறிய மாட்டார்கள். விஷ்ணு கோயிலுக்குப் போவதுபோலவே சிவன் கோவிலுக்கும் போவார்கள். அவர்கள் வீட்டுக்கு ஜைன சமயப் பெரியோர்கள் அடிக்கடி வருவார்கள்; அவர்களுடன் அமர்ந்து போஜனமும் செய்வார்கள்.

இன்னும், காந்திஜியின் தந்தைக்கு முஸ்லிம் நண்பர்களும் பார்ஸி நண்பர்களும் பலர் உண்டு. அவர்களும் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருவார்கள். மதங்களைப் பற்றிய சம்பாஷணைகள் நடைபெறும். நோய்ப் பட்டிருந்த தம் தந்தைக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டே மோகன் தாஸ் காந்தி மேற்படி சம்பாஷணைகளைக் கவனமாய்க் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார். இதன் பயனாக "எல்லா மதங்களும் கடவுளுக்கு உகந்த மதங்களே!" என்ற உறுதியான நம்பிக்கை அவருக்கு உண்டாயிற்று.

ஆனால் கிறிஸ்துவ மதத்தின் மேல் மட்டும் காந்திஜிக்கு அந்த நாளில் சிறிது வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. இதற்குக் காரணம், பள்ளிக்கூடத்துக்கு அருகில் தெரு மூலைகளில் நின்று கொண்டு கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்கள் செய்த பிரசங்கங்கள்தான். ஹிந்து மதத்தையும் ஹிந்து மதத்துத் தெய்வங்களையும் மேற்படி பாதிரிமார்கள் தூஷணை செய்ததைக் காந்திஜியினால் கேட்க முடியவில்லை. இதே காலத்தில் ஒரு ஹிந்து பிரமுகர் கிறிஸ்துவ மதத்தைத் தழுவியதுபற்றிக் காந்திஜி கேள்விப்பட்டார். அந்த ஹிந்து பிரமுகர் கிறிஸ்துவ ரானவுடனே மாட்டிறைச்சி தின்னவும் சாராயம் குடிக்கவும் ஐரோப்பியரைப் போல் உடைதரிக்கவும் ஆரம்பித்து விட்டாராம்! அதோடு அந்தப் பிரமுகர் ஹிந்து மதத்தையும் இந்தியா தேசத்தையுமே தூஷிக்கவும் தலைப்பட்டாராம். இதை யெல்லாம் அறிந்ததும், "கிறிஸ்துவ மதமும் ஒரு மதமா? இதற்கு மதம் என்ற பெயரே தகாது!" என்று காந்தி மகாத்மா நினைத்தாராம்.

ஆனால் பிற்காலத்தில் மேற்படி காரியங்களுக் கெல்லாம் கிறிஸ்துவ மதம் பொறுப்பில்லை யென்றும், கிறிஸ்துவ மதப் பிரசாரகர்களே காரணம் என்றும் காந்தி மகான் அறிந்து கொண்

டார். உண்மையான கிறிஸ்துவ மதம் காந்திஜிக்கு உகந்த மத மாயிற்று. தம்பி! மகாத்மா காந்தியின் மிகச் சிறந்த சிநேகிதர் களில் சிலர் கிறிஸ்துவர்கள் என்பது உனக்குத் தெரிந்திருக் குமே? அமெரிக்கப் பாதிரியாரான ரெவரண்டு ஹோம்ஸ், தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ், பிரஞ்சு தேசத்துப் பெரும் புலவர் ரோமன் ரோலந்து இவர்கள் எல்லாரும் கிறிஸ்துவர்கள்தான். ஆனல் இவர்கள் காந்திஜிக்கு எவ்வளவு ஆப்த நண்பர்கள்!

வெவ்வேறு மதங்களைப் பற்றிக் காந்திஜியின் உள்ளம் சிந்தித் துக் கொண்டிருந்த காலத்தில், அற்புதமான தத்துவங்கள் அடங் கிய குஜராத்தி பாஷைப் பாடல் ஒன்று அவருடைய இதயத்தில் குடி கொண்டது. அந்தப் பாட்டின் பொருள் பின் வருமாறு:-

"ஒரு குவளை தண்ணீர் கொடுத்தவனுக்கு ஒரு வேளை விருந்து அளிக்க வேண்டும்.

அன்புடன் உன்னை வரவேற்கும் மனிதனை ஆர்வத்தோடு வணங்க வேண்டும்.

ஒரு காசு உனக்குக் கொடுத்தவனுக்கு ஒரு பொன் திருப் பிக் கொடுக்க வேண்டும்.

உன் உயிரைக் காத்து உதவிய தீரனுக்குத் திரும்ப உன் உயிரை அளிக்க எப்போதும் சித்தமாயிருக்க வேண்டும்.

இப்படி யெல்லாம் நல்லோர் உபதேசங்களை மதித்து நடப் பவன் ஒன்றுக்குப் பத்து மடங்கு நன்மை அடைவான்.

ஆனல் உண்மையில் 'சான்ரோர்' எனப்படுவோரின் இலட்ச ணம் மேலே சொல்லப்பட்டவை மட்டும் அல்ல.

அவர்கள் மனித குலம் எல்லாம் ஒன்றென உணர்ந்தவர் கள்; ஆதலின், அவர்களுக்கு ஒருவன் தீங்கு செய்தால், அதற் குப் பதிலாக அவர்கள் நன்மை செய்வார்கள்.

தீமைக்குப் பதில் தீமையை மறந்து நன்மை செய்வதிலே அவர்கள் ஆனந்தம் அடைவார்கள்."

தம்பி! மேலேயுள்ள குஜராத்தி கீதத்தில் கடைசி இரண்டு வரிகள் இளம் பிராயத்துக் காந்திஜியின் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து பதிந்தன. அந்த வரிகளில் அடங்கி யிருக்கும் தத்துவமே அவருடைய வாழ்க்கைத் தத்துவமாயிற்று. அதுவே அவரை உலகம் போற்றி வணங்கும் மகாத்மா காந்தி ஆக்கிற்று.

6. கடல் பிரயாணம்

மோகன்தாலின் பதினேழாவது பிராயத்தில் அவருடைய அருமைத் தந்தையார் காலமானார். காலமாவதற்கு முன்பு நீண்ட காலம் அவர் படுத்த படுக்கையாகவே இருக்கும்படி நேர்ந்தது. அப்போதெல்லாம் மோகன்தாஸ் பள்ளிக்கூடம் போன நேரம் போக மிச்ச நேரமெல்லாம் தந்தைக்குப் பணி விடை செய்வதிலேயே கழித்தார். தினமும் இரவில் தந்தைக்குக் கால்பிடித்து விடுவார். தந்தை தூங்கியபிறகோ அல்லது அவர் போகச் சொன்ன பிற்பாடோதான் தூங்கச் செல்வார்.

தந்தை இறந்த அன்று இரவு பதினேழு மணி வரையில் மோகன்தாஸ் அவருக்குக் கால்பிடித்து விட்டுக்கொண்டிருந்தார். பிறகு அவருடைய சிறிய தகப்பனார் தாம் தந்தைக்குப் பணிவிடை செய்வதாகச் சொல்லி மோகன்தாஸைப் படுக்கப் போகும்படி சொன்னார். அவ்விதமே மோகன்தாஸ் சென்றார். ஆனால் படுத்த சில நிமிஷத்துக்கெல்லாம் வேலைக்காரன் ஓடி வந்து கதவைத் தட்டி, "அப்பாவுக்கு உடம்பு அதிகமாயிருக்கிறது; சீக்கிரம் வாருங்கள்!" என்றான். மோகன்தாஸ் தந்தையிடம் போவதற்குள் அவருடைய உயிர் பிரிந்து விட்டது. மரணத் தறுவாயில் தந்தையின் பக்கத்தில் தாம் இருக்கவில்லையே என்று காந்திஜியின் மனத்தில் குடிகொண்ட வருத்தம் என்றைக்கும் நீங்கவில்லை.

தந்தை இறந்த இரண்டு வருஷத்துக்கெல்லாம் மோகன்தாஸ் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையில் தேறினார். பிறகு கலாசாலையில் சேர்ந்து படிக்கவேண்டுமென்று வீட்டுப் பெரியவர்கள் விரும்பினார்கள். பவநகரில் இருந்த ஸமால்தாஸ் கலாசாலைக்குச் சென்று அதில் சேர்ந்தார். ஆனால் அங்கே அவருக்குத் திக்குத் திசை தெரியவில்லை. ஆசிரியர்களின் உபந்நியாசங்கள் அர்த்தமாகவேயில்லை. முதல் ஆறு மாதம் எப்படியோ கழித்து விட்டு விடுமுறைக்கு வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

காந்தி குடும்பத்தாரின் பழைய நண்பர் மாவ்ஜி தவே என்னும் பிராமணர். அவர் சிறந்த அறிவாளி. மோகன்தாஸ் விடுமுறைக்கு வந்திருந்தபோது மாவ்ஜி தவே ஒரு சமயம் அவருடைய வீட்டுக்கு வந்தார். குடும்ப யோக க்ஷேமங்களை விசாரிக்கையில், மோகன்தாஸ் ஸமால்தாஸ் கலாசாலையில் சேர்ந்து படிப்பதைப் பற்றி அறிந்தார். பிறகு அவர் குடும்பத்தின் நன்மையை முன்னிட்டுப் பின்வருமாறு கூறினார்:—"காலம் இப்போது மாறிவிட்டது. தக்க படிப்பும் பட்டமும் இல்லாமல் உங்கள் தந்தையைப்போல் பெரிய உத்தியோகத்துக்கு நீங்கள் ஒருவரும் வரமுடியாது. குடும்பத்தில் இந்தப் பிள்ளை ஒருவன் தான் படிக்கிறான். ஆனால் இவன் கலாசாலையில் படித்து பி. ஏ. பரீட்சை தேறுவதென்றால் அதற்கு நாலு வருஷம் ஆகும். அப்போதும் மாதம் ஐம்பது அறுபது ரூபாய் சம்பளத்துக்குத்தான் தகுதியாவான். பிறகு சட்டம் படிப்பதென்றால் இன்னும் இரண்டு வருஷம் ஆகும். இப்போதே இவனை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பினால் மூன்றே வருஷத்தில் பாரிஸ்டர் பட்டத்துடன் திரும்பி வரலாம். பாரிஸ்டர் ஆவது மிகவும் சுலபம் என்று கேள்வி. பாரிஸ்டர் ஆகிவிட்டால், வக்கீல் தொழில் நடத்தினாலும் நடத்தலாம். திவான் முதலிய பெரிய உத்தியோகத்துக்கும் வரலாம். கால தாமதம் செய்ய வேண்டாம். இந்த வருஷமே இவனை இங்கிலாந்துக்கு அனுப்புங்கள்."

மாவ்ஜி தவேயைக் காந்தி குடும்பத்தார் 'ஜோஷிஜி' என்று அழைப்பது வழக்கம். ஜோஷிஜி சொன்ன காரியம் மோகன்தாஸுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி அளித்தது. எப்படியாவது கலாசாலையை விட்டால் போதுமென்று அவருக்கு இருந்தது.

ஆனால் மோகன் தாஸின் சகோதரரும் தாயாரும் பெரிதும் கலக்கத்துக்கு உள்ளானார்கள். சகோதரருக்குப் பணத்தைப் பற்றிக் கவலை. அதோடு இவ்வளவு இளம் வயதுச் சிறுவனைத் தனியாக வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பலாமா என்று கவலை.

தாயாருக்கோ தன்னுடைய கடைக்குட்டிப் புதல்வனைப் பிரியவே மனம் இல்லை. "நம்முடைய குடும்பத்தில் இப்போது

பெரியவர் உன்னுடைய சித்தப்பாதான். அவரைப் பார்த்து யோசனை கேள்!'' என்று தாயார் கூறினர்.

மோகன் தாஸின் குடும்பம் அப்போது இராஜகோட்டையில் இருந்தது. சிறிய தந்தையோ போர்பந்தர் சமஸ்தானத்தில் உத்தியோகம் பார்த்தார்.

''சித்தப்பாவைப் பார்த்துப் பேசிவிட்டு அப்படியே போர்பந்தர் நிர்வாக அதிகாரியான மிஸ்டர் லெலியையும் பார். சமஸ்தானத்திலிருந்து உன்னுடைய படிப்புக்கு ஏதாவது உதவி கிடைக்கலாம்!'' என்று சகோதரர் சொன்னர்.

இங்கிலாந்துக்குப் போக வேண்டும் என்று மோகன் தாஸுக்கு ஒரே ஆத்திரமா யிருந்தது. ஆகவே, மூன்று நாள் கட்டை வண்டியிலும் ஒரு நாள் ஒட்டகத்தின் மேலும் பிரயாணம் செய்து போர்பந்தரை அடைந்தார்.

ஆனால் போன காரியம் கைகூடவில்லை. ''உனக்கு அநுமதி நான் தர முடியாது; உன்னுடைய தாயார் சம்மதித்தால் சுகமாகப் போய் வா! என் ஆசி உனக்கு எப்போதும் உண்டு!'' என்று சித்தப்பா கூறினர்.

மிஸ்டர் லெலிக்கு அவர் சிபார்சுக் கடிதம் கொடுக்கவும் மறுத்து விட்டார். ''நீயாகவே போய்ப் பார். உன்னுடைய உறவு முறையைச் சொல்லிக்கொள்!'' என்றார்.

அவ்விதமே மோகன்தாஸ் துரையைப் பார்க்கச் சென்றார். ''முதலில் பி. ஏ. பரீட்சையில் தேறிவிட்டு அப்புறம் என்னை வந்து பார்!'' என்று ஒரே வாக்கியத்தில் சொல்லி அனுப்பி விட்டார் லெலி துரை.

வெறுங்கையுடன் மோகன்தாஸ் இராஜகோட்டைக்குத் திரும்பினர். ஜோஷிஜி மறுபடியும் வந்தார். ''பாரிஸ்டர் படிப்புக்காகக் கடன் பட்டாலும் பாதகமில்லை!'' என்று வற்புறுத்தினர். மோகன்தாஸ் தமது மனைவியின் நகைகளை விற்றுவிடலாம் என்றார். சகோதரர், ''அது கூடாது. நான் எப்படியாவது பணம் தேடிக்கொடுக்கிறேன்!'' என்று சொன்னர்.

*

ஆனால் தாயார் மட்டும் மனம் இளகி அநுமதி கொடுக்கும் வழியாக இல்லை. இங்கிலாந்துக்குப் போகும் இளைஞர்கள் பல வழிகளிலும் கெட்டுப் போகிறார்கள் என்று அவர் கேள்விப் பட்டிருந்தார். இதைப்பற்றி மோகன்தாஸிடம் சொன்னபோது, அவர், "அம்மா! என்னை நம்பமாட்டீர்களா? நீங்கள் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லும் காரியங்களை நான் எந்த நாளும் செய்ய மாட்டேன்!" என்றார்.

பேசார்ஜி ஸ்வாமி என்னும் ஜைன பிக்ஷு ஜோஷிஜியைப் போலவே காந்தி குடும்பத்துக்கு மிகவும் வேண்டியவர். அவரிடம் சென்று மோகன்தாஸின் அன்னை யோசனை கேட்டார்.

பேசார்ஜி ஸ்வாமியார் மோகன்தாஸை வரவழைத்தார். அன்னையையும் கூடவைத்துக்கொண்டு அவரிடம் மூன்று பிரதிக்ஞைகள் வாங்கிக் கொண்டார்.

"மதுபானம் செய்வதில்லை; மாமிச உணவு சாப்பிடுவதில்லை; சிற்றின்பத்தில் ஈடுபடுவதில்லை" என்பவைதான் அந்த மூன்று பிரதிக்ஞைகள்.

இவ்விதம் புதல்வர் பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்த பிறகு அன்னையின் உள்ளம் தைரியம் அடைந்தது. மோகன்தாஸ் இங்கிலாந்து செல்ல அநுமதி கிடைத்தது.

மோகன் தாஸ் தம் இளம் மனைவியையும் சின்னஞ்சிறு குழந்தையையும் பிரிந்து பம்பாய்க்குப் பிரயாணமானார். சகோதரரும் அவரைக் கப்பலில் ஏற்றுவதற்காகக் கூடச் சென்றார். அவர்கள் பம்பாய் சேர்ந்த சமயம் ஜூன் மாதம். ஜூன், ஜூலை மாதங்களில் கடலில் கொந்தளிப்பு அதிகமிருக்குமென்றும், சமீபத்திலேதான் ஒரு கப்பல் மூழ்கிவிட்டதென்றும் சில நண்பர்கள் தெரிவித்தார்கள். மோகன் தாஸின் சகோதரருக்கு மிக்க கவலை ஏற்பட்டது. எனவே, ஒரு நண்பரின் வீட்டில் மோகன் தாஸ் சில மாதம் இருந்துவிட்டு அப்புறம் பிரயாணப் படலாமென்று தீர்மானமாயிற்று. பிரயாணச் செலவுக்கான

பணத்தை இன்னொரு உறவினரிடம் கொடுத்துவிட்டு மோகன் தாஸின் தமையனர் இராஜகோட்டைக்குத் திரும்பினர்.

இதற்குள்ளே பம்பாயிலுள்ள பனியா சாதியாரிடையே இந்தச் செய்தி பரவியது. பனியா வகுப்பில் அது வரையில் யாரும் கப்பல் ஏறியதில்லை. எனவே, சாதிக் கூட்டம் ஒன்று கூட்டப் பட்டது. மோகன் தாஸை இந்தக் கூட்டத்துக்கு அழைத்து விசாரணை செய்தார்கள். மோகன் தாஸ் சிறிதேனும் அஞ்சாமலும் தயங்காமலும் தாம் இங்கிலாந்து போகப்போவது பற்றிச் சொன்னர். சாதித் தலைவர், "கடற் பிரயாணம் செய்வது நம் மதத்துக்கு விரோதம் அங்கே மது மாமிசம் சாப்பிட நேரிடும். போகக் கூடாது!" என்றார்.

"என் தாயாரிடம் நான் பிரதிக்ஞை செய்து கொடுத்திருக்கிறேன். மத விரோதம் செய்யாமல் என்னால் இங்கிலாந்தில் இருக்க முடியும்!" என்றார் மோகன் தாஸ்.

சாதித் தலைவரும் சாதிக் கூட்டமும் மோகன் தாஸ் கூறியதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

"இந்த வாலிபன் பிடிவாதக்காரன். இவனைச் சாதிப்பிரஷ்டம் செய்திருக்கிறோம். மதவிரோதமாகப் பிரயாணம் செய்யும் இவனுக்கு உதவி செய்வோருக்கு அபராதம் விதிக்கப்படும்" என்று சாதிக் கூட்டத்தின் கட்டளை பிறந்தது.

இதனால் மோகன் தாஸ் மனங் கலங்கி விடவில்லை. ஆனால் இங்கிலாந்துக்குப் புறப்படுவதில் அவருக்கு ஆத்திரம் அதிகமாயிற்று. இதைத் தம் சகோதரர் கேள்விப் பட்டால் என்ன செய்வாரோ, என்னமோ? ஆகையால் உடனே புறப்பட்டுவிட விரும்பினர். தமையனர் யாரிடம் பிரயாணச் செலவுக்குப் பணம் கொடுத்து விட்டுச் சென்றாரோ அவரிடம் போய்க் கேட்டார். அந்த உறவினர் பணம் கொடுக்க மறுத்து விட்டார். கொடுத்தால் தாம் சாதிப் பிரஷ்டத்துக்கு உள்ளாக நேரிடும். அதற்குத் தாம் தயாராயில்லை யென்று சொல்லிவிட்டார்.

பிறகு மோகன் தாஸ் பம்பாயிலிருந்த இன்னொரு குடும்ப நண்பரைத் தேடிப் பிடித்து விஷயத்தைச் சொன்னார். கப்பல் செலவுக்குப் பணம் கடனாகக் கொடுக்கும்படியும் தமையனாரிடம் அதை வாங்கிக் கொள்ளும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார். அவர் அதற்கு இணங்கிப் பணம் கொடுத்ததுடன் மோகன் தாஸை உற்சாகப்படுத்தினர். அவர் செய்த இந்தக் காரியம் இந்தியாவும் உலகமும் செய்த புண்ணியத்தினால் தான் என்று சொல்ல வேண்டும். மோகன் தாஸுக்கு உதவி செய்த அந்தக் குடும்ப நண்பரை வாழ்த்துவோமாக.

உடனே மோகன் தாஸ் இங்கிலாந்து வாழ்க்கைக்குரிய உடைகளைத் தயாரித்துக் கொண்டார். குறிப்பிட்ட தினத்தில் கப்பல் ஏறினார். அதே கப்பலில் ஜூனாகாத் வக்கீலான ஸ்ரீ திரியம்பக ராய் மஜும்தார் என்பவர் பிரயாணம் செய்தார். மஜும்தாரின் அறையிலேயே மோகன் தாஸும் பிரயாணம் செய்யும்படி நண்பர்கள் ஏற்பாடு செய்தார்கள். மோகன் தாஸைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படியும் மஜும்தாரைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். செப்டம்பர் 4-ந் தேதி பம்பாய்த் துறைமுகத்திலிருந்து கப்பல் புறப்பட்டது.

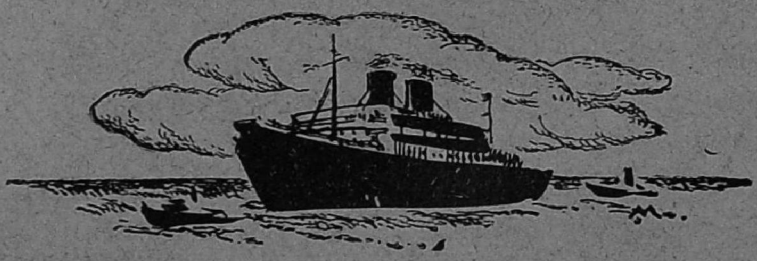

7. லண்டன் வாழ்க்கை

கப்பலில் சென்ற போது மோகன் தாஸ் தமது அறையை விட்டு அதிகம் வெளிக் கிளம்புவதில்லை. கப்பலில் கொடுத்த உணவையும் அருந்துவதில்லை. பம்பாயிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த மிட்டாய்களையும் பழங்களையுமே சாப்பிட்டு வந்தார்.

கப்பலில் இருந்த மற்றப் பிரயாணிகள் எல்லாரும் ஆங்கிலேயர்கள். அவர்களுடன் கலந்து பழகும்படி மஜூம்தார் உபதேசித்தது ஒன்றும் பயன்படவில்லை. மோகன் தாஸ் இளம் பிராயத்தில் பெரிய சங்கோசி. வேற்று மனிதர்களுடன் நெருங்கிப் பழகமாட்டார். அதோடு ஆங்கிலேயர் பேசுகிற ஆங்கில பாஷையை மோகன் தாலினால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

எனினும், ஆங்கிலப் பிரயாணி ஒருவர் மோகன் தாலிடம் எப்படியோ அபிமானம் கொண்டு அவரைப் பேச்சுக்கு இழுத்தார். செங்கடலைத் தாண்டிய பிற்பாடு அந்த ஆங்கிலேயர் மோகன் தாஸுக்கு, "இனி மாமிச போஜனம் செய்யாமல் சரிப்பட்டு வராது!" என்று போதிக்கத் தொடங்கினர். "இங்கிலாந்து குளிர் மிகுந்த தேசம். அங்கே இந்த விரத மெல்லாம் அனுஷ்டிக்க முடியாது!" என்று எச்சரித்தார்.

எனினும் மோகன் தாலின் உள்ளம் சிறிதும் சலிக்கவில்லை. அன்னைக்கு அளித்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றி வந்தார்.

லைதாம்டன் துறைமுகத்தில் இறங்கி லண்டனுக்குச் சென்றதும் விக்டோரியா ஹோட்டலில் தங்கினர். அங்கே கொடுத்த உணவை அவரால் சாப்பிட முடியவில்லை. ஆனால் செலவு மட்டும் ஏராளமாயிற்று.

லண்டனில் நாலு பேருக்கு மோகன் தாஸ் கரம் சந்திர காந்தி கடிதம் கொண்டு வந்திருந்தார். அவர்கள் டாக்டர் பி. ஜே. மேத்தா, ஸ்ரீ தளபதி ராம் சுக்லா, ராஜா ரஞ்சித்சிங், ஸ்ரீ தாதாபாய் நௌரோஜி ஆகிய பிரமுகர்கள்.

•

இவர்களில் டாக்டர் மேத்தா என்பவர் மோகன் தாஸை விக்டோரியா ஹோட்டலில் சந்தித்து, "ஹோட்டல் வாசம் உனக்குச் சரிப்பட்டு வராது. ஏதாவது ஓர் ஆங்கிலக் குடும்பத்தில் பணங் கொடுத்துச் சாப்பிடுவதுதான் சௌகரியம். அதற்கு நான் ஏற்பாடு செய்யும் வரையில் என் நண்பர் ஒருவரோடு இரு!" என்று சொன்னார்.

அந்த நண்பரும் மோகன் தாஸுக்கு மாமிசம் சாப்பிடும்படி உபதேசிக்கத் தொடங்கினர். "எழுத்து வாசனை அறியாத தாயாரிடம் செய்து கொடுத்த பிரதிக்ஞையை ஏன் கட்டிக் கொண்டு அழுகிறாய்?" என்று கேட்டார்.

இதனாலும் மோகன் தாஸின் மன உறுதி தளரவில்லை.

பின்னர், ஆங்கிலக் குடும்பம் ஒன்றில் அவர் வசிப்பதற்கு டாக்டர் மேத்தாவும் ஸ்ரீ சுக்லாவும் ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

அந்தக் குடும்பத்தின் தலைவியான மூதாட்டி மோகன் தாஸை மிக்க அன்போடு நடத்தினர். ஆயினும், இங்கேயும் உணவு சரிப்பட்டு வரவில்லை. அவர்கள் கொடுத்த இரண்டு ரொட்டித் துண்டங்கள் மோகன் தாஸுக்குப் போதவில்லை. அதிகம் கேட்கவும் சங்கோசமா யிருந்தது.

நல்ல வேளையாக இதற்குள் மோகன் தாஸுக்குக் கால் முளைத்திருந்தது! அதாவது லண்டன் நகரில் அங்குமிங்கும் சுற்ற ஆரம்பித்திருந்தார். சைவ போஜன சாலை ஒன்று அவருடைய கண்ணில் பட்டது. அதற்குள் நுழைந்தார். "மரக்கறி உணவின் மகிமை" என்ற பெயருடன் ஆசிரியர் ஸால்ட் எழுதிய புத்தகம் ஒன்றும் அந்த ஹோட்டலில் விற்றார்கள். மோகன் தாஸ் அந்தப் புத்தகத்தை வாங்கிக் கொண்டு போய்ப் படித்தார். அதன் பலனைச் சைவ உணவில் மோகன் தாஸுக்குப் பற்றுதலும் நம்பிக்கையும் உண்டாயின. அன்னைக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிக்காக மட்டுமில்லாமல் தம்முடைய சொந்த இஷ்டத்தின் பேரிலேயே சைவ உணவு விரதத்தில்

உறுதி கொண்டார். உணவு பற்றிய இன்னும் பல புத்தகங்கள் படித்து ஆராய்ச்சிகளும் நடத்தத் தொடங்கினர்.

லண்டனுக்குப் போன புதிதில் மோகன் தாஸ் ஆங்கிலேய கனவான்களைப் போல் தோரணையாக வாழ்க்கை நடத்த முயன்றார். நவநாகரிக உடுப்புகள் தைத்துக் கொண்டார். நிலைக் கண்ணாடியின் முன்னால் நின்று தலையை ஜோராக வாரிக் கொள்வதில் தினம் பத்து நிமிஷம் சென்றது. பிறகு ஆங்கில நடனம் கற்றுக் கொள்ள முயன்றார். நடனப் பயிற்சிக்குத் தாள ஞானம் அவசியமாயிருந்தது. இதற்காக ஆங்கில சங்கீதம் கற்றுக் கொள்ளத் தொடங்கினர். ஒரு வயலினும் வாங்கினர். இதெல்லாம் சொற்ப காலந்தான் நீடித்திருந்தது. ஆங்கில நாகரிக மோகம் மூன்று மாதத்திற்குள்ளே மோகன் தாஸை விட்டுச் சென்றது.

"இங்கிலாந்தில் நாம் எப்போதும் வசிக்கப்போகிறோமா? பாரிஸ்டர் படிப்பு முடிந்ததும் தாய்நாடு திரும்ப வேண்டியது தானே? இந்த அயல் நாட்டு நாகரிகம் எல்லாம் நமக்கு என்னத்திற்கு?" என்று எண்ணினர். "நம்முடைய ஒழுக்கத்தினால் நாம் கனவானாக வேண்டுமே தவிர இத்தகைய வெளி வேஷங்களினால் கனவானவதில் என்ன பயன்?" என்றும் சிந்தனை செய்தார். இத்தனை நாளும் தாம் கொண்டிருந்தது பொய்யான வாழ்க்கை இலட்சியம் என்று தெரிந்து ஆங்கில நாகரிக ஆசையை விட்டுத் தொலைத்தார்.

தம்பி! இதற்கு முன்னர் காந்திஜியின் சிறு பிராயத்துக் குறைபாடுகள் சிலவற்றைச் சொல்லியிருக்கிறேன். மேலேயும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

"இப்பேர்ப்பட்ட மகானுடைய சரித்திரத்தில் இம்மாதிரி சிறு குறைகளை யெல்லாம் ஏன் சொல்ல வேண்டும்?" என்று நீ கருதலாம். அல்லது, "இந்த மாதிரி குறைகள் இருந்தவர் எப்படி மகாத்மா ஆனார்?" என்று ஆச்சரியப்படலாம்.

இதை யெல்லாம் பற்றி மகாத்மா தமது சுய சரிதத்தில் தாமே எழுதியிருக்கிறார் என்பதை நீ ஞாபகப்படுத்திக்

கொள்ள வேண்டும். இம்மாதிரி சுய சரிதம் எழுதும் பிரமுகர்கள் சாதாரணமாகத் தங்களுடைய குறைகளைத் தாங்கள் சொல்ல மாட்டார்கள். தங்களுடைய பெருமையை உயர்த்தக்கூடிய முறையிலேயே சுய சரிதம் எழுதுவார்கள். தங்களுடைய குறைகளைக்கூடக் குணங்களைப் போல் மாற்றி மெருகு கொடுத்து எழுதுவார்கள்.

இதிலேதான் காந்திஜிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் காணவேண்டும். காந்திஜி உள்ளது உள்ள படி தம்மிட மிருந்த குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார். இதுமட்டுமல்ல; இந்தியாவின் மாபெரும் தலைவராகி, "மகாத்மா" என்று மக்கள் போற்றத் தொடங்கிய பிற்பாடு கூட, தாம் செய்த 'தவறு'களை வெளிப்படையாக எடுத்துச் சொல்வது அவர் வழக்கம். 1922-ம் ஆண்டில் ஒரு சமயம் "இமாலயத் தவறு செய்து விட்டேன்" என்று மகாத்மா காந்தி கூறியது பலராலும் பல தடவை பல இடங்களில் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

உண்மையில், இத்தகைய சத்தியப் பற்றினாலேதான் காந்திஜி உலகம் போற்றும் மகா புருஷர் ஆனார்.

காந்திஜியின் இளம்பிராயக் குறைகளைப் படித்துத் தெரிந்து கொண்டதிலிருந்து நீ இன்னொரு விஷயம் அறிய வேண்டும். மகாத்மா பிறக்கும்போதே மகாத்மாவாகப் பிறக்கவில்லை. சிறு பிராயத்தில் உன்னையும் என்னையும் போலவே பல குறைகள் உள்ள சாதாரணச் சிறுவராகவே இருந்தார். ஆயினும் சத்தியத்தின் உறுதியினாலும் மனத்தின் திட சங்கல்பத்தினாலும் இடை விடாத பிரயாசையினாலும் அந்தக் குறைகளை யெல்லாம் போக்கிக்கொண்டு மகாத்மா ஆனார். இது நமக்கெல்லாம் நம்பிக்கை தரவேண்டிய விஷயம். நம்மிடம் உள்ள குறைகளையும் நாம் பிரயாசைப்பட்டுப் போக்கிக் கொள்ளலாம். மகாத்மாவைப் போல் எல்லாரும் அவ்வளவு மகிமையடைய முடியாதுதான். மகாத்மாவைப் போன்ற மகா புருஷர் ஒருவர் உலகத்தை உத்தாரணம் செய்வதற்கு இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கொரு முறையே

தோன்றக்கூடும். ஆயினும் பிரயாசைப்பட்டு நம்மை நாம் உயர்த்திக் கொள்ளலாம். நம்முடைய மனச்சாட்சியை நாம் திருப்தி செய்து கொள்ளலாம். "குறைகளைப் போக்கிக் கொள்ள நம்மால் முடியாது!" என்று நிராசை யடைந்து மேலும் மேலும் படுகுழியில் இறங்கி முழுகிப் போய்விட வேண்டிய தில்லை. நம்முடைய குறைகளுடன் நாம் போராடி வெற்றி கொள்ளலாம்.

இதற்காகத்தான் மகாத்மாவின் சிறு பிராயத்துக் குறை களை விட்டுவிடாமல் நான் குறிப்பிட்டேன். மூன் அத்தியாயங் களைப் படித்த உன் தாயார், "இதெல்லாம் குழந்தைக்கு எதற் காகச் சொல்கிறீர்கள்? இதனால் நன்மை என்ன?" என்று கேட்டாள். "உண்மையே வடிவான ஒருவரைப்பற்றி எழு தும்போது உண்மையைத்தானே எழுத வேண்டும்? அதனால் நிச்சயமாக நன்மையே விளையும்!" என்று நான் மறுமொழி சொன்னேன். நீ என்ன நினைக்கிறாய், தம்பி!

சந்தோஷம். என்னுடன் ஒத்தே நீயும் அபிப்பிராயப் படுகிறாயல்லவா? அப்படியானால் மோகன் தாஸின் இங்கி லாந்து வாழ்க்கையில் இன்னொரு சம்பவத்தையும் கேள்.

அந்தக் காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குப் படிக்கச் சென்ற மாணவர்கள் கலியாணமானவர்களா யிருந் தாலும் பிரம்மச்சாரிகளைப் போல் நடிப்பது வழக்கமாம். இப்படி நடிப்பதினால் ஆங்கிலக் குடும்பங்களில் உள்ள கலி யாண மாகாத பெண்களுடன் அவர்கள் சல்லாபம் செய்வது சாத்தியமா யிருந்தது. ஆங்கிலேயரில் பலர் விசால நோக்கம் படைத்தவர்கள். தங்கள் பெண்கள் இந்திய இளைஞர்கள் மேல் காதல் கொண்டால் அவர்களைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதற்குப் பெற்றோர் ஆட்சேபிப்ப தில்லை. இதை அறிந்து பல இந்திய இளைஞர்கள் பிரம்மச்சாரிகளைப்போல் நடித்துப் பொய் வாழ்க்கை நடத்தினர்கள்.

மோகன்தாஸும் இங்கிலாந்தில் வசித்தபோது சில காலம் இத்தகைய பொய் வாழ்க்கை நடத்தினர். ஆங்கில சமூகத்

தில் சாதாரணமாக இளமை மணம் கிடையாது. ஆகையால், பத்தொன்பது வயதே யான மோகன் தாஸுக்கு 'நான் கலியாணம் ஆனவன். எனக்கு மனைவி இருக்கிறாள்' என்று சொல்லிக் கொள்ள மிகவும் சங்கோசமா யிருந்தது.

ஓர் ஆங்கில மூதாட்டி மோகன் தாஸின் பேரில் அபிமானம் கொண்டார். தம் வீட்டுக்கு அவரை அடிக்கடி அழைத்தார். அந்த வீட்டிலிருந்த கலியாண மாகாத பெண்கள் மோகன் தாஸிடம் கூச்சமின்றிச் சிநேக முறையில் பழகினர்கள்.

ஆனால் ஒரு பெண் விஷயத்தில் மோகன் தாஸுக்குச் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. அவளைத் தமக்குக் கலியாணம் செய்துவைக்க அந்த வீட்டு மூதாட்டி எண்ணுகிறாளோ என்று தோன்றியது. இதனால் கவலைக்குள் ஆழ்ந்தார். அவருடைய மனச்சாட்சி அவரை உறுத்தியது. கடைசியாக, மோகன் தாஸ் பின்வரும் கடிதத்தை அந்த அம்மாளுக்கு எழுதினர்:—

"பிரைட்டனில் நாம் முதன் முதலில் சந்தித்த தினத்திலிருந்து தாங்கள் என்னிடம் மிகவும் பிரியம் காட்டி வந்திருக்கிறீர்கள். என்னைத் தங்கள் புதல்வனாகவே எண்ணி என் பொருட்டுக் கவலை எடுத்து வந்திருக்கிறீர்கள். எனக்கு மணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று விரும்பி அதற்காக இளம் பெண்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்து வருகிறீர்கள். ஆனால் காரியம் மிஞ்சிப் போவதற்கு முன்னால், தங்களுடைய அன்புக்கு நான் அருகனல்லன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தங்கள் வீட்டுக்கு வரத் தொடங்கியபோதே நான் இல்லறத்தான் என்பதைத் தெரிவித்திருக்க வேண்டும். இங்கிலாந்தில் இந்திய மாணக்கர்கள் பிரும்மசாரிகள் போல் நடிப்பதை அறிந்து நானும் அவ்வாறு செய்துவந்தேன். என் தவறினை இப்போது உணர்கிறேன். சிறுவனாயிருந்தபோதே எனக்கு மணம் ஆகிவிட்டது. இப்போது எனக்கு ஒரு புதல்வனும் உளன். இத்தனை காலம் இந்த விவரங்களைத் தங்களுக்கு அறிவியாதிருந்ததன் பொருட்டு என்

உள்ளம் வருந்துகிறது. இப்பொழுதேனும் உண்மை சொல்லுவதற்கு இறைவன் எனக்குத் தைரியம் அளித்தது பற்றி மகிழ்ச்சி யடைகிறேன். என்னைத் தாங்கள் மன்னித்து விடுவீர்களா? எனக்குத் தாங்கள் அறிமுகம் செய்து வைத்த இளம் பெண் விஷயத்தில் தகுதியற்ற உரிமை எதையும் நான் எடுத்துக் கொண்டதில்லை யென்று உறுதி கூறுகிறேன். நான் ஏற்கெனவே கலியாணமானவன் என்னும் விஷயம் தங்களுக்குத் தெரியாதாதலின், எங்களிருவருக்கும் விவாகமாக வேண்டுமென்று தாங்கள் விரும்பியது இயல்பே. விஷயம் இதற்கு மேல் போகக் கூடாது என்று உண்மை கூறலானேன்.''

''இக்கடிதத்தைப் படித்ததும் தங்கள் அன்புக்கு அபாத்திரனாக நான் நடந்து கொண்டதாகத் தாங்கள் கருதினால் அதற்காகத் தங்கள்மீது வருத்தப்பட மாட்டேன். தாங்கள் இதுகாறும் என்மீது காட்டிவந்த பிரியத்துக்கும், செய்த உதவிக்கும் என்றென்றைக்கும் நன்றிக் கடன் பட்டவனுவேன். இதற்குப் பிறகும் தாங்கள் என்னைப் புறக்கணியாமல், தங்கள் வீட்டுக்கு வரத் தகுதியுள்ளவனாகக் கருதினால் நான் மகிழ்ச்சியடைவேனென்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. தங்கள் அன்புக்கு இது மற்றோர் அறிகுறி என்று கருதுவதுடன் அந்த அன்புக்குப் பாத்திரமாக நடந்து கொள்ளவும் முயல்வேன்.''

மறு தபாலில் அந்த ஆங்கில மூதாட்டியிடமிருந்து பின் வரும் பதில் வந்தது:—

''உண்மையறிவிக்கும் உமது கடிதம் பெற்றேன். நாங்கள் இருவரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சி யடைந்தோம். இடி இடியென்று சிரித்தோம். நீர் கூறும் பொய்மைக் குற்றம் மன்னிக்கற் பாலதே. ஆனால் உண்மை நிலையை எங்களுக்கு அறிவித்தது நலமே யாகும். உமக்கு நான் அனுப்பிய அழைப்பு இதனால் மாறுபடவில்லை. அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை கட்டாயமாக உம்மை எதிர்பார்க்கிறோம். உமது குழந்தை மணத்தைப் பற்றி எல்லா விவரங்களையும் கேட்டு மகிழ மிகுந்த ஆவல் கொண்டிருக்கிறோம்.''

மேற்படி பதில் கிடைத்த பிறகு மோகன் தாலின் மனத்தில் இருந்த பெரும் பாரம் நீங்கிற்று. இதற்குப் பிறகு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்த போதெல்லாம் தமக்கு விவாகம் ஆகிவிட்டது என்ற விவரத்தை அவர் தெரிவித்து விடுவது வழக்கமாம்!

8. நாஸ்திகத்தில் வெறுப்பு

இங்கிலாந்தில் இரண்டு வருஷ வாசத்துக்குப் பிறகு பிரம்ம ஞான சங்கத்தைச் சேர்ந்த இரு சகோதரர்களுடன் மோகன் தாஸுக்குச் சிநேகம் ஏற்பட்டது. அவர்கள் கீதை படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மோகன் தாஸையும் தங்களுடன் படிப்பதற்கு அழைத்தார்கள். அதுவரையில் மோகனர் கீதை படிப்பதில்லை. ஆங்கிலேயர் தூண்டும் வரையில் தாம் பகவத் கீதை படிக்கவில்லையே என்பதை எண்ணி அவர் வெட்கப்பட்டார். பிறகு அவர்களுடனே பகவத் கீதையின் சம்ஸ்கிருத சுலோகங்களையும் ஸர் எட்வின் அர்னல்டின் மொழி பெயர்ப்பையும் படிக்கத் தொடங்கினர். பகவத் கீதை விலை மதிக்க முடியாத ஒரு ஞானப் பொக்கிஷம் என்று அவருக்குத் தோன்றியது. ஞான நூல்களில் பகவத் கீதைக்கு ஒப்பானது வேறொன்றுமில்லை யென்பது மகாத்மா காந்தி பிற்காலத்தில் கொண்ட உறுதியான தீர்மானம்.

காந்திமகான் தினந்தோறும் நடத்திவந்த மாலைப் பிரார்த்தனைகளில் பகவத் கீதை இரண்டாவது அத்தியாய சுலோகங்கள் பாராயணம் செய்யப்பட்டு வந்ததை நீ அறிந்திருப்பாய். அந்த இரண்டாவது அத்தியாய சுலோகங்களில் இரண்டு சுலோகங்களின் கருத்து பின் வருமாறு :—

"மனிதன் இந்திரிய விஷயங்களைப் பற்றிச் சிந்திப்பதனல் அவற்றில் பற்றுதல் உண்டாகிறது. பற்றுதலிலிருந்து ஆசை பிறக்கிறது. ஆசை குரோதமாகக் கொழுந்து விட்டெரிகிறது. குரோதத்தினுல் சிந்தை மயக்கமும், நினைவுத் தவறுதலும் உண்டாகின்றன. நினைவுத் தவறுதலால் புத்தி நாசமடைகிறது. புத்தி நாசத்தினுல் மனிதன் அழிகிறான்."

மேற்படி கருத்துடைய பகவத்கீதை சுலோகங்களை முதன் முதலில் படித்தபோதே மோகன்தாஸின் இதயத்தில் ஞான தீபத்தை ஏற்றி வைத்தன.

பிறகு அந்தச் சகோதரர்கள் கூறியதன்பேரில் ஸர் எட்வின் அர்னல்டின் "ஆசிய தீபம்" என்ற நூலையும் மோகன்தாஸ் படித்தார். "ஆசிய தீபம்" என்பது புத்த பகவானுடைய சரித்திரம். ஏற்கெனவே கருணையும் தயாளமும் குடிகொண்டிருந்த மோகன்தாஸின் உள்ளத்தை அந்த நூல் பெரிதும் கவர்ந்தது.

இந்தச் சமயத்தில் பெஸண்டு அம்மையார் பிரம்மஞான சங்கத்தை சேர்ந்தார். அவரையும் சங்கத் தலைவரான பிளாவட்ஸ்கி அம்மையையும் பார்ப்பதற்கு மேற்கூறிய சகோதரர்கள் மோகன்தாஸை அழைத்துச் சென்றார்கள். பிரம்மஞான சங்கத்தில் சேரும்படியாகவும் அவருக்குச் சொன்னார்கள். "என்னுடைய சொந்த மதத்தைப் பற்றி இன்னும் நான் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே! அப்படித் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னால் எந்த மதச் சங்கத்திலும் சேர நான் விரும்பவில்லை" என்று மோகன்தாஸ் சொல்லிவிட்டார். ஆனாலும் பிரம்மஞான சங்கத்தாரின் நூல்களைப் படித்ததனால் பெரும் பயன் அடைந்தார். ஹிந்து மதத்தில் குருட்டு நம்பிக்கைகளே அதிகம் என்று பாதிரிமார்களின் பிரசாரத்தினால் ஏற்பட்டிருந்த தப்பபிப்பிராயம் நீங்கிற்று.

சைவ போஜன சாலையொன்றில் உத்தமரான கிறிஸ்துவர் ஒருவரை மோகன்தாஸ் சந்தித்தார். இராஜ கோட்டையில் வசித்தபோது சில பாதிரிமார்களின் அபத்தப் பிரசாரத்தினால் கிறிஸ்துவ மதத்தைப் பற்றித் தமக்கு ஏற்பட்டிருந்த தாழ்வான அபிப்பிராயத்தை அவரிடம் கூறினார். அந்தக் கிறிஸ்துவ நண்பர், "நான் புலால் உண்பதில்லை; மதுபானமும் செய்வதில்லை; கிறிஸ்துவ வேதம் மது மாமிசம் அருந்தும்படி கட்டளையிடவும் இல்லை. நீர் தயவுசெய்து பைபிள் வாசிக்கவேண்டும்" என்று கூறி, ஒரு பைபிள் புத்தகமும் வாங்கிக் கொடுத்தார்.

பைபிள் புத்தகத்தில் பழைய ஏற்பாடு மோகன் தாஸுக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் புதிய ஏற்பாடும், முக்கியமாக ஏசுநாதர் மலைமேலிருந்து செய்த உபதேசங்களும், மோகன்தாஸின் இதயத்தில் இடம் பெற்றுவிட்டன. "தீமைக்

குப் பதில் தீமை செய்யாதீர். வலது கன்னத்தில் அடித்தவனுக்கு இடது கன்னத்தையும் காட்டுக. உங்கள் சட்டையை ஒருவன் எடுத்துச் சென்றால் அவனுக்கு உங்கள் போர்வையையும் கொடுங்கள்!" என்னும் கிறிஸ்துவ சமயத்தின் சாரமான உபதேசங்கள் மோகன்தாஸுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைத் தந்தன. பகவத் கீதையின் உட்பொருளும், "ஆசியதிப"த்தில் அடங்கிய தத்துவமும், ஏசுநாதரின் உபதேசமும் சாராம்சத்தில் ஒன்றுதான் என்று மோகன்தாஸ் அறிந்தார். மொத்தத்தில், துறவும் தியாகமுமே மேலான சமய வாழ்க்கை என்ற நம்பிக்கை உண்டாயிற்று.

கார்லைல் எழுதிய "வீரரும் வீர பூஜையும்" என்ற நூலில் "வீர தீர்க்கதரிசி" என்னும் அத்தியாயத்தைப் படித்து முகம்மது நபி அவர்களின் கடும் விரத வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெரிந்துகொண்டார். எனவே, இஸ்லாம் மதத்தின் பேரிலும் மோகன்தாஸுக்கு மரியாதை ஏற்பட்டது.

இதே காலத்தில் இங்கிலாந்தில் நாஸ்திகப் பிரசாரம் ஒரு பக்கத்தில் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. அதனால் மோகனதாஸின் மனம் சலிக்கவில்லை.

இங்கிலாந்தில் சார்லஸ் பிராட்லா என்பவர் இந்தியாவின் பிரசித்தி பெற்ற நண்பர். இந்தியாவுக்காக ரொம்பவும் பரிந்து பேசியவர். ஒழுக்கத்திலும் ஜீவகாருண்யத்திலும் சிறந்தவர். ஆனால் அவர் "கடவுள் உண்டு" என்னும் நம்பிக்கை தமக்கு இல்லையென்றும், சன்மார்க்கமே உண்மையான சமயம் என்றும் சொல்லி வந்தார்.

சார்லஸ் பிராட்லா காலமானபோது அவருடைய உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடத்துக்கு லண்டனில் அப்போது வசித்த அவ்வளவு இந்தியர்களும் சென்றிருந்தார்கள். மோகன்தாஸும் சென்றிருந்தார். திரும்பி வரும்போது அவர் ஒரு ரயில்வே ஸ்டேஷனில் ரயிலுக்காகக் காத்திருக்க நேர்ந்தது.

புகைவண்டி நிலையத்தில் ஏகக் கூட்டமாயிருந்தது. கூட்டத்திலிருந்த நாஸ்திகர் ஒருவர் அங்கு நின்ற ஒரு கிறிஸ்துவப் பாதிரியாரை வீண்வம்புக்கு இழுத்தார்.

"நல்லது ஐயா, கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதாக நீங்கள் நம்புகிறீர்கள் அல்லவா?" என்று அவர் கேட்டார்.

"ஆம், நம்புகிறேன்" என்று அந்த உத்தமப் பாதிரியார் சாந்தமான குரலில் பதில் சொன்னார்.

"அப்படியானால், தயவு செய்து சொல்லுங்கள். தங்கள் கடவுள் எவ்வளவு பெரியவர்? அவர் எங்கே இருக்கிறார்?"

"நமக்கு அறியுந் திறன் உண்டானால், நம் இருவரின் இரு தயங்களிலும் அவர் இருக்கிறார்" என்றார் பாதிரியார்.

"ஓ! இதுதானே வேண்டாம் என்கிறேன்? என்னைக் குழந்தை என்று நினைத்துக் கொண்டீர்களா?" என்று அந்த நாஸ்திக வீரர் கூறிவிட்டுப் பெரும் வெற்றி அடைந்தவரைப் போல் சுற்றிலும் உள்ளவர்களைப் பார்த்தார்.

கிறிஸ்தவப் பாதிரியாரோ அடக்கத்தை அணிகலனாகப் பூண்டு மௌனம் சாதித்தார்.

இயற்கையிலேயே பண்பாடு பெற்ற மோகன் தாஸின் இளம் உள்ளம் மேற்படி வாக்குவாதத்தினால் நாஸ்திகத்தின் பேரில் அதிகமான வெறுப்புக் கொண்டது.

9. பாரிஸ்டர் ஆனார்

பாரிஸ்டர் பட்டம் பெறுவதற்காக அல்லவா மோகன்தாஸ் இங்கிலாந்துக்குப் போனார்? அது என்ன ஆயிற்று என்று இப்போது சொல்லுகிறேன்.

பாரிஸ்டர் ஆவது மிகவும் சுலபம் என்று ஜோஷிஜி கூறியது முற்றும் உண்மை. இந்தியாவில் உள்ளதுபோல் இங்கிலாந்தில் சட்ட கலாசாலைகளுக்குச் சென்று படிக்கவேண்டியதில்லை.

பாரிஸ்டர் பட்டம் பெறுவதற்கு ஒரு மாணவன் இரண்டு நிபந்தனைகள் பூர்த்திசெய்யவேண்டும். அவை என்ன வென்று சொல்லட்டுமா? தம்பி! (1) மாணக்கர்களும் பாரிஸ்டர்-நீதிபதிகளுமாகச் சேர்ந்து உட்கார்ந்து பலமுறை விருந்து சாப்பிட்டாகவேண்டும். (2) குறிப்பிட்ட சில முக்கிய பரீட்சைகளில் மட்டும் தேறவேண்டும்.

விருந்து சாப்பிடுவது என்னத்திற்கு என்று நீ அறிய விரும்பலாம். முற்காலத்தில் சட்ட மாணக்கர்களின் தொகை மிகக் குறைவாயிருந்தபோது பாரிஸ்டர்களும் நீதிபதிகளும் சட்ட மாணக்கர்களும் கலந்து பழகுவதற்காகவும் சட்ட விஷயங்களைப் பற்றிச் சர்ச்சைகள் செய்வதற்காகவும் இந்த விருந்துகள் ஏற்படுத்தினர்களாம். இப்போது மாணக்கர்களின் தொகை மிக அதிகம். பாரிஸ்டர்களும் நீதிபதிகளும் எங்கேயோ ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வார்கள். மாணவர்களுடன் அவர்கள் பேசுவதற்கே வசதி இராது. எனவே, இந்த விருந்துகள் ஏற்படுத்திய நோக்கம் இப்போது நிறைவேறுவதேயில்லையாம். ஆனாலும் சம்பிரதாயத்தை மட்டும் விடாமல் அனுஷ்டித்து வருகிறார்களாம்.

தம்பி! இந்தியா தேசத்திலேதான் நாம் பழைய சம்பிரதாயங்களை அதிகமாய்க் கட்டிக்கொண்டு அழுகிறோம் என்று சாதாரணமாய் நினைக்கிறோமல்லவா? ஆங்கிலேயர் நம்மைவிடப்

பழைய சம்பிரதாயங்களில் அதிகப் பற்று உள்ளவர்கள். நம்மை விட அதிகமாக ஆங்கிலேயர் குருட்டு நம்பிக்கைகளும் பழக்க வழக்கங்களும் உள்ளவர்கள் என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

ஒரு காலத்தில் பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டில் 200 அங்கத்தினர்தான் இருந்தார்களாம். ஆகையால் 200 ஆசனங்கள் மட்டும் பார்லிமெண்டில் போடப்பட்டிருந்ததாம். இப்போது 650 அங்கத்தினர்கள் இருந்தபோதிலும் பழைய சம்பிரதாயப்படி 200 ஆசனங்கள்தான் இருக்கின்றனவாம். முன்னல் வந்தவர்கள்தான் ஆசனத்தில் உட்காரலாம். மற்றவர்கள் பின்னல் நிற்கவேண்டியதுதான்! எப்படியிருக்கிறது கதை! பாரிஸ்டர் ஆவதற்காக விருந்துகள் நடக்கும் விஷயமும் இப்படிப்பட்ட சம்பிரதாயந்தான்.

பாரிஸ்டர் விருந்துகள் மூன்று மாதத்துக்கு இருபத்துநாலு நடைபெறும். இவற்றில் குறைந்த பட்சம் ஆறு விருந்துகளுக்கு மாணவர்கள் கட்டாயம் போகவேண்டும். இம்மாதிரி மூன்று வருஷகாலம் விருந்துகளுக்குப் போய்த் தீரவேண்டும்.

விருந்து என்றால், இலவசச் சாப்பாடு அல்ல. இரண்டு அல்லது மூன்று ரூபாய் ஒவ்வொரு மாணக்கனும் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். பணம் கொடுக்க வேண்டியது கட்டாயம். ஆனல் சாப்பிடுவது கட்டாயம் அல்ல; சும்மா உட்கார்ந்திருந்துவிட்டுத் திரும்பலாம். பொதுவாக விருந்தில் நல்ல உணவு வகைகளும் மதுபான வகைகளும் கொடுக்கப்பட்ட படியால் மாணவர்கள் ஒரு கை பார்த்து விடுவார்களாம்! மோகன்தாஸுக்கோ அவருடைய விரதம் இருந்தது. புலால் கலந்த உணவும் மதுபானமும் அவருக்கு உதவா. முதலிலெல்லாம் மோகன்தாஸ் சும்மா உட்கார்ந்து பார்த்திருந்துவிட்டுத் திரும்பினர். எனவே அவருடைய பங்கும் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்பதற்காக மற்ற மாணவர் கோஷ்டிகள் தங்களுடன் சேர்ந்து உட்காரும்படி மோகன்தாஸை வற்புறுத்தி அழைக்கும்படி ஏற்பட்டது. அப்பொழுதல்லாம் விருந்துகளில் மோகன்தாஸுக்கு ஏகக் கிராக்கி!

கொஞ்ச காலத்துக்குப் பிறகு மோகன்தாஸுக்குத் தைரியம் பிறந்து, பாரிஸ்டர்-நீதிபதிகளுக்காகத் தனியாகக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த பழங்களையும் கறிவகைகளையும் தமக்கும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டு பெற்றுக் கொள்ள ஏற்பாடு செய்து கொண்டாராம்.

'சாப்பாட்டு ராமன்' என்று நம் ஊரில் வேடிக்கையாகச் சொல்கிறோமல்லவா? இதுபோலவே இங்கிலாந்தில் சாதாரணமாய்ச் 'சாப்பாட்டு பாரிஸ்டர்' என்று சொல்லுவதுண்டாம்.

விருந்து விஷயம் இப்படியிருக்க; பரீட்சை சமாசாரம் என்னவென்று கேள்: இரண்டே இரண்டு விஷயம் பற்றிய பரீட்சைகள் நடக்கும். ஒன்று ரோமன் சட்டம்; இன்னொன்று ஆங்கில நாட்டின் பழமைச் சட்டம். இவற்றில் தனித் தனிப் பகுதிகளுக்குப் பரீட்சைக்குப் போகலாம். பரீட்சைகளுக்குப் பாடபுத்தகங்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். ஆனால் யாரும் சிரமப்பட்டுப் படிப்பதில்லை. இரண்டு அல்லது மூன்று மாதம் இலேசாகக் குறிப்புகளைப் படித்துவிட்டுப் பரீட்சைகளில் தேறிவிடலாம். பரீட்சைக் கேள்விகள் மிகவும் சுலபமானவை. பரீட்சைப் பரிசோதகர்களோ தாராள மனம் உள்ளவர்கள். ஆகையால் பரீட்சைக்கு எழுதுகிறவர்களில் 100-க்கு 95 பேர் முதல் 99 பேர் வரையில் தேறிவிடுவார்களாம்!

இப்படி இங்கிலாந்தில் பரீட்சைகளைச் சுலபமாய் வைத்திருந்தார்கள்; இதனாலேதான் படிப்பு முடிந்ததும் ஆங்கில இளைஞர்கள் பல அரிய காரியங்களைச் சாதிப்பதற்கு முடிந்தது.

நம்முடைய நாட்டிலோ, பரீட்சைகளை எவ்வளவு கஷ்டமாகச் செய்யலாமோ அவ்வளவு கஷ்டமாகச் செய்து வைத்தார்கள்! இதனால் பரீட்சைகளில் தேறி ஒரு மாணக்கன் வெளியே வருவதற்குள் அவனுடைய அறிவின் சக்தியெல்லாம் செலவழிந்துபோய் உடலும் அறிவும் சோர்ந்து விடுகின்றன. இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்த பிறகுங்கூட இன்னமும் அத்தகைய பரீட்சைகளையே நமது நாட்டில் கட்டிக்கொண்டு அழு

கிறார்கள். ஆனால் இதையெல்லாம் உன்னிடம் சொல்வதில் பயன் என்ன? பரீட்சைகள் கஷ்டமாயிருக்கவேண்டும் என்று நீயா சொல்லுகிறாய்? போகட்டும்!

பாரிஸ்டர் பட்டத்துக்குரிய பரீட்சைகள் இவ்வளவு சுலபமாக இருந்தும் மோகன்தாஸ் அவற்றைக் கூடியவரையில் கஷ்டமாக்கிக்கொள்ள முயன்றார்! குறிப்பிட்ட பாடபுத்தகங்களையெல்லாம் மிகவும் சிரமப்பட்டுப் படித்தார்! ரோமன் சட்டம், ஆங்கிலச் சட்டம் எல்லாம் படித்தார்.

இவ்வளவு படித்தும் நேரம் பாக்கியிருந்தது. வீண் பொழுது போக்க மனமின்றி லண்டன் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சைக்குப் போகத் தீர்மானித்தார். அந்தப் பரீட்சைக்குப் பழைய லத்தீன் பாஷையும், புதிய ஐரோப்பிய பாஷையொன்றும் கற்றுக்கொள்ளவேண்டியிருந்தது! லத்தீன் பாஷை பாரிஸ்டர் வேலைக்கு மிகவும் பயன்படும் என்று மோகன்தாஸ் கேள்விப்பட்டார்; எனவே லத்தீன் படிக்கத் தொடங்கினார். ஆனால் முதல் தடவை பரீட்சைக்குப் போனதில் லத்தீன் பாஷையில் தேறவில்லை. இன்னும் அதிகப் பிடிவாதத்துடன் படிக்கத் தொடங்கினார். படிப்பதற்கு அனுசரணையாக வாழ்க்கை முறையை மேலும் எளியதாக்கிக் கொண்டார். எண்ணெய் அடுப்பு ஒன்று வாங்கித் தினம் காலையில் அவரே உணவு தயார் செய்து கொண்டார். காலை உணவு ஓட் தானியக் கூழும் கோக்கோவுந்தான். மாலையில் மீண்டும் அறையிலேயே ரொட்டியும் கோக்கோவும் தயாரித்துச் சாப்பிட்டார். மத்தியானத்தில் மட்டும் வெளியில் சைவ போஜன சாலை ஒன்றில் சாப்பிட்டார். இவ்விதம் வாழ்வு முறையை எளியதாக்கிக்கொண்ட காரணத்தினால், பணமும் மிச்சமாயிற்று; படிப்பதற்குச் சாவகாசமும் அதிகம் கிடைத்தது. தினமும் ஒரு ஷில்லிங் மூன்று பென்ஸ் செலவில் காலட்சேபம் நடந்தது. மாதம் ஐந்து பவுன் மிச்சமாயிற்று. கடைசியில், லண்டன் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையிலும் (லத்தீன் பாஷை உள்படத்) தேறிவிட்டார்!

தம்பி! லண்டனில் மேற்கண்டவாறு எளிய வாழ்க்கை நடத்தியது மோகன்தாஸுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கவில்லையாம்;

சந்தோஷமாகவே இருந்ததாம். இதைப் பற்றிக் காந்திஜி தம் சுய சரிதத்தில் எழுதியிருப்பதைக் கேள் :—

"எளிய வாழ்வு முறையைக் கைக்கொண்டதால் என் வாழ்க்கை சந்தோஷமற்றதாயிற்று என்று யாரும் எண்ணவேண்டாம். அதற்கு மாறுக இந்த மாறுதல்மூலம் என் அகநிலைமையும் புற நிலைமையும் ஒற்றுமைப் பட்டதைக் கண்டேன். ஆகவே புதிய வாழ்க்கை உண்மையோடு ஒட்டிய வாழ்க்கையாயிற்று. இதை நான் உணர்ந்தபோது என் ஆத்மா [எல்லையற்ற ஆனந்த சாகரத்தில் மிதந்தது."

இவ்வாறு மோகன்தாஸ் லண்டன் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையிலும் பாரிஸ்டர் பரீட்சையிலும் தேறுவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்துகொண்டு அதே சமயத்தில் தமக்குத் தாமே ஆத்ம பரீட்சைகளும் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அவற்றில் வெற்றியடைந்து வந்தார்.

மூன்று வருஷ காலம் லண்டனில் வசித்த பிறகு கடைசியில் 1891-ம் வருஷம் ஜூன்மீ 10உ மோகன்தாஸ் காந்தி பாரிஸ்டர் ஆனர். மறுநாள் 11உ இந்தியாவின் ஹைக்கோர்ட்டுகளில் வக்கீல் தொழில் நடத்தும் உரிமை பெற்றார். பிறகு ஒரு தினங்கூட இங்கிலாந்தில் அவர் தாமதிக்கவில்லை. ஜூன்மீ 12உ யன்றே இந்தியாவுக்குப் பிரயாணமானர்.

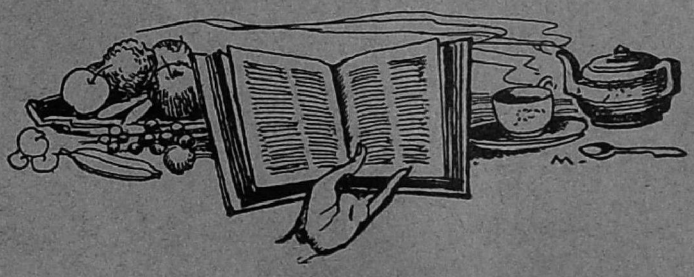

10. கவலைக் கடல்

எஸ். எஸ். அஸ்ஸாம் என்னும் கப்பலில் மோகன்தாஸ் தாய் நாடு நோக்கிப் பிரயாணம் செய்தபோது அவருடைய மனம் கவலைக்கடலில் ஆழ்ந்திருந்தது. பாரிஸ்டர் பரீட்சையில் தேறி விட்டாரே தவிர, வக்கீல் தொழில் நடத்தலாம் என்னும் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. சட்ட கோட்பாடுகள் படித்திருந்தாரே தவிர, அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு கோர்ட்டுகளில் வாதமிடலாம் என்னும் தைரியம் உண்டாகவில்லை.

மேலும், இந்தியச் சட்டங்களைப் பற்றி இங்லாந்தில் அவர் ஒன்றுமே கற்கவில்லை யல்லவா? இந்தியச் சட்டங்கள் தெரியாமல் இந்தியக் கோர்ட்டுகளில் எப்படி வாதமிடுவது என்று எண்ணி அதைரியப்பட்டார். கடல் நடுவில் ஆதரவு ஒன்றுமில்லாமல் விடப்பட்டவனுடைய உள்ளத்தைப் போல் அவருடைய உள்ளம் தவித்தது. பம்பாயில் அதற்கு முன்னாலேயே பிரசித்தியடைந்திருந்த ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா என்னும் தேசபக்தப் பிரமுகர் நீதி மன்றங்களில் சிம்மத்தைப்போல் கர்ஜனை செய்வார் என்று மோகன்தாஸ் கேள்விப்பட்டிருந்தார். இங்கிலாந்தில் பாரிஸ்டர் பரீட்சைக்குப் படித்ததைக் கொண்டு இந்தியக் கோர்ட்டுகளில் ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா எவ்விதம் கர்ஜனை செய்திருக்க முடியும் என்பது மோகன்தாஸுக்கு ஒரே வியப்பாயிருந்தது. ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தாவைப் போன்ற பிரபலமும் வருமானமும் அடையும் எண்ணம் லவலேசமும் மோகன்தாஸுக்கு இருக்கவில்லை. ஜீவனத்துக்கு வேண்டிய பணமாவது சம்பாதிக்க முடியுமா என்பதே அவருக்குச் சந்தேகமாயிருந்தது.

இந்த விஷயத்தைப் பற்றி இங்கிலாந்திலிருந்தபோதே மோகன் தாஸுக்குக் கவலை ஏற்பட்டிருந்ததாம். இந்திய மாணக்கர்களிடம் அன்புகொண்டு புத்திமதி கூறிவந்த மிஸ்டர் பிரடரிக் பிங்கட் என்னும் ஆங்கிலேயரைப் பார்க்கும்படி ஒரு

நண்பர் கூறினராம். அவ்விதமே மோகன்தாஸ் சென்று பிங்கட் என்பவரைப் பார்த்தாராம். மோகன்தாஸின் கவலை இன்னதென் பதைப் பிங்கட் தெரிந்து கொண்டதும் பின்வருமாறு புத்திமதி சொன்னராம் :—"ஒவ்வொருவரும் பிரோஸிஷா மேத்தா ஆக முடியாது. வக்கில் தொழில் செய்வதற்கு மேத்தாவைப்போல் மேதாவியாக இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. சாதா ரண முயற்சித் திறமையும், நாணயமும் இருந்தால் போதும். உம்முடைய கஷ்டம் என்னவென்று தெரிந்து கொண்டேன். உமக்குப் பொதுப் படிப்பு ரொம்பக் குறைவு. வக்கில் தொழில் செய்வதற்கு உலக ஞானம் அவசியம். மனித சுபாவம் தெரிந் திருக்க வேண்டும். ஒருவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தே அவ னுடைய குணங்களை அறியும் திறமை வேண்டும். அதோடு சரித்திர அறிவு மிகவும் அவசியம். நீரோ இந்தியாவின் சரித்திரம் கூடப் படித்ததில்லை. ஊருக்குப் போனதும் இந்திய சரித்திர புத்தகங்களை வாங்கிப் படியுங்கள். மனித சுபா வத்தை அறிவதற்கு இன்னும் சில நூல்களை வாங்கிப் படியுங் கள். அதைரியப்பட வேண்டாம்!"

இம்மாதிரி பிங்கட் என்பவர் சொன்ன புத்தி மதியை மோகன் தாஸ் மறக்கவேயில்லை. முக்கியமாக, வக்கில் தொழி லில் வெற்றி பெறுவதற்கு முயற்சியும், நாணயமும் இருந்தால் போதும் என்று கூறியது அவருடைய மனத்தில் ஆழப் பதிந்திருந் தது. எனவே, மனத்தில் கவலை அதிகமாகும்போ தெல்லாம் பிங்கட் கூறியதை ஞாபகப் படுத்திக் கொண்டு மோகன்தாஸ் தைரியம் பெற முயன்றார்.

பாரிஸ்டர் மோகன்தாஸ் இந்தியாவுக்குப் பிரயாணமானது ஜூன் மாதத்தில் என்று சொன்னேனல்லவா? ஜூன் ஜூலை மாதங்களில் அரபிக் கடலில் கொந்தளிப்பு அதிக மாயிருக்கும். ஏடன் துறைமுகத்திலிருந்து அலைகள் வர வரப் பெரிதாகிக் கப்பலைப் பாடாய்ப் படுத்தின. இது காரணமாகப் பிரயாணிகளில் பலர் நோய்வாய்ப் பட்டார்கள். ஒருவருமே அறையை விட்டு வெளிவருவதில்லை. ஆனால் மோகன்தாஸ் பூரண சௌக்கியத்துடன் இருந்தார். கப்பலின் மேல் தட்டிலே

நின்று பெரிய பெரிய அலைகள் வந்து கப்பலை மோதும் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டு மிருந்தார்.

அம்மாதிரி பெரும் அலைகள் அவருடைய உள்ளத்திலேயும் அடித்துக் கொண்டிருந்தன. கப்பல் இந்தியாவை நெருங்க நெருங்க உள்ளத்தின் அலைகளும் பெரிதாயின. பம்பாயிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குப் புறப்படும் தறுவாயில் சாதிக் கட்டுப்பாடு என்னும் தொல்லை வந்து குறுக்கிட்டது அவர் நினைவில் இருந்தது. திரும்பித் தாய்நாட்டை அடைந்த பிறகும் அந்தத் தொல்லைக்கு ஆளாகும்படி நேருமோ என்னமோ? — இதுபோன்ற குருட்டு வழக்கங்களை யெல்லாம் ஒழித்து இந்தியாவின் சமூக வாழ்க்கையில் சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய வேண்டு மென்று மோகன் தாஸின் இளம் உள்ளத்தில் பற்பல சிந்தனைகள் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன.

ஆம்; தம்பி! மோகன் தாஸ் பின்னால் மகாத்மா காந்தி ஆவதற்கு அவசியமான அஸ்திவாரம் அப்போதே அவருடைய உள்ளத்தில் போடப்பட்டு வந்தது. இதுபோல் இன்னும் எத்தனையோ தடவை மோகன் தாஸ் கப்பல் பிரயாணம் செய்யும் படியாக நேரும். ஒவ்வொரு தடவையும் வெளியே கடல் அமைதியா யிருந்தாலும் அவர் உள்ளத்தில் சிந்தனை அலைகள் மோதிக் கொண்டிருக்கும். கப்பலிலிருந்து கரையிலே இறங்கியதும் மிகவும் கஷ்டமான நிலைமைகளை அவர் சமாளிக்க வேண்டி யிருக்கும். மோகன் தாஸ் சிறிதேனும் அதைரியப் படாமல் நின்று சமாளிப்பார். இதையெல்லாம் இந்தச் சரித்திரத்தின் பின் பகுதிகளில் நீ பார்ப்பாய்.

11. கோர்ட்டில் முதல் வழக்கு

பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸ் காந்தி பம்பாய்த் துறைமுகத்தில் இறங்கியதும் மிகத் துயரம் தரும் செய்தி அவருக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தது. மோகன்தாஸ் இங்கிலாந்திலிருந்த போதே அவருடைய அருமைத் தாயார் காலமாகி விட்டார். தூரதேசத்தில் இருக்கும்போது இதைத் தெரிவித்து அவரைத் துன்பத்துக்கு ஆளாக்க வேண்டா மென்று அவருடைய சகோதரர் மேற்படி செய்தியைக் கடிதத்தில் எழுதவில்லை. கப்பலை விட்டு இறங்கிய வுடனே தெரியப்படுத்தினர்.

மோகன் தாஸின் மனத்தில் இருந்த எத்தனையோ எண்ணங்கள் அந்தச் செய்தியினல் பங்கமுற்றுப் போயின. அன்னை தன்னை வரவேற்றுத் தழுவிக் கொண்டு மகிழ்வார் என்று எதிர் பார்த்தார். "இங்கிலாந்தில் மூன்று வருஷம் வசித்தேன். ஆயினும் விரத பங்கம் செய்யவில்லை. தங்களுக்கு அளித்த மூன்று வாக்குறுதிகளையும் நிறைவேற்றினேன்" என்று பெருமையுடன் சொல்லிக்கொள்ள விரும்பினர். இந்த விருப்பங்கள் நிறைவேறுவதற்கில்லை. ஆயினும் மோகன் தாஸ் அன்னையை நினைத்து அழுது புலம்பிக்கொண்டிருக்கவில்லை. செய்ய வேண்டிய வைதிகக் கிரியைகளைச் செய்து விட்டு வாழ்க்கைக் குரிய தொழிலைத் தொடங்குவதில் கவனம் செலுத்தினர்.

மோகன் தாஸின் தமையனர் அவரைப்பற்றி ஆகாசக் கோட்டைகள் பல கட்டியிருந்தார். பாரிஸ்டர் பரீட்சையில் தேறி வந்திருக்கும் தம் சகோதரர் பெயரும் புகழும் பெற்றுப் பாரிஸ்டர் தொழிலில் பணம் நிறையச் சம்பாதிக்கப் போகிறார் என்று நம்பியிருந்தார். தம்பி இளையவர் பாரிஸ்டர் தொழிலில் தொடங்குவதற்கு வேண்டிய எல்லா விதமான ஏற்பாடுகளையும் மூத்தவர் செய்து வைத்திருந்தார்.

எனவே, பம்பாயில் 'பாரிஸ்டர்' என்ற போர்டு தொங்க விட்டுக் கொண்டு மோகன் தாஸ் தொழில் செய்ய ஆரம்பித் தார். ஆனல், தம்பி! பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸுக்குக் கிடைத்த முதல் வழக்கை அவர் நடத்திய இலட்சணத்தைப் பற்றிக் கேட்டாயானல் உனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாயிருக்கும்; உன்னல் நம்பவே முடியாது. காந்தி மகாத்மாவே தமது சுய சரிதத்தில் எழுதியிரா விட்டால் யாராலுமே நம்ப முடியாது.

வாதம் செய்வதில் உலகத்திலேயே யாரும் இணையில்லை யென்று பிற்காலத்தில் புகழ் பெற்றவர் காந்திஜி. லட்சக்கணக் கான மக்களின் முன்னல் ஆயிரமாயிரம் பொதுக்கூட்டங்களில் பேசியவர் காந்திஜி. கவர்னர் ஜெனரல்கள், பிரதம மந்திரிகள் உள்பட உலகத்தின் பிரசித்த இராஜதந்திரிகள் எல்லாரும் திகைத்துத் திணறும்படியாகத் தமது கட்சியை எடுத்துச் சொல்லும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தவர். அத்தகையவர் பம்பாய் 'ஸ்மால் காஸ்' கோர்ட் ஒன்றில் ஒரு சிறு வழக்கில் மமி பாய் என்னும் பெண்மணியின் சார்பாக ஆஜராஞர். வழக்கில் மமி பாய் பிரதிவாதி. எனவே, வாதி தரப்புச் சாட்சிகளை பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸ் குறுக்கு விசாரணை செய்ய வேண்டியிருந்தது. முதல் சாட்சியைக் குறுக்கு விசாரணை செய்வதற்காக எழுந்து நின்ருர். ஆனல் ஒன்றும் கேட்கத் தோன்றவில்லை. தலை சுழல் ஆரம்பித்தது. நீதி மன்றமும் நீதிபதியும் சாட்சிகளும் எல்லா ருமே சுழலுவதாய்த் தோன்றியது. ஒரு கேள்வியும் கேட்காம லேயே ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார். கட்சிக்காரி மமி பாயின் பிரதிநிதி பக்கத்தில் இருந்தார். அவரிடம் தம்மால் வழக்கு நடத்த முடியா தென்றும் வேறெருரு வக்கீலை அமர்த்திக்கொள் ளும்படியும் சொல்லி விட்டு வெளியேறினர்.

இம்மாதிரி தயக்கத்துக்கும் திகைப்புக்கும் 'சபைக் கோழைத்தனம்' என்று சொல்வார்கள். வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில் காந்தி மகாத்மா சபைக் கோழையாயிருந்தார் என் பது மிக ஆச்சரியகரமான விஷயம் இல்லையா?

இந்த முதல் அநுபவத்துக்குப் பிறகு பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸ் கோர்ட்டுக்குப் போவதை நிறுத்தி விட்டார். வழக்குகள்

சம்பந்தமான விண்ணப்பங்கள் எழுதிக் கொடுப்பதில் தமக்கு ஆற்றல் உண்டு என்பதைக் கண்டுபிடித்தார். இந்த வேலை செய்யத் தொடங்கினர். ஆனால் இதில் வருமானம் போதிய அளவு கிடைக்கவில்லை.

உபாத்தியாயர் ஆகலாம் என்ற விருப்பம் உண்டாயிற்று. ஆங்கில பாஷையில் நல்ல தேர்ச்சி இருந்தபடியால் அந்த பாஷையை நன்றாகக் கற்பிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. "ஓர் ஆங்கில உபாத்தியாயர் தேவை. தினம் ஒரு மணி நேரம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். மாதச் சம்பளம் ரூ. 75" என்ற விளம்பரத்தைப் பார்த்து விட்டு விளம்பரம் செய்திருந்த நபரிடம் போனார். மோகன்தாஸ் பி. ஏ. பட்டதாரி அல்ல என்று தெரிந்ததும் அவரை வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார் விளம்பரம் செய்தவர். எப்படி யிருக்கிறது கதை!

"உலகத்திலேயே ஆங்கில பாஷையைப் பிழைகள் இல்லாமலும் லாகவமாகவும் கையாளக்கூடிய ஒரு சிலரில் காந்திஜியும் ஒருவர்" என்று நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாய். அப்படிப் பட்டவர் வாழ்க்கை தொடங்கிய போது, அவரை ஆங்கிலம் கற்பிக்க லாயக்கில்லாதவர் என்று சொல்லி விட்டார்கள்!

அதன்பேரில் பம்பாயில் இருப்பதில் இனிப் பயனில்லை என்று கண்டு பாரிஸ்டர் காந்தி இராஜ கோட்டைக்கே போய் விடுவது என்று தீர்மானித்தார். அதற்கு அவருடைய சகோதரரும் இசைந்தார். சகோதரர் ஏற்கெனவே இராஜ கோட்டையில் ஒரு சின்ன வக்கீல்; இன்னொரு வக்கீலுடன் கூட்டாகச் சேர்ந்து தொழில் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். மோகன்தாஸும் இராஜ கோட்டைக்கு வந்து விட்டால் விண்ணப்பம் தயாரிப்பது முதலிய வேலைகள் அவருக்குக் கொடுக்கலாம் என்று நினைத்தார். பம்பாய்க் குடித்தனத்தின் செலவும் மிச்சமாகும். எனவே, ஆறு மாதம் பம்பாய் வாழ்க்கை நடத்தியபிறகு பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸ் காந்தி இராஜ கோட்டைக்குச் சென்றார்.

பம்பாயைவிட்டு மோகன்தாஸ் புறப்படுவதற்கு முன் அவருடைய பம்பாய் வாழ்க்கையைப்பற்றிச் சில விவரங்களைக்

கூறவேண்டும். குதிரை வண்டியிலோ டிராமிலோ அவர் ஏறுவது கிடையாதாம். தினம் பம்பாய் ஹைக்கோர்ட்டுக்கு நடந்து போவாராம்; நடந்தே திரும்பி வருவாராம். இதனால் பணம் மிச்சமானதோடு, தேக ஆரோக்யத்துக்கும் அந்த வழக்கம் உகந்ததாயிருந்ததாம். பம்பாயில் அவருடைய நண்பர்கள் பலர் அடிக்கடி நோயினால் படுத்துக் கொள்வது வழக்கமாம்; ஆனால் காந்திஜி ஒருதடவைகூட நோய் என்று படுத்தது கிடையாதாம். தினந்தோறும் சிறிது தூரமாவது நடக்கும் வழக்கத்தைக் காந்திஜி கடைசிவரையில் கைக்கொண்டிருந்தார். "இந்த நல்ல வழக்கத்தின் நற்பயன்களை இன்றளவும் நான் அநுபவித்து மகிழ்ந்து வருகிறேன்" என்று 'சத்திய சோதனை'யில் மகாத்மா காந்தி எழுதியிருக்கிறார்.

பம்பாயில் இருந்தபோது பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸுக்கு ராஜ சந்திரர் என்னும் ஒரு வர்த்தகருடன் நட்பு உண்டாயிற்று. இவர் இருபத்தைந்து வயதுள்ள இளைஞர்தான். ஆனால் கவிஞர் என்றும் சதாவதானி என்றும் புகழ் பெற்றிருந்தார். காந்திஜிக்கு அவருடைய அதிசய ஞாபகசக்தி அளவற்ற வியப்பை யளித்தது. ஆனால் அவருடைய நல்லொழுக்கத்துக்காகவும் சமயங்களைப் பற்றிய ஞானத்துக்காகவுமே காந்திஜி அவர்மீது மரியாதை கொண்டார். முக்தானந்தர் என்பவரின் கீதம் ஒன்றை அவர் அடிக்கடி பாடிக் கொண்டிருப்பாராம். அந்தக் கீதத்தின் கருத்து வருமாறு:—"தினசரி வாழ்க்கையில் நான் புரியும் செயல் ஒவ்வொன்றிலும் ஆண்டவனை எப்போது காண்கிறேனோ அப்போதே கிருதார்த்தனாவேன். முக்தானந்தரின் உயிரைத் தாங்கி நிற்கும் நூலிழை ஆண்டவனே அன்றோ?"

ராய்சந்தர் பெரிய ரத்தின வியாபாரி. முத்து, வைரப் பரீட்சைகளில் அவர் கைதேர்ந்தவர். எனினும் நகைக் கடையில் பெட்டியடியில் உட்கார்ந்து கொண்டு வியாபாரம் செய்த நேரம் போக ஏதாவது ஒரு சமய நூலைப் படித்துக் கொண்டிருப்பாராம். உலக வாழ்க்கையின் மத்தியில் தாமரை இலைத் தண்ணீரைப் போல் இருந்துகொண்டு ராய்சந்தர் கடவுளைத்

தேடிக் கொண்டிருந்தார் என்பது காந்திஜிக்கு ஐயமறத் தெரிந்தது. பிற்காலத்தில் எவ்வளவோ சமய குருமார்களையும் மதத் தலைவர்களையும் காந்திஜி சந்தித்ததுண்டு; அவர்களுடைய போதனைகளைக் கேட்டதுண்டு. ஆனால் ராய்சந்தரைப் போல் அவருடைய மனத்தை யாரும் கவரவில்லை.

இவ்வாறு ராய் சந்தரின் ஒழுக்கப்பற்றும் அறிவு மேன்மையும் சமய ஞானமும் அவரிடம் காந்திஜிக்குப் பிரமாதமான மதிப்பையும் பக்தியையும் உண்டாக்கிற்று. ஆயினும் அவரைக் காந்திஜி தம்முடைய குருநாதராக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

இந்த விஷயமாகக் காந்திஜி சொல்லியிருப்பதைக் கேள்:—

"என்னுடைய குரு நாதரை இன்னும் நான் தேடிக் கொண்டு தான் இருக்கிறேன். ஆனால் இன்றுவரைக்கும் என் இருதய சிம்மாசனம் காலியாகவே இருந்து வருகிறது. ஆத்ம சாதனத்துக்கு வழிகாட்டக் குரு ஒருவர் அவசியம் என்பது ஹிந்து சமயக் கொள்கை. இதில் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. ஆனால் அத்தகைய குருவானவர் பரிபூரண மடைந்தவராயிருக்க வேண்டும். அரை குறைப் படிப்பும் அறிவும் உள்ளவர்களிடம் லௌகிகக் கல்வியைக் கற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் ஆத்ம ஞானம் பெறுவதற்கு இது கூடாது. பரிபூரண ஞானியையே பரம குருவாகக் கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய குருவைப் பெறுவதற்காக நாம் நம்முடைய குறைகளையெல்லாம் போக்கிக் கொள்ளவும் பூரணத்துவம் பெறவும் இடைவிடாமல் முயன்று வர வேண்டும். நாம் செய்ய வேண்டிய முயற்சியைச் செய்துகொண்டிருந்தால், குருநாதர் கிடைப்பது இறைவனுடைய திருவுளப்படி நடக்கும்."

இவ்விதம் மகாத்மா காந்தி தமது சுய சரிதத்தில் எழுதியிருக்கிறார். அதன்படியே அவர் வாழ்க்கையெல்லாம் பூரணத்துவம் பெற இடைவிடாது பிரயத்தனம் செய்து வந்தார். ஆயினும் காந்திஜிக்குப் பரம குரு கிட்டவில்லை. இறைவனு

டைய திருவுள்ளம் வேறு விதமா யிருந்தது. அவரே ஆயிரக் கணக்கானவர்களுக்கும் லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கும் பரம குருவாக ஏற்பட வேண்டுமென்று இறைவன் திருவுள்ளம் இருக்கையில், அவருக்குத் தகுந்த குருநாதர் கிடைப்பாரா ?

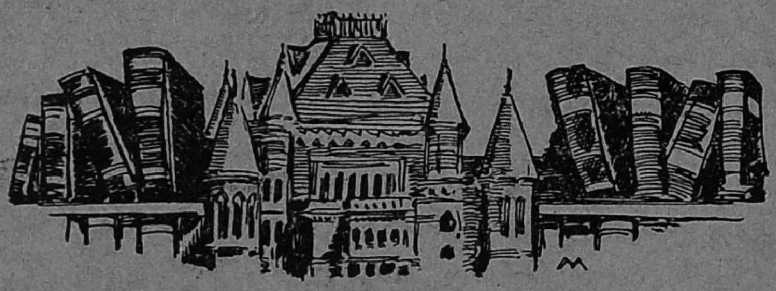

12. வாழ்வில் முதல் அதிர்ச்சி

பம்பாயை விட்டுக் காந்திஜி இராஜ கோட்டை சென்றார். சகோதரர் கூறியபடியே விண்ணப்பம் எழுதிக்கொடுக்கும் வேலை அவருக்கு நிறையக் கிடைத்து வந்தது. மாதம் முந்நூறு ரூபாய் வரையில் வருமானம் கிடைத்தது.

இந்த நாளில் காந்திஜிக்கு ஏற்பட்ட ஓர் அநுபவம் அவருடைய வாழ்க்கையில் முதலாவது பெரும் அதிர்ச்சியை அளித்தது. அந்த அநுபவம் இதுதான்.

போர்பந்தர் ராஜாவுக்கு முடிசூட்டு நடப்பதற்கு முன்னால் அவருக்கு அந்தரங்கக் காரியதரிசியாகக் காந்திஜியின் தமையனார் வேலை பார்த்து வந்தார். ராஜாவுக்கு அச்சமயம் தப்பு யோசனை சொன்னதாக அவர்மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது. இந்த விஷயம் அப்போது பொலிடிகல் ஏஜெண்டு என்னும் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின் விசேஷ பிரதிநிதியினால் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு வந்தது.

மேற்படி உத்தியோகஸ்தர் இங்கிலாந்தில் காந்திஜி இருந்த போது அவருக்குப் பரிச்சயமானவர். ஓரளவு சிநேக உரிமை பாராட்டியவர் என்றும் சொல்லலாம்.

எனவே அந்த நட்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மோகன்தாஸ் பொலிடிகல் ஏஜெண்டைப் பேட்டி காண வேண்டும் என்றும் தம்மைப் பற்றிய தப்பு அபிப்பிராயத்தைப் போக்க வேண்டும் என்றும் காந்திஜியின் தமையனார் விரும்பினார்.

இந்த யோசனை காந்திஜிக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. தமையனார் நிரபராதியாயிருக்கும் பட்சத்தில் தம்முடைய கட்சியைச் சொல்லிவிட்டுத் தைரியத்துடன் முடிவை எதிர் பார்ப்பதுதான் சரியான முறை என்று கருதினார். அவ்விதமே சகோதரரிடம் கூறினார். ஆனால் சகோதரருக்கு இந்தத் தர்மோபதேசம் ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை. "உனக்குக் கத்தியவாரைப்

பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. இங்கே எல்லாம் செல்வாக்கின் மூலம் தான் நடைபெறுகிறது. உனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்த மனிதரிடம் என்னைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்வது உனக்கு மிகவும் எளிய காரியம். அதை நீ செய்யவில்லை யென்றால் சகோதர விசுவாசம் உனக்குக் கொஞ்சமும் இல்லை யென்று தான் ஏற்படும்!'' என்று கூறினார்.

தமக்கு எவ்வளவோ உபகாரங்கள் செய்திருக்கும் தமையனாருடைய மனத்தைப் புண்படுத்த விரும்பாமல் காந்திஜி மேற்படி உத்தியோகஸ்தரைப் பார்க்கச் சென்றார்.

சந்திப்பின் ஆரம்பத்திலேயே இங்கிலாந்துக்கும் இந்தியாவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் நன்கு தெரிந்தது. பழைய சிநேகத்தை நினைப்பூட்டியதும் துரையின் கடுகடுப்பு அதிகமாயிற்று. ''அதைத் துர் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள வந்தீரா?'' என்னும் கேள்வி அந்தக் கடுகடுத்த முகத்தின் நெற்றியில் தெளிவாக எழுதி ஒட்டியிருந்தது.

ஆயினும் காந்திஜி தமது சகோதரரைப் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். உடனே துரை பொறுமை யிழந்து, ''உம்முடைய சகோதரர் பெரிய சூழ்ச்சிக்காரர். அவரைப்பற்றி உம்மிடம் எதுவும் கேட்க நான் விரும்பவில்லை. அதற்கு நேரமும் எனக்குக் கிடையாது. உம்முடைய தமையனார் சொல்ல வேண்டியது ஏதேனும் இருந்தால் முறைப்படி எழுதித் தெரிவித்துக் கொள்ளட்டும்'' என்றார்.

ஆனாலும் காந்திஜி நிறுத்தாமல் பிடிவாதமாக மேலே பேச ஆரம்பித்தார். ''தயவு செய்து நான் சொல்வதைக் கேட்டு விடுங்கள். அப்புறம் எது வேணுமானாலும் செய்யுங்கள்!'' என்றார். துரைக்குத் தலைக்குமேல் கோபம் வந்து விட்டது. ''போம்! நீர் போகலாம்!'' என்றார். காந்திஜி போக வில்லை. துரை தமது சேவகனைக் கூப்பிட்டுக் காந்தியை வெளியே அனுப்பும்படி கட்டளை யிட்டார். சேவகன் வந்து காந்திஜியின் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளியபடி வெளியே கொண்டு வந்து விட்டான்.

இதைப் பற்றிய ஒரு வேடிக்கைச் சம்பவத்தைச் சொல் கிறேன் கேள், தம்பி! 1926-ம் ஆண்டில் காந்திஜி தமது சுய சரிதத்தை 'எங் இந்தியா'வில் எழுதி வந்தார். அப்போது இந்தக் கட்டம் வந்தது. வாரா வாரம் மகாத்மா சுய சரிதத்தை மொழிபெயர்த்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு தினப் பத்திரி கையின் சுவர் ஒட்டும் போஸ்டர் விளம்பரங்களில் "மகாத்மா காந்தி கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளப்பட்டார்!" என்று கொட்டை எழுத்துக்களில் அச்சிட்டிருந்தது. அந்த சமயம் இந்தியாவின் மாபெரும் தேசீயத் தலைவராக மகாத்மா ஆகி யிருந்தார். எனவே தமிழ் மக்கள் ஒரே பரபரப்படைந்து மேற் படி தினப் பத்திரிகையை வாங்கிப் படித்தார்கள். "ஓகோ! இது பழைய கதையா?" என்று எண்ணி ஆறுதல் அடைந்தார் கள். இது அந்தக் காலத்தில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட ஒரு வகைப் பத்திரிகை தர்மம்.

போகட்டும்; மேலே கதைக்குச் செல்வோம்.

சேவகனைத் தோளைப் பிடித்து வெளியிலே கொண்டு விடப் பட்ட மோகன் தாளின் உள்ளம் கோபத்தினாலும் ஆத்திரத்தி னாலும் துடிதுடித்தது. துரையின் பங்களா வாசலில் நின்று கொண்டு துரைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். "என்னை நீர் அவ மதித்துவிட்டீர். உமது சேவகனைக் கொண்டு தாக்கச் செய் தீர். தக்க பரிகாரம் உடனே செய்யாவிட்டால் சட்டப்படி நட வடிக்கை எடுப்பேன்!" என்று அதில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

துரையிடமிருந்து பளிச்சென்று பதில் வந்தது! "நீர் முரட் டுத்தனமாய் நடந்து கொண்டீர். வெளியே போகச் சொல்லி யும் போகவில்லை. ஆகையால் சேவகனை விட்டு வெளியிலே கொண்டுவிடச் செய்ய வேண்டி வந்தது. உம் இஷ்டம்போல் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளலாம்."

காந்திஜி மேற்படி பதிலுடன் வீடு திரும்பினர். சகோதர ரிடம் எல்லாம் கூறினர். துரைமீது எப்படி நடவடிக்கை எடுத் துக் கொள்வது என்று தெரிய வில்லை. அந்தச் சமயம் ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா இராஜ கோட்டைக்கு ஒரு வழக்கு நிமித்த

மாக வந்திருந்தார். மோகன் தாஸ் ஒரு பிரபல இராஜ கோட்டை வக்கீல் மூலமாக அவரிடம் யோசனை கேட்கச் செய்தார். ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா கூறியதாவது :—

"காந்தி இப்போதுதான் இங்கிலாந்திலிருந்து திரும்பி வந் திருக்கிறார். அதனால் அவருக்கு ரோஸம் அதிகமாயிருக்கிறது. வக்கீல்களும் பாரிஸ்டர்களும் இம்மாதிரி அநுபவங்களுக்கு இந் நாட்டில் தயாராகவே யிருக்க வேண்டும். பொலிடிகல் ஏஜெ ண்ட் மீது வழக்குத் தொடர்வதால் நன்மை எதுவும் ஏற் படாது. வெட்கத்தை வெளியில் சொல்லாமலிருப்பதே நல்லது."

இந்தப் புத்திமதி காந்திஜிக்கு நஞ்சைப் போல் இருந்தது. ஆயினும் வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. "இனிமேல் இந்த மாதிரி சங்கடத்தில் ஒருநாளும் அகப்பட்டுக் கொள்ள மாட்டேன் ; சிநேகிதத்தைச் சொந்தக் காரியத்துக்கு உபயோ கித்துக் கொள்ள முயல மாட்டேன் !" என்று அவர் சங்கல் பம் செய்து கொண்டார்.

மேற்படி சம்பவம் காந்திஜியின் பிற்கால வாழ்க்கைப் போக்கையே மாற்றி அமைப்பதற்கு ஏதுவாயிருந்தது.

சகோதரருக்காக என்றாலுங்கூட அந்த உத்தியோகஸ்த ரிடம் சிபார்சுக்காகத் தாம் போனது தவறு என்பதை மோகன் தாஸ் உணர்ந்திருந்தார். எனினும் அந்த உத்தியோகஸ்தர் அவ் வளவு கடுகடுப்புக் கொண்டதற்கும் வெளியில் பிடித்துத் தள் ளும்படி உத்தரவிட்டதற்கும் எவ்வித நியாயமும் கிடையாது. கறுப்பு மனிதர் வாய் திறந்து பேசியதே அந்த வெள்ளைக்கார அதிகாரிக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதிகார வெறியினால் அவர் மதி மயங்கிப் போயிருந்தபடியாலேயே அவ்வளவு கேவலமாக நடந்து கொண்டார். இது அவருடைய சர்வ சாதாரண வழக் கம் என்றும், யாரையும் அவர் அவமதிப்பது உண்டு என்றும் மோகன்தாஸ் தெரிந்துகொண்டார். அப்படிப்பட்டவருடைய கோர்ட்டில் ஆஜராவது மோகன்தாஸுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இராஜகோட்டையில் இருந்தால் அவருடைய கோர்ட்டுக்குப் போய்த் தீரவேண்டி வரும்.

இதற்கிடையில் கத்தியவார் பிரதேசத்தின் அரசியலைப் பற்றி மோகன்தாஸ் சிறிது விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டிருந்தார். கத்தியவாரில் சிறு சிறு சமஸ்தானங்கள் அநேகம் இருந்தன. அந்த சமஸ்தானங்களின் ராஜாக்கள் பெரும்பாலும் சுயபுத்தியற்றவர்கள். பிறரிடம் யோசனை கேட்டே எந்தக் காரியமும் செய்வார்கள். எனவே சூழ்ச்சிகளுக்கு இடம் தாராளமாயிருந்தது. ஒவ்வொரு சமஸ்தானமும் மற்ற சமஸ்தானங்களை எதிர்த்துச் சூழ்ச்சி செய்தது. ஒவ்வொரு உத்தியோகஸ்தரும் மற்ற உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு 'வெடிவைக்க'ச் சூழ்ச்சி செய்தார்கள். எல்லோருக்கும் மேல் உத்தியோகஸ்தர் மோகன்தாஸை வெளியே தள்ளச் செய்த துரைதான். அவருடைய தயவைப் பெறுவதற்கு முதலில் அவருடைய சேவகனுடைய தயவைத் தேடவேண்டும். துரையின் கண்களும் காதுகளுமாக இருந்த சிரஸ்தார் பெரிய தகப்பன் சாமி. துரையைவிடச் சிரஸ்தாருக்கு வரும்படி அதிகம்.

மொத்தத்தில் கத்தியவாரில் அடித்த காற்றே விஷக்காற்று என்று மோகன்தாஸுக்குத் தோன்றியது. அங்கே யிருந்தால் மேற்படி விஷவாயுவினால் பாதிக்கப்படாமல் தப்புவது கடினம் என்று எண்ணினார். அதோடு, கோர்ட்டுகளில் தம்முடைய கட்சிக்காரர்களுக்கு நியாயம் கிடைப்பதில்லை யென்பதையும் தெரிந்து கொண்டிருந்தார். கட்சிக்காரர்களுக்கு நியாயம் கிடைக்க வேணுமானால் முறையில்லா முறைகளைக் கையாள வேண்டும். மோகன்தாஸினால் அது இயலாத காரியம்.

இப்படிப்பட்ட மோசமான நிலைமையில் அங்கே எப்படியிருப்பது, எத்தனை நாள் அவ்விடமிருந்து காலந் தள்ள முடியும் என்று மோகன் தாஸின் உள்ளம் கலங்கிக் கொண்டிருந்த போது, ஆண்டவன் வழி காட்டினார். மோகன் தாஸ் எந்த இலட்சியத்துக்காக இவ்வுலகில் ஜனனம் எடுத்தாரோ அந்தக் காரியத்தைத் தொடங்குவதற்குரிய காலமும் வந்து கூடியது.

போர்பந்தரிலிருந்து ஒரு வியாபாரக் கம்பெனியார் மோகன் தாஸின் சகோதரருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதன்

விஷயம் வருமாறு : மேற்படி போர்பந்தர் வியாபாரக் கம்பெனிக்குத் தென்னப்பிரிக்காவில் பெரிய கிளை ஆபீஸ் இருந்தது. இந்தக் கிளைக் கம்பெனி சார்பாக டர்பன் நீதிமன்றத்தில் நாற்பதினாயிரம் பவுன் தாவா ஒன்று நடந்துகொண்டிருந்தது. பிரபல வெள்ளைக்கார பாரிஸ்டர்கள் வழக்கை நடத்தினர்கள். எனினும், கம்பெனிக்காரர்களுக்கு உதவியாயிருக்கும் பொருட்டு இந்திய வக்கீல் ஒருவர் தேவையாக இருந்தது. கம்பெனியாரிடம் வழக்கு விவரங்களைத் தெரிந்துகொண்டு வழக்கை நடத்தும் பாரிஸ்டர்களுக்கு அந்த விவரங்களைத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். இந்த வேலைக்கு ஒருவரை அனுப்ப முடியுமா?

இப்படிக் கேட்ட கம்பெனிக்குத் தாதா அப்துல்லா கம்பெனி என்று பெயர். கம்பெனியின் முதலாளி தாதா அப்துல்லா அப்போது தென்னப்பிரிக்காவிலிருந்தார். அவருடைய கூட்டாளி சேத் அப்துல் கரீம் ஜாவேரி என்பவர்தான் போர்பந்தரிலிருந்து மேற்கண்ட கடிதத்தை எழுதினர். பிறகு அவர் இராஜகோட்டைக்கும் வந்தார். சேத் ஜாவேரிக்கு மோகன்தாஸை அவருடைய சகோதரர் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

மோகன்தாஸுக்கு எப்படியாவது கத்தியவாரை விட்டுப் போனால் போதும் என்று இருந்தது. புதிய நாடுகளைப் பார்க்கலாம், புதிய அநுபவங்களை அடையலாம் என்னும் ஆசையும் ஏற்பட்டது. எனவே அவர் தென்னப்பிரிக்காவுக்குப் போக எவ்வித தடையும் கூறாமல் உடன்பட்டார்.

"எத்தனை காலம் அங்கே இருக்கவேண்டும்? சன்மானம் என்ன தருவீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"ஒரு வருஷத்துக்கு மேலே அங்கு இருக்க வேண்டியிராது. போக வர முதல் வகுப்புப் பிரயாணச் செலவும் மொத்தம் 105 பவுனும் தருகிறோம். தென்னப்பிரிக்காவில் கம்பெனியின் விருந்தாளியாயிருப்பீர்களாதலால் வேறு செலவு கிடையாது" என்றார் சேத் ஜாவேரி.

இதிலிருந்து தம்மை வக்கீல் என்ற முறையில் அழைக்கவில்லை யென்றும், கம்பெனியின் ஊழியனாக இருக்கச் சொல்

கிறார்கள் என்றும் பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸ் தெரிந்துகொண்டார். ஒரு வருஷத்துக்கு 105 பவுன் சன்மானமும் குறைவுதான். ஆயினும் பேரம் பேசாமல் அதை ஒப்புக்கொண்டு மோகன் தாஸ் தென்னப்பிரிக்கா செல்ல ஆயத்தமானார்.

தம்பி! இதுவரையில் காந்திஜியின் சரித்திரத்தில் விசேஷ சம்பவங்களையோ வீரதீரச் செயல்களையோ நீ காணவில்லை. இனிமேல் அத்தகைய சம்பவங்களும் செயல்களும் மேலும் மேலும் தொடர்ந்து வரப்போகின்றன.

இதுவரையில் காந்திஜியின் சரித்திரத்தைக் கவனித்தால் ஒரு விஷயம் தெரியவரும். மகத்தான ஆத்மசக்தி படைத்த ஒரு ஜீவனைப் பிரம்மா படைத்துவிட்டு, "கண் திருஷ்டி ஏற்படப்போகிறதே!" என்று பயந்துவிட்டார்போலும்! ஆகையினாலேயே ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் அந்த மகா புருஷரைப் பிறக்கச் செய்து மிகச் சாதாரண முறையில் வாழ்க்கை தொடங்கச் செய்தார் போலும்!

சுவாமி விவேகானந்தர், மகாகவி டாகூர் முதலியவர்களைப் போல் இளம் பிராயத்திலேயே காந்திஜியின் மேதையும் மேன்மையும் சோபிக்கவில்லை. பண்டித ஜவாஹர்லாலைப் போல் மகாத்மா செல்வத்தில் பிறந்து செல்வத்தில் வளரவில்லை.

ஆனால் சிறையைத் தகர்த்தெறிந்துவிட்டு வெளி வரும் மகா வீரனைப் போல மகாத்மா காந்தியும் சாதாரண வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட்டுச் சீக்கிரம் வெளிவருவார். அப்போது அவருடைய வாழ்க்கையில் எத்தனையோ விந்தை நிகழ்ச்சிகளையும் வீரச் செயல்களையும் நீ காண்பாய்.

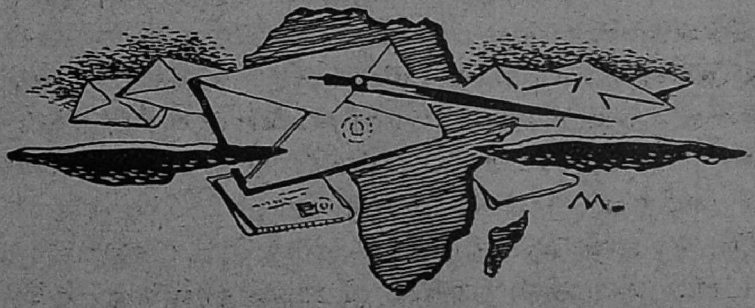

13. அதிர்ஷ்டப் பிரயாணம்

இங்கிலாந்துக்குப் பாரிஸ்டர் பரீட்சைக்குப் படிக்கப் போனபோது மோகன் தாஸ் ஒரு பக்கம் உற்சாகம் கொண்டிருந்தாலும் மற்றொரு பக்கம் அன்னையைப் பிரிந்து செல்லும்படி நேர்ந்தது பற்றி வருத்தப்பட்டார். தென்னப்பிரிக்காவுக்குப் புறப்பட்டபோதோ கஸ்தூரிபாயைப் பிரிய நேர்ந்ததுபற்றி வருந்தினர். இங்கிலாந்திலிருந்து மோகன் தாஸ் திரும்பி வந்த பிறகு அந்தத் தம்பதிகளுக்கு இரண்டாவது குழந்தை பிறந்திருந்தது. கஸ்தூரிபாய்க்குக் கல்வி கற்பிக்கவும் மற்றும் வாழ்வு முறையில் சில சீர்திருத்தங்களைக் கற்பிக்கவும் மோகன் தாஸ் முயன்று வந்தார். ஆகவே, இம்முறை அவர்களுடைய பிரிவு இருவருக்கும் அதிக வருத்தம் அளித்தது. எனினும் மோகன் தாஸ் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, "இன்னும் ஒரு வருஷத்துக்குள் எப்படியும் சந்திப்போம்" என்று கஸ்தூரிபாய்க்குத் தைரியம் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

பம்பாய்க்கு வந்ததும் பிரயாணத்துக்கு ஒரு இடையூறு ஏற்பட்டது. குறிப்பிட்ட கப்பலில் முதல் வகுப்பு டிக்கட் கிடைக்கவில்லை யென்று தாதா அப்துல்லா கம்பெனியின் பம்பாய்க் காரியஸ்தர் கூறினர். 'டெக்'கில் அதாவது கப்பலின் மேல் தளத்தில் பிரயாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம் என்றும் தெரிவித்தார். பாரிஸ்டராகிய தாம் முதல் வகுப்புக்குக் கீழே பிரயாணம் செய்வது கௌரவக் குறைவு என்று மோகன்தாஸ் எண்ணினர். (பிற்காலத்தில் மூன்றும் வகுப்பிலேயே பிரயாணம் செய்வேன் என்று பிடிவாதம் செய்த காந்திஜிதான் அப்போது அவ்விதம் கருதினர்.) காரியஸ்தர் கூறியதில் அவருக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. "நானே போய் விசாரித்துப் பார்க்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனர். கப்பல் தலைவரைச் சந்தித்து, "எப்படியாவது நெருக்கிப் பிடித்து எனக்கு ஓர் இடம் கண்டுபிடித்துக் கொடுக்கக்கூடாதா?" என்று கேட்டார். கப்பலின் தலைவர் மோகன்தாஸைத் தலை முதல்

கால் வரையில் ஒரு தடவை உற்றுப் பார்த்தார். மோகன் தாஸின் தோற்றம் எதனாலேயோ அவருடைய மனதைக் கவர்ந் தது. "என்னுடைய சொந்த அறையில் இன்னொருவரும் பிர யாணம் செய்ய இடம் இருக்கிறது. அந்த இடத்தை மற்றவர் களுக்குச் சாதாரணமாய்க் கொடுப்பதில்லை. வேண்டுமானால் உமக்குத் தருகிறேன்" என்று கப்பல் தலைவர் கூறினார்.

மோகன் தாஸ் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் அதை ஏற்றுக் கொண்டு நன்றி கூறினார். காரியஸ்தரிடம் சொல்லி முதல் வகுப்பு டிக்கட் வாங்கச் செய்தார். தென்னப்பிரிக்காவில் தமக்கு அதிர்ஷ்டம் காத்திருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையுடன் 1893-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதத்தில் பாரிஸ்டர் மோகன்தாஸ் காந்தி உற்சாகமாகக் கப்பல் ஏறிப் பிரயாணமானார்.

பாரிஸ்டர் மோகன்தாஸுக்கு மட்டுந் தானா தென்னப்பிரிக் காவில் அதிர்ஷ்டம் காத்திருந்தது? இந்தியாவுக்கும் உலகத் துக்குமே அதிர்ஷ்டம் காத்திருந்தது. அநீதியையும் கொடுமை யையும் எதிர்த்துப் போராடுவதற்குச் சத்தியாக்கிரஹம் என் னும் அஹிம்சா தர்ம ஆயுதத்தைத் தென்னப்பிரிக்காவிலே யல் லவா காந்திஜி கண்டு பிடித்துத் தயாரித்தார்!

பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸ் காந்தியின் முகவெட்டு அந்தக் கப்பல் தலைவரின் மனத்தைக் கவர்ந்துவிட்டது என்று சொன்னேனல்லவா? எந்தவிதமான நன்மையிலும் ஏதேனும் ஒரு கெடுதலும் கூட இருந்தே தீரும் போலிருக்கிறது. கப்பல் தலைவரின் சிநேகிதம் மோகன் தாஸுக்கு உதவியாகவும் இருந் தது; ஒரு பெரும் அபாயத்துக்கும் அவரை உள்ளாக்கியது.

பிரயாணத்தின்போது பொழுது போக்காக மோகன் தாஸுக்குக் கப்பல் தலைவர் சதுரங்கம் ஆடக் கற்றுக்கொடுத் தார். மோகன் தாஸும் பிரியத்துடன் கற்றுக் கொண்டார். ஆனால் இலேசில் ஆட்டம் பிடிபடவில்லை. எனினும் மோகன் தாஸுக்கு ஆட்டம் சொல்லிக் கொடுப்பதில் கப்பல் தலைவ ரின் ஊக்கம் சிறிதும் தளரவில்லை.

வழியில் கப்பல் நின்ற முதல் துறைமுகப் பட்டினம் லாமு. பதின்மூன்று நாள் தொடர்ந்து கடற் பிரயாணம் செய்த பிறகு கரையில் இறங்குவதற்கு ஆசை உண்டாவது இயல்புதானே? கப்பலில் பிரயாணம் செய்தவர்களில் பலர் துறைமுகத்தில் இறங்கிப் பட்டணம் பார்த்துவரச் சென்றார்கள். காந்திஜியும் போக விரும்பினர். லாமு துறைமுகம் அபாயகரமான கொந்தளிப்பு உள்ளது என்றும், கப்பல் நாலுமணி நேரத்தில் புறப்பட்டு விடுமென்றும், அதற்குள் திரும்பி வந்துவிடும்படியும் கப்பல் தலைவர் எச்சரிக்கை செய்தார்.

மோகன் தாஸ் லாமு நகரைச் சுற்றிப் பார்த்தார். தபால் ஆபீஸில் வேலை செய்த இந்திய குமாஸ்தாக்களுடன் சிறிது நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆப்பிரிக்கா சுதேசிகள் சிலரையும் சந்தித்து அவர்களுடைய வாழ்க்கை முறையைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டார். இதற்குள் நேரமாகி விட்டபடியால் துறைமுகத்துக்கு அவசரமாகத் திரும்பினர்.

அதே கப்பலின் மேல் தளத்தில் பிரயாணம் செய்த இன்னும் சில இந்தியப் பிரயாணிகள் ஒரு வேளையாவது அமைதியாகச் சமைத்துச் சாப்பிடலாம் என்று லாமு துறைமுகத்தில் இறங்கியிருந்தார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு கப்பலுக்குப் போவதற்காகப் படகில் ஏறினர்கள். அந்தப் படகிலேயே மோகன்தாஸும் ஏறினர். கப்பல் தலைவர் எச்சரித்தது போலவே கடல் அப்போது கொந்தளிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. படகிலோ கூட்டம் அதிகம். ஆகையால் கப்பலில் ஏறுவதற்கான ஏணிக்கு அருகில் படகை நிறுத்தமுடியவில்லை. ஏணியின் அருகில் படகு போகும்; ஆனால் யாரும் ஏணியில் ஏறுவதற்குமுன் அங்கிருந்து நகர்ந்துவிடும். கப்பல் புறப்படுவதற்கான முதல் சங்கு ஊதியாகி விட்டது. மோகன்தாஸ் பெரிதும் கவலையடைந்தார். இதையெல்லாம் கப்பலின் மேல் தளத்தில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த கப்பல் தலைவர் குறிப்பிட்ட கால அளவுக்குமேல் ஐந்து நிமிஷம் கப்பலை நிறுத்தி வைத்தார். கப்பலுக்கு அருகில் மிதந்த இன்னொரு படகில் மோகன்தாஸ் பத்து ரூபாய் கொடுத்து ஏறிக்

கொண்டார். அந்தப் படகில் கூட்டம் இல்லாதபடியால் சற்று இலகுவாக ஏணியின் அருகில் அதைச் செலுத்த முடிந்தது. ஆனால் படகு ஏணியருகில் வந்தபோது, ஏணி தூக்கப்பட்டு விட்டது. கப்பல் தலைவர் மோகன்தாஸின் நிலையைப் பார்த்து இரக்கங்கொண்டார். மேலேயிருந்து ஒரு கயிற்றைத் தொங்க விடச் செய்தார். அதைப் பிடித்துக்கொண்டு மோகன்தாஸ் ஏறிக் கப்பலின் தளத்தில் அடிவைத்தாரோ, இல்லையோ, கப்பலும் புறப்பட்டு விட்டது. மற்றப் பிரயாணிகள் கப்பலில் ஏற முடியாமல் பின் தங்கும்படி நேர்ந்தது.

இவ்விதமாக, கப்பல் தலைவரின் நட்பு லாமுவில் மோகன்தாஸுக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தது. வழியிலிருந்த ஸான்ஸிபார் என்னும் மற்றொரு துறைமுகத்தில் அந்த நட்பினால் பெரும் அபாயம் நேர்ந்தது. கப்பல் தலைவர் மோகன்தாஸையும் மற்றொரு ஆங்கில நண்பரையும் "குஷாலாகக் கரைக்குப் போய்வரலாம்" என்று சொல்லி அழைத்துச் சென்றார். 'குஷால்' என்றால் என்ன என்பது முதலில் மோகன்தாஸுக்குத் தெரியவில்லை. கரையிலே இறங்கிப் பட்டணத்துக்குள் போனபிறகு, 'குஷால்' என்றால் 'விபசார விடுதி' என்று தெரிந்தது. அத்தகைய விடுதி ஒன்றுக்கு ஒரு மனிதன் அவர்களை அழைத்துச் சென்றான். ஒவ்வொருவரையும் ஒரு தனி அறைக்குள் போகச் செய்தான். மோகன்தாஸ் புகுந்த அறையில் ஒரு நீக்ரோ ஸ்திரீ இருந்தாள். அப்போதுதான் தாம் வந்திருந்த இடம் இப்படிப்பட்டதென்பது மோகன்தாஸுக்குத் தெரிந்தது. வெட்கமும் அருவருப்பும் அவரைப் பிடுங்கித் தின்றன. சிறிது நேரம் ஊமையைப்போல் மௌனமாக நின்றார்; பிறகு நொந்த மனத்துடன் வெளியே வந்தார்.

கப்பல் தலைவர் வெளிவந்ததும் மோகன்தாஸின் மனோநிலையைத் தெரிந்து கொண்டு அவரைப் பரிகசித்தார். ஆனால் மோகன்தாஸோ அந்தப் பரிகாசத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை. இந்த மட்டும் பாவக் குழியில் விழாமல் தப்பினோமே என்று கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தினார். கருணைக் கடலான பகவானுடைய அருளே அச்சமயம் தம்மைத் தடுத்து ஆட்

கொண்டது என்ற எண்ணத்திலில் இறைவனிடம் அவருடைய நம்பிக்கை வலுப்பெற்றது.

ஸான்ஸிபாருக்குப் பிறகு மொஸாம்பிக் துறைமுகத்தில் கப்பல் சில நாள் நின்று விட்டு அடுத்தபடியாக டர்பன் துறைமுகத்தை அடைந்தது.

தென்னப்பிரிக்காவில் நேட்டால், டிரான்ஸ்வால், ஆரஞ்சு பிரீ ஸ்டேட் என்னும் மாகாணங்கள் உண்டு. நேட்டால் மாகாணத்தின் துறைமுகப் பட்டினம் டர்பன். இந்தியாவிலிருந்து தென்னப்பிரிக்கா செல்லும் பிரயாணிகள் சாதாரணமாய் டர்பன் துறைமுகத்திலே தான் இறங்குவது வழக்கம்.

மோகன் தாஸை வரவேற்பதற்காகத் தாதா அப்துல்லா சேத் துறைமுகத்துக்கு வந்திருந்தார். அப்துல்லா சேத்துக்கு அறிமுகமான வெள்ளைக்காரர் பலர் துறை முகத்தில் இருந்ததையும், அவர்கள் அப்துல்லா சேத்தை அவ்வளவு மரியாதையாக நடத்தவில்லை யென்பதையும் மோகன் தாஸ் கவனிக்கும் படி நேர்ந்தது. இது அவருக்கு வியப்பையும் வருத்தத்தையும் அளித்தது. அதோடு மேற்படி வெள்ளைக்காரர்கள் மோகன் தாஸை ஏதோ ஒரு விநோதப் பிராணியைப் பார்ப்பதுபோல் உற்றுப் பார்ப்பதையும் கவனிக்க நேர்ந்தது.

மோகன் தாஸ் இங்கிலாந்திலிருந்தபோது அங்கிருந்த ஆங்கிலேயர் இப்படி யெல்லாம் நடந்து கொள்ளவில்லை. இந்தியாவில் ஆங்கில உத்தியோகஸ்தர் அகம்பாவத்துடனும் முரட்டுத்தனமாகவும் நடந்து கொண்ட அநுபவம் அவருடைய மனத்தில் ஆழ்ந்து பதிந்திருந்தது. டர்பன் துறைமுகத்தில் இறங்கினவுடனேயே இங்கே வெள்ளைக்காரரின் அகம்பாவம் அபரிமிதம் என்பதை மோகன் தாஸ் அறிந்து கொள்ளலாயிற்று. இரண்டு நாளைக்குப் பிறகு டர்பன் நகரின் நீதி மன்றத்துக்குச் சென்ற போது அதை இன்னும் நன்றாய் மனத்தில் பதியும்படி அவர் தெரிந்து கொள்ள நேர்ந்தது.

துறைமுகத்திலிருந்து மோகன் தாஸை அப்துல்லா சேத் தமது வியாபாரக் கம்பெனியின் கட்டிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். அவர் முக்கியமாக எதற்காக வந்தாரோ அந்த வழக்கு டிரான்ஸ்வால் மாகாணத்தில் பிரிட்டோரியா நகரில் நடந்து வருகிறதென்று மோகன் தாஸ் தெரிந்து கொண்டார்.

தாதா அப்துல்லா சேத்துக்கு மோகன் தாஸைப் பற்றி அவ்வளவு நல்ல அபிப்பிராயம் ஏற்படவில்லை. "இவரைப் பிடித்து எதற்காக அனுப்பினர்கள்? இவரால் என்ன உபயோகம்? வீண் பணச் செலவுதான்!" என்று அவர் நினைப்பது போலக் காணப்பட்டது.

அப்துல்லா சேத் அவ்வளவாகப் படித்த மனிதர் அல்ல. ஆனால் அறிவுக் கூர்மையும் உலக அநுபவமும் பெற்றவர். தென்னப்பிரிக்காவில் வியாபாரம் நடத்திய பெரிய இந்தியக் கம்பெனிகளுக்குள் அப்துல்லா கம்பெனிதான் மிகப் பெரியது. சொற்ப ஆங்கில பாஷா ஞானம் அவருக்கு இருந்தது. அதைக் கொண்டு ஐரோப்பியக் கம்பெனிகளுடன் அவர் வர்த்தகமும் விவகாரமும் நடத்தி வந்தார். வக்கீல்களுக்கு வேண்டிய சட்ட 'பாயிண்டு'களை யெல்லாம் அவர் எடுத்துச் சொல்லி விடுவார். தென்னப்பிரிக்காவில் இருந்த இந்தியர்கள் அனைவரும் அப்துல்லா சேத்திடம் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார்கள்.

இவ்வளவு உயர்ந்த மனிதராயிருந்தாலும் அவரிடத்தில் ஒரு குறை இருந்தது. பெரிய சந்தேகப் பிராணி! இலேசில் யாரையும் அவர் நம்பிவிட மாட்டார்.

கேள், தம்பி! பாரிஸ்டர் எம். கே. காந்தியைத் தனியாகப் பிரிட்டோரியாவுக்கு அனுப்ப அவர் தயங்கினர். ஏன் தெரியுமா? பிரிட்டோரியாவிலே தான் அவர் தொடுத்திருந்த வழக்கின் பிரதிவாதிகள் இருந்தார்கள். இந்த இளம்பிள்ளை பாரிஸ்டரை மேற்படி பிரதிவாதிகள் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டு விட்டால் என்ன செய்கிறது என்று சந்தேகப் பட்டார். அதாவது தம்முடைய கம்பெனியில் பாரிஸ்டர் காந்தி சம்பளம் வாங்

கிக்கொண்டு எதிர்க்கட்சிக்காரர்களுடன் சேர்ந்து தமக்குத் துரோகம் செய்துவிடக் கூடும் என்று நினைத்தார்! எப்படியிருக்கிறது கதை? பின்னால், அந்த இளம் பாரிஸ்டரைப் பற்றி தாதா அப்துல்லா மிக நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டார். தாம் அவரைப் பற்றி அவ்விதம் சந்தேகித்தது எவ்வளவு பெரிய தவறு என்பதையும் உணர்ந்தார்.

14. தலைப்பாகைத் தகராறு

பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸ் காந்தி டர்பனுக்கு வந்த மூன்றும் நாள் அவரைத் தாதா அப்துல்லா டர்பன் கோர்ட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே பலருக்கும் புது பாரிஸ்டரை அறிமுகம்செய்து வைத்ததுடன் தம்முடைய வக்கீலுக்குப் பக்கத்தில் அவரை உட்கார வைத்தார்.

அதுவரையில் பாரிஸ்டர் காந்திக்கு உற்சாகமாகவே இருந்தது. சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் தம்மை மாஜிஸ்ட்ரேட் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது அவருடைய கவனத்துக்கு வந்தது. "இது என்ன? ஏன் இப்படி நம்மைப் பார்க்கிறார்? துறைமுகத்தில் இருந்த வெள்ளைக்காரர்கள் ஏதோ விசித்திரப் பிராணி என்று எண்ணி, நம்மைப் பார்த்தார்களே, அதுபோல் அல்லவா இந்த மாஜிஸ்ட்ரேட்டும் பார்க்கிறார்?" என்று காந்திஜி எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே மாஜிஸ்ட்ரேட் அவரை நோக்கி ஓர் உத்தரவு போட்டார். "உம்முடைய தலையில் வைத்திருக்கும் தலைப்பாகையை எடுத்துவிடும்!" என்பதுதான் அந்த உத்தரவு.

தம்பி! பாரிஸ்டர் காந்தி தென்னைப்பிரிக்கா சென்ற போது நீளமான சொக்காயும் தலைப்பாகையும் தரித்துக் கொண்டிருந்தார். இங்கிலாந்தில் வசித்த காலத்தில் சில மாதம் அவர் நாகரிக உடைதரித்துப் பார்த்துப் பின்னல் அதைக் கைவிட்டு விட்டார் என்பது நினைவிருக்கிறதல்லவா? எனவே, தென்னைப் பிரிக்கா சென்றபோது அவர் தொப்பி வைத்துக் கொள்ள வில்லை. 'காந்தி குல்லா' என்று சொல்கிறோமே, அந்த மாதிரிக் குல்லாவும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. கௌரவமான இந்தியர்கள் அந்தக் காலத்தில் தலைப்பாகை அணிந்து கொள்வதே வழக்கமா யிருந்தபடியால் அதன்படி காந்திஜியும் தலைப்பாகை வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆகவே மாஜிஸ்ட்ரேட் பகிரங்கக் கோர்ட்டில் அத்தனை பேருக்கு முன்னால் "தலைப்பாகையை எடும்!" என்று உத்தரவு போட்டதும் காந்திஜிக்கு ஒரே திகைப்பாய்ப் போய்விட்டது. அந்த உத்தரவின் காரணம் அவருக்கு நன்றாய் விளங்கவில்லை. ஆனால் அது தம்மை அகௌரவப் படுத்துவது என்று மட்டும் தெரிந்து கொண்டார். ஆகையால் உத்தரவை நிறைவேற்ற அவர் விரும்பவில்லை. விவரங்களை நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னால் "எடுக்க மாட்டேன்" என்று சொல்லிக் கோர்ட்டில் 'கலாட்டா' செய்யவும் அவர் விரும்பவில்லை. சட்டென்று எழுந்து கோர்ட்டுக்கு வெளியே வந்துவிட்டார்.

பிற்பாடு சேத் அப்துல்லாவும் வெளியே வந்ததும் அவரிடம் விவரம் கேட்டார். முக்கியமாக, தாதா அப்துல்லா சேத் தலைப்பாகை அணிந்திருந்தும் அதை எடுக்கும்படி மாஜிஸ்ட்ரேட் சொல்லாமல் தமக்கு மட்டும் உத்தரவு போட்டது காந்திஜிக்கு வியப்பாயிருந்தது. இதன் காரணத்தைத் தாதா அப்துல்லா விளக்கிச் சொன்னார்.

தென்னப்பிரிக்காவில் இருந்த இந்தியர்கள் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். முதற் பகுதியார் முஸ்லிம் வியாபாரிகள்; இரண்டாவது பகுதியார் ஹிந்து குமாஸ்தாக்கள்; மூன்றாவது பிரிவினர் பார்ஸிகள். முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள் தங்களை 'அராபியர்' என்றும், பார்ஸிகள் தங்களைப் 'பாரஸிகர்' என்றும் சொல்லிக் கொண்டார்கள். ஆகையால் அவர்கள் தலைப்பாகை வைத்துக் கொள்ள அநுமதிக்கப் பட்டனர். ஆனால் ஹிந்து குமாஸ்தாக்களோ தங்களை "இந்தியர்கள்" என்றுதான் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. வேறு நாட்டின் பெயரை அவர்கள் சொல்லிக் கொள்வதற்கில்லையே!

அரேபியாவும், பாரஸீகமும் சுதந்திர தேசங்கள். ஆகையால் அராபியர் என்றும் பாரஸிகர் என்றும் சொல்லிக்கொண்டவர்களுக்குத் தென்னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்கள் கொஞ்சம் மரியாதை அளித்தார்கள். அவர்கள் இஷ்டம்போல் உடை தரிக்கும் உரிமையும் அளித்தார்கள். ஆனால் இந்தியா அடிமை

இந்தியாதானே? அடிமை இந்தியர்களுக்குத் தலையிலே தலைப் பாகை என்ன வேண்டிக் கிடந்தது?—இவ்விதம் தென்னப் பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்கள் கருதினர்கள்.

இந்தியர்களில் மேற்சொன்ன மூன்று பகுதியாரைத் தவிர நாலாவது ஒரு பகுதியினரும் இருந்தனர். இவர்கள் இந்தியாவி லிருந்து வந்திருந்த ஒப்பந்தக் கூலிகளும் மாஜி ஒப்பந்தக் கூலி களும்தான். இவர்களே தொகையில் அதிகமானவர்கள். பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டிலிருந்தும் ஆந்திர தேசத்திலிருந்தும் ஓரளவு வடநாட்டிலிருந்தும் இவர்கள் வந்திருந்தார்கள். ஐந்து வருஷம் தோட்ட வேலையோ வேறு வேலையோ செய்வதாக ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு வந்தவர்களாகையால் 'ஒப்பந்தக் கூலிகள்' என்று இவர்கள் சொல்லப்பட்டனர். இது காரண மாகத் தென்னப்பிரிக்காவின் வெள்ளைக்காரர்கள் இந்தியர்கள் அனைவரையுமே 'கூலி'கள் என்று அழைத்தார்கள்.

இந்தியர்களுக்குக் 'கூலி' என்ற பெயரோடு, 'ஸாமி' என்ற பெயரும் தென்னப்பிரிக்காவில் வழங்கிற்று. 'ஸாமி' எப்படி வந்தது தெரியுமா? பெரும்பாலான ஒப்பந்தத் தொழி லாளர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து போனவர்கள் அல்லவா? தென் னிந்தியர்களின் பெயர்கள் பெரும்பாலும் ராமஸாமி, கிருஷ்ண ஸாமி, கோவிந்தஸாமி, நாராயணஸாமி, சிவஸாமி என்று ஒரே ஸாமி மயமாக இருக்கும் என்பது உனக்குத் தெரியுமே? எனவே, தென்னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்கள் இந்தியர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது 'கூலி' என்று சொல்லாவிடில், 'ஸாமி' என்பார்கள். அவர்களுடைய மனசில், 'ஸாமி' என் பது 'கூலி'க்கு மாற்றுப் பெயர்! இந்தியர்களில் கொஞ்சம் வாசாலகர்களா யிருப்பவர்கள் வெள்ளைக்காரர் தங்களை 'ஸாமி' என்று அழைக்கும்போது, "ஸாமி என்றால் எஜமானன் என்று அர்த்தம்; நான் உனக்கு எஜமானனா?" என்று கேட் பார்களாம். ஆனால் அவ்விதம் கேட்பவர்கள் வெள்ளைக்காரர்க ளிடம் அடிபடவும் தயாராயிருக்க வேண்டுமாம்! ஆம், தம்பி! அந்தக் காலத்தில் தென்னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்கள் இந்தி

யர்களை அடிப்பது சர்வ சாதாரணம். இதைப் பற்றி மேலே அதிகமாக நீ தெரிந்துகொள்ள நேரிடும்.

இப்போது தலைப்பாகை விஷயத்துக்குத் திரும்பி வருவோம். தாதா அப்துல்லாவிடம் தம்முடைய தலைப்பாகையைப் பற்றி மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு என்ன ஆட்சேபம் என்று காந்திஜி கேட்டு மேற்கூறிய விவரத்தைத் தெரிந்துகொண்டார்.

உடனே, அன்று கோர்ட்டில் நடந்த சம்பவத்தைப்பற்றிப் பத்திரிகைகளுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினர். தாம் தலைப்பாகை அணிந்திருந்தது நியாயம் என்றும், மாஜிஸ்ட்ரேட்டின் உத்தரவு தவறானது என்றும் அந்தக் கடிதத்தில் வாதமிட்டிருந்தார். இந்தக் கடிதத்தைச் சில பத்திரிகைகள் பிரசுரித்தன. பிரசுரித்ததோடு "வேண்டாத விருந்தாளி" என்று காந்திஜிக்குப் பட்டம் சூட்டி அவருடைய பிடிவாதப் போக்கைக் கண்டித்து எழுதின. ஒரு சிலர் காந்திஜியை ஆதரித்துப் பத்திரிகைகளுக்குக் கடிதம் எழுதினர்கள். ஆகக்கூடி, காந்திஜி தென்னப்பிரிக்காவுக்கு வந்து சில நாளைக்குள்ளேயே அவருடைய பெயர் மிகவும் பிரபலமடைந்தது.

பாரிஸ்டர் காந்தி டர்பன் நகரில் சிலநாள் தங்கினர். அந்நகரில் வசித்த மிஸ்டர் பால், மிஸ்டர் சுபான் காட்பிரே, பார்ஸி ரஸ்டம்ஜி, ஆதம்ஜி மியாகான் முதலிய இந்தியப் பிரமுகர்களை அறிமுகம் செய்துகொண்டார்.

இந்த நிலையில் பிரிட்டோரியாவிலிருந்து தாதா அப்துல்லாவுக்குக் கடிதம் வந்தது. "வழக்கு ஆரம்பமாகப் போகிறது. நீங்களாவது உங்களுடைய பிரதிநிதியாவது உடனே வந்து சேரவேண்டியது" என்று அதில் எழுதியிருந்தது.

இந்தக் கடிதத்தை அப்துல்லா சேத் காந்திஜியிடம் காட்டி, "பிரிட்டோரியாவுக்குப் போகிறீரா?" என்று கேட்டார். "முதலில் வழக்கைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்து கொள்கிறேன்" என்றார் காந்திஜி. அவருக்கு வழக்கின் விவரங்

களைத் தெரியப்படுத்தும்படி தாதா அப்துல்லா தம் குமாஸ்தாக்களுக்குச் சொன்னார்.

அந்த வழக்கு, பெரும்பாலும் கணக்குகளைப் பற்றியது. ஆகவே ஆரம்பத்தில் காந்திஜிக்குத் தலைகால் ஒன்றும் தெரியவில்லை. பற்று வரவு நுணுக்கங்களைப் பற்றிக் குமாஸ்தாக்கள் சொன்னது ஒன்றும் அவருக்குப் பிடிபடவில்லை. குழப்பம் தான் அதிகமாயிற்று. குமாஸ்தாக்கள் அடிக்கடி 'பி. நோட்' என்று குறிப்பிட்டார்கள். 'பி. நோட்' என்றால் என்ன என்பதே இவருக்குத் தெரியவில்லை. கடைசியாகக் குமாஸ்தாக்களைக் கேட்டார். அவர்கள் சிரித்துவிட்டு, 'பிராமிஸரி நோட்' என்று சொன்னார்கள். இதன்பேரில் காந்திஜி கணக்கு முறையைப் பற்றி விவரிக்கும் புத்தகம் ஒன்றை வாங்கிப் படித்தார். அதற்குப் பிறகு ஒருவாறு விஷயம் தெளிவாயிற்று; வழக்கு சம்பந்தமான நுணுக்கங்களும் புரிந்தன.

பிறகு, மோகன்தாஸ் "பிரிட்டோரியாவுக்குப் புறப்பட நான் தயார்!" என்று அப்துல்லாவிடம் தெரிவித்தார்.

தம்பி! ஆதி காலத்திலிருந்து மகான்களும் மகரிஷிகளும் மதத் தலைவர்களும் அன்பையும் அஹிம்சையையும் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதாவது "எல்லாரிடமும் அன்பாயிருக்கவேண்டும்; யாரையும் எதற்காகவும் ஹிம்சிக்கக் கூடாது!" என்று உபதேசம் செய்திருக்கிறார்கள். "அஹிம்சா பரமோ தர்ம:" என்னும் அருமையான வாக்கியத்தையும் நீ கேள்விப்பட்டிருப்பாய். ஆகவே, அன்பும் அஹிம்சையும் உலகத்துக்குப் புதிய விஷயங்கள் அல்ல.

ஆனால் அன்பையும் அஹிம்சையையும் முற்காலத்தில் உபதேசித்த பெரியோர்கள் அவற்றை மனிதனுடைய நல்வாழ்வுக்குரிய மேலான குணங்களாகவும் மோட்ச சாதனங்களாகவும் உபதேசித்தார்களே தவிர, அந்த குணங்களை உலகிலுள்ள தீமைகளை எதிர்த்துப் போராடுவதற்குரிய ஆயுதங்களாக உபயோகிக்கலாம் என்று சொல்லவில்லை. அன்பையும் அஹிம்

சையையும் சமூகத் தீமைகளை ஒழிப்பதற்கு ஆயுதங்களாகச் செய்து காட்டிய அவதார புருஷர் மகாத்மா காந்திதான். அன்பும் அஹிம்சையும் எப்படிக் காந்திஜியின் கையில் சிறந்த வலிமையுள்ள ஆயுதங்களாயின என்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அந்த ஆயுதங்கள் எப்படிக் காந்தி மகானின் உள்ளத்தில் உருவாக ஆரம்பித்தன என்பதை இப் போது நீ பார்க்கப் போகிறாய்.

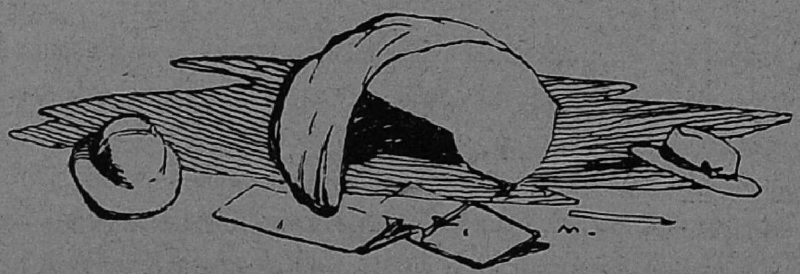

15. வழியில் நேர்ந்த விபத்து

தாதா அப்துல்லா சேத் மிக்க முன்ஜாக்கிரதை யுள்ளவர். பாரிஸ்டர் காந்தி பிரிட்டோரியாவுக்குப் போகத் தயார் என்று தெரிவித்ததும் பிரயாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தார். பிறகு காந்திஜியைப் பார்த்து, "பிரிட்டோரியாவில் எங்கே தங்குவீர்?" என்று கேட்டார்.

"எங்கே தங்கும்படி சொல்கிறீர்களோ, அங்கே தங்குகிறேன்" என்றார் காந்திஜி.

"சரி; உமக்கு ஜாகை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும்படி அங்கேயுள்ள நம்முடைய வக்கீலுக்கு எழுதுகிறேன். இன்னும் சில நண்பர்களுக்கும் உம்மைப் பற்றி எழுதுகிறேன். ஆனால் அவர்களில் யாரோடும் நீர் தங்கவேண்டாம். நம் எதிராளிக்குப் பிரிட்டோரியாவில் அதிக செல்வாக்கு உண்டு. நம்முடைய கடிதங்கள் எல்லாம் அந்தரங்கமாக இருக்க வேண்டும். யாராவது நம்முடைய கடிதங்களைப் படிக்க நேர்ந்து விட்டால் நமக்குப் பெருந் தீங்கு விளையும்!" என்று அப்துல்லா சேத் பலமுறை எச்சரித்தார்.

அதற்குப் பாரிஸ்டர் மோகன் தாஸ் கூறியதாவது:— "நமது வக்கீல் ஏற்படுத்தும் ஜாகையிலேயே தங்குகிறேன். அல்லது நானே இடம் தேடிக் கொள்கிறேன். ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் தாங்கள் நிம்மதியாக இருங்கள். நமக்குள் அந்தரங்கமான விஷயம் வேறு யாருக்கும் தெரியவராது. எதிர்க்கட்சியாரையும் பழக்கம் செய்து கொள்ளலாம் என்றே எண்ணியிருக்கிறேன். கூடுமானால் நம்முடைய வழக்கைக் கோர்ட்டுக்கு வெளியில் ராஜியாகத் தீர்த்துக் கொள்ளப் பிரயத்தனம் செய்வேன். பார்க்கப் போனால், பிரதிவாதி தங்களுடைய நெருங்கிய உறவினர்தானே?"

வழக்கில் பிரதிவாதியின் பெயர் சேத் தயேப் ஹாஜி கான் முகம்மது என்றும், அவர் அப்துல்லா சேத்தின் நெருங்கிய உறவினர் என்றும் காந்திஜி தெரிந்து கொண்டிருந்தார். இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் வழக்குத் தொடுத்துக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு வீணான காரியம் என்று அவருக்குத் தோன்றியது. இந்தியர்கள் எல்லாரையும் அலட்சியமாகவும் அவமதிப்போடும் பார்க்கும் வெள்ளைக்காரர்களுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்துகொண்டே இந்தியர்கள் ஒருவரோ டொருவர் சண்டை பிடித்துக்கொண்டிருப்பதின் முறைகேடு காந்திஜியின் உள்ளத்தை உறுத்தியது.

'ராஜி' என்னும் வார்த்தையைக் கேட்டதும் அப்துல்லா சேத் சிறிது திடுக்கிட்டார். ஆனால் காந்திஜியைப் பற்றி அவருடைய அபிப்பிராயம் இந்தச் சில நாளைக்குள்ளேயே மாறிப்போயிருந்தது. அவரிடம் நன்மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. ஆகவே அப்துல்லா சேத் கூறியதாவது:—"ஆம், ஆம்! கோர்ட்டுக்கு வெளியே வழக்குத் தீர்ந்துவிட்டால் நல்லதுதான். ஆனால் தயேப் சேத் இலேசில் ராஜிக்கு வரும் மனிதர் அல்ல. நம்முடைய இரகசியங்களை அறிந்துகொண்டு நம்மைக் கவிழ்த்துவிடப் பார்ப்பார். ஆகையால் நீர் சர்வ ஜாக்கிரதையாயிருக்க வேண்டும். எந்தக் காரியத்தையும் ஒரு முறைக்கு இரண்டு முறை யோசித்துச் செய்யவேண்டும்."

"தாங்கள் சிறிதும் கவலைப்படவேண்டாம். வழக்கு விவரங்களைப் பற்றி நான் தயேப் சேத்தினிடமாவது அல்லது வேறு யாரிடமாவது ஒருநாளும் பேசமாட்டேன். ராஜி செய்து கொண்டு விடுவது நல்லது என்று மட்டும் பொதுப்படையாக யோசனை கூறுவேன்" என்றார் பாரிஸ்டர் காந்தி.

இதற்கு அப்துல்லா சேத் ஆட்சேபம் சொல்லவில்லை. பிரயாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. காந்திஜி ரயிலில் முதல் வகுப்பு டிக்கட் வாங்கிக்கொண்டார். தென்னப்பிரிக்கா ரயில்களில் முதல் வகுப்புப் பிரயாணிகளாயிருந்தாலும் இரவில் படுக்கை 'சப்ளை'க்காகத் தனியாக ஐந்து ஷில்லிங் கொடுத்து டிக்கட் வாங்கவேணுமாம். இதையும் வாங்கிவிடும்படி அப்

துல்லா சேத் சொன்னார். ஆனால் காந்திஜி அவ்விதம் வீண்செலவு செய்ய விரும்பவில்லை. அப்துல்லா சேத் மறுபடியும், "இங்கே பாரும்! இது இந்தியா தேசம் அன்று. முன் ஜாக்கிரதை அவசியம். ஆண்டவன் புண்ணியத்தில் நமக்குப் பணக் கஷ்டம் கிடையாது. ஆகையால் சிக்கனம் செய்ய எண்ணி வீண் கஷ்டங்களை விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ள வேண்டாம்" என்றார்.

'ரொம்ப வந்தனம்; என்னுடைய காரியங்களை நானே பார்த்துக்கொள்வேன். தாங்கள் என்னைப்பற்றிக் கவலைப்படாதிருந்தால் போதும்!" என்றார் மோகன்தாஸ்.

* * *

தாதா அப்துல்லா சேத்தின் யோசனைப்படி செய்யாததின் பலனை விரைவிலேயே மோகன்தாஸ் உணரும்படி நேரிட்டது. நேட்டாலின் தலைநகரமாகிய மேரிட்ஸ்பர்க்குக்கு இரவு 9 மணிக்கு ரயில் போய்ச் சேர்ந்தது. இந்த ஸ்டேஷனில் பிரயாணிகளுக்குப் படுக்கை கொடுக்கப் படுவது வழக்கம். ஒரு ரயில்வே ஊழியர் வந்து, "படுக்கை வேண்டுமா?" என்று காந்திஜியைக் கேட்டார். "வேண்டாம்; என்னிடம் படுக்கை இருக்கிறது!" என்று காந்திஜி விடையளித்தார். அந்த ஊழியர் சென்ற பிறகு, வெள்ளைக்காரப் பிரயாணி ஒருவர் வந்து, காந்திஜியை மேலுங் கீழும் உற்றுப் பார்த்தார். கறுப்பு மனிதர் ஒருவர் முதல் வகுப்பு ரயிலில் உட்கார்ந்திருந்ததைப் பார்த்ததும் அவருடைய மனம் பெரும் சங்கடத்துக்கு ஆளாகி விட்டது போலும்! அவர் போய் இரண்டு ரயில்வே உத்தியோகஸ்தர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார். எல்லாரும் மோகன்தாஸை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். கடைசியில் இன்னொரு உத்தியோகஸ்தர் வந்து, "கீழே இறங்கு; சாமான் ஏற்றும் வண்டியில் போய் ஏறிக்கொள்!" என்றார்.

"என்னிடம் முதல் வகுப்பு ரயில் டிக்கட் இருக்கிறது, ஐயா!" என்று காந்திஜி மரியாதையாகச் சொன்னார்.

"அக்கறை யில்லை; நீ போய்ச் சாமான் வண்டியிலேதான் ஏறிக்கொள்ள வேண்டும். இந்த வண்டியில் இடங் கொடுக்க முடியாது!" என்றூர் உத்தியோகஸ்தர்.

"டர்பனில் இந்த வண்டியிலேதான் எனக்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டது. இதிலேதான் நான் பிரயாணம் செய் வேன்" என்று உறுதியான குரலில் கூறினர் காந்திஜி.

* * *

இந்த இடத்தில் நீ ஒரு விஷயத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும், தம்பி! காந்திஜியின் குணாதிசயத்தில் ஒரு விசேஷம் அவருடைய மன உறுதி என்பதை ஏற்கெனவே நீ அறிந்திருக்கிறாய். சீமைப் பிரயாணம் செய்வது தவறு என்று சாதிக் கூட்டத்தார் சொன்னார்கள்; ஆனால் காந்திஜி அதைப் பொருட்படுத்தாமல் கிளம்பிவிட்டார். சீமையில் பலர் அவரை எப்படியாவது புலால் உண்ணச் செய்துவிட வேண்டும் என்று பெரும் பிரயத்தனம் செய்தார்கள்; ஆனால் அதற்கு அவர் உடன்படவில்லை. தமக்குச் சரி யென்று தோன்றுவதைப் பிறர் தடுப்பதற்காகக் காந்திஜி கைவிடமாட்டார்; தமக்குப் பிசகு என்று தோன்றுவதை மற்றவர்கள் சொல்வதற்காகச் செய்ய வும் மாட்டார். இத்தகைய மன உறுதி காந்திஜியின் இயற்கை யில் ஏற்பட்டிருந்தது. அந்த மன உறுதியிலிருந்துதான் சத்தி யாக்கிரஹம் என்னும் புதிய அஹிம்சை ஆயுதம் உதயமாயிற்று.

பிறர் சொல்கிறார்கள் என்பதற்காக மட்டுமல்லாமல், பிறர் கஷ்டப்படுத்துவார்களே என்பதற்காகவும் சரியான காரியத் தைக் கைவிடக் கூடாது என்பது காந்திஜி உபதேசித்த முக்கிய வாழ்க்கைத் தத்துவம். அந்த உயர்ந்த தத்துவம் அவருடைய வாழ்க்கையில் எப்படி உருவாக ஆரம்பித்தது என்பதை இதோ நீ பார்க்கப் போகிறாய்.

* * *

பாரிஸ்டர் காந்தி "இந்த வண்டியிலேதான் பிரயாணம் செய்யப் போகிறேன்" என்று உறுதியாகச் சொன்னதும்

அவரை இறங்கச் சொன்ன ரயில் உத்தியோகஸ்தருக்குக் கடும் கோபம் வந்து விட்டது. அவருடைய மீசை துடித்தது.

"மரியாதையாக இந்த வண்டியை விட்டு இறங்குகிறாயா? அல்லது போலீஸ்காரனை அழைத்துப் பிடித்துத் தள்ளச் சொல்லட்டுமா?" என்று கேட்டார்.

"நல்லது; போலீஸ்காரன் வரட்டும். நானாக இந்த வண்டியிலிருந்து நகரப்போவதில்லை" என்றார் காந்திஜி.

ரயில்வே உத்தியோகஸ்தர் கூறியது வெறும் மிரட்டல் அல்ல. உண்மையாகவே போலீஸ்காரன் வந்தான். "இறங்குகிறாயா, மாட்டாயா?" என்று அவன் கேட்டான். "மாட்டேன்" என்றார் மோகன் தாஸ்.

உடனே அவரைக் கையைப் பிடித்துப் பலாத்காரமாக இழுத்து வெளியே தள்ளினான். அவருடைய சாமான்களையும் எடுத்து வெளியே எறிந்தான். "சாமான் வண்டிக்கு இப்போதாவது போ!" என்ற புத்திமதியும் கிடைத்தது. ஆனால் காந்திஜி சாமான் வண்டிக்குப் போகவில்லை.

ரயில் வண்டி அவர் இல்லாமலே புறப்பட்டுப் போயே போய் விட்டது!

எடுத்து எறியப்பட்ட சாமான்களில் தமது கைப் பையை மட்டும் காந்திஜி எடுத்துக்கொண்டு பிரயாணிகளின் 'வெயிடிங் ரூம்' எங்கே இருக்கிறதென்று தேடிச் சென்றார். மற்றச் சாமான்களை ரயில்வே ஊழியர்கள் எடுத்து வைத்தார்கள்.

அப்போது குளிர் காலம். தென்னப்பிரிக்காவில் உயரமான பிரதேசங்களில் குளிர் மிகவும் அதிகம். மேரிட்ஸ்பர்க் நகரம் உயரமான இடத்தில் இருந்தது. பொறுக்க முடியாத குளிர். காந்திஜியின் 'ஓவர் கோட்' மற்றச் சாமான்களோடு அகப்பட்டுக் கொண்டது. அதைக் கேட்டு வாங்கிக்கொள்ளக் காந்திஜி விரும்பவில்லை. கேட்டால் மீண்டும் அவமதிப்புக் கிடைக்குமோ, என்னவோ? குளிரில் நடுங்கிக்கொண்டு வெளிச்சமில்லாத அறையில் தனியாக உட்கார்ந்திருந்தார். நள்

16. மேலும் சோதனைகள்

அந்த நாளில் டர்பனிலிருந்து பிரிடோரியாவுக்கு ரயில் மார்க்கம் நெடுகிலும் கிடையாது. வழியில் சார்லஸ் டவுன் என்னும் ஸ்டேஷனில் இறங்கிக் குதிரை வண்டியில் ஜோகானிஸ்பர்க் சென்று அங்கே மறுபடி ரயில் ஏற வேண்டும்.

சார்லஸ் டவுனில் காந்திஜி இறங்கினார். அவரிடம் குதிரை வண்டிக்கும் டிக்கட் இருந்தது. வழியில் ஒரு நாள் தாமதித்து விட்டதனால் அது செல்லாமல் போய்விடவில்லை. இதைப் பற்றி அப்துல்லா சேத் சார்லஸ் டவுனிலிருந்த குதிரை வண்டிக் கம்பெனியின் ஏஜெண்டுக்குத் தந்தியும் அடித்திருந்தார்.

ஆனால் அந்தக் குதிரை வண்டி ஏஜெண்ட் இலேசுப்பட்ட பேர்வழி அல்ல. கறுப்பு மனிதன் விஷயத்தில் அவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு சாக்குத்தான் தேவையாயிருந்தது. "உம்முடைய சீட்டு நேற்றையச் சீட்டு; இன்றைக்கு அது செல்லாது!" என்றான். காந்திஜி "அது செல்லும்" என்று மரியாதையாக வாதாடினார். கடைசியாக, மேற்படி ஏஜெண்ட் தோல்வியடைந்து காந்திஜிக்குக் குதிரை வண்டியில் இடங்கொடுத்தான்.

ஆனால் காந்திஜியின் தொல்லை தீர்ந்து போய்விடவில்லை.

அந்தக் குதிரை வண்டியில் பிரயாணிகள் உள்ளே உட்காருவது வழக்கம். வண்டி ஓட்டியின் பெட்டிக்கு இருபுறத்திலும் இரண்டு இடங்கள் உண்டு. இவற்றில் ஒன்றில் வண்டியின் 'காப்டன்' உட்காருவான். இன்றைக்கு அவன் கறுப்பு மனிதனுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க விரும்பினான். வண்டிக்குள்ளே மற்ற எல்லாரும் வெள்ளைக்காரர்கள். அவர்களுக்குச் சரிநிகராக ஒரு 'கூலி'யை வண்டிக்குள் உட்கார வைக்க அவன் விரும்பவில்லை. தான் உள்ளே உட்கார்ந்து கொண்டு வண்டிக்காரனுக்குப் பக்கத்து இடத்தில் காந்திஜியை உட்காரும்படிச் சொன்னான்.

இது அநீதி, அவமதிப்பு என்பது மோகன் தாஸுக்குத் தெரிந்தே யிருந்தது. ஆயினும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் விடுவதே உசிதம் என்று அவர் நினைத்தார். அந்தச் சமயம் ஏதாவது தகராறு விளைத்தால் ரயிலைப்போல் குதிரை வண்டியும் அவரை விட்டுவிட்டுப் போய்விடலாம். ஆகவே, வண்டியின் முகப்பில் வண்டிக்காரனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தார்.

* * *

வண்டி புறப்பட்டுச் சென்றது. மத்தியானம் மூன்று மணி சுமாருக்குப் பர்தேகோப் என்னும் இடத்தை அடைந்தது. அங்கே வந்ததும் காப்டனுக்குக் குஷி பிறந்தது. வெளியில் சற்றுக் காற்றுட உட்கார்ந்து சுருட்டுப் பிடிக்க விரும்பினன்.

வண்டிக்காரன் கீழே யிருந்து கால் வைத்து அவனுடைய பெட்டி மேல் ஏறுவதற்குப் படி ஒன்று இருந்தது. காப்டன் வண்டிக்காரனிட மிருந்து அழுக்குச் சாக்குத் துணி ஒன்று வாங்கி அதில் விரித்தான். காந்திஜியைப் பார்த்து, "சாமி! இதில் உட்கார்! வண்டி யோட்டிக்குப் பக்கத்தில் நான் உட்கார வேண்டும்" என்றான்.

இந்த அநியாயத்தைச் சகித்துக் கொள்ளக் காந்திஜியினால் முடியவில்லை. மனத்துக்குள் என்ன நேருமோ என்ற பயம் தோன்றிற்று. அதனால் உடம்பு நடுங்கிற்று. ஆயினும் அவர் உறுதியாகச் சொன்னார்:—"நியாயமாக எனக்கு உள்ளே இடங் கொடுத்திருக்கவேண்டும். அவ்விதம் செய்யாமல் என்னை இங்கே உட்காரச் சொன்னீர். இப்போது நீர் உல்லாசமாகச் சுருட்டுப் பிடிப்பதற்காக உம் கால் அடியில் உட்காரச் சொல்கிறீர். இது சரியல்ல. உள்ளே இடங் கொடுத்தால் போய் உட்கார்ந்து கொள்கிறேன். படியில் உட்காரமுடியாது."

இப்படிக் காந்திஜி சொல்லிமுடிப்பதற்குள்ளே காப்டன் அவர் அருகில் நெருங்கினன். காதைப் பார்த்து ஓங்கி அறைந்தான். கையைப் பிடித்துக் கீழே இழுத்து விட முயன்றான். காந்திஜியின் மன உறுதி அப்போது பெரும் சோதனைக்கு உள்ளாயிற்று. வண்டிப் பெட்டியின் பித்தளைக் கம்பிகளை அவர்

கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டார். மணிக்கட்டு முறிந்தாலும் பிடியை விடுவதில்லை யென்று உறுதிகொண்டார். அவரை அந்தக் கிராதகன் அடிப்பதையும் திட்டிக் கொண்டே இழுப்பதையும் மற்றப் பிரயாணிகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அடித்தவன் பெருந்தடியன்; அடிபட்டவரோ பலமற்ற மெலிந்த மனிதர். அந்த வெள்ளைக்காரப் பிரயாணிகளில் சிலர் இரக்கம் அடைந்தார்கள். காப்டனைப் பார்த்து, "ஏன் அப்பா அவரை அடிக்கிறாய்? அவர் சொல்லுவது நியாயந்தானே? அங்கே இடமில்லாவிட்டால் உள்ளே வந்து உட்காரட்டும்!" என்றார்கள். "ஒருநாளும் முடியாது!" என்றான் அந்த முரடன். எனினும், சிறிது வெட்கிப் போய் அடிப்பதையும் இழுப்பதையும் விட்டான். இன்னும் சிறிது நேரம் திட்டிக்கொண்டேயிருந்தான். பிறகு, வண்டிக்காரனுக்கு மறுபக்கத்து இடத்தில் இருந்த 'ஹாட்டன் டாட்' வேலைக்காரனைப் படியில் உட்கார வைத்துவிட்டுத் தான் அவன் இடத்தில் உட்கார்ந்தான்.

'ஹாட்டன் டாட்' என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாய் அல்லவா? ஆப்பிரிக்காவின் ஆதி மக்களில் 'ஹாட்டன் டாட்' ஒரு இனம். 'நீக்ரோ', 'ஸுலு' என்பவர்களும் ஆப்பிரிக்க இனத்தார்தான். வெள்ளைக்காரர்கள் பிழைப்புத் தேடி ஆப்பிரிக்காவுக்கு வந்தவர்கள். அப்படிப் பிழைக்க வந்தவர்கள் தான் அந்த நாட்டின் பல பகுதிகளையும் தங்கள் வசமாக்கிக் கொண்டு இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள்!

* * *

வண்டி மறுபடியும் புறப்பட்டது. காந்திஜியின் நெஞ்சு அதிவேகமாக அடித்துக் கொண்டது. பிரிடோரியாவுக்கு உயிரோடு போய்ச் சேருவோமோ என்னமோ என்ற கவலையே உண்டாகி விட்டது. போதாதற்கு, வண்டித் தலைவன் அடிக்கடி அவரைக் கோபமாக முறைத்துப் பார்ப்பதும், விரலை ஆட்டிக் கொண்டே, "இரு இரு! ஸ்டாண்டர்ட்டன் போனதும் உனக்குப் பாடம் சொல்லித் தருகிறேன்" என்று உறுமுவதுமாயிருந்தான். காந்திஜி மனத்துக்குள் தமக்குத் துணை புரிந்து

காப்பாற்றும்படி கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த நிலைமையில் வேறு யார் துணையைக் கோர முடியும்?

இருட்டிய பிறகு குதிரை வண்டி ஸ்டாண்டர்ட்டனை அடைந்தது. வண்டி நின்ற இடத்தில் சில இந்தியர்களின் முகங்களைப் பார்த்ததில் காந்திஜிக்கு ஆறுதல் ஏற்பட்டது. பெரு மூச்சுடன் வண்டியிலிருந்து இறங்கினர். உடனே மேற்படி இந்தியர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். "சேத் அப்துல்லாவிடமிருந்து எங்களுக்குத் தந்தி கிடைத்தது. உம்மை ஈஸா சேத்தின் கடைக்கு அழைத்துப் போவதற்காக வந்திருக்கிறோம்!" என்றார்கள்.

தம்பி! இந்த நாட்டு ஜனங்களுக்குள் அடிக்கடி சாதிச் சண்டைகளும் சமூகச் சண்டைகளும் ஏற்படுவது பற்றி உனக்குத் தெரியும். இந்தியர்களுக்குள் ஒற்றுமை யில்லாத படியால் ஆதிகாலம் முதல் எத்தனையோ கஷ்டங்களை இந்த நாடு அநுபவித்திருக்கிறது.

ஆனால் சொந்த நாட்டில் இப்படியெல்லாம் சண்டைபிடிக்கும் இந்தியர்கள் அயல் நாடுகளுக்குப் போகும்போது பெரும் பாலும் அவர்களுக்குள் அதிசயமான ஒற்றுமையும் சகோதர பாவமும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. சாதி - சமய வேற்றுமைகளையெல்லாம் மறந்து அவர்கள் ஒன்றுகி விடுகிறார்கள். ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யச் சந்தர்ப்பம் எங்கே கிடைக்கும் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இதை இப்போது மோகன்தாஸ் கண்டார். ஏற்கெனவே அப்துல்லா சேத்தின் வழக்கு சம்பந்தமாகக் கவலை யடைந்தவர் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களிடையே குடிகொண்டுள்ள சகோதர பாவத்தை அறிந்து மகிழ்ந்தார். தம்மை அழைத்துச் செல்ல வந்தவர்களுடனே சேத் ஈஸா ஹாஜி ஸுமார் என்பவரின் கடைக்குச் சென்றார். அங்கே யிருந்த இந்தியர்கள் எல்லாரும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அவருக்கு நேர்ந்த கஷ்டங்களைக் கேட்டு அநுதாபப்பட்டார்கள். எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் அநுபவங்களைச் சொல்லி ஆறுதலும் கூறினர்கள்.

அந்த ஊரிலிருந்த குதிரை வண்டிக் கம்பெனியின் ஏஜெண்டுக்குக் காந்திஜி வழியில் நடந்த விவரமெல்லாம் தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதினர். ஏஜெண்டிடமிருந்து உடனே பதில் கிடைத்தது. "இந்த ஊரிலிருந்து வேறு பெரிய வண்டி போகிறது. வண்டித் தலைவனும் மாற்றப்படுகிறான். மற்றப் பிரயாணிகளோடு உமக்கு வண்டிக்குள்ளேயே இடம் தரப்படும்" என்று அந்த ஏஜெண்ட் மரியாதையாக எழுதி யிருந்தான்.

ரஸா சேத்தின் மனிதர்கள் மோகன்தாஸை மறு நாள் காலையில் வண்டி புறப்படும் இடத்துக்குக் கொண்டுவிட்டார்கள். புது வண்டியின் உள்ளே காந்திஜிக்கு நல்ல இடம் கொடுக்கப்பட்டது. வழியில் வேறு தொல்லைக்கு ஆளாகாமல் அன்றிரவு ஜோகானிஸ்பர்க் போய்ச் சேர்ந்தார்.

மேற் கூறிய சம்பவத்தைப் பற்றிக் காந்திஜி தமது சுய சரிதத்தில் விவரித்து விட்டு முடிவுரையாக எழுதி யிருக்கிறார்: **"என்னை அடித்த குதிரை வண்டித் தலைவன் மீது அதற்குமேல் வேறு நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்க நான் விரும்பவில்லை. ஆகவே அந்தச் சம்பவம் இத்துடன் முடிவு பெற்றது."**

மேலே கூறியது போன்ற மற்றொரு சம்பவம் பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்தது. இதைக் காட்டிலும் கொடுமையாகக் காந்திஜி அடிக்கப்பட்டார். அப்போது தென்னப்பிரிக்காவில் அவருடைய பெயர் பிரபலமாகி யிருந்தது; செல்வாக்கும் அதிகமாகி யிருந்தது. எனவே நடவடிக்கை எடுக்கும்படி நண்பர்கள் வற்புறுத்தினர்கள். சில வெள்ளைக்காரர்கள் தாங்கள் சாட்சி சொல்வதாகவும் முன் வந்தார்கள். ஆயினும் காந்திஜி மறுத்துவிட்டார். "அடித்தவன் பேரில் எனக்குக் கோபம் இல்லை. பழிக்குப் பழி வாங்கமாட்டேன்!" என்று பிடிவாதமாகச் சொல்விவிட்டார். இந்தச் செய்தி இந்தியாவுக்கு வந்தது; இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாயிற்று.

அதற்குள்ளாக டாக்டர் பெசண்டு அம்மையார் இந்தியாவுக்கு வந்து இந்தியாவையே தாய் நாடாகக் கொண்டு தொண்டு செய்யத் தொடங்கி யிருந்தார். காசி ஹிந்து சர்வ

கலாசாலை என்று இப்போது பிரசித்தமாயிருக்கும் ஸ்தாபனம் அப்போது மத்திய ஹிந்து காலேஜ் ஆக இருந்தது. அந்தக் கலாசாலையின் மாதப் பத்திரிகை ஒன்று 'சென்ட்ரல் ஹிந்து காலேஜ் மெகஸைன்' என்ற பெயருடன் நடந்தது. அதில் டாக்டர் பெசண்டு அம்மை ஒரு கட்டுரை எழுதினர். தென் ஆப்பிரிக்காவில் ஸ்ரீ எம். கே. காந்தி தம்மை அடித்தவன் மேல் பழி வாங்கும் எண்ணத்துடன் நடவடிக்கை எடுக்க மறுத்தது பற்றிக் குறிப்பிட்டார். "இவ்வளவு தயாள குணமுள்ளவர் சாதாரண மனிதர் அல்ல; அவரை 'மகாத்மா' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்" என்று எழுதியிருந்தார்.

அதுமுதல் மோகன்தாஸ் காந்திஜியைச் சிலர் 'மகாத்மா' என்று குறிப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். சில காலத்துக்கெல்லாம் இந்தியா தேசம் முழுவதும் 'மகாத்மா காந்தி' என்று அவரைப் பெருமையுடன் போற்றியது.

இன்னும் சிலகாலத்தில் இந்த உலகம் முழுவதுமே அவரை 'மகாத்மா காந்தி' என்று போற்றப்போகிறது.

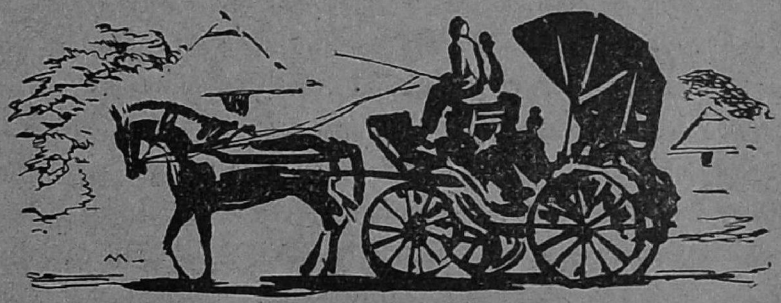

17. பிரிட்டோரியாவில்

ஜோகானிஸ்பர்க் பெரிய பட்டணம். அந்தப் பட்டணத்தில் முகம்மது காஸிம் கம்ருதீன் கம்பெனியின் விலாசம் காந்திஜியிடம் இருந்தது. அப்துல்லா சேத் இந்தக் கம்பெனிக்கு முன்கூட்டியே செய்தி அனுப்பியிருந்தார். கம்பெனியின் ஆள் குதிரை வண்டி நிற்குமிடத்துக்கு வந்து காத்திருந்து விட்டுக் காந்திஜியை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் திரும்பிப் போய் விட்டான். ஆகவே, காந்திஜி ஜோகானிஸ்பர்க்கில் ஏதாவது ஒரு ஹோட்டலில் தங்குவது என்று தீர்மானித்து 'கிராண்ட் நேஷனல் ஹோட்ட'லுக்குப் போனார். ஹோட்டல் மானேஜர் காந்திஜியை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு, "இங்கே இடமில்லை; வருந்துகிறேன்" என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டான். பிறகு காந்திஜி கம்ருதீன் கம்பெனிக்குச் சென்றார். அங்கே அப்துல் கனி சேத் என்பவர் காந்திஜியை வரவேற்றார். காந்திஜி ஹோட்டலுக்குச் சென்று தங்க நினைத்ததைச் சொன்னதும் அப்துல் கனி சேத் இடி இடியென்று சிரித்தார். "ஹோட்டலில் தங்கலாம் என்று பார்த்தீர்களா? ஓஹோஹோ!" என்று மறுபடியும் சிரித்தார். சிரிப்புக்குக் காரணம் கேட்டபோது, "கொஞ்ச நாள் இந்த நாட்டில் இருந்தால் நீங்களே எல்லாம் தெரிந்து கொள்வீர்கள். ஹோட்டலில் கறுப்பு மனிதர்களுக்கு இடம் தரமாட்டார்கள். என்னைப் போன்ற வியாபாரிகள் இங்கே பணம் சம்பாதிப்பதற்காக வந்திருக்கிறோம். ஆகையால் கஷ்டங்களையும் அவமானங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். உங்களால் இந்த நாட்டில் இருக்கவே முடியாது. ஒரு விஷயம் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். நாளைக்கு நீங்கள் பிரிட்டோரியாவுக்குப் போகவேண்டும் அல்லவா? ரயிலில் மூன்றாம் வகுப்பிலேதான் பிரயாணம் செய்தாக வேண்டும். நேட்டால் நிலைமையைக் காட்டிலும் டிரான்ஸ்வாலில் நிலைமை கேவலம். இங்கே இரண்டாம் வகுப்பு முதல் வகுப்பு டிக்கட்டுகள் இந்தியர்களுக்குக் கொடுக்கவே மாட்டார்கள்" என்றார் அப்துல் கனி.

"முதல் வகுப்பு டிக்கட் வாங்க நீங்கள் ஒருவேளை பிடிவாதமாக முயற்சி செய்திருக்க மாட்டீர்கள்" என்றார் காந்திஜி.

பிறகு ரயில்வே விதிகள் அடங்கிய புத்தகம் தருவித்துப் பார்த்தார். விதிகள் வழவழ குழகுழ வென்று இருந்தன. ரயில்வே அதிகாரிகள் இஷ்டப்படி டிக்கட் கொடுக்க மறுப்பதற்கு அந்த விதிகள் இடங் கொடுக்குமெனத் தோன்றிற்று.

"முதல் வகுப்பு டிக்கட் வாங்குவதற்கு முயற்சிக்கிறேன். அது முடியாவிட்டால் ஜட்கா வண்டியில் நேரே பிரிட்டோரியாவுக்குப் போய்விடுகிறேன்" என்று காந்திஜி சொன்னார்.

ஜோகானிஸ்பர்க் நகரத்திலிருந்து பிரிட்டோரியா முப்பத்தேழு மைல் தூரம்தான். ஆகவே குதிரை வண்டியில் போவது அசாத்திய மல்ல.

மேற்கண்டபடி முடிவு செய்துகொண்டு ஸ்டேஷன் மாஸ்டருக்குக் காந்திஜி ஒரு கடிதம் எழுதினார். தாம் அவசரமாக பிரிட்டோரியா போகவேண்டியிருக்கிறதென்றும், முதல் வகுப்பு டிக்கட் வேண்டும் என்றும், காலையில் நேரில் வந்து டிக்கட் பெற்றுக் கொள்வதாகவும் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தார். பதில் வேண்டுமென்று கேட்கவில்லை. பதில் கேட்டால் ஒருவேளை 'டிக்கட் இல்லை' என்று எழுதிவிடக்கூடும் அல்லவா? நேரில் சந்தித்தால் விவாதம் செய்து பார்க்கலாம்.

மறுநாள் காலையில் பிரிட்டோரியா ஸ்டேஷனுக்குச் சென்று ஸ்டேஷன் மாஸ்டரைச் சந்தித்து முதல் வகுப்பு டிக்கட் கேட்டார்.

ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் புன்னகை புரிந்த வண்ணம் "கடிதம் எழுதியது நீங்கள் தானே?" என்றார்.

"ஆம்; பிரிட்டோரியாவுக்கு இன்று அவசியம் நான் போக வேண்டும்" என்றார் காந்திஜி.

ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் கூறியதாவது:—"இதோ பாருங்கள். நான் இந்த ஊர்க்காரன் அல்ல; ஹாலந்து தேசத்தவன்.

உமக்கு டிக்கட் கொடுக்கவே விரும்புகிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. ரயில்வே கார்ட் உம்மை முதல் வகுப்பிலிருந்து மூன்றாம் வகுப்புக்குப் போகச் சொன்னால் அதற்கு நான் ஜவாப்தாரியல்ல. என்மேல் புகார் சொல்லவும் கூடாது; கம்பெனியின்பேரில் வழக்குத் தொடரவும் கூடாது! அப்படி ஏதாவது செய்தால் என் பாடு சங்கடமாகி விடும்.''

காந்திஜி மேற்படி நிபந்தனைக்குச் சம்மதித்து டிக்கட் பெற்றுக் கொண்டார்.

''உம்மைப் பார்த்தால் கண்ணியமான மனிதராகத் தோன்றுகிறது. சுகமாகப் போய் வாரும்!'' என்று ஆசி கூறினார் ஸ்டேஷன் மாஸ்டர்.

அப்துல் கனி சேத், காந்திஜியை ரயிலேற்றி அனுப்புவதற்காக ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருந்தார். முதல் வகுப்பு டிக்கட் கிடைத்தது பற்றி அவருக்கு ஒரு பக்கத்தில் ஆச்சரியம்; இன்னொரு பக்கம் சந்தோஷம். ஆனாலும் காந்திஜிக்கு ஒரு எச்சரிக்கையும் செய்து வைத்தார்:—

''டிக்கட் என்னமோ கிடைத்து விட்டது. ஆனால் கார்டு உங்களை முதல் வகுப்பில் விட்டு வைப்பான் என்பது சந்தேகந்தான். அவன் விட்டு வைத்தாலும் மற்ற ஐரோப்பியப் பிரயாணிகள் அதை பலமாக ஆட்சேபிக்கக் கூடும். எப்படியோ ஆண்டவன் புண்ணியத்தில் நீங்கள் சுகமாகப் பிரிட்டோரியா போய்ச் சேரவேண்டியது.''

இந்த எச்சரிக்கையைக் காதில் வாங்கிக் கொண்டே காந்திஜி ரயில் ஏறினார். முதல் வகுப்பு வண்டியிலேதான். ரயில் புறப்பட்டது. ஜெர்மிஸ்டன் என்னும் அடுத்த ஸ்டேஷனில் கார்டு டிக்கட் சோதனைக்கு வந்தான். முதல் வகுப்பில் கறுப்பு மனிதனைப் பார்த்ததும் கார்டுக்குக் கடுங்கோபம் வந்துவிட்டது. ''இறங்கு கீழே! மூன்றாம் வகுப்புக்குப் போ!'' என்றான்.

காந்திஜி தம்மிடமிருந்த முதல் வகுப்பு டிக்கட்டை எடுத்துக் கார்டினிடம் காட்டினார்.

"அக்கறை இல்லே! போ, மூன்றும் வகுப்புக்கு!" என்று உறுமினன் கார்டு.

அந்த வண்டியில் ஐரோப்பியர் ஒருவர்தான் இருந்தார். அவர் நல்ல மனிதர். கார்டைப் பார்த்து, "ஏனையா இவரைத் தொந்தரவு செய்கிறீர்? முதல் வகுப்பு டிக்கட்தான் வைத்திருக்கிறாரே! இவர் இந்த வண்டியில் வருவதில் எனக்குச் சிறிதும் ஆட்சேபம் இல்லே!" என்றார்.

"கூலியுடன் பிரயாணம் செய்ய உமக்கு விருப்பமாயிருந்தால் எனக்கு என்ன வந்தது?" என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே கார்டு போய்விட்டான்.

இதற்கு பிறகு வழியில் விபத்து ஒன்றும் ஏற்படாமல் காந்திஜியின் பிரயாணம் நடந்தது.

* * *

காந்திஜி பிரிட்டோரியா ஸ்டேஷனை அடைந்தபோது இரவு நேரம். 1893-ம் ஆண்டில் நடந்த வரலாறு அல்லவா? அப்போது மின்சார விளக்குகள் இல்லே. ஸ்டேஷனில் தீபங்கள் மங்கலாக எரிந்தன. பிளாட்பாரத்தில் பிரயாணிகள் அதிகம் பேரில்லே. காந்திஜியை அழைத்துப்போக நகரிலிருந்து யாரும் வந்திருக்கவும் இல்லே. எங்கே போவது, என்ன செய்வது என்று புரியாமல் காந்திஜி திகைத்தார். ஹோட்டல்களிலோ 'கூலி' இந்தியருக்கு இடங்கொடுக்க மாட்டார்கள்.

எல்லாப் பிரயாணிகளும் போனபிற்பாடு டிக்கட் கலெக்டரிடம் நகரில் தங்குவதற்கு இடம் கிடைக்குமா என்று விசாரிக்கலாம், அல்லது ஸ்டேஷனிலேயே இரவு தங்கி விடலாம் என்று எண்ணிக் காந்திஜி காத்துக்கொண்டிருந்தார். இந்த விஷயம் கேட்பதற்குக்கூட யோசனையாகத்தானிருந்தது. ஒருவேளை டிக்கட் கலெக்டரும் அவமதிப்பாலே என்னமோ?

அவ்விதம் ஒன்றும் நேரவில்லே. டிக்கட் கலெக்டர் மரியாதையாகப் பதில் சொன்னன். ஆனல் ஹோட்டலைப்பற்றி அவனல் தகவல் கொடுக்க முடியவில்லே. பக்கத்தில் நின்று

மேற்படி சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நீகிரோ கனவான் ஒருவர், "நீங்கள் இந்த நகருக்குப் புதியவர்போ லிருக்கிறது. அமெரிக்கர் நடத்தும் சிறிய ஹோட்டல் ஒன்றை எனக்குத் தெரியும். அங்கு வேணுமானால் உங்களை அழைத் துப் போகிறேன்" என்றார்.

அவ்விதமே அவருடன் காந்திஜி சென்று அமெரிக்கரின் ஹோட்டலை அடைந்தார். ஹோட்டல் சொந்தக்காரர் பெயர் மிஸ்டர் ஜான்ஸ்டன். அவர் காந்திஜிக்கு இரவு தங்க இடம் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்டார். "ஆனால் எல்லாரும் சாப் பிடும் பொது போஜன அறையில் சாப்பாடு போட்டால் மற்ற ஐரோப்பியர்கள் கோபித்துக் கொள்ளலாம். உங்களுடைய அறைக்கே சாப்பாடு அனுப்பிவிடுகிறேன்" என்றார்.

இந்த மட்டும் தங்குவதற்கு இடம் கொடுத்ததற்காகக் காந்திஜி அந்த ஹோட்டல்காரருக்கு வந்தனம் செலுத்தினர்.

மறுநாள்காலையில் அப்துல்லா சேத்தின் அட்டர்னி மிஸ்டர் பேக்கர் என்பவரைக் காந்திஜி போய்ப் பார்த்தார். காந்திஜியை அவர் முகமலர்ச்சியுடன் வரவேற்றுச் சொன்னதாவது:—

"இங்கே கோர்ட்டில் வழக்கு நடத்தப் பெரிய பாரிஸ்டர் களை அமர்த்தி யிருக்கிறோம். ஆகையால் கோர்ட்டில் பேச வேண்டிய வேலை உங்களுக்கு ஏற்படாது. வழக்கு ரொம்ப வும் சிக்கலானது. அது சம்பந்தமாக வேண்டிய தகவல்களை யெல்லாம் சேகரித்துக் கொடுக்க உங்களுடைய உதவி தேவை யாயிருக்கும். கட்சிக்காரரிட மிருந்து தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதை யெல்லாம் இனி உங்கள் மூலமாகவே தெரிந்து கொள்வேன். இந்த நாட்டில் நிறவேற்றுமை உணர்ச்சி அதிகம். உங்களுக்கு ஜாகை அகப்படுவது கஷ்டம். எனக்குத் தெரிந்த ஏழை ஸ்திரீ ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவள் ஒரு வேளை உங்க ளுக்கு ஜாகையும் உணவும்கொடுக்கச் சம்மதிக்கலாம். போய்க் கேட்கலாம், வாருங்கள்!"

இவ்விதம் கூறி அவர் காந்திஜியை அந்த ஏழை ஸ்திரீயின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். வாரத்துக்கு 35 ஷில்லிங்

வாங்கிக்கொண்டு அந்த ஆங்கில மாது காந்திஜிக்கு இடங் கொடுத்துச் சாப்பாடு போடவும் சம்மதித்தாள்.

மிஸ்டர் ஜான்ஸ்டனுடைய ஹோட்டலிலிருந்து காந்திஜி ஜாகையைப் புது இடத்துக்கு மாற்றிக் கொண்டார். அந்தப் பெண்மணி மிகவும் நல்லவள். காந்திஜியை மிக அன்போடு நடத்தினாள். அவருக்காக மரக்கறி உணவு தயாரித்துக்கொடுத் தாள். வெகு விரைவில் காந்திஜி அவளுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்போ லாகிவிட்டார்.

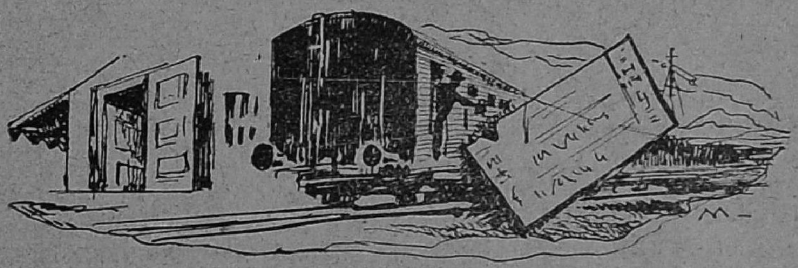

18. சமூகத் தொண்டு

பிரிட்டோரியா போய்ச் சேர்ந்த சில தினங்களுக்குள் அந் நகரிலிருந்த பல இந்தியப் பிரமுகர்களைக் காந்திஜி அறிமுகம் செய்து கொண்டார். பிறகு இந்தியர்களின் பொதுக் கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டினர். சேத் ஹாஜி முகம்மது என்னும் முஸ்லிம் பிரமுகர் வீட்டில் பொதுக் கூட்டம் நடந்தது. முதன் முதலாகக் காந்திஜி பொதுக் கூட்டத்தில் தைரியமாகப் பேசத் தொடங்கியது இந்தக் கூட்டத்திலே தான்.

மூன்று விஷயங்களைப் பற்றிக் காந்திஜி பேசினர். முதலாவது, வியாபாரத்தில் உண்மையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அவசியம். சாதாரணமாக, வியாபாரிகளுக்குள் ஒரு நம்பிக்கை பரவி யிருந்தது. அதாவது வர்த்தகத் துறையில் சத்தியம் செல்லுபடியாகாது என்பது. சத்தியம் மத சம்பந்தமான விஷயம் என்றும், வர்த்தகம் உலக விவகாரம் என்றும், ஒன்றுக் கொன்று சம்பந்தமில்லை யென்றும் அவர்கள் கருதினர்கள். இது சுத்தத் தவறான கொள்கை என்று காந்திஜி வற்புறுத்தினர். முக்கியமாக, வெளிநாட்டுக்கு வந்திருக்கும் இந்தியர்கள் எல்லாத் துறைகளிலும் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்றும், அவர்களுடைய ஒழுக்கத்தைக் கொண்டே உலகமானது இந்திய சாதியின் ஒழுக்க நிலையை அளவிடும் என்றும் எடுத்துக் காட்டினர். அதாவது தென்னப்பிரிக்காவில் சில இந்திய வியாபாரிகள் பொய் சொல்லுவதாகவோ ஏமாற்றுவதாகவோ ஏற்பட்டால், "ஓ! இந்த இந்தியர்களே இப்படித் தான்! பொய் சொல்லும் சாதி இந்திய சாதி!" என்று அங்குள்ள ஐரோப்பியர்கள் சொல்வார்கள். இந்த அபிப்பிராயம் உலகம் எல்லாம் பரவி இந்திய மக்களின் கௌரவத்தையே நாச மாக்கிவிடும். இதைக் காந்திஜி நன்கு எடுத்துக் கூறினர்.

இரண்டாவது, தென்னப்பிரிக்காவில் வாழும் இந்தியர்களின் பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றியது. தென்னப்பிரிக்க

வெள்ளைக்காரரின் பழக்க வழக்கங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இந்தியர்களுடைய பழக்க வழக்கங்கள் சுகாதாரக் குறைவா யிருப்பதைக் காந்திஜி சுட்டிக் காட்டினர்.

மூன்றாவது, வெளிநாட்டுக்கு வந்திருக்கும் இந்தியர்கள் தங்களுக்குள் ஹிந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்துவர் என்ற மதவேற்றுமையும் குஜராத்தி, மதராஸி, பஞ்சாபி முதலான மாகாண வேற்றுமைகளையும் அடியோடு மறந்து ஒற்றுமை யடைய வேண்டும் என்றும், அப்போதுதான் அவர்களுடைய உரிமைகளைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியும் என்றும் சொன்னர்.

கடைசியாக, இந்தியர்களுக்கு இங்கே அநேக கஷ்டங்கள் இருப்பதால் அவற்றை அதிகாரிகளுக்கு எடுத்துச் சொல்லிப் பரிகாரம் தேடுவதற்கு ஒரு சங்கம் அமைக்க வேண்டும் என்றும் யோசனை சொன்னர்.

காந்திஜியின் பிரசங்கம் அங்கே கூடியிருந்தவர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அவர் கூறிய விஷயங்கள் பற்றிச் சிறிது நேரம் விவாதம் நடந்தது. மாதம் ஒரு முறை அம்மாதிரி பொதுக் கூட்டம் நடத்த வேண்டும் என்று முடிவா யிற்று. இந்தியர்களின் கஷ்டங்களைப் பற்றிய விவரங்களைச் சேகரித்துத் தருவதற்குச் சில பிரமுகர்கள் முன் வந்தார்கள்.

அந்தக் கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தவர்களில் பலருக்கு ஆங்கில பாஷை தெரியவில்லை என்பதைக் காந்திஜி கண்டார். தென்னப்பிரிக்காவிலுள்ள இந்தியர்களுக்கு ஆங்கில பாஷை உபயோகமா யிருக்கு மாதலால் யாராவது ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்ள விரும்பினால் தாமே சொல்லிக் கொடுப்பதாக ஒப்புக் கொண்டார். மூன்று பேர் அவ்விதம் ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்ள முன் வந்தனர். அவர்களில் ஒருவர் நாவிதர்; ஒருவர் குமாஸ்தா; ஒருவர் சில்லறைக் கடைக்காரர். பின் இருவரும் எட்டு மாதத்தில் நல்ல ஆங்கில பாஷா ஞானம் பெற்றார்கள். அதனால் அவர்களுடைய வருமானமும் உயர்ந்தது. நாவிதர் தம்மிடம் க்ஷவரம் செய்துகொள்ள வருவோரிடம் பேச வேண்டிய அளவுக்கு இங்கிலீஷ் கற்றுக் கொண்டாராம்.

முதற் கூட்டத்தில் செய்த தீர்மானத்தின்படி மாதாமாதம் தவறாமல் இந்தியர்களின் பொதுக்கூட்டம் நடந்து வந்தது. அந்தக் கூட்டங்களில் எல்லாரும் தத்தம் அபிப்பிரயங்களைத் தாராளமாய்த் தெரிவித்தார்கள். இந்தக் கூட்டங்களின் காரணமாக பிரிட்டோரியாவில் இருந்த அத்தனை இந்தியர்களையும் காந்திஜி தெரிந்து கொண்டார். அவர்களில் ஒவ்வொருவருடைய நிலைமையையும் பற்றித் தனித் தனியே அறிந்து கொண்டார்.

டிரான்ஸ்வாலிலும் அதை அடுத்த ஆரஞ்சு பிரீ ஸ்டேட் மாகாணத்திலும் இந்தியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்டு வந்த அநீதிகளைப் பற்றிய விவரங்களை அறிந்தார்.

ஆரஞ்சு பிரீ ஸ்டேட் மாகாணத்தில் 1888-ம் ஆண்டில் ஒரு விசேஷ சட்டம் இயற்றி இந்தியர்களுடைய பிரஜா உரிமைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்து விட்டார்கள். பல காலமாக அங்கே தங்கி வியாபாரத் துறையில் ஈடுபட்டிருந்த இந்தியர்களைப் பெயருக்கு நஷ்ட ஈடு என்று கொடுத்துத் துரத்தி விட்டார்கள். அந்த மாகாணத்தில் இந்தியர்கள் இருக்க விரும்பினால் ஹோட்டல் வேலைக்காரர்களாகவோ அல்லது வேறு சிற்றூழியம் செய்பவர்களாகவோதான் இருக்கலாம் என ஏற்பட்டது.

டிரான்ஸ்வாலில் 1885, 1886-ம் ஆண்டுகளில் மிகக் கடுமையான சட்டங்கள் இந்தியருக்கு விரோதமாகச் செய்யப்பட்டன. அச்சட்டங்களின்படி, டிரான்ஸ்வாலுக்குள் வரும் ஒவ்வொரு இந்தியனும் மூன்று பவுன் தலை வரி கொடுக்க வேண்டும். இந்தியர்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட இடங்களிலேயே அவர்கள் நிலம் வைத்துக் கொள்ளலாம். காரியாம்சத்தில் அந்த நிலமும் அவர்களுக்குச் சொந்தமாகாது. இந்தியர்களுக்கு வாக்குரிமை கிடையாது. இந்தியர்கள் உள்படக் கறுப்பு மனிதர்களில் யாரும் பொது நடைப் பாதைகளில் நடக்கக் கூடாது.

இரவு ஒன்பது மணிக்குமேலே கறுப்பு மனிதர்கள் வெளியே புறப்படக் கூடாது என்று ஒரு விதி சொல்லிற்று. ஆனால் இந்த விதியைச் சமயோசிதம்போல் பிரயோகித்தார்கள். தங்களை

'அராபியர்கள்' என்று சொல்லிக் கொண்ட இந்தியர்கள்மீது தாட்சண்யம் காட்டி மேற்படி விதியைப் பிரயோகம் செய்வ தில்லை. ஆனால் விதி விலக்குச் செய்வது போலீஸ்காரனின் சித் தத்தையே பொறுத்த காரியமாயிருந்தது.

மேற்படி அநீதமான சட்டங்களையும் விதிகளையும் பற்றிக் காந்திஜி கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். தமது சொந்த அனு பவத்திலிருந்தும் தெரிந்து கொண்டார். சுயமரியாதையுள்ள இந்தியன் எவனும் தென்னப்பிரிக்காவில் வசிப்பதற்கு லாயக் கில்லை என்று அறிந்தார். இந்தக் கேவலமான நிலைமையைச் சீர்திருத்துவது எப்படி என்று சிந்தனை செய்யலானார்.

இதற்கிடையில் தாதா அப்துல்லாவின் வழக்கு சம்பந்தமாக வும் காந்திஜி தீவிர கவனம் செலுத்தினர்.

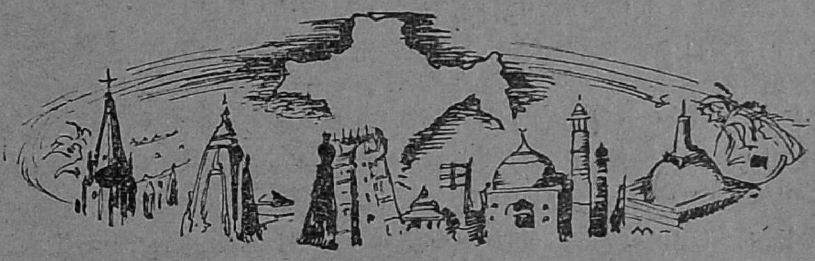

19. வழக்கின் முடிவு

தாதா அப்துல்லா கம்பெனியாரின் வழக்கு சாமான்யமான தல்ல. நாற்பதினாயிரம் பவுன் வர வேண்டு மென்று வழக்குத் தொடரப்பட்டிருந்தது. தாவாவுக்கு ஆதாரம் புரோநோட்டு களும் புரோநோட்டுத் தருவதாக வாக்குறுதிகளுந்தான். 'புரோநோட்டுகள் யோசனை செய்வதற்கு அவகாசம் கொடா மல் மோசடியாக எழுதி வாங்கப்பட்டவை' என்பது பிரதி வாதியின் கட்சி. வழக்கில் சிக்கல்களும் சட்ட நுட்பங்களும் ஏராளமா யிருந்தன. இரு தரப்பிலும் பெரிய பெரிய பாரிஸ்டர் களையும் அட்டர்னிகளையும் அமர்த்தி யிருந்தார்கள்.

வாதியின் கட்சிக்கு ஆதாரங்களையும் நிகழ்ச்சி விவரங்களை யும் சேர்த்துத் தொகுக்கும் வேலை காந்திஜிக்கு அளிக்கப்பட் டது. எனவே வக்கீல் தொழில் நடத்தும் முறை பற்றிய மிக உபயோகமான அனுபவங்கள் காந்திஜிக்குக் கிடைத்தன.

எடுத்துக் கொண்ட வேலையை மிகவும் சிரத்தையுடன் காந்திஜி செய்தார். வழக்கின் விவரங்களில் அமிழ்ந்து விட் டார் என்றே சொல்லலாம். இரு கட்சியாரின் தஸ்தாவேஜிகளை யும் அவர் படிக்கும்படி ஏற்பட்டது. எனவே வாதிப் பிரதி வாதிகளுக்குக்கூட தெரியாத அளவில் காந்திஜி மேற்படி வழக் கைப் பற்றிய எல்லா விவரங்களையும் தெரிந்து கொண்டார்.

விவரங்கள் என்றால் உண்மை நிகழ்ச்சிகளே யல்லவா? இவ் வழக்கில் உண்மை நிகழ்ச்சிகள் தாதா அப்துல்லாவுக்கே சாதகமாயிருந்தன. எனவே சட்டமும் அவருக்கு அநுகூல மாக இருக்கும் என்று காந்திஜிக்கு உறுதி ஏற்பட்டது.

அதே சமயத்தில் அந்த வழக்கு இலேசில் முடியக் கூடிய தல்ல வென்றும் நெடுங்காலம் இழுத்துக் கொண்டே போகக் கூடும் என்றும் காந்திஜிக்குத் தெரிய வந்தது. விவகாரம் நீடிக்க நீடிக்க, இரு கட்சிகளுக்கும் பண நஷ்டம் அதிகமாகிக்

கொண்டே வரும். கடைசியில் இருவருமே அழிந்து போவார்கள் இத்தனைக்கும் வாதியும் பிரதிவாதியும் உற்ற பந்துக்கள். இவர்கள் வீண் பிடிவாதத்தினால் வழக்கு நடத்தி அழிந்து போவது எவ்வளவு அறிவீனம்?

இதையெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்த காந்திஜி பிரதிவாதியாகிய தயேப் சேத்தினிடம் சென்றார். வழக்கை மத்தியஸ்தம் செய்வதற்கு விட்டு முடிவு செய்யும்படி யோசனை சொன்னார்; மிகவும் மன்றாடி வேண்டிக் கொண்டார். ஆனால் உடனே பலன் கிட்டவில்லை.

வக்கீல்களுக்கு கூலி நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. வாதிப் பிரதிவாதிகள் பெரும் செல்வர்கள்தான். ஆயினும் இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால் அவர்களுடைய சொத்தையெல்லாம் இந்த வழக்கே விழுங்கிவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மேலும் வழக்கிலேயே அதிகமாகக் கவனம் செலுத்தியபடியால் வாதிப் பிரதிவாதிகள் வியாபாரத்தில் கவனம் செலுத்துவது குறைந்து வந்தது.

வக்கீல்கள் தங்கள் கட்சிக்கு அநுகூலமாக மேலும் மேலும் சட்ட நுட்பங்களைக் கிளப்பிக்கொண்டே யிருந்தார்கள். முடிவாக யார் வெற்றி யடைந்தாலும் வழக்கில் செலவழிந்த தொகை திரும்பி வராது என்பது நிச்சயம். கோர்ட் பீஸ் சட்டத்தின்படி வக்கீல்களுக்கு இவ்வளவு விகிதந்தான் கூலி கொடுக்கலாம் என்று விதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் உண்மையில் அட்டர்னிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தொகை பன்மடங்கு அதிகம். இந்த அநீதிகளையெல்லாம் எண்ண எண்ணக் காந்திஜிக்குச் சகிக்கமுடியவில்லை. வக்கீல் தொழில் மேலேயே வெறுப்பு உண்டாயிற்று. தம்மைப் பொறுத்த வரையில் வாதிப் பிரதிவாதிகளுக்குள் ராஜி செய்து வைப்பதுதான் தமது கடமை என்று கருதினார். அதற்கு மேலும் மேலும் சலியாமல் விடா முயற்சி செய்தார். கடைசியாக, முயற்சி வெற்றி பெற்றது. வழக்கை மத்தியஸ்தத்துக்கு விடத் தயேப் சேத் சம்மதித்தார்.

மத்தியஸ்தர் நியமிக்கப் பட்டார். அவர் முன்னால் இரு தரப்பு வாதங்களும் சொல்லப் பட்டன. எல்லாவற்றையும் மத்தியஸ்தர் கேட்டுவிட்டுக் கடைசியாகத் தாதா அப்துல்லா வின் பக்கமே தீர்ப்பளித்தார். அதன்படி முப்பத்தேழாயிரம் பவுனும் செலவு தொகையும் வாதிக்குப் பிரதிவாதி கொடுக்க வேண்டுமென்று ஏற்பட்டது.

தீர்ப்பு நியாயமான தீர்ப்புத்தான். ஆனால் இத்துடன் காந்திஜி திருப்தி அடைந்துவிட வில்லை. தீர்ப்பின்படி பூராத் தொகையையும் உடனே செலுத்தவேண்டுமென்று வற்புறுத்தி னால், தயேப் சேத்தினால் செலுத்த முடியாது. அவர் 'இன் ஸால் வெண்ட்' ஆக நேரிடும். அப்போது தென்னப்பிரிக்கா வில் வசித்த போர்பந்தர் வியாபாரிகளுக்குள் "இன்ஸால் வெண்ட் ஆவதைக் காட்டிலும் மரண மடைவதே மேல்" என்னும் உணர்ச்சி குடிகொண்டிருந்தது. பைசா பாக்கியில் லாமல் பணத்தைக் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்றுதான் தயேப் சேத் எண்ணினர். ஆனால் 'இன்ஸால் வெண்ட்' என் னும் அபகீர்த்தியை அடைய விரும்பவில்லை.

ஆகவே தயேப் சேத்தைத் தப்புவிப்பதற்கு ஒரே ஒரு வழி தான் இருந்தது. பல தவணைகளாகப் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குத் தாதா அப்துல்லா இணங்கவேண்டும். அப் படி அவரை இணங்கச் செய்வதற்குக் காந்திஜி பெரும் பிரயத் தனம் செய்தார். மத்தியஸ்தத்திற்கு இரு கட்சியாரையும் ஒப் புக்கொள்ளும்படி செய்ததைக் காட்டிலும் இதற்கு அதிகப் பிரயாசை தேவையா யிருந்தது. முடிவில் தாதா அப்துல்லாவின் மனம் இளகிற்று. நீண்ட காலத்தில் பல தவணைகளாகப் பணம் பெற்றுக்கொள்வதற்கு இசைந்தார். முடிவு இருதரப் பாருக்கும் மகிழ்ச்சி யளித்தது. இந்திய சமூகத்தில் இரண்டு தரப்பாரின் மதிப்பும் உயர்ந்தது.

காந்திஜியோ ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்தார். தாம் வந்த கார் யம் இவ்வளவு திருப்திகரமாக முடிந்ததே என்று மகிழ்ந்தார். உண்மையில் வக்கீல் தொழில் நடத்த வேண்டிய முறையே

இதுதான் என்று கருதினர். இந்த எண்ணம் காந்திஜியின் மனத்தில் அப்போது ஆழ்ந்து பதிந்து விட்டது. மகாத்மா தம் சுய சரிதத்தில் கூறுகிறார் :—

"கட்சிக்காரர்களுக்குள் பிளவை நீக்கி ஒற்றுமையை நாட்டுவதே வக்கீலின் உண்மை வேலை என்று அறிந்தேன். இந்தப் படிப்பினை அப்போது என்றும் அழியா வண்ணம் என் ஹிருதயத்தில் பதிந்துவிட்டபடியால், பிற்காலத்தில் நான் வக்கீல் தொழில் நடத்திய இருபது ஆண்டுகளிலும் கட்சிக்காரர்களுக்குள் ராஜி செய்து வைப்பதிலேயே என் காலத்தில் பெரும் பகுதி கழிந்தது. நூற்றுக் கணக்கான வழக்குகளை அப்படி நான் ராஜி செய்து வைத்திருக்கிறேன். இதனால் நான் அடைந்த நஷ்டம் யாதுமில்லை ; ஆன்ம நஷ்டமும் அடையவில்லை."

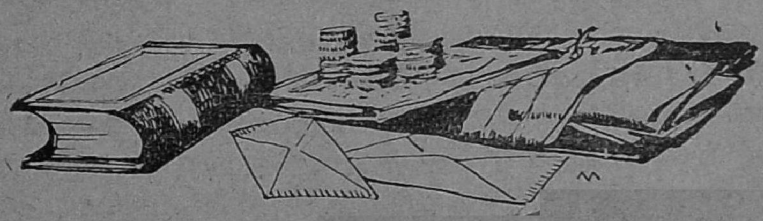

20. ஏசுவின் போதனை

தாதா அப்துல்லாவின் வழக்கு நடந்துகொண்டிருந்த போது காந்திஜிக்குச் சில விசேஷ அநுபவங்கள் ஏற்பட்டன.

மேற்படி வழக்கின் அட்டர்னியான மிஸ்டர் பேகர் என்பவரைக் காந்திஜி பிரிட்டோரியா வந்ததும் சந்தித்தார் அல்லவா? மிஸ்டர் பேகர் கிறிஸ்துவ மதத்தில் மிகப் பற்றுள்ளவர். கிறிஸ்துவ மதப் பிரசாரமும் செய்து வந்தார். அவரும் அவருடைய நண்பர்கள் சிலரும் வாரந்தோறும் ஓரிடத்தில் கூடிப் பிரார்த்தனை நடத்தினர்கள். இந்தப் பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களுக்கு வரும்படி காந்திஜியை மிஸ்டர் பேகர் அழைத்தார். தமக்கும் தம்முடைய சகாக்களுக்கும் நிற வேற்றுமை உணர்ச்சி கிடையாதென்றும் தெரிவித்தார்.

அவ்விதமே காந்திஜி மிஸ்டர் பேகரின் மதப் பிரசங்கங்களுக்கும் பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களுக்கும் சென்றார். இங்கு மிஸ்டர் கோடெஸ் என்பவரையும் இன்னும் சிலரையும் காந்திஜிக்கு மிஸ்டர் பேகர் அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவர்கள் வழக்கமான பிரார்த்தனையைச் செய்துவிட்டு, காந்திஜி கடைத்தேறும் பொருட்டாக விசேஷ பிரார்த்தனை செலுத்தினர்கள்.

"ஆண்டவனே! இன்று எங்களிடையே புதிதாக வந்திருக்கும் சகோதரருக்கு ஞான மார்க்கத்தைக் காட்டி அருள்வீராக! எங்களுக்கு அருளிய மனச் சாந்தியை அவருக்கும் தருவீராக! எங்களை ஆட்கொண்ட ஏசு பெருமான் அவரையும் ஆட்கொள்ளட்டும்!" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

பிறகு காந்திஜி அடிக்கடி அந்த நண்பர்களைச் சந்தித்து மத விஷயங்களைப் பற்றிச் சர்ச்சை செய்து வந்தார். அவர்கள் காந்திஜியைக் கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேர்ந்துவிடும்படி அடிக்கடி போதனை செய்தார்கள். கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேர்ந்தவர்களின் பாவங்களையெல்லாம் ஏசுநாதர் தாம் ஒப்புக்கொண்டு அவர்க

ளுக்கு மோட்சத்தை அளிக்கிறார் என்றும், ஆகையால் பாவம் நீங்கி மோட்சம் அடையக் கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேருவது ஒன்றே வழி யென்றும் வற்புறுத்தினர்கள்.

இந்த வாதம் காந்திஜிக்குத் திருப்தி அளிக்கவில்லை. "பாவம் செய்துவிட்டு அதன் பலனை அநுபவியாமல் தப்பவேண்டும் என்று நான் ஆசைப்படவில்லை. பாவத்திலிருந்தும் பாவ எண்ணங்களிலிருந்தும்கூட விடுதலை பெற விரும்புகிறேன். அதற்காக இடைவிடாமல் நான் முயற்சி செய்யப் போகிறேன்" என்று சொன்னார்.

துளசிமணிமாலை அணியும் வழக்கத்தைக் காந்தி மகாத்மா இளம் வயதிலேயே கைக்கொண்டிருந்தார்.

மிஸ்டர் கோடெஸ் என்னும் கிறிஸ்துவ நண்பர் காந்திஜி கழுத்தில் அணிந்திருந்த துளசிமணி மாலையைப் பார்த்துவிட்டு, "இந்த மாலையை எதற்காக அணிந்திருக்கிறீர்கள்? இதெல்லாம் சுத்தக் குருட்டு நம்பிக்கை. அதை இங்கே கொடுத்துவிடுங்கள்! இப்போதே உடைத்து எறிந்துவிடுகிறேன்!" என்றார்.

"இல்லை! இதை உடைக்கக் கூடாது. இந்த மாலை என் தாயார் எனக்கு அளித்த புனிதச் சின்னம்" என்றார் காந்திஜி.

"இதனிடம் உங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டா? இந்த மாலையை எடுத்துவிட்டால் மோட்சம் கிட்டாது என்று நினைக்கிறீர்களா? உண்மையாகச் சொல்லுங்கள்!" என்று மிஸ்டர் கோடெஸ் கேட்டார்.

"இந்த மணி மாலையின் உட்பொருள் என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. இதை அணியா விட்டால் எனக்குக் கெடுதல் நேர்ந்துவிடும் என்றும் நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால் என் தாயார் அன்புடன் என் கழுத்தில் அணிவித்த மாலையைத் தகுந்த காரணமின்றி எடுத்து எறிய மாட்டேன்! இதை உடைக்கவும் சம்மதிக்க மாட்டேன்!" என்றார் காந்திஜி.

இவ்வாறுகப் பல தடவைகளில் நண்பர்கள் எவ்வளவோ வற்புறுத்திச் சொல்லியும், காந்திஜி கிறிஸ்துவ மதத்தில் சேரத் தயாராகவில்லை. ஆனால் கிறிஸ்துவ மத போதனைகளில் மிகப் பற்றுக் கொண்டார். முக்கியமாக "தீமை செய்தவர்களுக்கும் நன்மையே செய்யவேண்டும்" என்னும் ஏசுநாதரின் போதனை அவருடைய சிந்தையைக் கவர்ந்தது.

மேற்படி கொள்கையில் காந்திஜியின் நம்பிக்கையைச் சோதிக்கும்படியான சம்பவம் ஒன்று அப்போது நடந்தது.

பொது நடைப் பாதைகளில் இந்தியர்கள் நடக்கக்கூடாது என்றும், இரவு ஒன்பது மணிக்குமேல் அநுமதிச் சீட்டு இல்லாமல் இந்தியர்கள் வெளியில் புறப்படக் கூடாதென்றும் டிரான்ஸ்வாலில் சட்டங்கள் இருந்தன வல்லவா?

மிஸ்டர் கோடெஸ்ஸும் காந்திஜியும் இரவில் வெளியில் உலாவச் செல்வது வழக்கம். இரவு பத்து மணிக்குத்தான் அவர்கள் திரும்பி வருவார்கள். இப்படிச் சட்ட விரோதம் செய்வதற்காகப் போலீஸார் காந்திஜியைக் கைது செய்தால் என்ன பண்ணுவது என்ற கவலை காந்திஜியைக் காட்டிலும் அதிகமாக மிஸ்டர் கோடெஸ்ஸுக்கு இருந்தது. ஆகையால் அவர் சர்க்கார் வக்கீலான டாக்டர் கிராஸே என்பவரிடம் காந்திஜியை அழைத்துப் போனார். இங்கிலாந்தில் காந்திஜி பாரிஸ்டர் பயிற்சி பெற்ற ஸ்தாபனத்திலேயே கிராஸேயும் பயிற்சி பெற்றவர். அவர் காந்திஜியிடம் மிக்க அனுதாபம் தெரிவித்தார். சாதாரண அநுமதிச்சீட்டுக்குப் பதிலாகப் போலீஸ் தொந்தரவு இல்லாமல் எப்போது வேண்டுமானாலும் வெளியே போகக் கூடியவாறு ஒரு கடிதமும் தந்தார். இந்தக் கடிதத்தைக் காந்திஜி எப்போது வெளியே புறப்பட்டாலும் கையோடு எடுத்துப் போவது வழக்கம்.

கிறிஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் இப்படிப்பட்ட அநீதமான சட்டங்களை யெல்லாம் இயற்றி யிருக்கும்போது, கிறிஸ்துவ மதத்தைத் தழுவிய உடனே ஒருவன் பரிசுத்தனாகி

மோட்ச சாம்ராஜ்யத்துக்கு உரியவனாகிவிடுவான் என்று நம்புவது காந்திஜிக்குக் கஷ்டமாயிருந்திருக்குமல்லவா?

உண்மையில், ஒருவனுக்கு மோட்சம் கிடைப்பதும் கிடைக்காததும் அவனுடைய நடத்தையையும் மனத் தூய்மையையும் பொறுத்தனவே தவிர, அவன் சம்பிரதாயமாகக் கடைப்பிடிக்கும் வெளி மதாச்சாரங்களைப் பொறுத்தன வல்ல என்பது காந்திஜியின் கொள்கை. இந்தக் கொள்கை ருஷியாவின் மகான் டால்ஸ்டாய் எழுதிய "ஆண்டவன் ராஜ்யம் உனக்குள்ளே" என்னும் புத்தகத்தைப் படித்ததில் உறுதியாயிற்று. காந்திஜியின் ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கு மேற்படி புத்தகம் பெரிதும் துணையாயிருந்தது. தம்பி! நீ இன்னும் கொஞ்சம் பெரியவனை பிறகு மேற்படி புத்தகத்தை அவசியம் படிக்கவேண்டும். இன்னும் மகான் டால்ஸ்டாய் எழுதியிருக்கும் சிறு கதைகள், நாவல்கள், கட்டுரை நூல்கள் முதலியவற்றையும் படிக்க வேண்டும். டால்ஸ்டாயின் நூல்கள் உலக வாழ்வின் இருளைப் போக்கும் ஞான தீபங்கள்; அதோடு, அவை மிகச் சிறந்த இலக்கியப் பொக்கிஷங்களுமாகும். நிற்க.

மேற்கண்டவாறு விசேஷ அநுமதிக் கடிதம் பெற்றிருந்துங்கூட, பொதுநடைப் பாதைகளில் இந்தியர்கள் நடக்கக் கூடாது என்ற விதியினால் காந்திஜி ஒரு சமயம் பெருந் தொல்லைக்கு ஆளாக நேர்ந்தது.

தினம் இரவுநேரத்தில் காந்திஜியும் மிஸ்டர் கோடெஸ்லாவும் உலாவச் செல்லும் போது 'அக்கிராசனர் வீதி' என்று வழங்கிய சாலை வழியாக ஒரு மைதானத்துக்குப் போவது வழக்கம். இந்த வீதியில் தென்னப்பிரிக்கா சரித்திரத்தில் பிரசித்தி பெற்ற பிரசிடெண்ட் குரூகர் என்பவரின் வீடு இருந்தது. டிரான்ஸ்வால் சர்க்காரின் தலைவராக விளங்கிய அக்கிராசனர். குரூகர் எளிய வாழ்வைக் கடைப்பிடித்தவர். அவருடைய வீடு படாடோபமில்லாத சிறிய வீடு. பக்கத்து வீடுகளுக்கும் அக்கிராசனர் குரூகர் வீட்டுக்கும் வித்தியாசம் ஒன்றுமே தெரியாது.

பிரிட்டோரியாவில் லட்சாதிபதிகளான பல வெள்ளைக்காரர்கள் உண்டு. அவர்களுடைய பங்களாக்கள் பிரமாதமா யிருக்கும். ஆனால் குரூகரின் வீடு வெகு சாமான்யமானது. வீட்டின் வாசலில் ஒரு சேவகன் எப்போதும் நின்று கொண்டிருப்பான். இதிலிருந்துதான் அது ஓர் உத்தியோகஸ்தரின் வீடு என்பதைக் கண்டுபிடிக்கலாம்.

அந்த வீட்டுக்கு முன்னாலிருந்த நடைப்பாதை வழியாகவே காந்திஜி எப்போதும் உலாவப் போவது வழக்கம். பல நாள் வரையில் இதற்குத் தடை ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. ஒரு நாள் ஏற்பட்டு விட்டது!

காவலுக்கு நிற்கும் சேவகர்கள் அடிக்கடி மாறுவது இயல்பே யல்லவா? ஒரு நாள் ஒரு புதிய சேவகன் வந்தான். அவன் நின்ற இடத்தின் அருகாமையில் காந்திஜி சென்றபோது அந்த மூர்க்கன் சிறிதும் எச்சரிக்கை செய்யாமலும் "அப்பால் போ!" என்று கூடச் சொல்லாமலும் காந்திஜியை உதைத்துத் தள்ளினான்!—இப்படி ஒரு மூர்க்கன் செய்வான் என்று நம்புவதற்கே இப்போது கஷ்டமாயிருக்கிறதல்லவா?—ஆனால் இதை விட நம்புவதற்குக் கஷ்டமான அபூர்வ நிகழ்ச்சிகளும் அச்சந்தர்ப்பத்தில் நடந்தன.

தற்செயலாக அதே சமயத்தில் அந்தப் பக்கம் மிஸ்டர் கோடெஸ் குதிரைமேல் போய்க் கொண்டிருந்தார். மேற்படி சம்பவத்தைப் பார்த்தார். பரபரப்புடன் காந்திஜியிடம் ஓடி வந்து அநுதாபம் தெரிவித்தார். அதோடு, "இந்த முரடன் மீது கட்டாயம் வழக்குத் தொடர வேண்டும்; நான் சாட்சி சொல்லுகிறேன். இவன் தண்டிக்கப்படுவான்!" என்றார்.

மகாத்மா அதற்கு என்ன சொன்னார் தெரியுமா? "வேண்டாம், வேண்டாம்! பாவம்! அவன் என்ன கண்டான்? கறுப்பு மனிதர்களை யெல்லாம் இப்படி நடத்தியே இவனுக்குப் பழக்கம். இந்த நாட்டின் சட்டங்கள் அவ்வளவு இலட்சணமாக இருக்கின்றன. ஆகவே இந்தச் சேவகன்மேல் வழக்கு

தொடருவதில் என்ன பயன்? எனக்கு ஒருவன் கெடுதல் செய்ததற்காக அவன் பேரில் நான் கோபப்பட மாட்டேன்; பழி வாங்கவும் எண்ண மாட்டேன். 'தீமை செய்தவனை மன்னித்து விடு' என்பது ஏசுநாதரின் திருவாக்கு அல்லவா? என்னைத் துன்புறுத்திய இவனை நான் மன்னித்து விட்டேன். வழக்குத் தொடர வேண்டிய அவசியமில்லை!'' என்றார் காந்திஜி.

மிஸ்டர் கோடெஸ் திகைத்துப் போனார். ''ஆஹா! ஏசுநாதரின் போதனையை வாழ்க்கையில் உண்மையாகவே கடைப்பிடிக்கத் துணிச்சல் உள்ள மனிதர் இதோ ஒருவர் இருக்கிறாரே!'' என்று வியந்தார். நாளடைவில் இந்தச் செய்தி பரவிய போது உலகமெல்லாமே ஆச்சரியப்பட்டது. ருஷியாவில் டால்ஸ்டாயும், இந்தியாவில் கோகலேயும், பெஸண்டு அம்மையும் கேட்டு வியந்தார்கள். ''இவர் ஒரு **மகாத்மா**'' என்று பலரும் வியந்து பாராட்டினார்கள்.

பிறகு மிஸ்டர் கோடெஸ் அந்தப் போலீஸ்காரனிடம் சென்று டச்சு பாஷையில் பேசினார். அவனுடைய நடத்தை எவ்வளவு மிருகத்தனமானது என்பதைச் சொல்லி, காந்தி மகாத்மா அவனிடம் காட்டும் கருணை எவ்வளவு தெய்விகமான தென்பதையும் எடுத்துக் கூறினார். அந்த முரட்டுச் சேவகனுடைய மனம் இளகிவிட்டது. காந்திஜியிடம் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டான். ''மன்னிப்புக் கேட்க அவசியமே இல்லை. உன்னை முன்னமே நான் மன்னித்துவிட்டேன்'' என்றார் காந்தி மகாத்மா.

அந்தப் பாதை வழியாகப் பிறகு மகாத்மா போகவில்லை. ஒரு வேளை மறுபடியும் சேவகன் மாறலாம். அவன் எப்படிப்பட்டவனோ என்னமோ? அவன் மீண்டும் இப்படி ஏதாவது செய்து வைத்தால்? காந்திஜி தமக்கு நேரக் கூடிய கஷ்டத்தைப் பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் ஒரு ஏழைச் சேவகன் அறியாமையினால் முரட்டுச் செயல் புரிவதற்குக் காரணமாக அவர் நடந்து கொள்ள விரும்பவில்லை.

செய்ய வேண்டியது வேறு காரியம். தென்னப்பிரிக்கா வில் உள்ள அநீத நிற வேற்றுமைச் சட்டங்களை ஒழித்துக் கறுப்பு மனிதர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அம்பை விட்ட வனை நோகாமல் அம்பை நொந்து கொள்வதில் என்ன பயன்?

21. "காந்தியை நிறுத்துங்கள்"

தாதா அப்துல்லாவின் வழக்கு முடிந்து விட்டது. அதன் பிறகு பிரிட்டோரியாவில் காந்திஜி இருப்பதற்கு முகாந்தரம் எதுவும் கிடையாது. எனவே டர்பனுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று தாய்நாட்டுக்குக் கப்பல் ஏறுவதற்குக் காந்திஜி ஆயத்தமானார். ஆனால் அப்துல்லா சேத் அவ்வளவு சுலபமாக அவரை விட்டு விடுவாரா? இதற்குள்ளே காந்திஜியின் பேரில் மிக்க அபிமானமும் மரியாதையும் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. ஆகவே, காந்திஜிக்குப் பிரிவு உபசார விருந்து ஒன்று நடத்தினர். பல நண்பர்களை விருந்துக்கு அழைத்தார். எல்லாரும் ஒரு நாள் முழுதும் தங்கி பொழுது போக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

அச் சமயம் அங்கே கிடந்த தென்னப்பிரிக்காப் பத்திரிகைகளைக் காந்திஜி புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். "இந்தியர்களின் வாக்குரிமை" என்ற தலைப்பைக் கண்டதும் அதன் அடியில் கண்ட செய்தியைப் படித்தார். அப்போது நேட்டால் சட்ட சபையில் விவாதிக்கப்பட்டுவந்த ஒரு மசோதாவைப் பற்றியது அந்தச் செய்தி. நேட்டால் சட்ட சபைத் தேர்தலில் வோட்டுக் கொடுக்கும் உரிமை அங்கே வியாபாரம் முதலிய தொழில்கள் செய்துவந்த இந்தியர்களுக்கு இருந்தது. அதைப் பறித்துவிடும் நோக்கத்துடன் மேற்படி மசோதா கொண்டு வரப்பட்டிருந்தது.

விருந்துக்கு வந்திருந்த இந்திய நண்பர்களிடம் காந்திஜி அதுபற்றி விசாரித்தார். அவர்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

அப்துல்லா சேத் கூறினார்:—"இந்த விஷயமெல்லாம் எங்களுக்கு என்ன தெரியும்? வியாபார சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றி மட்டுந்தான் நாங்கள் சிரத்தை எடுத்துக் கொள்கிறோம். ஆரஞ்சு பிரீ ஸ்டேட் மாகாணத்தில் இந்தியர்கள் வியாபாரமே செய்யக்கூடாது என்று ஏற்பட்டுவிட்டது. அதைப்பற்றி நாங்கள் செய்த கிளர்ச்சி பயன்படவில்லை. நாங்கள் படிப்

பாளிகள் அல்ல. பத்திரிகை வாங்கி அதிலுள்ள மார்க்கெட் நிலவரங்களைப்பற்றி மட்டும் படித்துவிட்டு எறிந்துவிடுகிறோம். சட்ட விவகாரங்களுக்கெல்லாம் இங்குள்ள ஐரோப்பிய அட்டார்னிகளையே நம்பியிருக்கிறோம்.''

இதைக் கேட்ட காந்திஜி, ''என்ன இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? இந்த நாட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்து கல்வி பயின்ற இந்திய இளைஞர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்களே? அவர்கள் உங்களுக்கு உதவி செய்வதில்லையா?'' என்றார்.

''அவர்களா? அவர்கள் எங்கள் பக்கத்திலேயே வருவதில்லை. நாங்களும் அவர்களை இலட்சியம் செய்வதில்லை. இங்கே படித்த இந்திய இளைஞர்கள் எல்லாரும் கிறிஸ்துவர்கள். வெள்ளைக்காரப் பாதிரிமார்கள் சொல்கிறபடி ஆடுகிறவர்கள். அந்தப் பாதிரிமார்களோ அரசாங்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். அப்படி யிருக்கும்போது எங்களுக்கு அவர்களின் உதவி எப்படிக் கிடைக்கும்?'' என்று அப்துல்லா சேத் கூறினார்.

இதைக் கேட்டதும் காந்திஜிக்கு ஒரே வியப்பாய்ப் போய் விட்டது. கிறிஸ்துவர்கள் ஆன காரணத்தினால் அவர்கள் இந்தியர் அல்லாதவராகி விட்டார்களா? கிறிஸ்துவ மதத்தின் பொருள் இதுதானா? ஒருநாளும் இல்லை. அத்தகைய கிறிஸ்துவ இந்திய வாலிபர்களை யெல்லாம் நம்மவர்கள் என்று உரிமை பாராட்டவேண்டும் என்பதாகக் காந்திஜிக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் இத்தகைய எண்ணங்களினால் என்ன பயன்? காந்திஜியோ கப்பல் ஏற ஆயத்தமாயிருந்தார். தென்னப்பிரிக்காவில் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைப்பற்றி அவர் கவலைப் பட்டு ஆவதென்ன? என்றாலும், அப்துல்லா சேத்துக்கு ஓர் எச்சரிக்கை செய்துவிடவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கூறினார்:—''இந்தியர்களின் வாக்குரிமையைப் பறிக்கும் இந்த மசோதா நேட்டால் சட்ட சபையில் நிறைவேறுமானால் இந்தியர்களின் நிலைமை இப்போதைக் காட்டிலும் கஷ்டமாகிவிடும்! இந்தியர்களின் சுய மரியாதைக்குப் பங்கம் விளைவிப்பதுடன்

இந்திய சமூகத்தையே நாசமாக்கிவிடும்! ஆகையால் முன் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்!"

இதைக் கேட்ட அப்துல்லா சேத் சொன்னதாவது:— "நீங்கள் சொல்வது வாஸ்தவமா யிருக்கலாம். ஆயினும் இந்த மசோதா ஏன் கொண்டுவரப் படுகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். சில காலத்துக்கு முன்னல் வரையில் இந்தியர்களுக்கு வாக்குரிமை உண்டு என்னும் விஷயமே எங்களுக்குத் தெரியாமலிருந்தது. எங்களுடைய அட்டர்னிகளில் ஒருவரான மிஸ்டர் எஸ்கோம்ப் ஒரு சமயம் தேர்தலுக்கு நின்றார். என்ஜினியர் ஒருவரோடு அவர் போட்டி யிட்டார். என்ஜினியர் தம்மைத் தோற்க அடித்து விடுவாரோ என்ற பயம் மிஸ்டர் எஸ்கோம்புக்கு ஏற்பட்டது. உடனே அவர் எங்களிடம் வந்தார். எங்களுக்கு வாக்குரிமை உண்டு என்பதை எடுத்துக் கூறி எங்களை வோட்டர்களாகப் பதிவு செய்து கொள்ளத் தூண்டினர். அப்படியே பதிவு செய்துகொண்டு அவருக்கு வோட்டும் கொடுத்தோம். என்ஜினியர் தோற்றுப்போனர். இது காரணமாகவே எங்களுடைய வோட்டுரிமையைப் பறிக்கும் சட்டம் கொண்டுவருகிறார்கள் போலிருக்கிறது. தாங்கள் எடுத்துச் சொன்ன பிறகு வோட்டுரிமையின் முக்கியம் எங்களுக்குத் தெரிகிறது. ஆனல் அது தெரிந்து என்ன பயன்? நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமென்று தெரியவில்லையே!"

காந்திஜிக்கும் அப்துல்லா சேத்துக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை விருந்துக்கு வந்திருந்த பல நண்பர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர், "என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை நான் சொல்லட்டுமா? காந்திஜி இந்தியாவுக்குப் புறப்படாமல் தடுத்து நிறுத்திவிடவேண்டும். கப்பல் டிக்கட்டை ரத்து செய்துவிடவேண்டும். இன்னும் ஒரு மாதம் காந்திஜி இங்கே இருக்கட்டும். அவர் காட்டும் வழியைப் பின்பற்றி நாம் வோட்டுரிமைக்காகப் போராடுவோம்" என்றார்.

உடனே அங்கிருந்தோர் அனைவரும் "அதுதான் சரி; அதுதான் சரி! அப்துல்லா சேத்! சகோதரர் காந்தியை எப்படியாவது நிறுத்திவிடுங்கள்!" என்று கூச்சலிட்டார்கள்.

அப்துல்லா சேத் காரியத்தில் கண்ணுள்ள மனிதர். காந்தி ஜியை நிறுத்தினால் அவருக்குச் சன்மானம் கொடுக்க வேண்டாமா என்று யோசனை செய்தார். "நீங்கள் சொல்வது என்னமோ சரியான காரியந்தான். ஆனால் சகோதரர் காந்தியை இனி நிறுத்திவைப்பதற்கு எனக்குத் தனிப்பட்ட உரிமை கிடையாது. நாம் எல்லாரும் சேர்ந்து அவரைத் தங்கிப் போகும்படி கேட்கலாம். ஆனால் அவருடைய சன்மானத்துக்கு என்ன ஏற்பாடு? காந்திஜி பாரிஸ்டர் என்பது எல்லாருக்கும் ஞாபக மிருக்கட்டும்!" என்று சொன்னர்.

சன்மானத்தைப் பற்றி அப்துல்லா சேத் குறிப்பிட்டது மகாத்மாவுக்கு வருத்தம் அளித்தது. அவர் குறுக்கிட்டுச் சொன்னதாவது:—"சேத்! சன்மானம் என்ற பேச்சே வேண்டாம். பொது ஊழியத்துக்குச் சன்மானம் ஏது? யார் கொடுப்பது? யார் வாங்குவது? இந்த நண்பர்களிடம் எனக்கு அதிகப் பழக்கம் கிடையாது. இவர்கள் எல்லாரும் என்னுடன் ஒத்துழைப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை தங்களுக்கு இருந்தால் இன்னும் ஒரு மாதம் நான் இங்கே தங்கிப் போகிறேன். எனக்குச் சன்மானம் எதுவும் வேண்டியதில்லை. ஆனால் நாம் தொடங்கப்போகும் முயற்சி பணம் இல்லாமல் நடைபெறாது. தந்தி தபால்கள் அனுப்ப வேண்டும். துண்டுப் பிரசுரங்கள் அச்சிடவேண்டும். சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யவேண்டி வரலாம். இதற்கெல்லாம் பணம் தேவை. பணம் மட்டும் போதாது. ஒருவர் மட்டும் தனித்துச் செய்யக்கூடிய காரியம் அல்ல. பலரும் உற்சாகத்துடன் உதவி செய்வதற்கு முன் வரவேண்டும். என்ன சொல்கிறீர்கள்?"

இவ்விதம் காந்தி மகான் சொன்னதும் அந்தக் கூட்டத்திலிருந்தவர்களில் பலர் ஏக காலத்தில், "ஆண்டவனுடைய மகிமையே மகிமை. கடவுளின் கருணையே கருணை. தாங்கள் கூட்டும் தங்கிப்போகச் சம்மதியுங்கள். ஆள் உதவி, பண உதவி எல்லாம் ஏராளமாக வரும்!" என்று கூவினர்கள்.

நண்பர்களின் இந்த ஏக மனதான விருப்பத்தை மதித்துக் காந்திஜி தென்னப்பிரிக்காவில் மேலும் ஒரு மாதம் தங்கச் சம்மதித்தார். இதன் காரணமாகப் பின்னல் எத்தனை எத்தனையோ காரியங்கள் விளைந்தன.

ஒரு மாதம் பல மாதங்களாகிப் பிறகு பல வருஷங்களுமாயின. காந்திஜி தென்னப்பிரிக்காவில் ஆரம்பித்து நடத்திய சத்தியப் போராட்டமானது உலகத்துக்கே ஒரு புது வழி காட்டுவதாயிற்று. அன்று தென்னப்பிரிக்காவில் கோஷித்த நண்பர்களைப்போலவே நாமும் "ஆண்டவனுடைய மகிமையே மகிமை!" என்று கோஷிக்க வேண்டியவர்களாகிறோம்.

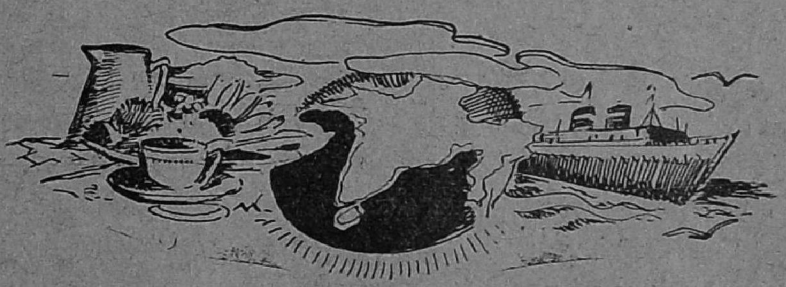

22. வாக்குரிமைப் போர்

தாதா அப்துல்லாவின் வீட்டில் சேத் ஹாஜி முகம்மது அவர்களின் தலைமையில் நேட்டால் இந்தியர்களின் பொதுக் கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. எள்ளுப் போட்டால் கீழே விழாதபடி இந்தியர்கள் அன்று கூடியிருந்தார்கள். அக் கூட்டத்தில் இந்தியர்களின் வாக்குரிமையைப் பறிக்கும் மசோதாவைத் தீவிரமாக எதிர்ப்பது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

எதிர்ப்பு வேலையை நடத்தத் தொண்டர்கள் சேர்க்க வேண்டும் என்று காந்திஜி சொன்னார். உடனே நான், நீ என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு தொண்டர்கள் முன் வந்தார்கள். பிரபல முஸ்லிம் வியாபாரிகள் தொண்டர்களானார்கள். கடை குமாஸ்தாக்கள் தொண்டர் படையில் சேர்ந்தார்கள். நேட்டாலில் பிறந்து வளர்ந்து படித்துத் தேர்ந்த இந்தியக் கிறிஸ்தவ வாலிபர்களும் தொண்டர்களாக முன் வந்தார்கள்.

காந்தி மகாத்மா ஆரம்பித்த அந்த முதல் போராட்டத்தில் பங்கு பெறுவதற்கு நமது தமிழ் நாட்டிலிருந்து போன சிலரும் பாக்கியம் செய்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஸ்ரீ. ஏ. குழந்தைவேலுப் பிள்ளை, ஸ்ரீ ரங்கசாமிப் படையாச்சி என்னும் இருவர் பெயரை மகாத்மா காந்தி தாம் எழுதிய சுய சரிதத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அந்தக் கூட்டத்தில் கூடியிருந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் இந்த மட்டும் ஒரு பொது ஊழியத்தில் ஈடுபடும் சந்தர்ப்பம் தங்களுக்குக் கிடைத்ததே என்று சந்தோஷமாயிருந்தது. நேட்டாலில் இந்திய சமூகத்துக்கு வருவதற்கிருந்த பெரும் அபாயத்தை எண்ணித் தங்களுக்குள் இருந்த எல்லா வேற்றுமைகளையும் அவர்கள் மறந்தார்கள். உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர், பெரியவர், சிறியவர், எஜமானர், ஊழியர், ஹிந்து, முஸ்லிம், பார்ஸி, கிறிஸ்துவர், குஜராத்தியர், மதராஸியர் ஆகிய சகல வித்தியாசங்களும் ஒழிந்து எல்லாரும் ஒன்று பட்டார்கள்.

நேட்டால் சட்ட சபையில் மசோதா நிறைவேறும் தறுவாயில் இருந்தது. எனவே, முதல் வேலையாகச் சட்டசபை அக்கிராசனருக்கு ஒரு தந்தி கொடுக்கப் பட்டது. இந்தியர் வாக்குரிமை மசோதா நிறைவேற்றுவதைத் தள்ளிவைக்க வேண்டுமென்று அந்தத் தந்தியில் வேண்டிக் கொள்ளப் பட்டது. அம்மாதிரியே நேட்டால் பிரதம மந்திரிக்கும், தாதா அப்துல்லாவின் அட்டர்னி மிஸ்டர் எஸ்கோம்புக்கும் தந்திகள் சென்றன.

விவாதம் இரண்டு நாளைக்குத் தள்ளிவைக்கப்படும் என்று சட்டசபைத் தலைவரிடமிருந்து பதில் வந்தது. இந்த ஆரம்ப நல்ல சகுனத்தினால் தொண்டர்களின் உற்சாகம் அதிகமாயிற்று.

சட்ட சபைக்கு அனுப்ப இந்தியர்களின் விண்ணப்பம் இரண்டு நாளைக்குள் தயாராக வேண்டும். விண்ணப்பத்தில் ஆயிரக்கணக்கான கையொப்பங்கள் வாங்கப்பட வேண்டும். எனவே, காந்திஜியின் தலைமையில் இரவெல்லாம் கண் விழித்துத் தொண்டர்கள் வேலை செய்தார்கள்.

காந்திஜி விண்ணப்ப நகலைத் தயாரித்தார். அதற்கு ஏக காலத்தில் ஐந்து பிரதிகள் எடுக்கப் பட்டன. அவற்றை எடுத்துக் கொண்டு தொண்டர்கள் நாலா பக்கமும் விரைந்தார்கள். சிலர் தங்களுடைய சொந்த வண்டியில் சென்றார்கள். சிலர் தாங்களே வாடகை கொடுத்து வண்டி வைத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். ஒரே நாளில் கையொப்பங்கள் ஏராளமாக வாங்கப்பட்டன. குறிப்பிட்ட சமயத்தில் விண்ணப்பம் சட்ட சபைக்குச் சென்றது. விண்ணப்பத்தில் கண்ட காரணங்களுக்குச் சர்க்கார் தரப்பில் நொண்டிச் சமாதானங்கள் சொல்லப்பட்டன. அந்த அநியாய மசோதா சட்டமாகி விட்டது.

இவ்விதம் காரியம் கைகூடாமற் போனாலும் அது சம்பந்தமாக நடந்த முயற்சி காரணமாக இந்திய சமூகமே புத்துயிர் பெற்றது. முயற்சியை அத்துடன் விட்டு விடுவதில்லை யென்றும், இந்தியர் ஒரு முகமாகத் தங்கள் வியாபார உரிமைக்காகவும் அரசியல் உரிமைக்காகவும் தொடர்ந்து போராடுவதென்றும் தீர்மானித்தார்கள்.

அப்போது லார்ட் ரிப்பன் என்பவர் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ய மந்திரி சபையில் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரியாயிருந்தார். நேட்டால் சட்ட சபை செய்த சட்டத்தை நிராகரிக்க வேணுமென்று அவருக்கு மகஜர் அனுப்பத் தீர்மானிக்கப் பட்டது. இந்த மகஜரில் மறுபடியும் இந்தியர்களின் கையொப்பங்கள் வாங்கப்பட்டன. மொத்தம் பதினாயிரம் கையொப்பங்களுடன் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரிக்கு மகஜர் போயிற்று.

காந்திஜி மேற்படி மகஜரை அச்சிட ஏற்பாடு செய்தார். ஆயிரம் பிரதிகள் எடுத்து இந்தியாவிலுள்ள பத்திரிகைகள், பிரமுகர்கள் எல்லாருக்கும் அனுப்பினர். இந்தியாவில் பல பத்திரிகைகள் மகஜரை ஆதரித்து அபிப்பிராயம் எழுதின. பம்பாய் "டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா" பத்திரிகையும் லண்டன் "டைம்ஸ்" பத்திரிகையுங்கூட மேற்படி மகஜரைப் பற்றிச் சாதகமாக அபிப்பிராயம் எழுதின.

இதற்குள் ஏறக்குறைய ஒரு மாதம் ஆகிவிட்டது. நேட்டாலில் காந்திஜிக்குப் பல நண்பர்கள் ஏற்பட்டு விட்டார்கள். எல்லாரும் ஒரு முகமாகக் காந்திஜி நேட்டாலிலேயே தங்கிவிட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர்கள்.

காந்திஜிக்கும் அங்கே தாம் தொடங்கிய வேலையைத் தொடர்ந்து நடத்திப் பார்த்து விட வேண்டும் என்றிருந்தது. ஆனால், காலட்சேபம் நடத்துவது எப்படி? தனி ஜாகை வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவதா யிருந்தால் குறைந்த பட்சம் வருஷத்துக்கு 300 பவுன் வேண்டியிருக்கும். இந்த வருமானம் தரக்கூடிய அளவுக்குத் தமக்குக் கோர்ட்டு வேலை தருவதாயிருந்தால் தென்னாப்பிரிக்காவிலேயே தங்கிவிடுவதாகக் காந்தி மகாத்மா சொன்னார்.

"நன்றாயிருக்கிறது! தங்களைத் தங்கும்படிச் சொல்லி விட்டுச் செலவுக்கு ஏற்பாடு செய்யாமல் சும்மா இருந்து விடுவோமா? தாங்கள் செய்யும் பொது வேலைக்காகவே 300-பவுன் வசூல் செய்து தந்துவிடுகிறோம்" என்று நண்பர்கள் அவரிடம் சொன்னார்கள்.

பொது வேலைக்காகப் பணம் பெற்றுக் கொள்ளக் காந்தி ஜிக்கு விருப்பமில்லை.

"அவ்வளவு தொகை கிடைக்கும்படியாக எனக்குப் பாரிஸ்டர் தொழிலில் கேஸ்கள் கொடுத்தால் போதும். பொது ஊழியத்துக்காகப் பணம் பெற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்" என்று காந்தி மகாத்மா வற்புறுத்தினர்.

அதன் பேரில் சுமார் இருபது இந்திய வியாபாரிகள் ஒரு வருஷத்துக்குக் காந்திஜியைத் தங்களுடைய சொந்த வக்கீலாக அமர்த்திக் கொண்டு அவருடைய சேவைக்காக முன்பணமும் கொடுத்தார்கள்.

காந்திஜியும் நேட்டாலில் ஸ்திரமாக வாசம் செய்வதென்று முடிவு செய்தார். ஆனால் அந்த முடிவைக் காரியத்தில் நிறை வேற்றுவது அவ்வளவு சுலபமாயில்லை. எதிர்பாராத தடை ஒன்று குறுக்கிட்டது.

வக்கீல் வேலையில் கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண் டல்லவா காந்திஜி அங்கே வாழ்க்கை நடத்த உத்தேசித்தார்? அந்த உத்தேசத்துக்கு நேட்டால் வக்கீல் சங்கத்தார் இடை யூறு செய்ய முன் வந்தார்கள்.

நேட்டால் ஹைக்கோர்ட்டில் ஆஜராகி வழக்கு நடத்தும் உரிமைக்காகக் காந்திஜி விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். அவர் பாரிஸ்டர் என்பதற்கு ருசு வேண்டும் அல்லவா? அதற் காக பம்பாய் ஹைக்கோர்ட்டில் தாம் வக்கீல் தொழில் நடத் துவதற்காகப் பெற்றிருந்த அங்கீகாரப் பத்திரத்தையும், அத் துடன் இரண்டு நேட்டால் ஐரோப்பியர்களின் நற்சாட்சிப் பத் திரத்தையும் சேர்த்து காந்திஜி விண்ணப்பத்தை அனுப்பினர். தாதா அப்துல்லாவின் சிநேகிதரான மிஸ்டர் எஸ்கோம்ப் என்ப வர்தான் அப்போது அட்டர்னி ஜெனரல்; அதாவது சர்க்கார் வக்கீல். அவரே காந்திஜியின் விண்ணப்பத்தைக் கோர்ட்டில் சமர்ப்பிக்க முன் வந்தார்.

ஆனல் யாரும் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக நேட்டால் வக்கில் சங்கத்தார் குறுக்கிட்டுக் காந்திஜியின் விண்ணப்பத்தை ஆட்சேபித்தார்கள். காந்திஜி இங்கிலாந்தில் பெற்ற அசல் பாரிஸ்டர் சர்டிபிகேட் விண்ணப்பத்தோடு சேர்க்கப்பட வில்லை யென்பது அவர்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு காரணம். மேற் படி சர்டிபிகேட்டைப் பம்பாய் ஹைக்கோர்ட்டில் கொடுத்து விட்டுத்தான் அந்த ஹைக்கோர்ட்டின் அங்கீகாரத்தை மகாத்மா பெற்றிருந்தார். ஆகவே அசல் சர்டிபிகேட்டை இப்போது எப்படிக் கொண்டு வர முடியும்?

அசல் பாரிஸ்டர் சர்டிபிகேட் இல்லாத காரணத்தை மட் டும் நேட்டால் வக்கீல் சங்கத்தார் குறிப்பிடவில்லை. தென் ஞப்பிரிக்கா வளம் பெற்றுச் செழிப்படைந்ததற் கெல்லாம் காரணம் ஐரோப்பியர்கள். ஆதலால், தென்ஞப்பிரிக்கா கோர்ட்டுகளில் ஐரோப்பிய வக்கீல்கள்தான் தொழில் நடத்த லாம் என்றும், இந்திய வக்கீல்களுக்கு இடங்கொடுத்தால் நாளடைவில் ஐரோப்பிய வக்கீல்களைக் காட்டிலும் இந்திய வக்கீல்கள் அதிகமாகி விடுவார்கள் என்றும் விசித்திரமான ஒரு காரணம் சொல்லி ஆட்சேபித்தார்கள்.

காந்திஜிக்கு இது பெரும் வியப்பையும் ஏமாற்றத்தையும் அளித்தது. நீதி வழங்குவதற்காக ஏற்பட்ட நியாய ஸ்தலங் களிலும் இப்படிப்பட்ட அநீதியா என்று ஆச்சரியப் பட்டார். பொங்கிவந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு செய்ய வேண் டிய காரியங்களை முறைப்படி செய்தார். கடைசியில் கோர்ட் டில் விண்ணப்பம் வந்தது. நல்ல வேளையாக நீதிபதி அவ்வளவு மோசமான மனப்பான்மை உடையவராயில்லை. வக்கில் சங் கத்தின் ஆட்சேபங்களை அவர் நிராகரித்து, காந்திஜியை அட்வ கேட்டாக அங்கீகரித்தார். அச்சமயம் நீதிபதி கூறியதாவது:—

"விண்ணப்பதாரர் விண்ணப்பத்துடன் அசல் அத்தாட்சிப் பத்திரத்தைச் சேர்க்கவில்லை யென்னும் வாதம் பொருளற்றது. அவர் பொய்யான அத்தாட்சிகளைச் சேர்த்திருந்தால் அவர் மீது நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள இடமிருக்கிறது. விசாரணை

யில் குற்றவாளி யென்று நிரூபிக்கப் பட்டால் அப்போது அவருடைய பெயரை எடுத்து விடலாம். வக்கீல்களின் விஷயத்தில் வெள்ளைக்காரர், வேறு நிறத்தவர் என்னும் வேற்றுமையைச் சட்டம் அங்கீகரிக்க வில்லை. ஆதலின் மிஸ்டர் காந்தியை அட்வகேட்டாக அங்கீகரிக்க மறுப்பதற்கு நமக்கு எவ்வகை அதிகாரமும் கிடையாது. அவருடைய விண்ணப்பத்தை அங்கீகரிக்கிறோம். மிஸ்டர் காந்தி, இனி நீங்கள் சத்தியப் பிரமாணம் செய்யலாம்.''

அவ்வாறே காந்திஜி சத்தியப் பிரமாணம் செய்து நேட்டால் ஹைக் கோர்ட்டில் அட்வகேட் ஆனார். ஆனாலும் வக்கீல் சங்கத்தார் கிளப்பிய மேற்படி ஆட்சேபணை அவருடைய மனத்தில் ஆழ்ந்து பதிந்தது. தென்னப்பிரிக்காவில் உள்ள படித்த ஐரோப்பியர் கூட எத்தகைய துவேஷ மனப்பான்மை கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று மகாத்மாவுக்குத் தெரிந்தது.

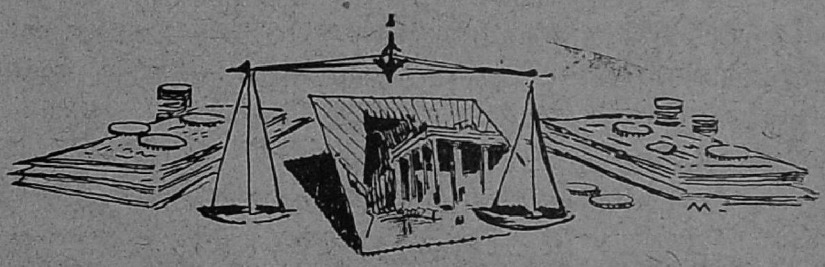

23. நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸ்

டர்பன் ஹைக் கோர்ட்டில் காந்திஜி அட்டர்னி தொழில் நடத்தத் தொடங்கினர். ஆனல் இது அவருடைய வாழ்க்கையில் இரண்டாவது வேலையாகவே இருந்தது. முதற் கடமையாக அவர் கருதிச் செய்தது தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் க்ஷேமத்தைப் பற்றிய பொது ஊழியந்தான். இந்த ஊழியம் சரியாக நடைபெறுவதற்கு ஒரு பொது ஸ்தாபனம் அமைக்க வேண்டும் என்று காந்திஜி கருதினர். நண்பர்களுடன் கலந்து ஆலோசனை செய்தார். எல்லாரும் அத்தகைய ஸ்தாபனம் அவசியந்தான் என்று ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

ஸ்தாபனத்துக்கு என்ன பெயர் இடுவது என்ற கேள்வி எழுந்தது. இந்தியாவில் 1885-ம் ஆண்டில் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுப் பிரபலம் அடைந்திருந்தது. தேசிய உணர்ச்சி பெற்ற இந்தியர்கள் எல்லாரும் காங்கிரஸை இந்தியாவின் உயிர் என்றே கருதினர்கள். காந்திஜியும் அதே கருத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆகையால் நேட்டாலில் தொடங்க உத்தேசித்த ஸ்தாபனத்துக்கு "நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸ்" என்று பெயரிடலாம் என்று காந்திஜி யோசனை கூறினர். அதையே மற்றவர்களும் ஒப்புக் கொண்டதில் ஆச்சரியம் இல்லை யல்லவா?

1894-ம் வருஷம் மே மீ 22ஆ டர்பனில் தாதா அப்துல்லாவின் இல்லத்தில் நேட்டாலின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் இந்தியர்கள் வந்து கூடியிருந்தார்கள். அவர்களுடைய ஏகமனதான ஆதரவுடன் உற்சாக ஆரவாரங்களுக்கிடையே "நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸ்" ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. காங்கிரஸில் அங்கத்தினராவதற்கு விதிகள் மிக எளிதாக அமைக்கப்பட்டன. ஆனல் சந்தாமட்டும் அதிகமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. பெரிய வேலைகள் ஆகவேண்டியிருந்தன வல்லவா? மாதத்திற்குக் குறைந்த பட்சம் ஐந்து ஷில்லிங் சந்தா என்றும், சக்தி உள்ளவர்கள் இஷ்டப்பட்டு அதிகம் செலுத்தலாம் என்றும் ஏற்படுத்தினர்

கள். எல்லாருக்கும் முதலில் தாதா அப்துல்லா மாதம் இரண்டு பவுன் சந்தா கொடுப்பதாகக் கையொப்ப மிட்டார். காந்திஜி தம்முடைய சக்திக்கு மேல் என்று தெரிந்தே மாதம் ஒரு பவுன் சந்தாவுக்குக் கையொப்பம் செய்தார். மற்றும் சிலர் மாதம் ஒரு பவுனும் பலர் மாதம் பத்து ஷில்லிங்கும் சந்தா தருவதற்கு இசைந்தார்கள். மொத்தமாக நன்கொடைகள் அளிக்கவும் சிலர் முன்வந்தார்கள்.

ஆரம்ப உற்சாகத்தில் பலர் சந்தாவுக்கும் நன்கொடைக்கும் கையொப்பம் செய்து விடுவார்கள். ஆனால் கையொப்பம் செய்தபடி சந்தாவும் நன்கொடையும் ஒழுங்காகச் செலுத்துவோர் எங்கேயும் கொஞ்சம் அருமைதான். நேட்டாலிலும் அப்படித்தானிருந்தது. நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸின் காரியதரிசி காந்திஜி ஆகையால், சந்தா வசூலிக்கும் பொறுப்பு அவருக்கு ஏற்பட்டது. மாதா மாதம் சந்தா வசூலிப்பது பெருந் தொல்லையா யிருந்தது. ஒரு குமாஸ்தாவுக்கு அந்த வேலையே சரியாய்ப் போயிற்று. இதை உத்தேசித்து மாதச் சந்தாவுக்குப் பதிலாக வருஷச் சந்தா ஏற்படுத்தத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. வருஷத்துக்கு குறைந்த பட்சச் சந்தா மூன்று பவுன் என்று ஏற்படுத்தினர்கள். இதன் பிறகு சந்தா வசூல் கொஞ்சம் சுலபமாயிற்று.

பொதுக் காரியங்களுக்குப் பணம் சேகரிப்பதில் காந்திஜியைப் போல் திறமைசாலி வேறு யாரும் இல்லை என்பதை இந்தியாவில் நாம் கண்டிருக்கிறோம். எந்தக் காரியத்துக்காலும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை வேண்டும் என்று காந்திஜி தீர்மானித்தால் அதைச் சேகரித்தே தீருவார். எப்பேர்ப்பட்ட கல் நெஞ்சர்களின் மனத்தையும் கரைத்து விடுவார். காந்திஜியின் இந்தத் திறமை தென்னப்பிரிக்காவிலேயே வெளியாயிற்று.

காந்திஜியும் நண்பர்களும் அடிக்கடி காங்கிரஸ் அங்கத்தினர் சேர்ப்பதற்காக நேட்டாலில் தூர தூரத்து ஊர்களுக்கும் போவதுண்டு. ஆங்காங்கிருந்த இந்திய வியாபாரிகள் உற்சாகமாக வரவேற்று விருந்தளித்து அங்கத்தினராகவும் சேருவார்

கள். பல இடங்களிலிருந்து காந்திஜிக்கு அடிக்கடி அழைப்பும் வந்து கொண்டிருந்தது.

இத்தகைய சுற்றுப் பிரயாணத்தின் போது ஒருமுறை ஓர் ஊரில் தர்ம சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டது. அந்த ஊரில் யாருடைய விருந்தாளிகளாகக் காந்திஜியும் நண்பர்களும் தங்கினார்களோ அந்த மனிதர் நல்ல பணக்காரர். அவரிடமிருந்து வருஷத்துக்கு ஆறு பவுன் சந்தா எதிர்பார்த்தார்கள். அவரோ மூன்று பவுன்தான் கொடுப்பேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்தார். கொடாக் கண்டர்—விடாக் கண்டர் கதை நடந்தது. அவரிடம் மூன்று பவுன் வாங்கி விட்டால் மற்றவர்கள் யாரும் அதற்கு மேல் கொடுக்க மாட்டார்கள். தேவையாயிருந்த உத்தேசத் தொகை சேராது. எனவே இரவு வெகு நேரம் வரையில் விவாதம் நீடித்தது. ஒருவரும் சாப்பிட்ட பாடில்லை.

எல்லாருக்கும் பசி அதிகமாயிருந்தாலும், ஆறு பவுன் வசூலியாமல் சாப்பிடுவதில்லை யென்று உறுதியா யிருந்தார்கள். அந்த வியாபாரியும் மசிகிற வழியாகக் காணவில்லை. அதே ஊரைச் சேர்ந்த மற்ற வியாபாரிகள் மன்றாடியும் பயனில்லை. இரவில் பெரும் பகுதி இவ்விதம் கழிந்த பிறகு, நாலாவது ஜாமத்தில் அந்தக் கனவான் வழிக்கு வந்து ஆறு பவுன் தர ஒப்புக்கொண்டார். பிறகு விருந்தும் நடந்தது. இந்தச் செய்தி நாலாபுறமும் பரவியபடியால் சந்தா வசூல் வெகு சுலபமாயிற்று.

காந்திஜி பொதுக் காரியங்களுக்குப் பணம் வசூலிப்பதில் எவ்வளவு திறமை யுள்ளவரோ அவ்வளவு அந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்வதிலும் செலவுக்குக் கணக்கு வைப்பதிலும் மிகவும் கண்டிப்பானவர். அவருடைய இந்த இயல்பும் தென்னப் பிரிக்காவிலேயே வெளியாயிற்று. தம்பி! பொதுப் பண நிர்வாகம் சம்பந்தமாகக் காந்திஜி எழுதி யிருப்பதைக் கேள் :—

"பொது வேலைகளில் சில்லறைச் செலவுகளே பெருந் தொகைகளாகிவிடு மென்பதை நான் அறிந்திருந்தேன். எனவே ஆரம்பத்தில் ரசீது புத்தகங்கள் கூட அச்சடிக்க வேண்டா மெனத் தீர்மானித்தேன். எனது காரியாலயத்திலிருந்த சைக்

ளோஸ்டல் என்னும் பிரதிகள் எடுக்கும் கருவியில் ரசீது களும் அறிக்கைகளும் தயாரித்துக் கொண்டேன். காங்கிர ஸுக்கு நிதியும் அங்கத்தினரும் நிரம்பச் சேர்ந்து வேலையும் அதிகமான பின்னரே ரசீது புத்தகம், அறிக்கை முதலியவை அச்சடிக்கத் தொடங்கினேன். எல்லாப் பொது ஸ்தாபனங் களுக்கும் இத்தகைய சிக்கனம் அத்யாவசியமானது. ஆனல் பெரும்பாலும் இந்த விஷயத்தில் கவனஞ் செலுத்தப் படுவ தில்லை யென்பதை நான் அறிந்திருந்தேன்.

பொது ஜனங்கள் தாங்கள் கொடுத்த பணத்துக்கு ரசீது பெறுவதில் கவலை காட்டுவதில்லை. ஆனல் நாங்கள் ரசீது கொடுப்பதை எப்போதும் வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்தோம். ஒவ்வொரு பைசாவுக்கும் கணக்கு வைத்தோம். நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸின் பழைய தஸ்தாவேஜிகளைப் புரட்டினல் இன்றும் 1894-ம் ஆண்டுக் கணக்குப் புத்தகத்தை அப்படியே காணலாமென்று நான் துணிந்து கூற முடியும். எந்தப் பொது ஸ்தாபனத்துக்கும் வரவு செலவுக் கணக்கு ஒழுங்காக வைத் திருத்தல் இன்றியமையாதது. இல்லா விட்டால் அந்தப் பொது ஸ்தாபனம் விரைவில் கெட்ட பெயர் எடுக்கும் என்பதில் ஐய மில்லை. ஒழுங்குபட்ட கணக்கு வையாமல் உண்மையைப் பாதுகாத்தல் இயலாத காரியம் என்பது என் அநுபவம்."

24. பாலசுந்தரம்

ஸ்ரீ மோகன்தாஸ் காந்தி நேட்டாலில் நிலையாகத் தங்குவது என்ற உத்தேசத்துடன் அட்டர்னி தொழில் செய்ய ஆரம்பித்து நாலு மாதம் ஆயிற்று. இந்த நாலு மாதத்தில் நேட்டாலில் வசித்த இந்திய வியாபாரிகள், இந்தியக் குமாஸ்தாக்கள் இவர்களுடைய பழக்கம் காந்திஜிக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸில் அங்கத்தினராகச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும் பாலும் வியாபாரிகள், குமாஸ்தாக்கள் ஆகியவர்கள் தான். தென்னப்பிரிக்காவில் வசித்த இந்தியர்களில் மிகப் பெரும்பாலோரான ஒப்பந்தக் கூலிகளுடன் காந்திஜிக்கு இன்னும் பழக்கம் ஏற்படவில்லை. ஆனால் ஒப்பந்தக் கூலிகளின் கஷ்டங்களைப்பற்றி ஓரளவு கேள்விப் பட்டிருந்தார்.

இந்த நிலைமையில் ஒருநாள் காந்திஜியின் காரியாலயத்துக்கு ஓர் ஏழை இந்தியன் அலங்கோலமாக அழுதுகொண்டு வந்து சேர்ந்தான். அவன் இடுப்பில் கந்தைத்துணி உடுத்தியிருந்தான்; கையில் ஒரு முண்டாசுத் துணி வைத்திருந்தான்; அவனுடைய முன்வாய்ப் பற்கள் இரண்டு உடைபட்டு வாயிலிருந்து இரத்தம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது; நோவினாலும் பயத்தினாலும் அவனுடைய உடம்பு நடுங்கிற்று.

காந்திஜியின் காரியாலயத்தில் குமாஸ்தாவாக வேலை செய்தவர் ஒரு தமிழர். அந்தக் குமாஸ்தாவைக் கொண்டு அலங்கோலமாக வந்தவனிடம் விஷயம் என்ன வென்று காந்திஜி விசாரிக்கச் செய்தார். பல் உடைபட்டு வந்தவன் ஒரு தமிழன்; ஒப்பந்தக் கூலி; அவன் பெயர் பாலசுந்தரம். டர்பனில் ஒரு பிரபல ஐரோப்பியரிடம் அவன் ஒப்பந்தக் கூலியாக வேலைக்கு வந்தவன். அந்த மூர்க்க ஐரோப்பிய எஜமான் ஏதோ காரணம்பற்றிக் கோபங்கொண்டு பாலசுந்தரத்தை அவ்விதமாக நையப் புடைத்து விட்டான். அவன் அடித்த அடியில் பாலசுந்தரத்தின் முன் வாய்ப் பற்கள் இரண்டு உடைந்து தெரித்து விழுந்து விட்டன.

"அதிகமாய்ப் பேசினால் பல்லை உடைத்து விடுவேன்!" என்று சிலர் கோபமாகப் பேசுவதை நீ கேட்டிருக்கலாம், தம்பி! பல்லை உடைப்பது என்பது இலேசான காரியமல்ல; மிகக் குரூரமாக அடித்தால்தான் பல்லை உடைக்க முடியும்.

பாலசுந்தரத்தை ஒப்பந்தக்கூலியாகப் பெற்றிருந்த வெள்ளைக்காரன் அம்மாதிரி அவனைக் குரூரமாக அடித்திருந்தான்.

இந்தச் சமயத்தில், "ஒப்பந்தக் கூலி" என்றால் என்ன என்பதை உனக்குச் சொல்லி வைக்கிறேன். அதைச் சொல்லுவதில் எனக்குச் சந்தோஷம் ஒன்றுமில்லை; வருத்தமாகவும் அவமானமாகவும் இருக்கிறது. ஆனாலும் அதை நீ தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால் மேலே வரும் காந்தி மகானுடைய வரலாற்றை உன்னால் நன்கு அறிந்துகொள்ள முடியாது.

இங்கிலாந்து, ஹாலந்து முதலிய தேசங்களிலிருந்து தென்னப்பிரிக்கா சென்று குடியேறிய ஐரோப்பியர்கள் அந்த நாட்டில் உள்ள நீர்வளத்தைக் கண்டு அங்கே கரும்பு சாகுபடி நிறையச் செய்யலாம் என்று நிர்மானித்தார்கள். கரும்பு சாகுபடி செய்வதற்கு ஆள் வசதி நிறைய வேண்டும். நேட்டாலின் பூர்வ குடிகளான ஸுலூ சாதியார் காட்டுமிராண்டி ஜனங்கள்; அவர்களால் எந்த வேலையும் நிலைத்து நின்று செய்ய முடியாது. விவசாய வேலை அவர்களுக்குத் தெரியாது; சொல்லிக்கொடுத்தாலும் அவர்கள் கற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்.

ஸுலூ சாதியாருக்கு நேர்மாறானவர்கள் இந்தியா தேசத்து ஏழை மக்கள். விவசாய வேலையில் பற்று உள்ளவர்கள்; உடலை உழைத்துப் பாடுபடக் கூடியவர்கள்—இந்த விஷயம் உலகப் பிரசித்தமானது.

ஆகவே ஐரோப்பியர் புதிதாகச் சென்று குடியேறிய இடங்களில் எல்லாம் இந்தியா தேசத்திலிருந்து ஏழை மக்களைத் தருவித்துக்கொள்ள விரும்பினர்கள். இலங்கை யாகட்டும், மலாய் நாடாகட்டும், வெகு வெகு தூரத்திலுள்ள பீஜித் தீவு ஆகட்டும்,—ஐரோப்பியர் குடியேறிய இடங்களில் கரும்பு, தேயிலை,

காப்பி, அவுரித் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கு இந்தியாவிலிருந்து கூலி ஆட்களைத் தருவித்துக் கொண்டார்கள்.

இதே சமயத்தில் இந்தியாவில் இங்கிலீஷ்காரர்களின் ஆட்சி நிலைபெற்றிருந்தது. அந்த ஆட்சி காரணமாகத் தேசமெங்கும் வறுமை அதிகமாகி வந்தது. வெளி நாடுகளுக்குச் சென்று வயிறு வளர்க்கவும், கூடுமானால் கொஞ்சம் பணம் சம்பாதித்துக்கொண்டு வரவும் இந்தியாவின் ஏழை மக்கள் பலர் தயாராயிருந்தார்கள். அவர்களைத் திரட்டி வெளிநாடுகளுக்குக் கூலிகளாக அனுப்பிக் கொடுக்க இந்தியாவில் ஆங்கில சர்க்கார் தயாராயிருந்தனர்.

சுமார் 1860-ம் ஆண்டுக்கு முன் பின்னை தென்னப்பிரிக்கா ஐரோப்பியர்கள் இந்தியாவிலிருந்து இந்தியக் கூலிகளைத் தருவித்துக்கொள்ள விரும்பினர்கள். அப்போது இந்தியாவை ஆண்ட பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் அதற்கு அநுமதி கொடுத்தார்கள். இந்த ஏற்பாட்டுக்கு "ஒப்பந்தக் கூலி முறை" என்று பெயர் வழங்கிற்று. இதன்படி தென்னப்பிரிக்காவிலுள்ள ஐரோப்பியரின் கீழ் ஐந்து வருஷம் கட்டாயமாகக் கூலி வேலை செய்வதாய் இந்தியத் தொழிலாளரிடம் ஒப்பந்தம் எழுதி வாங்கப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்த காலம் முடிந்ததும் தென்னப்பிரிக்காவிலேயே நிரந்தரமாய்க் குடியேறலாம் என்றும் சொந்தமாக நிலம் வைத்துக்கொண்டு விவசாயம் செய்யலாம் என்றும் ஆசைவார்த்தை சொல்லி ஆள் சேர்த்தார்கள். ஆனால் ஐரோப்பியர் மனத்திற்குள் எண்ணியது, "ஐந்து வருஷம் ஆன பிறகு இவர்களுக்கு இங்கே நிலம் எங்கே கிடைக்கப் போகிறது? அதற்குப் பிறகும் நம்மிடம் கூலி வேலை செய்துதான் இந்தியர்கள் பிழைக்க வேண்டும்!" என்பதுதான். அவர்களுடைய இந்த எண்ணம் என்ன ஆயிற்று என்று பிறகு பார்க்கலாம்.

ஒப்பந்தத் தொழிலாளியாயிருக்கும் வரையில் ஒருவன் ஏறக்குறைய அடிமையைப் போலவே நடத்தப் பட்டான். ஐரோப்பிய எஜமானனுக்குக் கொஞ்சம் கோபம் வந்தாலும் போதும்; இந்தியக் கூலியின்பாடு அதோகதிதான். எஜமான்

எவ்வளவு கொடூரமாக நடத்தினாலும் கேட்பார் இல்லை; நீதி வழங்குவாரும் இல்லை.

இத்தகைய நிலைமை நெடுங்காலமாகத் தென்னப்பிரிக்காவில் குடிகொண்டிருந்தது. ஆனால் இந்தியாவின் பட்டிக்காடுகளில் வசித்த ஏழைக் குடியானவர்களுக்கு அந்த நிலைமை தெரியாதல்லவா? எனவே, ஆள் சேர்த்தவர்களின் வார்த்தைகளில் மயங்கி மேலும் மேலும் தென்னப்பிரிக்காவுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படிப்பட்ட ஒப்பந்தக் கூலிகளில் ஒருவனான தமிழன் பாலசுந்தரம் மேற்சொன்னவாறு காந்தி மகானுடைய ஆபீஸில் அவருக்கு முன்னால் போய் நின்றான். தன்னுடைய கதையையும் தட்டுத் தடுமாறி அழுதுகொண்டே சொன்னான். காந்திஜி உடனே அவனை வண்டியில் ஏற்றி ஒரு டாக்டரிடம் அழைத்துச் சென்றார். வெள்ளைக்கார டாக்டர்தான்; ஆயினும் அவர் அவசியமான சிகிச்சையைச் செய்தார். காந்திஜி வற்புறுத்திய தின்பேரில் பாலசுந்தரத்தின் காயங்களைப் பற்றி அத்தாட்சிப் பத்திரமும் எழுதிக் கொடுத்தார்.

உடனே காந்திஜி பாலசுந்தரத்தை ஒரு மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் அழைத்துச் சென்றார். பாலசுந்தரம் தம்மிடம் சொன்ன கதையை மாஜிஸ்ட்ரேட் முன்னால் வாக்குமூலமாகக் கொடுக்கும்படிச் செய்தார்.

மாஜிஸ்ட்ரேட் பாலசுந்தரத்துக்கு இழைக்கப் பட்டக் கொடுமையைக் கேட்டுவிட்டு உடனே அந்த ஐரோப்பிய எஜமானனுக்கு நோட்டீஸ் அனுப்பினார்.

இப்போது காந்திஜி யோசனை செய்தார். கேஸ் நடத்தினால் முடிவு என்ன ஆகுமோ என்னமோ? எஜமானனுக்கு ஒரு வேளை அபராதம் போட்டாலும் போடலாம்; அல்லது வழக்கைத் தள்ளினாலும் தள்ளிவிடலாம். ஆனால் பாலசுந்தரத்தின் கதி என்ன? அவன் மறுபடியும் அதே எஜமானனிடம் வேலை செய்ய மூடியுமா? அவனை அந்த மூர்க்க எஜமானனிடமிருந்து

விடுதலை செய்வதல்லவா இப்போது முக்கியமான காரியம்? அதை எப்படிச் செய்வது?

ஒப்பந்தக் கூலிமுறை சம்பந்தமான சட்ட திட்டங்கள், விதி முறைகள் எல்லாவற்றையும் காந்திஜி ஆராய்ந்தார். ஒப்பந்தக்கூலி ஒருவன் ஒப்பந்தக் காலத்துக்குள் வேலையை விட்டு நின்றால், அவன்மீது எஜமான் சட்டபடி வழக்குத் தொடரலாம்; அப்படி நின்ற குற்றத்துக்குச் சிறைத் தண்டனைகூட விதிக்கலாம்!—இவ்வளவு இலட்சணமாக இருந்தது சட்டம்.

சட்டவிரோதமில்லாமல் பாலசுந்தரத்தை விடுதலை செய்ய இரண்டு வழிகள் இருந்தன. ஒன்று, ஒப்பந்தக் கூலிகளைப் பாதுகாப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட உத்தியோகஸ்தரிடம் புகார் செய்து அவரைக் கொண்டு ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்தல். இது நடவாத காரியம் என்று காந்திஜி அறிந்தார். ஏனெனில் ஒப்பந்தக் கூலிகளைப் பாதுகாக்கும் ஐரோப்பிய உத்தியோகஸ்தர் உண்மையில் ஐரோப்பிய எஜமானர்களுடைய உரிமைகளைத்தான் பாதுகாத்து வந்தார். எனவே அந்த வழியில் பிரயத்தனம் செய்வது உபயோகப்படாது.

இன்னொன்று, பாலசுந்தரத்தின் எஜமானர் சம்மதித்து இன்னொருவருக்கு ஒப்பந்தத்தை மாற்றிக் கொடுப்பது. இந்த வழியில் முயற்சி செய்து பார்க்கலாம் என்று காந்திஜி மேற்படி எஜமானிடமே சென்றார். "ஐயா! பாலசுந்தரத்தை நீங்கள் ரொம்பக் கொடுமையாக அடித்து விட்டீர்கள். இதை நீங்களே உணர்ந்திருக்கலாம். ஆயினும் உங்கள்பேரில் வழக்குத் தொடர எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஒப்பந்தத்தை இன்னொருவருக்கு மாற்றிக் கொடுத்துவிடுங்கள். அத்துடன் இந்த விஷயம் முடிந்து போகட்டும்!" என்றார்.

அந்த மூர்க்க ஐரோப்பியனுடைய மனதுகூடக் காந்திஜியின் வார்த்தைகளினால் இளகி விட்டது. "கேஸ் போடுகிறபடி போடு! ஒருகை பார்த்துவிடுகிறேன்!" என்று அவன் பதில் சொல்லவில்லை. ஒப்பந்தத்தை இன்னொருவருக்கு மாற்றிக் கொடுக்கச் சம்மதித்தான்.

சரி; ஆனால் பாலசுந்தரத்துக்கு இன்னொரு எஜமானனைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமே? இந்தியர்களுக்கு ஒப்பந்தக் கூலி வைத்துக் கொள்ளும் உரிமை கிடையாது. ஐரோப்பியர்கள் தான் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆகவே காந்திஜி தமக்கு அப்போது தெரிந்திருந்த ஐரோப்பியர்களில் நல்லவர் என்று எண்ணிய ஒருவரிடம் சென்று விஷயத்தைச் சொன்னார். அவர் பாலசுந்தரத்தை ஒப்பந்தக் கூலியாக எடுத்துக்கொள்ளத் தம் முடைய சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார்.

மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் இந்த விவரங்கள் எல்லாம் சொல்லப் பட்டன. அவர் காந்திஜி இந்த விஷயத்தில் செய்த முயற்சிகளைக் குறித்து ஆச்சரியப்பட்டுவிட்டு, "பாலசுந்தரத்தை அவனுடைய எஜமானன் அடித்தது குற்றந்தான்; ஆனால் ஒப்பந்தத்தை இன்னொருவருக்கு மாற்றச் சம்மதிப்பதால் விஷயம் இத்துடன் முடிவு பெற்றது" என்று தீர்ப்பு எழுதினார்.

பாலசுந்தரத்தின் கதை தென்னப்பிரிக்கா எங்கும் பரவியது. தூர தூரத்திலிருந்த தோட்டங்களுக்குள்ளே புகுந்து ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளின் காதில் விழுந்தது. "ஆகா! நமக்காகப் பரிந்து பேசுகிறவர், பாடுபடுகிறவர் ஒருவர் இருக்கிறாரே!" என்று அவர்கள் எல்லாரும் வியந்து மகிழ்ந்தார்கள். வாழ்க்கையில் அடியோடு நிராசை யடைந்திருந்தவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு புது நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. "நிர்க்கதியானோம்" என்று எண்ணியிருந்தவர்களுக்கெல்லாம் "நமக்கு ஒரு கதி உண்டு" என்ற உற்சாகம் ஏற்பட்டது.

பாலசுந்தரம் "கையிலே முண்டாசுத் துணியுடன் காந்திஜியின் அறையில் நுழைந்தான்" என்று மேலே சொன்னேனல்லவா? இது எதற்காகத் தெரியுமா? டர்பன் கோர்ட்டில் காந்திஜியின் தலைப்பாகையை எடுக்கச் சொன்ன விஷயம் உனக்கு நினைவிருக்கிறதல்லவா? இந்தியர் யாராயிருந்தாலும் ஐரோப்பியரைக் காணப்போகும்போது தலைப்பாகையைத்

தலையிலிருந்து எடுத்துக் கையிலே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தென்னப்பிரிக்காவில் ஒரு சம்பிரதாயம் அமுலில் இருந்தது. இது விஷயத்தில் தென்னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்கள் வெகு கண்டிப்பாக இருந்தார்கள். இந்தியர்கள் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் தங்களுக்கு அது அவமரியாதை என்று எண்ணினர்கள். தலையில் வைத்திருப்பது குல்லாவானாலும், தலைப்பாகையானாலும், வெறும் துண்டை முண்டாசாகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தாலும் எடுத்துவிட வேண்டியதுதான். விதி விலக்கே கிடையாது. தலைத் துணியை எடுக்காமல் கைகூப்பி வணங்கினாலும் போதாது.

பாலசுந்தரம் ஐரோப்பியர்களைப் பார்க்கப் போகும்போது தலைமுண்டாசை எடுத்துப் பழக்கப் பட்டிருந்தான். காந்திஜி பெரிய மனிதர் ஆகையால் அவர் முன்னால் போகும்போது அப்படிச்செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தான்! இதைக் கண்டதும் காந்திஜியின் மனம் குன்றிப் போயிற்று. "துணியை எடுக்க வேண்டாம், அப்பனே! தலையில் சுற்றிக் கொள்!" என்று காந்திஜி பாலசுந்தரத்திடம் சொன்னார். அவனும் சிறிது தயங்கிவிட்டுப் பிறகு முக மலர்ச்சியுடன் தலையில் துணியைச் சுற்றிக் கொண்டான்.

அந்த நிமிஷத்திலேயே காந்தி மகாத்மா இந்திய மக்களின் சிரஸில் சுதந்திரக் கிரீடத்தை வைத்தார்.

காந்தி மகாத்மா எழுதியிருக்கிறார்:— "இதயத்திலே எழுந்த பரிசுத்தமான ஆசை எதுவும் நிறைவேறுமற் போவதில்லை. என்னுடைய சொந்த அநுபவத்தில் இதை நான் அடிக்கடி கண்டிருக்கிறேன். ஏழை எளியவர்களுக்குத் தொண்டுபுரிய வேண்டும் என்பது என் உள்ளத்தில் இருந்த அத்தியந்த ஆசை. அந்த ஆசை என்னை ஏழைகளிடம் கொண்டு சேர்த்தது. அவர்களோடு சரிசமமாகக் கலந்து பழகி அவர்களில் ஒருவனாகிவிடும் சக்தியையும் தந்தது!"

தம்பி! காந்தி மகாத்மாவின் இதயத்தில் எழுந்த அத்தியந்த பரிசுத்தமான ஆசை தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஏழைப் பாலசுந்தரத்தின் மூலமாக நிறைவேறியது ஒரு விசேஷமல்லவா? பாலசுந்தரத்தின் கதையைக் கேட்டு நீ அடைந்த துயரத்துக்கு மத்தியில் இப்படி ஒரு திருப்தியும் அடையலாம்.

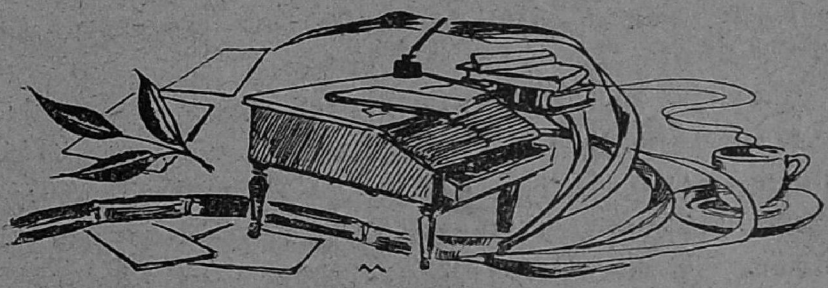

25. மூன்று பவுன் தலைவரி

பாலசுந்தரம் காந்திஜியைத் தேடிவந்த சமயம் மிகவும் நல்ல சமயமாயிற்று. பாலசுந்தரத்தின் மூலமாகக் காந்திஜி தென்னப்பிரிக்காவில் அப்போது வசித்த பதினாயிரக்கணக்கான ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளின் நிலைமையைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அவர்களுடைய தலையில் போடுவதற்கு ஒரு பெரிய பாரும்கல் தயாராகிக் கொண்டிருப்பதையும் அவர் அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாயிற்று.

அந்த 1894-ம் ஆண்டில் நேட்டால் அரசாங்கத்தார் இந்தியர்களுக்கு ஒரு மிகப் பெரும் அநீதியை இழைக்கப் பிரயத்தனப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அதாவது ஒப்பந்தக் கூலியாக வந்து ஒப்பந்தம் நீங்கிய ஒவ்வொரு தொழிலாளி மீதும் 25 பவுன் தலைவரி விதிக்க யோசனை செய்தார்கள்!

இப்படிப்பட்ட அபூர்வமான யோசனையை நேட்டால் வெள்ளைக்காரர்கள் ஏன் செய்தார்கள் தெரியுமா?

ஒப்பந்தத் தொழிலாளியாக வந்த இந்தியர்கள் நல்ல உழைப்பாளிகள். விவசாயத் தொழிலில் கை தேர்ந்தவர்கள். எளிய வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்கள்.

இவர்களை ஒப்பந்தக் காலம் நீங்கிய பிறகு தென்னப்பிரிக்காவில் சுயேச்சையாக வசிக்கும்படி விட்டால், வெகு சீக்கிரத்தில் வலுத்துப் போய் விடுவார்கள்! சொந்த நிலம் வைத்துக் கொண்டு பயிர் செய்து சொந்த வீடு கட்டிக்கொண்டு வாழ்வார்கள். சிலர் வியாபாரத் துறையிலும் இறங்குவார்கள்; ஐரோப்பியரைவிட அதிகமாகப் பணம் சேர்த்து விடுவார்கள். அடிமைகளைப் போல் ஐரோப்பியர்களுக்கு வேலை செய்து கொண்டு காலந் தள்ளமாட்டார்கள். பிறகு தென்னப்பிரிக்காவிலுள்ள ஐரோப்பியர்கள் பாடு ஆபத்தாய்ப் போய்விடும்.

ஆகையால் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக வருகிறவர்கள் ஒப்பந்தக் காலம் நீங்கிய பிறகு சுயேச்சையாக வாழ அநுமதிக்கக் கூடாது என்று நேட்டால் வெள்ளைக்காரர்கள் கருதினர்கள். ஆனல் ஒப்பந்தக் காலம் முடிந்தவர்களைத் திருப்பி அனுப்புவதும் அவ்வளவு சுலபமான காரியமில்லை. ஏனெனில், இந்தியாவில் ஆள் திரட்டியபோது ஒப்பந்தம் நீங்கியதும் அவர்கள் சுயேச்சையாகத் தென்னப்பிரிக்காவில் வசிக்கலாம் என்று உறுதி கொடுக்கப்பட்டது. ஆகவே அவர்களைப் பலவந்தமாய்த் திருப்பி அனுப்ப முடியாது. அவர்களே திரும்பிப் போகும்படி செய்ய வேண்டும். அல்லது மறுபடியும் வெள்ளைக்காரரிடம் வேலைக்கு அமரும்படி செய்ய வேண்டும்!

இதற்கு உபாயம் என்ன? "போடு தலைவரி! இந்தியர் சுயேச்சையாக வாழ்வதை அசாத்தியமாகச் செய்!" என்று சில புண்ணியவான்கள் உபாயம் சொன்னர்கள். அதை நேட்டால் சர்க்காரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஒப்பந்தக் கூலியாக வந்து விடுதலை பெற்ற ஒவ்வொரு இந்தியனும் தலைக்கு வருஷத்துக்கு இருபத்தைந்து பவுன் தலைவரி கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னர்கள்!

எவ்வளவுதான் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் இந்தியத் தொழிலாளி ஒருவன் வருஷத்துக்கு 12 பவுனுக்கு மேல் சம்பாதிக்க முடியாது. இருபத்தைந்து பவுன் வரி கொடு என்றால் எப்படிக் கொடுப்பது? இந்த நிபந்தனையின்படி எந்தத் தொழிலாளி இந்தியனும் அங்கே இருக்க முடியாது! அப்படியென்றால் திரும்பிப் போய்த்தானே தீர வேண்டும்!

இந்தக் கொடிய அநீதியைப்பற்றி அறிந்த காந்திஜி நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸ் மூலம் கிளர்ச்சி தொடங்கினர். அந்தக் கிளர்ச்சியின் ஒலி இந்தியாவரையில் சென்று எட்டியது. நேட்டால் வெள்ளைக்காரர்கள் யோசித்துப் பார்த்தார்கள். தங்கள் அபூர்வ யோசனைக்கு இந்திய அரசாங்கத்தின் சம்மதம் தேவை என்று கருதினர்கள்.

இந்திய சர்க்காரின் சம்மதத்தின் பேரிலும் ஒத்துழைப்பின் பேரிலும் அல்லவா ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளை அடிமை வேலை செய்யத் திரட்ட வேண்டியிருக்கிறது? ஆகையால் தாங்கள் போடும் தலைவரியை இந்திய சர்க்கார் ஆட்சேபித்து ஒப்பந்தக் கூலிகள் அனுப்புவதையே நிறுத்திவிட்டால் என்ன செய்கிறது என்று கவலைப்பட்டார்கள்.

ஆகவே நேட்டால் வெள்ளைக்காரர்களின் பிரதிநிதிகளாக ஸர் ஹென்றி பின்ஸ், மிஸ்டர் மேஸன் என்னும் இருவர் இந்தியாவுக்குச் சென்றார்கள். அச்சமயம் இந்தியாவில் லார்ட் எல்ஜின் என்பவர் கவர்னர் ஜெனரலாகவும் இராஜப் பிரதிநிதியாகவும் இருந்தார். இந்த இராஜப் பிரதிநிதி என்ன செய்தார் தெரியுமா? "இருபத்தைந்து பவுன் தலைவரி கூடவே கூடாது" என்று சொல்லிவிட்டார். "கொடுக்க முடியாத வரியாகப் போடாதீர்கள். கொடுக்கக் கூடிய அளவாகப் போடுங்கள்!" என்றார் அந்தப் புண்ணியவான். அதாவது தலைக்கு மூன்று பவுன் வரி விதிக்க லார்ட் எல்ஜின் சம்மதம் கொடுத்தார். இந்தத் தலைவரி தொழிலாளிக்கு மட்டும் அல்ல; அவன் குடும்பத்தோடு வாழ விரும்பினால் மனைவிக்கும் தலைவரி கொடுக்க வேண்டும். பதின்மூன்று வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண் குழந்தைக்கும், பதினாறு வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண் குழந்தைக்கும் மூன்று பவுன் வரி கொடுக்கவேண்டும். இரண்டு குழந்தைகள் உள்ள குடும்பம் மாதம் ஒரு பவுன் வரி கொடுத்தாகவேண்டும்!

உலகத்தில் வேறு எந்தத் தேசத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் இம்மாதிரி அநியாய வரி போடப்பட்டதில்லை. ஆயினும் இந்த அநியாயத்துக்கு இந்தியாவை அப்போது ஆண்ட இராஜப் பிரதிநிதி சம்மதித்தார். "இருபத்தைந்து பவுன் வரி போடுவதை மூன்று பவுனாகச் செய்தேனே! இந்த சகாயம் போதாதா?" என்றார். உண்மையில் இது சகாயமே யில்லை. இருபத்தைந்து பவுன் வரி போட்டால் நிச்சயமாகத் தென்னப் பிரிக்காவில் எந்தத் தொழிலாளி இந்தியனும் இருக்க முடியாது;

திரும்பிப் போய்விடுவான். இந்தியாவிலிருந்து புதிய தொழிலாளிகளைக் கொண்டுவர முடியாது. மூன்று பவுன் தலை வரி என்றால், இந்தியத் தொழிலாளிகள் போவதா இருப்பதா என்று தயங்குவார்கள். ஒரு சிலர் இருந்தே பார்க்கலாம் என்று இருப்பார்கள். அடியோடு கொல்லுவதற்குப் பதிலாகக் குற்றுயிராக வைத்திருப்பதற்குச் சமமாகும்.

ஆகவே, தலை வரி மூன்று பவுன் ஆனதுபற்றிக் காந்திஜி திருப்தி யடையவில்லை. அதை ஒரு வெற்றியாகவும் கருதவில்லை. இந்திய வைஸ்ராய் அதற்குச் சம்மதம் கொடுத்தது பெருந் தவறு என்று கருதினர். இந்தியா தேசத்துக்கும் இந்திய மக்களுக்கும் அது பெரும் அவமானம் என்றும் எண்ணினர். ஆகையால் எப்பாடு பட்டாவது அந்தத் தலைவரியை ஒழித்துவிடவேண்டும் என்று காந்திஜியின் யோசனையின்பேரில் நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸ் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டது. ஆனால் அந்த முயற்சி இலேசில் வெற்றி யடையவில்லை. இருபது வருஷம் காந்திஜியின் தலைமையில் சாத்வீகப் போராட்டம் நடந்த பிறகுதான் வெற்றி கிடைத்தது. முடிவாக நடந்த பெரும் போராட்டத்தில் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் பதினாயிரம் பேருக்கு மேல் சிறை சென்றார்கள். பலர் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தினால் மரணம் அடைந்தார்கள். அவர்களுடைய தியாகங்களின் பலனாக முடிவில் வெற்றி கிடைத்தது; மூன்று பவுன் தலைவரியும் ஒழிந்தது.

தலைவரிப் போராட்டத்தைப் பற்றிக் காந்தி மகாத்மா எழுதியிருப்பதாவது:—

"தளராத நம்பிக்கையும் அளவிடப்படாத பொறுமையும் இடைவிடாத முயற்சியும் இருந்திராவிடின் அப் போராட்டம் வெற்றி பெற்றிருக்க முடியாது. தென்னப்பிரிக்கா இந்திய சமூகம் அப்போராட்டத்தை இடையில் கை விட்டிருந்தால்—கிளர்ச்சியை நிறுத்தி வரிக்குட்படுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை யென்று காங்கிரஸ் தீர்மானித்திருந்தால்—இன்று வரை

அக் கொடிய வரி விதிக்கப்பட்டே வந்திருக்கும். தென்னப் பிரிக்கா இந்தியர்களுக்கும் சரி, பாரத தேசத்துக்கும் சரி மகத்தான ஓர் அவமானத்துக்கு அறிகுறியாய் அது விளங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கும்.''

26. தாய் நாட்டில்

தென்னப்பிரிக்காவுக்குக் காந்திஜி வந்து மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஒரு முறை தாய்நாடு சென்றுவர விரும்பினர். இந்த மூன்று வருஷத்தில் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களிடையே காந்திஜிக்கு நல்ல பழக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. பலரும் சிநேகிதர்கள் ஆனர்கள். பாரிஸ்டர் தொழிலும் நன்றாய் நடந்தது. ஆகவே, இந்தியாவுக்குப் போய்ச் சில நாள் இருந்து விட்டு மனைவியையும் குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வருவது என்று காந்திஜி தீர்மானித்தார். இந்தியாவில் தங்கியிருக்கும் சமயத்தில் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர் நிலைமையைப் பற்றிக் கொஞ்சம் பிரசாரம் செய்யலாம் என்றும் எண்ணினர்.

தாம் இல்லாத சமயத்தில் நேட்டால் காங்கிரஸ் வேலையையும் சமூக சேவையையும் கவனிப்பதற்கு ஆதம்ஜி மியாகான், பார்ஸி ரஸ்டம்ஜி ஆகிய இரு நண்பர்களை நியமித்துவிட்டுப் "பொங்கோலா" என்னும் கப்பலில் பிரயாணமானர்.

பிரயாணத்தின்போது காந்திஜி உருது பாஷையும் தமிழும் கற்றுக்கொள்ள முயன்றார். தென்னப்பிரிக்காவிலிருந்த ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளில் பெரும்பாலோர் மதராஸிகள் அல்லவா? அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்யவேண்டுமானால் தமிழும் தெலுங்கும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று காந்திஜி கருதினர். கப்பல் டாக்டர் வைத்திருந்த "தமிழ் ஸ்வபோதினி" புத்தகத்தை வாங்கிப் படித்தார். தமிழ் எழுத்துக்களை நன்றாக எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக்கொண்டார். பிறகு காந்திஜிக்கு ஏற்பட்ட பல முக்கிய அலுவல்களினால் தொடர்ந்து தமிழ் கற்க முடியவில்லை. சிறைவாசம் செய்த காலங்களில் மட்டும் சிறிது அவகாசம் கிடைத்தது. தமிழ் பாஷையைப் பூரணமாகப் பயின்று தமிழ் மக்களுடன் மனம் விட்டுப் பேசவும் தமிழில் எழுதவும் சக்தி பெறவில்லையே என்ற மனக்குறை காந்திஜிக்கு எப்போதும் இருந்து வந்தது.

கப்பல் ஏறிய 24-ம் நாள், 1896-ம் வருஷத்தின் மத்தியில், காந்திஜி ஹுலக்ளி நதியை அடைந்தார். அந்த நதியின் சௌந்தரியங்களை அநுபவித்துக்கொண்டே இன்னும் கொஞ்சம் பிரயாணம் செய்து கல்கத்தாவில் வந்து இறங்கினர். கல்கத்தாவில் தங்கி வீண்பொழுது போக்க விரும்பாமல் அன்றைய தினம் ரயிலிலேயே பம்பாய்க்குப் புறப்பட்டார்.

பம்பாய்க்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் ரயில் அலகாபாத்தில் 45 நிமிஷம் நின்றது. அந்த நேரத்தில் நகரைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வரலாம் என்று சென்றார். மருந்துக் கடை ஒன்றில் ஒரு மருந்து வாங்குவதற்காக நின்றதில் கொஞ்சம் தாமதம் ஆகி விட்டது. மருந்துக் கடைக்காரர் தூங்கி வழிந்து கேட்ட மருந்தைக் கொடுப்பதற்கு நேரம் செய்துவிட்டார். ஆகையால் காந்திஜி திரும்பி ஸ்டேஷனுக்கு வந்தபோது ரயில் போய்விட்டது! நல்ல வேளையாக ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் காந்திஜியின் சாமான்களை மட்டும் வண்டியிலிருந்து வெளியே எடுத்து வைத்திருந்தார்.

அடுத்த ரயில் மறுநாளைக்குத்தான் வரும். ஆகவே அந்த ஒரு தினத்தை வீணைக்க வேண்டாம் என்று காந்திஜி தீர்மானித்தார். அலகாபாத்தில் அப்போது "பயனியர்" என்னும் பத்திரிகை பிரசித்தி பெற்றிருந்தது. அதை நடத்தியவர்கள் ஐரோப்பியர்கள். இந்தியர்களின் கோரிக்கைகளைப் பொதுவாக எதிர்ப்பதே "பயனியர்" பத்திரிகையின் கொள்கை. இது தெரிந்திருந்தும் காந்திஜி அந்தப் பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்குப் போனர். இந்தியாவில் எல்லாக் கட்சியாருடைய ஆதரவையும் தேடவேண்டும் என்று அவர் தீர்மானித்திருந்தபடியால் போனர். பத்திரிகாசிரியர் மிஸ்டர் செஸ்னிக்குத் தம்முடைய நோக்கத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சீட்டு அனுப்பினர். மிஸ்டர் செஸ்னி காந்திஜியைப் பார்ப்பதற்கு இசைந்தார். காந்திஜி அவரிடம் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் கஷ்டங்களைப்பற்றி விவரமாகக் கூறினர். எல்லாவற்றையும் கேட்ட மிஸ்டர் செஸ்னி, "நீங்கள் இதையெல்லாம் குறிப்பிட்டு ஒரு கட்டுரை எழுதுங்கள். அதை வெளியிடுகிறேன். ஆனல் தலையங்கத்

தில் தங்கள் கட்சியை ஆதரித்து எழுத முடியாது. தென்னப் பிரிக்கா ஐரோப்பியர்களின் கட்சி இன்னதென்பதையும் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்ட பிறகுதான் அதைப்பற்றி நான் அபிப்பிராயம் எழுத முடியும்'' என்றார்.

''ரொம்ப வந்தனம். எங்களுடைய கட்சியைப் பிரசுரிக்க ஒப்புக்கொண்டதே போதும்!'' என்று சொல்லிவிட்டுக் காந்திஜி விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

இப்படிப் 'பயனியர்' ஆசிரியர் சொன்னதிலிருந்து ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பல சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. கடைசியில், காந்திஜி மறுபடியும் தென்னப்பிரிக்கா சென்று இறங்கிய போது நேட்டால் ஐரோப்பியர்கள் காந்திஜியைக் கொன்றுவிட முயற்சித்ததில் வந்து முடிந்தது! இவ்வளவுக்கும் காரணம் அலகாபாத்தில் ஒரு மருந்துக் கடைக்காரன் தூங்கு மூஞ்சியாயிருந்ததும், அதன் பலனைக் காந்திஜிக்கு ரயில் தப்பிப் போனதுந்தான். உலகத்தில் எவ்வளவு சின்னக் காரணத்திலிருந்து எவ்வளவு பெரிய பெரிய காரியங்கள் சரித்திரித்தையே மாற்றும் சம்பவங்கள் எல்லாம் விளைந்து விடுகின்றன!

தம்பி! இந்த இடத்தில் உனக்கு ஒரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். காந்திஜி இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் மாபெருந் தலைவராயிருந்த காலத்தில் நம் நாட்டுப் பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகள் சிலர் அவர் பேரில் ஒரு குறை கூறுவதுண்டு. ''வெள்ளைக்காரப் பத்திரிகை நிருபர்களுக்குக் காந்திஜி விசேஷ சலுகை காட்டுகிறார். இந்தியப் பத்திரிகை நிருபர்களைக் கவனிப்பதில்லை!'' என்று புகார் சொல்வார்கள். இது சுத்தத் தவறான விஷயம். காந்திஜிக்கு அந்த மாதிரி பட்சபாதம் ஒன்றும் கிடையாது. இந்தியப் பத்திரிகைகளை விட ஐரோப்பியப் பத்திரிகைகளுக்கு அவர் அதிக மதிப்புக் கொடுப்பதுமில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயத்தை வெளி உலகத்துக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றால், யாரிடம் சொன்னால் வெளி உலகத்துக்கு தெரியுமோ, அவர்களிடந்தானே சொல்லவேண்டும்? இந்தியாவின் கட்சியில் உள்ள நியாயத்தை அமெரிக்கா அறிய

வேண்டு மென்றால், அமெரிக்க நிருபர்களிடம் சொல்லித் தானே ஆக வேண்டும்?—இந்த விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நம்மவர்கள் சிலர் மகாத்மா மீது குறை கூறினர்கள்! பெரியவர்களின் விஷயமே இப்படித்தான்! அவர்களை மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்ளாமல் புகார் சொல்லுவது எப்போதுமே உலக இயல்பா யிருந்து வருகிறது. நிற்க,

அலகாபாத்திலிருந்து பம்பாய் சென்று அங்கே தங்காமல் நேரே இராஜகோட்டைக்கு மகாத்மா சென்றார். அங்கே தென்னப்பிரிக்கா இந்தியரின் நிலைமை பற்றி ஒரு துண்டுப் பிரசுரம் எழுதினர். அதை எழுதி அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு மேலாயிற்று. அந்தப் பிரசுரத்தின் மேலட்டை பச்சை நிறமாயிருந்தபடியால் அது 'பச்சைப் பிரசுரம்' என்று பெயர் பெற்றது. தென்னப்பிரிக்கா இந்தியரின் கஷ்டமான நிலைமையைக் காந்திஜி அதில் ஓரளவு குறைத்தே எழுதியிருந்தார். மிதமான பாஷையை உபயோகித்திருந்தார். மிகைப் படுத்திச் சொன்னதாக யாரும் குற்றம் சாட்ட இடங்கொடுக்கக் கூடாது என்பது காந்திஜியின் நோக்கம். மேலும் தூரத்தில் நடக்கும் விஷயங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொன்னாலும் அது அதிகமாகத் தோன்றலாம் அல்லவா?

மேற்படி பச்சைப் பிரசுரத்தில் பதினாயிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டு இந்தியா வெங்குமுள்ள எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் அனுப்பினர். முதன் முதலில் அதைப் பிரசுரித்ததோடு தலையங்கத்திலும் அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு எழுதிய பத்திரிகை "பயனியர்" பத்திரிகைதான். இந்தப் பத்திரிகைக் கட்டுரையின் சாராம்சம் ராய்ட்டர் செய்தி ஸ்தாபனத்தினால் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதன் சுருக்கம் லண்டனிலிருந்து நேட்டாலுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அது மூன்றே மூன்று வரிகள் அடங்கிய தந்திச் செய்தி. நேட்டாலில் இந்தியர் நடத்தப்படும் கொடூரமான விதத்தைப் பற்றிக் காந்திஜி ரொம்பவும் கண்டித்துக் கட்டுரை எழுதியிருப்பதாக அந்தச் செய்தி பொதுப்படையாகச் சொல்லிற்று. மேற்படி

தந்திச் செய்தி நேட்டால் ஐரோப்பியர்களுக்கு மிகவும் கோபத்தை உண்டாக்கிற்று. அவர்கள் தங்களுடைய கோபத்தை எப்படிக் காட்டினர்கள் என்பதைப் பின்னல் பார்க்கப்போகிறோம்.

'பச்சைப் பிரசுரம்' அச்சிட்டுப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பியதுடன் மகாத்மா திருப்தி அடைந்துவிடவில்லை. இந்தியாவின் பிரபல அரசியல் தலைவர்களையும் பிரமுகர்களையும் பார்த்துப் பேசி அவர்களுடைய ஆதரவைத் தேட விரும்பினர். இந்த நோக்கத்துடன் முதலில் பம்பாய்க்குச் சென்றார். பம்பாயில் அப்போது மூன்று பிரமுகர்கள் பிரசித்தி அடைந்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் ரானடே; இன்னொருவர் பட்ருடின் தயாப்ஜி; மூன்றாவது பிரமுகர் ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா. முன்னவர் இருவரும் அச்சமயம் பம்பாய் ஹைக் கோர்ட்டின் நீதிபதிகளாயிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்திலெல்லாம் ஆரம்பத்தில் அரசியல் தலைவர்களாயிருப்பவர்கள் சீக்கிரத்தில் பெரிய சர்க்கார் உத்தியோகங்களுக்குப் போய்விடுவது வழக்கம்.

ரானடே, தயாப்ஜி இருவரும் காந்திஜியிடம், "எங்களுடைய அநுதாபமெல்லாம் உங்கள் பக்கந்தான் இருக்கிறது. ஆனால் நாங்கள் நீதிபதி உத்தியோகம் வகிப்பதால் பகிரங்கமாக எதுவும் செய்ய முடியாது. உங்களுக்குத் திறமையாக வழி காட்டி உதவி செய்யக் கூடியவர் ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா தான்!" என்று சொன்னர்கள்.

இதிலிருந்து ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா எவ்வளவு செல்வாக்குடையவர் என்பதை காந்திஜி நன்கு தெரிந்து கொண்டார். உடனே அவரிடம் சென்றார். "பம்பாயின் சிங்கம்" என்றும் "பம்பாய் மாகாணத்தின் முடிசூடா மன்னர்" என்றும் ஸர் பி. எம். மேத்தா பட்டம் பெற்றிருந்தார். அப்படிப் பட்டவரைப் பார்ப்பதற்குச் சிறிது தயக்கத்துடனேதான் காந்திஜி போனர். ஆனால் மேத்தாவோ அன்புள்ள தந்தை புதல்வனை வரவேற்பது போல் மகாத்மாவை வரவேற்றார். அப்போது மேத்தாவை அவருடைய அன்புக்குரிய சீடர்களான ஸ்ரீ டி. இ.

வாச்சா, ஸ்ரீ காமா முதலியவர்கள் புடை சூழ்ந்திருந்தார்கள். ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா காந்திஜி கூறியதைச் செவிகொடுத்துக் கேட்டார். பின்னர், "உங்களுடைய கட்சி மிகவும் நியாயமானது. கட்டாயம் உங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதுதான். இங்கே ஒரு பொதுக் கூட்டத்துக்கு முதலில் ஏற்பாடு செய்கிறேன்" என்றார். பொதுக் கூட்டத்துக்குத் தேதியும் இடமும் அவசரமாகக் குறிப்பிடப் பட்டது. அந்த தினத்துக்கு முதல் நாள் தம்மை வந்து பார்க்கும்படி ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா காந்திஜிக்குச் சொல்லி அனுப்பினர்.

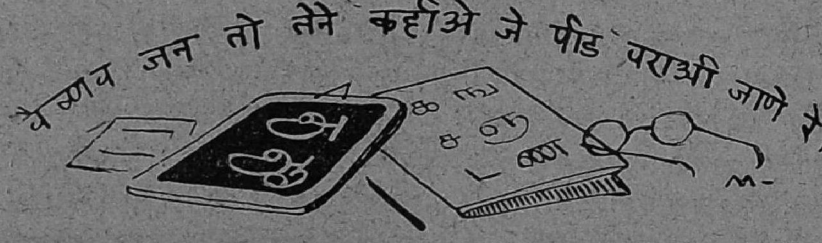

27. பிரசார யாத்திரை

ஸர் பிரோலிஷா மேத்தா சொல்லியிருந்தபடி, பம்பாயில் பொதுக் கூட்டத்துக்குக் குறிப்பிட்டிருந்த தினத்துக்கு முதல் நாள், காந்திஜி அவரைப் போய்ப் பார்த்தார்.

"காந்தி! பிரசங்கம் தயாரா யிருக்கிறதா?" என்று மேத்தா கேட்டார்.

காந்திஜி, "பிரசங்கம் தயாரிக்கவில்லை; ஞாபகத்திலிருந்து பேசிவிடலாம் என்றிருக்கிறேன்" என்றார்.

"அதெல்லாம் இந்த பம்பாயில் சரிக்கட்டி வராது. நாம் நடத்தும் பொதுக் கூட்டத்தினால் பயன் ஏற்பட வேண்டுமானால் உமது பிரசங்கத்தை எழுதி அச்சுப் போட்டுக்கொண்டு வந்துவிட வேண்டும்! இன்றிரவு பதினேழு மணிக்குள் பிரசங்கத்தை எழுதிக்கொண்டு வந்துவிட வேண்டும். தெரிகிறதா?" என்று சொன்னார் ஸர் பிரோலிஷா மேத்தா.

ஸர் பிரோலிஷா சொன்னபடியே காந்திஜியும் செய்தார். அது எவ்வளவு நல்ல யோசனை என்று கூட்டத்தின்போது தெரிய வந்தது. பொதுக் கூட்டம் பம்பாயில் அப்போது பிரசித்தி பெற்றிருந்த ஸர் கவாஸ்ஜி ஜிஹாங்கீர் மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. அந்த மண்டபத்தில் அன்று கூடியிருந்தது போன்ற கூட்டத்தை அதற்கு முன்னால் காந்திஜி பார்த்ததே கிடையாது. அச்சுப் போட்ட பிரசங்கத்தைப் படிக்கும் போது காந்திஜியின் உடம்பு நடுங்கிற்று. அக்கிராசனம் வகித்த ஸர் பிரோலிஷா மேத்தா அடிக்கடி "உரக்கப் பேசுங்கள்" "உரக்கப் பேசுங்கள்" என்று சொல்லி உற்சாகப்படுத்தினார். இதனால் காந்திஜியின் குரல் மேலும் மெலிவடைந்து வந்தது.

காந்திஜியின் நண்பரான ஸ்ரீ கேசவ ராவ் தேஷ்பாண்டே என்பவர் பக்கத்தில் இருந்தார். அவருடைய குரல் பலமானது. காந்திஜியின் பிரசங்கத்தைத் தான் படிக்கிறதாக அவர் முன்

வந்தார். காந்திஜியும் அதற்கிணங்கி அச்சுப் பிரசங்கத்தை அவரிடம் கொடுத்தார். ஆனல் ஸ்ரீ தேஷ்பாண்டே படிப்பதைக் கேட்கச் சபையோர் தயாராயில்லை. "வாச்சா! வாச்சா!" என்று கத்தினர்கள். அதாவது ஸர் பிரோஸிஷாவின் பிரதம சிஷ்யரான ஸ்ரீ டி. இ. வாச்சா பேச வேண்டு மென்ற தங்கள் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

உடனே ஸ்ரீ டி. இ. வாச்சா எழுந்து பிரசங்கத்தைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். சபையோர் கரகோஷம் செய்தார்கள். பிறகு கூட்டத்தில் அமைதி நிலவியது. முடிவுவரையில் சபையோர் கவனமாகக் கேட்டார்கள். தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளைப் பற்றிப் பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்ட போதெல்லாம் "வெட்கம், வெட்கம்!" என்று பலமாகக் கத்தினர்கள்.

இவ்விதம் பொதுக் கூட்டத்தின் நோக்கம் நிறைவேறியது பற்றிக் காந்திஜி மகிழ்ந்தார். கூட்ட முடிவில் ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா காந்திஜியைப் பார்த்து, "உம்முடைய பிரசங்கம் மிக்க நன்ருயிருந்தது!" என்று சொன்ன போது காந்திஜி ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர். அவ்வளவு பெரிய பிரமுகரிடம் பம்பாயின் முடிசூடா மன்னரிடம், "நன்ரு யிருந்தது" என்று அத்தாட்சி பெறுவது பெரிய காரியம் அல்லவா?

பிற்காலத்தில் ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா பொது ஜனங்களின் பக்திக்கு உரியவராயிருந்த போதே காலமானர். ஆனல் ஸ்ரீ டி. இ. வாச்சா ஸர் டி. இ. வாச்சா ஆகி, பழுத்த மிதவாதியாகி, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பவராகி, தேசிய இயக்கத்துக்கு எதிரியாகி, இந்தியப் பொதுமக்களின் அதிருப்திக்குப் பாத்திரமாகி, காலகதி அடைந்தார்.

தம்பி! பேச்சுத் திறமையும் பிரசங்கத் திறமையும் மட்டும் உலகில் ஒருவருக்கு உயர்வை அளித்துவிட முடியாது. அப்படி அடைந்த உயர்வும் நிலைத்து நில்லாது. ஒழுக்கத்தினலும் தியாகத்தினலும் இடைவிடாத தொண்டினலுந்தான் ஒருவருக்கு உண்மையான உயர்வு ஏற்படும்.

அன்று தாம் எழுதி அச்சிட்ட பிரசங்கத்தைத் தாமே உரத்து வாசிக்க முடியாமல் காந்தி மகான் திண்டாடினார். அவர் எழுதிய பிரசங்கத்தை இன்னொருவர் படிக்கவேண்டியதா யிருந்தது.

அதே காந்தி மகாத்மா பிற்காலத்தில் பத்து லட்சம் மக்கள் அடங்கிய பல பொதுக் கூட்டங்களில் பேசினார். மக்கள் நிச்சப்தமாயிருந்து அவருடைய வாயிலிருந்து வரும் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் பயபக்தியுடன் கேட்டார்கள்.

* * * *

பம்பாயில் ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தாவின் தலைமையில் நடந்த பொதுக் கூட்டமானது காந்திஜியின் வேலையை எளிதாக்கி விட்டது. பொதுக் கூட்டத்தைப்பற்றிய விவரங்களைப் பத்திரிகைகளில் படித்து நாடெங்கும் உள்ள தேசியத் தலைவர்கள் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர் சம்பந்தமான விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். எனவே, காந்திஜி முன்னைக் காட்டிலும் அதிக தைரியத்துடனே பூனா நகரத்துக்குச் சென்றார்.

பூனாவில் அப்போது இரண்டு கட்சிகள் இருந்தன. ஸ்ரீ லோகமான்ய பாலகங்காதர திலகரின் கட்சி ஒன்று; ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ண கோகலேயைத் தலைவராகக் கொண்ட கட்சி ஒன்று. பின்னல் இக்கட்சிகளுக்குள் பிளவு அதிகமாகித் திலகர் கட்சி தீவிரக் கட்சி என்றும், கோகலேயின் கட்சி மிதவாதக் கட்சி என்றும் வழங்கப் பட்டன.

அந்தக் காலத்தில் மேற்படி இரு கட்சிகளுக்குள்ளும் அவ்வளவு பலமான போராட்டம் இல்லை. ஆகையால் இரு கட்சிகளின் ஆதரவையும் தேட வேண்டும் என்று காந்திஜி விரும்பினார். முதலில் லோகமான்யரிடம் சென்றார்.

லோகமான்யர், "தென்னப்பிரிக்கா விஷயத்தில் அபிப்பிராய பேதமே இருக்கமுடியாது. எல்லாக் கட்சியின் ஆதரவையும் நீங்கள் பெற விரும்புவது நியாயந்தான். ஆனல் கூட்டத்தின் தலைவர் எந்தக் கட்சியையும் சேராதவரா யிருப்பது

நல்லது. ஆசிரியர் பந்தர்க்கரை அக்கிராசனராயிருக்க வேண்டு மென்று கேட்டுப் பாருங்கள். சில காலமாக அவர் வெளி வருவதே இல்லை. நான் உங்களுக்கு எல்லாவித உதவியும் செய்யத் தயார்!" என்றார்.

பிறகு காந்திஜி ஸ்ரீ கோகலேயைப் பார்க்கச் சென்றார். பிர சித்தி பெற்ற பூனா பெர்க்கூஸன் கலாசாலையில் அப்போது கோகலே ஆசிரியர். அவருடைய இனிய சுபாவம் காந்திஜி யின் உள்ளத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. இப்போதுதான் முதன் முறையாகப் பார்த்தாலும் பழைய நண்பரைச் சந்திப் பது போலவே தோன்றியது.

காந்திஜி சொல்லுகிறார் :—"ஸர் பிரோஸிஷா இமாலயத்தை போல் எனக்குத் தோன்றினார். லோகமான்யர் மகா சாகரத் தைப் போல் காட்சி அளித்தார். கோகலேயோ கங்கை நதியை ஒத்திருந்தார். இமாலயத்தை ஏறிக் கடத்தல் இயலாத காரியம். சமுத்திரத்தில் ஒருவன் துணிந்து இறங்குவதும் எளிதன்று. ஆனால் கங்கையோ தன்னிடம் வரும்படி அனை வரையும் பரிவோடு அழைக்கிறது. அந்தப் புனித நதியில் நாம் பயமின்றி இறங்கி ஸ்நானம் செய்து மகிழலாம். கையில் துடுப்புடனே படகில் ஏறி அந்த மாநதியில் மிதக்கலாம்!"

இவ்விதமாகக் கோகலே விஷயத்தில் காந்திஜிக்கு ஏற் பட்ட அபிப்பிராயம் பின்னல் மகத்தான பலன்களைத் தந்தது.

ஸ்ரீ கோகலே காந்திஜியை அழைத்துக்கொண்டு போய்ப் பெர்க்கூஸன் கலாசாலை முழுவதையும் காட்டினார். பொதுக் கூட்டம் விஷயமாக யார் யாரிடம் போகவேண்டும் என்றும் அவர்களை எப்படி அணுகவேண்டும் என்றும் யோசனை சொன் னார். ஸர் பிரோஸிஷாவைப் போலவே கோகலேயும் காந்திஜி செய்யப்போகும் பிரசங்கத்தைத் தாம் முன்னதாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று கூறினார். டாக்டர் பந்தர்க்கரைச் சந்தித்துப் பேசிய பிறகு தம்மிடம் மறுபடியும் வரும்படி சொன்னார்.

காந்திஜி மிக்க உற்சாகத்துடனே டாக்டர் பந்தர்க்கரிடம் போனர். அந்தப் பேராசிரியர் கல்வித் துறையில் நாட்டுக்கு இணையற்ற தொண்டு செய்த பிரமுகர். காந்திஜியை அவரும் பிரியத்துடன் வரவேற்றார். எந்தக் கட்சியிலும் சேராதவரைப் பொதுக்கூட்டத்துக்குத் தலைவராகக் கோர விரும்புவதாய்க் காந்திஜி சொன்னபோது, "அதுதான் சரி; அதுதான் சரி" என்றார் ஆசிரியர் பந்தர்க்கர். உடனே "தாங்கள்தான் தலைவ ராயிருக்கவேண்டும்" என்றார் காந்திஜி.

டாக்டர் பந்தர்க்கர் சிறிது யோசித்துவிட்டுச் சொன்னதா வது:—"நான் அரசியல் விஷயங்களில் தலையிடுவதில்லை என் பது எல்லாருக்கும் தெரியும். என்றாலும் நீங்கள் சொல்லும் காரியத்துக்கு என்னால் மறுத்துரைக்க முடியவில்லை. திலகர், கோகலே இருவரையும் நீர் கலந்து கொண்டது சரியான காரி யம். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து நடத்தும் கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகிப்பதற்கு எனக்குச் சந்தோஷந்தான். அப்படியே அவர்களிடமும் தெரிவியுங்கள்."

காந்திஜி மகிழ்ச்சி யடைந்தார். பம்பாய்ப் பொதுக் கூட் டத்தைப்போல் பூனைக் கூட்டமும் வெற்றிகரமாக நடந்தது.

* * * *

பிறகு காந்திஜி நம் சென்னை மாகாணத்துக்கு வந்தார். பாலசுந்தரம் சென்னை மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவன் அல்லவா? ஆகவே சென்னை மாகாணம் அச்சமயம் அரசியலில் முன்னணி யில் நிற்கா விட்டாலும் காந்திஜி வந்த காரியத்துக்கு நல்ல ஆதரவு கிடைத்தது. "பச்சைப் பிரசுரம்" ஏராளமாகச் சென்னை நகரத்தில் விற்பனையாயிற்று.

அப்போது சென்னை நகரில் நடந்த "மெட்ராஸ் ஸ்டாண் டர்டு" ஆசிரியர் ஸ்ரீ ஜி. பரமேசுவரம் பிள்ளையும், "ஹிந்து" பத்திரிகை ஆசிரியர் ஸ்ரீ ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயரும், பிற்காலத்தில் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற நீதிபதி ஸர் எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயரும் தமக்குப் பேருதவி செய்ததாகக் காந்திஜி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

* * * *

சென்னையிலிருந்து காந்திஜி கல்கத்தாவுக்குப் போனார். கல்கத்தா அப்போது இந்தியாவின் தலை நகரமாயிருந்தது. இந்தியாவின் கவர்னர்-ஜெனரல் கல்கத்தாவிலேதான் வசித்தார்.

கல்கத்தாவில் காந்திஜியின் அனுபவங்கள் அவ்வளவு சந்தோஷகரமா யிருக்கவில்லை. பல தொல்லைகள் அவருக்கு ஏற்பட்டன ; ஏமாற்றங்களும் நேர்ந்தன.

கல்கத்தாவில் காந்திஜிக்கு யாரையுமே தெரியாது. அங்கே போனதும் எங்கே தங்குவது? ரயில்வேக் கம்பெனியின் விளம்பரப் புத்தகத்தில் 'கிரேட் ஈஸ்டர்ன் ஹோட்டல்' விளம்பரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதைப் பார்த்துவிட்டுக் காந்திஜி மேற்படி ஹோட்டலுக்குத் தந்தி அடித்தார். காந்திஜிக்காக ஓர் அறை ஹோட்டலில் ரிஸர்வ் செய்யப்பட்டிருந்தது. அதில் ஜாகை ஏற்படுத்திக்கொண்டார். லண்டன் "டெய்லி டெலிகிராப்" பத்திரிகையின் நிருபர் மிஸ்டர் எல்லர் தார்ப்பே என்பவருடன் அந்த ஹோட்டலில் காந்திஜிக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. எல்லர் தார்ப்பே 'பெங்கால் கிளப்' என்னும் ஐரோப்பியர் விடுதியில் தங்கியிருந்தார். காந்தியைக் கிளப்புக்கு அழைத்துப் போனார். ஆனால் அந்தக் கிளப்பின் பிரதான ஹாலுக்கு இந்தியர் வரக்கூடாது என்னும் விதி அவருக்குத் தெரியாது. காந்தியை அழைத்துக்கொண்டு அங்கே போனதும் இந்த விவரம் அவருக்குத் தெரிய வந்தது. உடனே தமது சொந்த அறைக்குக் காந்திஜியை அழைத்துப் போனார்.

இங்கிலாந்தில் உள்ள பிரிட்டிஷாருக்கும் தென்னப்பிரிக்கா–இந்தியா முதலிய தேசங்களில் உள்ள பிரிட்டிஷாருக்கும் மனப்பான்மையில் உள்ள வேற்றுமைக்கு மறுபடியும் ஓர் உதாரணம் கிடைத்தது. மிஸ்டர் எல்லர் தார்ப்பே கல்கத்தா ஐரோப்பியர்களின் கேவல மனப்பான்மையைப்பற்றி வருத்தந் தெரிவித்து அங்கே காந்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்ததற்காக மன்னிப்பும் கேட்டுக்கொண்டார்.

பிறகு காந்திஜி கல்கத்தா பிரமுகர்களைப் பார்க்கச் சென்றார். அந்தக் காலத்தில் வங்காளத்தின் தெய்வமாக விளங்கி

யவர் ஸ்ரீ பாபு சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி. அவரைக் காந்திஜி பார்க்கச் சென்றபோது பல நண்பர்கள் புடை சூழ அவர் வீற்றிருந்தார். காந்திஜி கூறியதைக் கேட்ட பிறகு, " இங்கே எங்களுக்கு இருக்கும் தொல்லைகளே அசாத்தியம். உங்கள் விஷயத்தில் ஜனங்களைச் சிரத்தை கொள்ளச் செய்வது கஷ்டம் என்று தோன்றுகிறது. ஆயினும் இன்னும் சில பிரமுகர்களை நீங்கள் பார்த்து அவர்களுடைய அநுதாபத்தைப் பெற முயலுங்கள் " என்று சொன்னார்.

பானர்ஜி குறிப்பிட்ட கனவான்கள் காந்திஜி கூறியதைக் காது கொடுத்தே கேட்கவில்லை. பிறகு காந்திஜி பிரசித்தி பெற்ற 'அமிருத பஜார்' பத்திரிகைக் காரியாலயத்துக்குப் போனார். அங்கே அவரால் பத்திரிகாசிரியரைப் பார்க்கவே முடியவில்லை. பிறகு 'வங்க வாசி' காரியாலயத்துக்குப் போனார். அதன் ஆசிரியர் வெகு நேரம் காந்திஜியைக் காக்க வைத்துவிட்டு, " எனக்குத் தலைக்குமேல் வேலை இருக்கிறது. உம்முடைய விஷயத்தைக் கேட்க எனக்கு இப்போது நேரமில்லை " என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார்.

காந்தி மகாத்மா இந்தச் சம்பவம் பற்றி எழுதியிருப்பதாவது :— " ஒரு கண நேரம் எனக்குக் கோபம் வந்தது. ஆனால் உடனே பத்திரிகாசிரியரின் நிலையை உணர்ந்தேன். 'வங்க வாசி'ப் பத்திரிகையின் புகழைக் குறித்து நான் ரொம்பவும் கேள்விப்பட்டதுண்டு. இடை விடாமல் அவரைப் பார்க்க மனிதர்கள் வந்துகொண்டிருப்பதையும் கண்டேன். அவர்கள் அவருக்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள். நான் முன்பின் தெரியாதவன். தென்னப்பிரிக்கா விஷயமும் அவருக்குத் தெரியாது. கஷ்டப்படுகிறவனுக்குத் தன்னுடைய கஷ்டமே பெரியதாகத் தோன்றும். ஆனால் பத்திரிகாசிரியரைப் பார்க்க வருகிறவர்கள் எல்லாரும் ஒவ்வொரு குறையுடனேயே வருவார்கள். எல்லாருடனும் அவர் பேசிப் பதில் சொல்வது எங்ஙனம் சாத்தியம் ? "

இவ்வாறு எண்ணி மனத்தைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்ட மகாத்மா பிறகு ஆங்கிலோ - இந்தியப் பத்திரிகாசிரியர்களிடம்

சென்ரூர். "இங்கிலீஷ்மான்" "ஸ்டேட்ஸ்மான்" என்ற இரண்டு பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர்களும் காந்திஜி சொல்லியதை யெல்லாம் பொறுமையுடன் கேட்டுத் தங்கள் பத்திரிகைகளில் விவரமாகப் பிரசுரித்தார்கள்.

"இங்கிலீஷ்மான்" பத்திரிகையின் ஆசிரியர் மிஸ்டர் ஸாண்டர்ஸ் என்பவர் காந்திஜியின் உற்ற நண்பராகவே ஆகிவிட்டார். காந்திஜி தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களுடைய கட்சியை எடுத்துச் சொன்னதோடு தென்னப்பிரிக்கா ஐரோப்பியருடைய கட்சியையும் பாரபட்சமின்றி எடுத்துச் சொன்னது மிஸ்டர் ஸாண்டர்ஸின் மனத்தைக் கவர்ந்து காந்திஜியிடம் மரியாதையை உண்டாக்கிற்று.

மிஸ்டர் ஸாண்டர்ஸின் உதவியினால் கல்கத்தாவிலும் பொதுக்கூட்டம் நடத்திவிடலாம் என்று மகாத்மா எண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது டர்பனிலிருந்து, "பார்லிமெண்ட் ஜனவரியில் கூடுகிறது. சீக்கிரம் திரும்பி வாருங்கள்!" என்று ஒரு தந்திச் செய்தி வந்தது. உடனே காந்திஜி புறப்படத் தீர்மானித்தார். பம்பாயிலிருந்து புறப்படும் அடுத்த முதல் கப்பலில் தமக்கு இடம் தேடி டிக்கட் வாங்கி வைக்கும்படி தாதா அப்துல்லாவின் பம்பாய் ஏஜண்டுக்குத் தந்தி அடித்தார்.

28. கடலில் அபாயம்

தாதா அப்துல்லா கம்பெனியார் "கோர்லாண்டு" என்னும் நீராவிக் கப்பலை அப்போதுதான் விலைக்கு வாங்கியிருந்தார்கள். கல்கத்தாவிலிருந்து காந்திஜி தந்தி கொடுத்த சமயத்தில் "கோர்லாண்டு" கப்பல் தென்னப்பிரிக்காவுக்குப் புறப்படுவதாயிருந்தது. அந்தக் கப்பலிலேயே காந்திஜி பிரயாணம் செய்யவேண்டும் என்றும், டிக்கட் கிரயம் அவரிடம் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது என்றும் அப்துல்லா கம்பெனியார் தெரிவித்தார்கள். காந்திஜி இம்முறை தமது மனைவியையும், இரண்டு புதல்வர்களையும், சகோதரி குமாரன் ஒருவனையும் தம்மோடு அழைத்துப் போவதாக எண்ணியிருந்தார். அதைக் காந்திஜி தெரியப்படுத்தியதும் அவர்களுக்குக் கப்பலில் இடந்தருவதாகவும் டிக்கட் வாங்கக் கூடாதென்றும் கம்பெனியார் வற்புறுத்தினர்கள். அவர்களுடைய உதவியைக் காந்திஜி நன்றியுடன் ஏற்றுக்கொண்டார். "கோர்லாண்டு" கப்பல் புறப்பட்ட அதே சமயத்தில் "நாடேரி" என்னும் இன்னொரு நீராவிக் கப்பலும் டர்பனுக்குப் புறப்பட்டது. இரண்டு கப்பல்களிலும் சுமார் 800 பிரயாணிகள் இருந்தார்கள். இவர்களில் பாதிப்பேர் டிரான்ஸ்வாலுக்குச் செல்லுபவர்கள்.

மனைவியையும் குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு கப்பல் ஏறுவதற்கு முன்னால் அவர்களுடைய உடை விஷயமாகக் காந்திஜி யோசிக்க வேண்டியதாயிற்று. ஐரோப்பிய நாகரிகத்தையும் நடை உடை பாவனைகளையும் கைக்கொண்டால்தான் தென்னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்களுக்கு மத்தியில் கௌரவமான வாழ்க்கை நடத்தலாமென்றும், அங்குள்ள இந்தியர்களுக்கு அப்போதுதான் நல்ல சேவை செய்யமுடியுமென்றும் காந்திஜி கருதினர். ஆனால் திடீரென்று அவர்கள் முழு ஐரோப்பிய உடை தரிப்பது சாத்தியமன்று. ஐரோப்பிய உடைக்கு அடுத்தபடியாக பார்ஸிக்காரர்களின் உடை நாகரிகமானது என்று தோன்றியது. எனவே கஸ்தூரிபாயைப் பார்ஸி

மாதரைப் போல் சேலை அணியச் செய்தார். குழந்தைகளுக்குப் பார்ஸிகளைப் போல் மேற்சட்டையும், காற்சட்டையும் வாங்கிக் கொடுத்தார். காலுறையும் அதன்மேல் பூட்ஸும் எல்லாரும் அணிய வேண்டியிருந்தது.

பாவம்! தாயும் குழந்தைகளும் உடை மாறுதலினால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். ஆயினும் பொறுமையோடு சகித்துக் கொண்டு காந்திஜி சொன்னபடி நடந்தார்கள். நாகரிக உடை தரித்ததோடு, ஐரோப்பிய முறையில் மேஜையின்மீது உணவு வைத்துக்கொண்டு கத்தியும் முள்ளும் உபயோகித்துச் சாப்பிடவும் பழகிக்கொண்டார்கள். ஆனால் இந்த நாகரிகமெல்லாம் நெடுங்காலம் நிலைத்திருக்கவில்லை. "இவையெல்லாம் வெறும் பைத்தியக்காரத்தனம்" என்று பிற்காலத்தில் காந்திஜி தீர்மானித்து அவற்றைக் கைவிடச் செய்தார். கைக்கொள்ளுவது கஷ்டமாயிருந்தது போலவே சிலகாலம் பழகிய பிறகு கைவிடுவதும் கஷ்டமாயிருந்தது. ஆயினும் அந்த மாதரசி கணவருடைய விருப்பத்தின்படி தம்முடைய பழக்கத்தை மாற்றிக்கொண்டார். குழந்தைகளும் அப்படியே செய்தன. நிற்க,

கப்பல்கள் இரண்டும் நடுவில் எந்தத் துறைமுகத்திலும் நில்லாமல் நேரே சென்றபடியால் பதினெட்டே நாளில் டர்பன் துறைமுகத்தை அடைந்தன. ஆனால் வழியில், இன்னும் நாலு நாள் பிரயாணம் பாக்கியிருந்தபோது, ஒரு பெரிய அபாயம் நேரிட்டது. பயங்கரமான புயற்காற்றில் கப்பல்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டன. பிரயாணிகள் பெரும் பீதி கொண்டார்கள். ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்துவர்கள் எல்லாரும் சமய வேறுபாடுகளை மறந்து ஏக பரம்பொருளை நினைத்து வேண்டுதல் செய்துகொண்டார்கள். கப்பல் தலைவரும் பிரயாணிகளுடன் சேர்ந்து ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினர். காற்றின் வேகத்தினால் மோதப்பட்டுக் கப்பலில் எல்லா இடங்களிலும் 'கிறீச்' 'கிறீச்' என்ற சத்தம் உண்டாயிற்று. எந்த நிமிஷத்தில் எந்த இடம் பொத்துக்

கொள்கிறதோ என்று பயப்படும்படி இருந்தது. ஒரு பலகை சிறிது அகன்று ஒரு சிறு துவாரம் ஏற்பட்டால் போதுமே; குபு குபு என்று கடல் நீர் கப்பலுக்குள் வர ஆரம்பித்து விடுமே! அதுகூட அவசியமில்லை! காற்றில் அடிபட்டுக் கப்பல் அப்படியும் இப்படியும் ஆடி அசைந்ததைப் பார்த்தால் எந்த நிமிஷமும் கப்பல் கவிழ்ந்து 'அரோகரா' ஆகிவிடலாம் என்றும் எண்ண ஏது இருந்தது. கப்பலின் மேல் தளத்தில் ஓர் ஈ காக்கை இல்லை! எல்லாரும் கீழே இறங்கி ஒரே கும்பலாய் நெருங்கியிருந்தார்கள். "எல்லாம் ஆண்டவன் சித்தம்!" என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

இப்படிப்பட்ட பீதிகரமான சமயத்தில் அந்தக் கப்பலில் தைரியமாயிருந்த பிரயாணி காந்திஜி ஒருவர்தான். அவருக்குக் கடல் யாத்திரை பழக்கமாகி யிருந்தது. இயற்கையிலேயே இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் திடசித்தம் கொண்டிருப்பவர். அத்துடன் கடலில் அடிக்கும் இத்தகைய புயல்களையும் ஏற்கெனவே பார்த்து அநுபவமுள்ளவர். ஆகையால் மற்றப் பிரயாணிகளைச் சந்தித்துத் தைரியம் சொல்லுவதில் காந்திஜி ஈடுபட்டிருந்தார். புயல் நிலைமையைப் பற்றி அடிக்கடி கப்பல் தலைவர் தெரிவித்த செய்திகளைத் தெரிந்துகொண்டு வந்து பிரயாணிகளுக்கு அறிவித்து வந்தார். இவ்விதம் அன்று கப்பல் பிரயாணிகள் பலருடன் காந்திஜிக்கு ஏற்பட்ட பழக்கம் சில நாளைக்குள்ளே மிகவும் பயன்பட்டது என்பதை அடுத்தாற் போல் பார்க்கப் போகிறோம்.

புயல் இருபத்துநாலு மணி நேரம் நீடித்திருந்த பிறகு அதன் வேகம் தணிந்தது. வானம் வெளி வாங்கிற்று. சூரிய பகவான் தரிசனம் தந்தார். அவ்வளவுதான்! இத்தனை நேரமும் சோகக் கடலில் மூழ்கி 'ஐயோ அப்பா!' என்று அலறிக் கொண்டிருந்தவர்கள் ஆனந்தக் களியாட்டங்களில் ஈடுபட்டார்கள். சம்பிரதாயமாகக் கடவுளுக்கு நன்றி செலுத்தினர்கள் என்றாலும், அபாய நிலைமையில் ஏற்பட்டிருந்த பக்தி சிரத்தை மறைந்துவிட்டது என்பதைக் காந்திஜி கண்டு வருந்தினர்.

ஆனால் அந்தப் பிரயாணிகளுக்காவது காந்திஜிக்காவது ஒரு விஷயம் அப்போது தெரியாது. கடலில் நேர்ந்த இந்த அபாயத்தைக் காட்டிலும் பெரியதோர் அபாயம் கரையிலே காத்திருக்கிறது என்பதை அவர்கள் அறிருந்திருக்கவில்லை அறிந்திருந்தால் காந்திஜியின் மனோநிலையில் மாறுதல் இருந்திராது; ஆனால் மற்றப் பிரயாணிகள் களியாட்டங்களில் ஈடுபட்டிருக்க மாட்டார்கள் என்பது நிச்சயம்.

* * * *

டிசம்பர் மாதம் 18-ந் தேதி காந்திஜி ஏறிவந்த "கோர்லாண்டு" கப்பல் டர்பன் துறைமுகத்தை அடைந்தது. அதே தினத்தில் "நாடோரி" கப்பலும் வந்து சேர்ந்தது. இரண்டு கப்பல்களும் துறைமுகத்தில் நிறுத்தப்பட்டன.

வெளிநாடுகளிலிருந்து கப்பல்களில் வந்து இறங்குவோரைத் துறைமுகத்தில் வைத்திய பரிசோதனைக்கு உள்ளாக்குவது வழக்கம். தொத்து நோய்கள் பரவாதிருக்கும் பொருட்டு இந்த வழக்கம் கையாளப்படுகிறது. தென்னப்பிரிக்கா துறைமுகங்களில் கப்பலிலேயே வைத்திய பரிசோதனை செய்து பார்த்துவிட்டுத்தான் கரையில் இறங்கவிடுவார்கள்.

'கோர்லாண்டு' 'நாடோரி' கப்பல்கள் பம்பாயிலிருந்து புறப்பட்டபோது பம்பாயில் பிளேக் நோய் பரவியிருந்தது. ஆகையினால் இந்தக் கப்பல்களின் விஷயத்தில் வைத்திய பரிசோதனை கடுமையாக இருக்கலாம் என்றும், கொஞ்சம் காலதாமதமும் ஏற்படலாம் என்றும் எதிர்பார்த்தார்கள்.

வெளி நாட்டிலிருந்து துறைமுகத்துக்கு வரும் ஒவ்வொரு கப்பல்மீதும் ஒரு மஞ்சள் கொடி பறக்கவிடப்பட்டிருக்கும். மஞ்சள் கொடியை இறக்கிவிட்டால் வைத்தியப் பரிசோதனை முடிந்துவிட்டது என்று பொருள். அதன்பிறகு கப்பலில் வந்த பிரயாணிகளை வரவேற்பதற்காக அவர்களுடைய நண்பர்களும் பந்துக்களும் கப்பலுக்குள் ஏறிவரலாம்.

"கோர்லாண்டு" கப்பலிலும் மஞ்சள் கொடி பறக்க விடப்பட்டிருந்தது. டாக்டர் வந்து பிரயாணிகளைப் பரிசோதனை செய்தார். ஆனால் அத்தாட்சிப் பத்திரம் உடனே கொடுக்கவில்லை. "பிளேக் கிருமிகள் வளர்ச்சி பெறுவதற்கு 23 நாள் ஆகலாம்; இந்தக் கப்பல் பம்பாயிலிருந்து புறப்பட்டு 18 நாள்தான் ஆகிறது. ஆகையால் இன்னும் ஐந்து நாள் எல்லாரும் கப்பலிலேயே இருக்க வேண்டும்" என்று சொல்லி விட்டு டாக்டர் போய்விட்டார். "நாடேரி" கப்பலில் இருந்தவர்களுக்கும் இதே விதமான தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஆனால் இவ்விதம் வைத்தியர் ஐந்து நாளைக்குத் தடை உத்தரவு போட்ட காரணம் பம்பாய்ப் பிளேக் மட்டும் அல்ல என்பது சீக்கிரத்திலேயே தெரியவந்தது. மேற்படி இரண்டு கப்பலிலும் வந்த இந்தியர்களை டர்பனில் இறங்க விடாமல் திருப்பி அனுப்பிவிட வேண்டும் என்று அந்த நகரில் வசித்த ஐரோப்பியர்கள் பெருங்கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பதாகத் தகவல் கிடைத்தது.

ஒவ்வொரு நாளும் வெள்ளைக்காரர்கள் பெருங் கூட்டம் நடத்தினர்கள். "காந்தியையும் அவருடன் வந்திருக்கும் இந்தியர்களையும் இறங்கவிடக்கூடாது" என்று ஆவேசமாகப் பேசினர்கள்; தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றினர்கள். அவர்களுடைய கிளர்ச்சிக்கு நேட்டால் அரசாங்கத்தாரின் ஆதரவும் இருந்தது. அரசாங்க மந்திரிகளில் செல்வாக்குள்ள ஒருவர் மேற்படி கிளர்ச்சிக் கூட்டங்களுக்குச் சென்று பகிரங்கமாகக் கலந்து கொண்டார்.

வெள்ளைக்காரர்கள் டர்பனில் எற்கெனவே வசித்த இந்தியர்களைப் பயமுறுத்தினர்கள். தாதா அப்துல்லா கம்பெனியைப் பயமுறுத்தினர்கள். இரண்டு கப்பல்களையும் திருப்பி அனுப்பி விட்டால் நஷ்ட ஈடு தருவதாகவும் சொன்னர்கள்!

ஆனால் டர்பன் இந்தியர்களும் தாதா அப்துல்லா கம்பெனியாரும் உறுதியுடனிருந்தார்கள். டர்பன் இந்திய சமூகத்

துக்கு அப்போது மிஸ்டர் லாப்டன் என்னும் ஆங்கிலேயர் வக்கீலாக இருந்து வந்தார். அவர் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த நீரர். மற்ற வெள்ளைக்காரர்களின் கிளர்ச்சியை அவர் பலமாகக் கண்டித்தார். இந்தியர்களுக்கு உண்மையாக நண்பராயிருந்து ஆலோசனை சொல்லி வந்தார்.

அச்சமயம் தாதா அப்துல்லா கம்பெனியின் டர்பன் கிளையைச் சேத் அப்துல்லா கரீம் ஹாஜி ஆதம் என்பவர் நிர்வகித்து வந்தார். அவர் தினந்தோறும் விவரமாகக் கடிதம் எழுதிக் கப்பலில் காத்திருந்த காந்திஜிக்கு அனுப்பி வந்தார்.

வெள்ளைக்காரர்களின் சார்பாகவும் கப்பலுக்குக் கடிதம் வந்தது. "மரியாதையாகத் திரும்பிப் போய்விடுங்கள். திரும்பிப் போகச் சம்மதித்தால் பிரயாணச் செலவு கொடுத்து விடுகிறோம். திரும்பிப் போகச் சம்மதிக்கா விட்டால் கடலிலே தள்ளிச் சாக அடித்து விடுவோம்! ஜாக்கிரதை!" என்பது போன்ற கடிதங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. காந்திஜி பிரயாணிகள் எல்லாரிடையிலும் சென்று அவர்களுடனே பேசித் தைரியமூட்டி வந்தார். "நாடோரி" கப்பலில் இருந்தவர்களுக்கும் அவ்வப்போது தைரியப்படுத்திச் செய்திகள் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

டர்பன் வெள்ளைக்காரர்கள் இவ்வளவு மூர்த்தண்யமான துவேஷங் கொண்டு கிளர்ச்சி செய்ததின் காரணம் என்ன தெரியுமா? அவர்கள் காந்திஜியின் மீது இரண்டு குற்றங்களைச் சுமத்தினர்கள்.

1. இந்தியாவிலிருந்தபோது காந்திஜி நேட்டால் வெள்ளைக்காரர்கள் மீது அவதூறு கூறித் துவேஷப் பிரசாரம் செய்தார் என்பது ஒன்று.

2. நேட்டாலில் இந்தியர்களைப் பெருந் திரளாகக் கொண்டு சேர்த்து நேட்டாலை இந்திய மயமாக்கி விடும் நோக்கத்துடன் இரண்டு கப்பல் நிறைய இந்தியப் பிரயாணிகளை அவர் அழைத்து வந்திருக்கிறார் என்பது. இரண்டாவது.

உண்மையில், மேற்படி இரண்டு குற்றங்களுக்கும் காந்திஜி உரியவர் அல்ல. இந்தியாவில் காந்திஜி நேட்டால் வெள்ளைக் காரர்களைப் பற்றி மிகைப்படுத்தி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவர்களுடைய குற்றங்களைக் குறைத்தே கூறினார். நேட்டா லில் இருந்தபோது அவர்களைப்பற்றிக் கூறுத ஒரு வார்த்தையை யாவது இந்தியாவிலே அவர் சொல்லவில்லை.

மற்றப்படி அந்த இரு கப்பல்களிலும் இருந்தவர்களில் தம்முடைய மனைவி மக்களைத் தவிர வேறு யாரையும் காந்திஜிக் குத் தெரியவே தெரியாது. யாருக்கும் கடிதம் எழுதியோ நேரில் பேசியோ நேட்டாலுக்கு வரும்படி அவர் தூண்டிய தும் அழைத்ததும் கிடையாது.

இப்படிக் காந்திஜி நிரபராதியாயிருந்தபோதிலும் அவருக் குத் தம்மால் மற்றப் பிரயாணிகளுக்கு இந்த நெருக்கடி ஏற் பட்டு விட்டதே என்று வருத்தமாயிருந்தது. தாதா அப்துல்லா கம்பெனிக்கும் பெரும் சங்கடம் உண்டாகி யிருந்தது. கப்ப லில் இருந்த பிரயாணிகளுக்கெல்லாம் உயிருக்கே ஆபத்து என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது. காந்திஜியின் மனைவி மக்களும் அபாயத்துக்கு உள்ளாகி யிருந்தனர்.

இதைப்பற்றி யோசிக்க யோசிக்க, காந்திஜிக்கு மேலும்டு நாகரிகத்தைப்பற்றி வருத்தம் உண்டாயிற்று. மேலும்டு நாக ரிகத்தின் விளைவாகத்தானே நேட்டால் வெள்ளைக்காரர்கள் இப்படி யெல்லாம் நடந்து கொள்ளுகிறார்கள் !

துறைமுகத்தில் கப்பல் காத்திருந்த சமயத்தில் கிறிஸ்மஸ் பண்டிகை வந்தது. அந்தப் பண்டிகையை முன்னிட்டுக் கப் பல் தலைவர் முதல் வகுப்பு இரண்டாம் வகுப்புப் பிரயாணி களைத் தம்முடன் விருந்துண்ண அழைத்தார். விருந்துக்குப் பிறகு விருந்தாளிகளில் சிலரும் விருந்து கொடுத்தவரும் பேசு வது மேலும்டு முறை. இந்திய விருந்தாளிகளின் சார்பாகக் காந்திஜி பேசவேண்டி ஏற்பட்டது. சாதாரணமாகப் பண் டிகை விருந்துகளில் பேசுவோர் தமாஷாகச் சிரிக்கச் சிரிக்கப்

பேசுவார்கள். அல்லது ஒருவருக்கொருவர் உபசாரம் சொல்லிக் கொள்வார்கள். ஆனால் காந்திஜிக்குத் தமாஷ்ப் பேச்சில் அப்போது மனம் செல்லவில்லை. அவருடைய உள்ளம் டர்பனில் நடந்து கொண்டிருந்த துவேஷக் கிளர்ச்சிப் போராட்டத்திலேயே ஈடுபட்டிருந்தது. எனவே, கப்பல் தலைவர் அளித்த கிறிஸ்மஸ் விருந்தில் "மேனாட்டு நாகரிகம்" என்னும் விஷயமாகக் காந்திஜி பேசினார்.

மேனாட்டார் கிறிஸ்துவ மதத்தினராயிருந்த போதிலும் கிறிஸ்துவின் போதனைகளைக் கைக்கொள்வதில்லை யென்றும், பலாத்காரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களுடைய வாழ்க்கை அமைந்திருக்கிற தென்றும் காந்திஜி தமது பேச்சில் கூறினார். இதற்கு மாறுகக் கீழ்நாட்டு நாகரிகம் அஹிம்சையை அடிப்படையாகக் கொண்ட தென்று எடுத்துக் காட்டினார். கப்பல் தலைவரும், மற்றக் கப்பல் உத்தியோகஸ்தர்களும் வெள்ளைக்காரர்கள். எனினும் அவர்கள் காந்திஜி கூறியதைக் கவனமாகக் கேட்டார்கள். விருந்துப் பேச்சுகள் முடிந்த பிறகு அது விஷயமாகக் காந்திஜியுடன் சம்பாஷணை நடத்தினர்கள். அவர்களில் ஒருவர், "நீங்கள் அஹிம்சையைப் பற்றி இவ்வளவு பேசுகிறீர்களே? உங்களுடைய கொள்கையை உங்களாலேயே நிறைவேற்றி வைக்க முடியுமா? டர்பன் வெள்ளைக்காரர்கள் பயமுறுத்துகிறபடி காரியத்தில் செய்தார்களானால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்களாம்?" என்று கேட்டார்.

அதற்குக் காந்திஜி, "அவர்களிடம் நான் கோபங்கொள்ளமாட்டேன். சட்டப்படி வழக்குத் தொடரவும் மாட்டேன். உண்மையிலேயே அவர்கள் மேல் எனக்குக் கோபம் கிடையாது. அவர்களுடைய அறியாமைக்காகவும் குறுகிய மனப்போக்குக் காகவும் வருந்துகிறேன். ஆனால் அதற்காக அவர்களுக்குப் பதிலுக்குத் தீங்கு செய்ய என் மனம் இடங் கொடாது!" என்று சொன்னார். கேள்வி கேட்டவர் புன்னகை புரிந்தார். காந்திஜியின் பதிலில் அவருக்கு அப்பொழுது அவ்வளவாக நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை.

இவ்விதம் நாட்கள் கழிந்து கொண்டிருந்தன. வைத்திய பரிசோதகர் இப்போது விஷயம் தம் கையில் இல்லை யென்றும், சர்க்காரிடமிருந்து உத்தரவு வந்தால் காந்திஜி முதலியவர்கள் கப்பலிலிருந்து இறங்கலா மென்றும் சொன்னர்.

காந்திஜிக்கு இறுதிச் செய்தி கரையிலிருந்து வந்தது. "உயிர் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமானால் பிடிவாதத்தை விட்டு விடுங்கள்; அப்படியே திரும்பிப் போய்விடச் சம்மதியுங்கள்!" என்று அந்தச் செய்தி சொல்லிற்று.

29. கரையில் ஆபத்து

கரையிலிருந்து வந்த இறுதிச் செய்திக்குக் காந்திஜி மற்றப் பிரயாணிகளையும் கலந்துகொண்டு பதில் அனுப்பினர். "திரும்பிப் போக முடியாது. நேட்டால் துறைமுகத்தில் இறங்குவதற்கு எங்களுக்கு உரிமை உண்டு. என்ன நேர்ந்தாலும் சரி, அந்த உரிமையை நிலைநாட்ட உறுதி கொண்டிருக்கிறோம்" என்பதுதான் பதில்.

இனியும் கப்பல்களைக் கடலிலேயே நிறுத்திவைக்க முடியாது என்று அதிகாரிகள் கண்டார்கள். சொல்லக்கூடிய காரணம் ஒன்றும் இல்லை. எனவே ஹார்பருக்குள் கப்பல்கள் வருவதற்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப் பட்டது.

இரண்டு கப்பல்களும் கரையோரமாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்பட்டன. இத்தனை நாளும் காத்திருந்த பிரயாணிகள் இப்போது பரபரப்புடன் இறங்கினர்கள். நேட்டால் அரசாங்க அட்டர்னியும் ஏற்கெனவே காந்திஜிக்குத் தெரிந்தவருமான மிஸ்டர் எஸ்கோம்ப் இச்சமயத்தில் காந்திஜிக்கு ஒரு செய்தி அனுப்பினர். "இங்குள்ள ஐரோப்பியர்கள் உங்கள் பேரில் தனிப்பட மிகவும் கோபங்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது உங்களுக்குத் தெரிந்ததே: ஆகையால் நீங்களும் உங்கள் குடும்பத்தாரும் பகலில் கப்பலிலிருந்து இறங்க வேண்டாம். நன்றாக இருட்டிய பிறகு இறங்குங்கள். துறைமுகத்தின் தலைமை அதிகாரி மிஸ்டர் டாட்டம் உங்களைப் பத்திரமாக அழைத்துப் போய் வீட்டில் விட்டு விடுவார்."—இந்தச் செய்தியைக் கப்பல் தலைவர் காந்திமகானிடம் தெரிவித்தார். காந்திஜியும் அதன்படி செய்ய உத்தேசித்தார். ஆனால் அரை மணி நேரத்துக்கெல்லாம் டர்பன் இந்தியர்களின் வக்கீலான மிஸ்டர் லாப்டன் என்பவர் கப்பலுக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் காந்திஜியிடம் சொன்னதாவது :—

"நீங்கள் இருட்டிய பிற்பாடு நகரில் பிரவேசிக்கும் யோசனை எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. எதற்காக

அப்படிப் பயப்பட வேண்டும்? உங்கள் மனைவியையும் குழந்தைகளையும் முதலில் வண்டியில் ஏற்றி ரஸ்டம்ஜியின் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிடுவோம். நாம் இருவரும் நடந்து போவோம். யாரும் உங்களுக்குத் தீங்கு செய்வார்கள் என்று நான் கருதவில்லை. நகரம் இப்போது அமைதியாயிருக்கிறது. கிளர்ச்சி அடங்கி விட்டது. அப்படி ஏதாவது அபாயம் வருவதாயிருந்தாலும் அதற்குப் பயப்பட்டுக்கொண்டு திருடனைப் போல் இருட்டிலே போவதா? கூடவே கூடாது! உங்கள் விருப்பம் என்ன?"—இவ்விதம் மிஸ்டர் லாப்டன் கூறியது காந்திஜிக்கு நியாயமாகத் தோன்றியது. அவருடைய யோசனைப்படியே செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டார். காந்திஜியின் மனைவியும் குழந்தைகளும் முன்னதாக வண்டியில் ஏறி ரஸ்டம்ஜியின் வீட்டுக்குப் பத்திரமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

கப்பல் தலைவரிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு காந்திஜி மிஸ்டர் லாப்டனுடன் கப்பலிலிருந்து இறங்கினர். துறை முகத்திலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்திலிருந்த ரஸ்டம்ஜியின் வீட்டுக்கு இருவரும் நடந்து செல்லத் தொடங்கினர்கள்.

கப்பலிலிருந்து இறங்கிச் சிறிது தூரம் செல்வதற்குள்ளே வெள்ளைக்காரச் சிறுவர்கள் சிலர் அவரைப் பார்த்து இன்னார் என்று தெரிந்துகொண்டார்கள். உடனே அவர்கள் "காந்தி! காந்தி!" என்று கூச்சல் போட்டார்கள். அதைக் கேட்டு ஐந்தாறு பெரிய ஆட்கள் வந்து அந்தப் பிள்ளைகளுடனே சேர்ந்து கூச்சல் போட்டார்கள். அந்தக் கூச்சலைக் கேட்டுவிட்டு நாலாபுறத்திலிருந்தும் சிறுவர்களும் பெரியவர்களும் ஓடி வரத் தொடங்கினர்கள்.

இதைப் பார்த்ததும் மிஸ்டர் லாப்டனுக்குப் பயமாய்ப் போய்விட்டது. கூட்டம் பெரிதாகி விட்டால் தொந்தரவாய்ப் போய் விடலாமென்றும், காந்திஜி மேலே நடந்து செல்ல முடியாமற் போய்விடலாம் என்றும் எண்ணினர். ஆகையால் பக்கத்தில் நின்ற ஒரு ரிக்ஷாவைக் கூவி அழைத்தார். மனிதன் இழுக்கும் வண்டியாகிய ரிக்ஷாவில் காந்திஜி ஏறுவதே கிடை

யாது. அச் சமயம் மிஸ்டர் லாப்டனுடைய வற்புறுத்தலுக் காக ஏற உத்தேசித்தார். ஆனல் அந்த உத்தேசம் பயனளிக்க வில்லை. கூட்டத்தினர் சிலர் ரிக்ஷா வண்டியைச் சுற்றி நின்று கொண்டு ரிக்ஷாக்காரனைப் பயமுறுத்தினர்கள். அங்கிருந்து அவன் ஓடியே போய்விட்டான்.

காந்தியும் மிஸ்டர் லாப்டனும் மேலே நடந்தார்கள். போகப் போகக் கூட்டம் பெருகியது; கூச்சலும் அதிகமா யிற்று. மேலே ஓர் அடி வைக்கவும் முடியாத நிலைமை ஏற் பட்டது. அப்போது கூட்டத்தில் சிலர் மிஸ்டர் லாப்டனைப் பிடித்து இழுத்து அப்புறம் கொண்டுபோனர்கள். மற்றவர் கள் தன்னந்தனியாக நின்ற காந்திஜியைச் சூழ்ந்து கொண்டார் கள். அந்த ஏழை பங்காளன்மீது கல்லை விட்டெறிந்தார்கள். ஒரு முரடன் அவருடைய தலைப்பாகையைப் பிடுங்கிக்கொண் டான். பிறகு ஜனங்கள் அம் மகானைக் கையாலேயே அடிக்க வும் குத்தவும் தொடங்கினர்கள். காந்திஜியின் உடல் தளர்ந் தது; தலை சுற்றத் தொடங்கியது. ஆயினும் மன உறுதி மட்டும் குன்றவில்லை. கீழே விழுந்துவிடாதிருக்கும் பொருட்டுப் பக் கத்திலிருந்த வீட்டின் முன்புற வேலிக் கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொண்டார். அவரைச் சூழ்ந்திருந்த கூட்டம் மேலும் அதிக மாகி நாலாபுறத்திலும் அவரை நெருக்கியது. அவர் மூச்சு விட வும் முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது.

அச்சமயத்தில் கடவுள் அருளால் டர்பன் போலீஸ் சூப ரின்டெண்டு மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டரின் மனைவி அந்த வழியா கச் சென்றார். அவருக்கு ஏற்கெனவே காந்திஜியைத் தெரியும். கூட்டத்தையும் கூக்குரலையும் பார்த்ததும் என்ன விஷயம் என்று விசாரித்தார். கூட்டத்தின் நடுவில் காந்திஜி அகப்பட் டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்று தெரிந்ததும், தீரமுள்ள அந்தப் பெண்மணி கூட்டத்திற்குள் துணிந்து புகுந்தார். ஜனங்களை விலக்கிக் கொண்டு காந்திஜியின் அருகில் வந்து சேர்ந்தார். அப் போது வெய்யில் இல்லாவிட்டாலும் தம்முடைய கையிலிருந்த குடையை விரித்துப் பிடித்துக்கொண்டார். காந்திஜிக்கும் ஜனக் கூட்டத்துக்கும் மத்தியில் நின்றார். இதனல் ஜனங்கள்

காந்திஜியை நெருங்கவோ அடிக்கவோ முடியாமற் போயிற்று. ஸ்ரீமதி அலெக்ஸாண்டர் மீது அடி படாமல் காந்திஜியை அடிக்க முடியவில்லை.

இதற்குள்ளே அங்கு நடந்ததை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இந்திய இளைஞன் ஒருவன் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு ஓடினான். அங்கே போலீஸ் சூப்பிரன்டெண்டு மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் இருந்தார். அவரிடம் தகவலைச் சொன்னான். மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் உடனே சில போலீஸ் ஜவான்களை அனுப்பினர். காந்திஜியை அவருடைய வீட்டில் பத்திரமாய்க் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிட்டு வரும்படி அவர்களுக்கு உத்தரவிட்டு அனுப்பினர். போலீஸ் ஜவான்கள் அவ்விதமே சென்று காந்திஜியைச் சுற்றி வளையம்போல் நின்றுகொண்டு ரஸ்டம்ஜியின் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

அவர்கள் போகும் வழியிலேயே போலீஸ் ஸ்டேஷன் இருந்தது. ஸ்டேஷன் வாசலில் மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் காந்திஜியைச் சந்தித்து "நீங்கள் இன்றைக்கு இங்கேயே இருந்துவிடுவது நலம். போலீஸ் ஸ்டேஷனிலேயே இருந்து விட்டால் உங்களைப் பாதுகாப்பதற்கு நான் ஆயிற்று!" என்றார். காந்திஜி அவருக்கு நன்றி செலுத்தினர். ஆயினும் உயிருக்குப் பயந்துகொண்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனில் தஞ்சம் புகுவதற்குக் காந்திஜி விரும்பவில்லை.

"இனிமேல் ஒன்றும் அபாயமிராது. ஜனங்கள் சீக்கிரத்தில் சாந்தமடைந்து விடுவார்கள். அவர்களுடைய குற்றம் அவர்களுக்கே புலப்பட்டுவிடும்!" என்றார்.

பிறகு போலீஸ் துணையுடன் வழியில் வேறு அபாயம் எதுவுமின்றி ரஸ்டம்ஜியின் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

காந்திஜியின் உடம்பெல்லாம் அடிபட்டதினால் தழும்பேறியிருந்தது. ஓரிடத்தில் பலமான காயம் ஏற்பட்டிருந்தது. காயத்துக்குச் சிகிச்சை செய்தார்கள். அடிபட்ட தழும்பு

களுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்தார்கள். நல்லவேளையாக இந்த மட்டோடு போயிற்றே என்று வீட்டில் இருந்தவர்கள் அனைவரும் ஆறுதல் அடைந்தார்கள்.

ஆனால் அந்த மட்டோடு போய்விடவில்லை! வீட்டைச் சுற்றி வெள்ளைக்காரர்களின் கூட்டம் சேர்ந்துகொண்டிருந்தது. சிக்கிரத்தில் கூட்டம் பெரிதாகிவிட்டது. "காந்தியை வெளியே அனுப்பு!" என்ற ஒரு குரல் எழுந்தது. ஒரு குரல் பத்துக் குரலாயிற்று. பத்துக் குரல் நூறு குரலாயிற்று. "காந்தியை வெளியே அனுப்பு!" என்ற கோஷம் வானை அளாவியது. அந்தக் கோஷம் வீட்டுக்குள்ளே இருந்தவர்களின் காதிலும் விழுந்தது. தூரத்தில் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இருந்த மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் காதிற்கும் எட்டியது.

மிகத் திறமைசாலியான அலெக்ஸாண்டர் ஓடோடியும் வந்தார். ஜனக்கூட்டத்தை அச்சமயம் பயமுறுத்துவதில் பயனில்லை யென்று கண்டார். அவர்களுடன் தமாஷாகப் பேசிக் குஷிப்படுத்தத் தொடங்கினர். இதன்மூலமாக அவர்கள் அத்துமீறி வீட்டுக்குள் புகாமலும் வேறு தீய செயல்களில் இறங்காமலும் பார்த்துக்கொண்டார்.

ஆனால் இம்மாதிரி எத்தனைநேரம் சமாளிக்க முடியும்? ஜனங்கள் கலைந்து போகிறவழியாகக் காணவில்லை.

மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் யோசனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். வீட்டின் பின்புற வழியாக ஒரு ஆளை அனுப்பிக் காந்திஜியிடம் ஒரு செய்தி சொல்லும்படி செய்தார். அந்தச் செய்தி இதுதான்:— "உங்கள் நண்பரின் வீட்டையும் வீட்டிலுள்ள உடைமைகளையும் உங்கள் குடும்பத்தாரையும் நண்பரின் குடும்பத்தாரையும் காப்பாற்ற விரும்புகிறீர்களா? அப்படியானால் நீங்கள் உடனே மாறுவேடம் பூண்டு இந்த வீட்டைவிட்டுத் தப்பிச் செல்வது அவசியம். இதைத் தவிர இந்தச் சமயத்தில் வேறு வழியே இல்லை!"

இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் காந்திஜியின் மனத்தில் ஒரு போராட்டம் எழுந்தது. வெளியே போவதா இல்லையா

என்பதுபற்றித்தான். கடைசியில் அலெக்ஸாண்டரின் யோச னைப்படி நடக்க முடிவுசெய்தார். அதைக் குறித்து காந்திஜி தம் சுயசரிதத்தில் எழுதியிருப்பதாவது :—

"உயிருக்கு அபாயம் நேரிடலாமென்பது வெறும் உத் தேசமாக மட்டுமிருந்தபோது மிஸ்டர் லாப்டன் என்னைப் பகிரங்கமாக வெளிக் கிளம்பும்படி சொன்னார். அவருடைய யோசனையை நான் ஏற்றுக்கொண்டு நடந்தேன். அபாயம் நிச்சயம் என்னும் நிலைமை ஏற்பட்டபோது மற்றொரு நண்பர் நேர்மாறான யோசனைக் கூறினர். அதையும் நான் ஏற்று நடந்தேன். என் உயிருக்கு அபாயம் வரலாம் என்பதை முன்னிட்டே அப்படிச் செய்தேனே, அல்லது என் நண்பரின் சொத்தையும் சொந்தக்காரர்களையும் காப்பாற்றுவதின் பொருட்டா, அல்லது என் மனைவிக்கும் குழந்தைகளுக்கும் அபாயம் நேரிடாதிருக்கும் பொருட்டா என்று யார் கூற முடியும்? முதலிலே ஜனக்கூட்டத்தை நான் 'தைரியமாக' எதிர்த்ததும், பின்னர் மாறுவேடம் பூண்டு அக் கூட்டத்தி னின்று தப்பியோடியதும் இரண்டும் சரியானவை யென்று யார் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியும்?"

காந்திஜி தப்பித்துச் செல்வது என்று முடிவு செய்ததும் அது சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளில் கவனம் செலுத்தினர். உடம் பின் காயம், வலி யெல்லாம் அந்தப் பிரயத்தனத்தில் மறந்து போய்விட்டன. இந்தியப் போலீஸ் சேவகனைப்போல் உடை தரித்துக்கொண்டார். நமது சென்னை மாகாணத்தில் வழங்கும் அங்கவஸ்திரம் ஒன்றை ஒரு தட்டின்மீது சுற்றி அதைத் தலைக்குக் கவசமாக அணிந்துகொண்டார். (மதராஸ் அங்க வஸ்திரத்தின் அதிர்ஷ்டமே அதிர்ஷ்டம்! அது மகாத்மா காந்தியின் தலையின்மேல் அவருக்குப் பாதுகாப்பாக விளங்கிய தல்லவா?) அலெக்ஸாண்டரின் திட்டப்படி இரகசியப் போலீ ஸைச் சேர்ந்த இருவர் காந்திஜியை வெளியில் பத்திரமாக அழைத்துப் போவதற்காக வீட்டுக்குள் வந்தார்கள். அவர்கள் முகத்துக்கு வர்ணம் பூசிக்கொண்டு இந்திய வியாபாரிகளைப் போல் வேஷம் தரித்திருந்தார்கள்.

வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருந்த குறுக்குச் சந்தில் வெளியேறி ஒரு சாமான் கிடங்கில் புகுந்து சாக்கு மூட்டைகளின் வழியாக இருட்டில் தட்டுத் தடுமாறிக் கடைசியில் வீதிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்தக் கிடங்கின் வாசலிலேயும் ஜனக்கூட்டம் நிறைந்திருந்தது. ஆனல் கிடங்கிலிருந்து வெளி வந்தவர்களில் காந்திஜி இருப்பார் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அனேவருடைய கவனமும் ரஸ்டம்ஜியின் வீட்டு வாசலிலேயே இருந்தது. அங்கே மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் உயரமான ஒரு படிக்கட்டில் நின்றுகொண்டு ஜனக்கூட்டத்தோடு தமாஷாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். சமய சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப அவர் ஒரு பாடல் இட்டுக் கட்டி அதைப் பாடியும் காட்டினர்.

"புளிப்பு இலந்தை மரத்தின்மீது
பொல்லாத காந்தியைத் தூக்குப்போடு!"

என்பது அந்தப் பாட்டின் பல்லவி. இதை மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் முறை வைத்துப் பாட, ஜனக் கூட்டமும் அவருடன் சேர்ந்து உற்சாகமாகப் பாடியது!

ஜனங்களின் கவனத்தை இவ்விதம் மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் கவர்ந்திருக்கையில், காந்திஜியும் இரகசியப் போலீஸ் துணைவர்களும் அக் கூட்டத்தின் வழியாகப் புகுந்து சென்று தெருக் கோடியில் தயாராய் நின்ற வண்டியில் ஏறிப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

காந்திஜி பத்திரமாய் போலீஸ் ஸ்டேஷனை அடைந்தார் என்ற செய்தி வந்ததும் மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டரின் குரல் மாறியது. "நல்லது; பறவை கூட்டிலிருந்து தப்பி ஓடி விட்டது! நீங்கள் யாருக்காக இங்கே வந்து காத்திருக்கிறீர்களோ அவர் இந்த வீட்டில் இல்லை. இனிமேல் உங்களுடைய வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகலாம்!" என்று அங்கே கூடியிருந்தவர்களைப் பார்த்து உரத்த குரலில் கூறினர்.

கூட்டத்தில் சிலர் அவர் மேல் கோபங் கொண்டார்கள். சிலர் அவருடைய வார்த்தையை நம்பாமல் சிரித்தார்கள்.

"நல்லது; உங்களுக்கு என் பேச்சில் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் உங்களுடைய பிரதிநிதிகளாக இரண்டு பேரை நியமனம் செய்யுங்கள். அவர்களை நானே வீட்டுக்குள் அழைத்துப் போகிறேன். காந்தியை அவர்கள் கண்டுபிடித்து விட்டால் உங்களிடம் அவரை ஒப்படைத்து விடுகிறேன். காந்தி இந்த வீட்டில் இல்லையென்று நிச்சயமானால் நீங்கள் எல்லாரும் திரும்பிப் போய்விடவேண்டும். ரஸ்டம்ஜியின் வீட்டுக்கோ காந்தியின் குடும்பத்தாருக்கோ நீங்கள் தீங்கு செய்ய விரும்பவில்லையல்லவா? அவர்கள்மீது நீங்கள் கோபம் கொள்ளக் காரணம் ஒன்றும் இல்லையே" என்று சொன்னார் மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர்.

ஜனங்கள் அலெக்ஸாண்டர் கூறிய யோசனைக்கு இணங்கினர். ரஸ்டம்ஜியின் வீட்டைச் சோதனை போடப் பிரதிநிதிகள் பொறுக்கப் பட்டார்கள். மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போனார். வீட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் அவர்கள் சோதனை போட்டுவிட்டு வந்து "காந்தி இல்லை!" என்று தெரிவித்தார்கள். கூட்டத்தில் பெரும்பாலோர் மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டரின் சாமர்த்தியத்தைப் பாராட்டிப் பேசிக் கொண்டு வீடு திரும்பினர்கள். ஒருசிலர் கோபத்தினால் குமுறிக் கொண்டும் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

தம்பி! உலகத்தையும் மானிடரின் வாழ்க்கையையும் இயக்கிவரும் நியதி ஒன்று இருப்பதாகப் பெரியோர் கூறுகிறார்கள். அதைத் தெய்வ சித்தம் என்றும் கடவுளின் கருணை என்றும் பெயர் கொடுத்து அழைக்கிறார்கள். அத்தகைய தெய்வ சித்தத்தின் நியதியினாலேயேதான் முதலில் மிஸ்ஸஸ் அலெக்ஸாண்டரும் பின்னர் மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டரும் காந்திஜியைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் அவ்வளவு சிரத்தை

கொண்டிருக்க வேண்டும். அவர்கள் "நமக்கென்ன வந்தது?" என்று அலட்சியமாக விட்டிருந்தால்,—அன்றைய தினம் காந்தியின் உயிருக்கு அபாயம் நேர்ந்திருந்தால்,—ஆகா! இந்த மானிலமும் மன்னுயிரும் இந்தியாவும் இந்தியர்களும் எவ்வளவு மகத்தான நஷ்டத்தை அடைந்திருப்பார்கள்?

30. வழக்கு வேண்டாம்

சமீபத்தில் நடந்த மகா யுத்தத்தின் ஆரம்பத்தில் மிஸ்டர் நெவில்லி சேம்பர்லின் என்பவர் பிரிட்டிஷ் பிரதம மந்திரியாக இருந்தா ரல்லவா? இவருடைய தந்தை மிஸ்டர் ஜோஸப் சேம்பர்லின் என்பவர் அப்போது பிரிட்டிஷ் மந்திரி சபையில் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரியாகப் பதவி வகித்தார். டர்பனில் காந்திஜி இறங்கிய அன்று நடந்த சம்பவங்களைக் கேள்விப் பட்டதும் அவர், "காந்தியைத் தாக்கியவர்களைக் கைது செய்து அவர்கள்மீது வழக்கு நடத்தவும்" என்று நேட்டால் சர்க்காருக்குத் தந்தி அடித்தார்.

உடனே நேட்டால் சர்க்காரின் அட்டர்னி ஜெனரலான மிஸ்டர் எஸ்கோம்ப், காந்திஜியைக் கூப்பிட்டு அனுப்பினர். காந்திஜிக்கு நேர்ந்த கஷ்டங்களுக்காகத் தமது வருத்தத்தை யும் அநுதாபத்தையும் தெரிவித்துக் கொண்டார். பிறகு அவர் கூறியதாவது:—"கப்பலிலிருந்து இரவு நேரத்தில் இறங்கும்படி நான் சொல்லி அனுப்பினேன். அதைக் கேட்டு நடந்திருந்தால் இந்தக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்திரா. ஆனல் மிஸ்டர் லாப்டனுடைய யோசனைப்படி நடந்து அதனல் நேரும் கஷ்டங்களை அநுபவிக்க உறுதி கொண்டிருந்ததை நான் பாராட்டுகிறேன். அம்மாதிரி நடந்து கொள்ள உங்களுக்கு உரிமை உண்டு என்பதையும் ஒத்துக் கொள்கிறேன். இப்போது உங்கள் விருப்பம் என்ன? உங்களைத் தாக்கியவர்களைக் குறித்து அடையாளம் சொல்ல முடியுமானல் அவர்களைக் கைது செய்து வழக்கு நடத்தத் தயாரா யிருக்கிறேன். வழக்கு நடத்த வேண்டும் என்று மிஸ் டர் சேம்பர்லினிட மிருந்து தந்தி வந்திருக்கிறது."

இதற்குக் காந்திஜி பின்வருமாறு பதில் அளித்தார்: "யார்மீதும் வழக்கு நடத்த எனக்கு விருப்பம் இல்லை. இரண் டொரு மனிதர்களை நான் அடையாளங் கண்டுபிடித்துச் சொல்ல முடியும். அதனல் பயன் என்ன? அவர்களுக்குத்

தண்டனை வாங்கிக் கொடுப்பதில் எனக்குத் திருப்தி கிடையாது. என்னைத் தாக்கியவர்கள் மீது எனக்குக் கோபம் இல்லை; அவர்கள்மீது நான் குற்றம் சொல்லவும் மாட்டேன். குற்றம் உங்களைப் போன்ற சமூகத் தலைவர்களுடையது. நீங்கள் ஜனங்களுக்குச் சரியான வழி காட்டியிருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்ய நீங்கள் தவறி விட்டீர்கள். யாருக்கும் தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்க நான் விரும்பவில்லை. இந்தியாவில் நான் இருந்தபோது நேட்டால் வெள்ளைக்காரர்கள்மீது ஏதோ அவதூறுப் பிரசாரம் செய்ததாக நம்பி அவர்கள் இம்மாதிரி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையை உணரும்போது அவர்களே தங்களுடைய செயலுக்காக வருந்துவார்கள்.''

இதைக் கேட்டதும் மிஸ்டர் எஸ்கோம்புக்கு ஒரே வியப்பாய்ப் போய்விட்டது. காந்திஜியிடம் அவருக்கு ஏற்கெனவே இருந்த மதிப்பு இன்னும் உயர்ந்தது.

''இப்போது நீங்கள் சொன்னதை எழுத்து மூலமாக எழுதித் தருவீர்களா? ஏனெனில் தங்களுடைய விருப்பம் இதுவென்று மிஸ்டர் சேம்பர்லினுக்கு நான் அறிவித்து விடவேண்டும். ஆனால் அவசரப்பட்டு நீங்கள் எழுதிக் கொடுக்கவேண்டாம். திரும்பிச் சென்று மிஸ்டர் லாப்டனையும் இன்னும் உங்களுடைய நண்பர்களையும் கலந்து கொண்டு முடிவு செய்யலாம். முடிவு செய்த பிறகு எனக்கு எழுதித் தெரிவித்தால் போதும். ஆனால் ஒரு விஷயம் நிச்சயமாகச் சொல்வேன். இப்போது நீங்கள் சொன்னதுபோல் உங்களைத் தாக்கியவர்கள்மீது வழக்குத் தொடராமல் விட்டீர்களானால், நேட்டாலில் அமைதியை நிலை நாட்டுவதற்குப் பெரிதும் உதவியாயிருக்கும்!'' என்று மிஸ்டர் எஸ்கோம்ப் சொன்னார்.

''வந்தனம்! ஆனால் இது விஷயமாக நான் யாரையும் கலந்து ஆலோசிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. தங்களிடம் வருவதற்கு முன்னாலேயே இதைப்பற்றி நன்றாக ஆலோசித்து முடிவு செய்து விட்டேன். இந்த நிமிஷமே தாங்கள் கேட்டபடி எழுதிக் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்'' என்றார் காந்திஜி.

ஆம்; காந்திஜி கப்பலை விட்டு இறங்குவதற்கு முன்னாலேயே கப்பல் உத்தியோகஸ்தர்களிடம் சம்பாஷிக்கும்போது, "எனக்கு வெள்ளைக்காரர்கள் மீது தனிப்பட கோபம் கிடையாது. அவர்கள் எனக்குத் தீங்கு செய்தாலும் நான் அவர்களுக்குத் திருப்பித் தீங்கு செய்ய முயலமாட்டேன்" என்று சொல்லியிருந்தார் அல்லவா?

அந்த வார்த்தையை இப்போது நிறைவேற்றினர். மிஸ்டர் எஸ்கோம்ப் கேட்டபடி, "வழக்குத் தொடர வேண்டியதில்லை" என்று வாக்குமூலம் எழுதிக் கொடுத்தார்.

• • •

காந்திஜி போலீஸ் ஸ்டேஷனை விட்டு வீட்டுக்குச் சென்றபோது மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் இரண்டு போலீஸ் சேவகர்களை அவருடைய பாதுகாப்புக்காக அனுப்பிவைத்தார். ஆனால் வெகு சீக்கிரத்திலேயே போலீஸ் பாதுகாப்புத் தேவையில்லாத நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது.

'நேட்டால் அட்வர்டைஸர்' என்னும் பத்திரிகையின் பிரதிநிதி காந்திஜியைப் பார்க்க வந்தார். இந்தியாவில் காந்திஜி செய்த காரியங்களைப் பற்றியும் பேசிய பேச்சுக்களைப் பற்றியும் பல கேள்விகள் கேட்டார். ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தாவின் யோசனைப்படி காந்திஜி இந்தியாவில் எல்லா இடங்களிலும் தமது பிரசங்கங்களை எழுதிப் படித்திருந்தார். அவ்விதம் செய்தது இப்போதும் மிகவும் உபயோகமாயிருந்தது. தமது பேச்சுக்களின் நகல்களைக் காந்திஜி மேற்படி பத்திரிகைப் பிரதிநிதியிடம் கொடுத்து, "இந்தியாவில் என் பேச்சுக்களில் எதைப் பற்றியாவது மிகைப்படுத்திச் சொல்லியிருக்கிறேனு,—தென்னப்பிரிக்காவில் பகிரங்கமாகச் சொல்லாத எந்த விஷயத்தையாவது இந்தியாவில் சொல்லியிருக்கிறேனு,—நீரே பார்த்துக் கொள்ளும்!" என்றார். பிரசங்கங்களின் நகல்கள், துண்டுப் பிரசுரங்கள், பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கட்டுரைகள் ஆகியவற்றையும் மேற்படி பத்திரிகைப் பிரதிநிதியிடம் கொடுத்தார். அவற்றில் தென்னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரரைப்பற்றிக் கடுமை

யாகவோ அவதூறுகவோ ஒரு வார்த்தையும் இல்லை என்று பத்திரிகைப் பிரதிநிதி தெரிந்து கொண்டார். மற்றும், 'கேர்லாண்டு' 'நாடோரி' கப்பல்களில் வந்த பிரயாணிகளைத் தாம் திரட்டிச் சேர்த்துக் கொண்டு வரவில்லை யென்றும், கப்பல் ஏறுவதற்கு முன்னால் அவர்களைத் தமக்குத் தெரியவே தெரியாது என்றும் ஆதாரங்களுடன் நிரூபித்தார். மேற்படி கப்பல்களில் வந்தவர்களில் பலர் ஏற்கெனவே தென்னப்பிரிக்காவில் குடியேறியவர்கள்,—தாய் நாட்டுக்குச் சென்று திரும்புகிறவர்கள் என்றும், இன்னும் பலர் நேட்டாலில் குடியேறும் உத்தேசம் இல்லாதவர்கள்,—டிரான்ஸ்வாலுக்குப் போகிறவர்கள் என்றும் எடுத்துக் காட்டினர்.

இந்த விவரங்களை யெல்லாம் மேற்படி பத்திரிகைப் பிரதிநிதி தம்முடைய பத்திரிகையில் வெளியிட்டார். இத்துடன், காந்திஜி தம்மைத் தாக்கியவர்கள்மீது வழக்குத் தொடர மறுத்து விட்டார் என்னும் செய்தியும் பிரசுரமாயிற்று. இந்த விவரங்களினால் டர்பன் ஐரோப்பியரின் மனோபாவம் மாறிவிட்டது. அவர்கள் தங்களுடைய நடத்தையைக் குறித்து அவமானப்படலாயினர். பல பத்திரிகைகள் காந்திஜி குற்றமற்றவர் என்று தீர்ப்புக் கூறி ஜனக் கூட்டத்தின் செயலைக் கண்டித்தன. இவ்வாறு டர்பன் வெள்ளைக்காரர்களின் பலாத்காரமும் காந்திஜியின் அஹிம்சையும் தென்னப்பிரிக்கா இந்திய சமூகத்துக்கு ஒரு புதிய கௌரவத்தை அளித்தன. இந்தியர்களின் உரிமைப் போராட்டத்துக்கும் அதனால் சாதகம் ஏற்பட்டது. இந்தியர்களும் அதிகத் தன்மதிப்பு உணர்ச்சி பெற்றார்கள்.

31. எளிய வாழ்க்கை

காந்திஜி கப்பலிலிருந்து இறங்கிய அன்று நடந்த விபரீத சம்பவங்களின் கொந்தளிப்பு விரைவிலேயே அடங்கிவிட்டது. சில தினங்களுக் கெல்லாம் அவருடைய தினசரி வாழ்க்கை பழைய ரீதிக்கு வந்தது. வக்கீல் தொழிலில் வருமானம் மட்டும் அதிகம் வரத் தொடங்கியது. ஆனால் அதைக் காந்திஜி அதிகமாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. தம் வாழ்க்கையைப் பொது ஊழியத்துக்கு மேலும் மேலும் அதிகமாக உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்னும் ஆசை அவர் உள்ளத்தில் வளர்ந்து வந்தது. பொது வேலையில் ஸ்ரீ மனுசுக்லல் நாஸார் காந்திஜிக்குப் பெரிதும் உதவி செய்தார்.

காந்திஜி இல்லாத சமயத்தில் சேத் ஆதம்ஜி மியாகான் தமது கடமையை நன்கு நிறைவேற்றி யிருந்தார். நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸுக்கு ஆயிரம் பவுனுக்குமேல் நிதி சேர்த்திருந்தார். காந்திஜி திரும்பி வந்த தினத்தில் நடந்த சம்பவத்தின் பயனாக இந்திய சமூகத்தினிடையே பெரிதும் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தபடியால் அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு காங்கிரஸ் நிதியை 5000 பவுனுகப் பெருக்கினர். இதைக் கொண்டு ஒரு வீடு வாங்கி வாடகைக்கு விடப்பட்டது. இவ்விதமாக நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரசுக்கு நிரந்தர சொத்து ஏற்பட்டது.

இம்மாதிரி பொது ஸ்தாபனங்களுக்கு நிரந்தர சொத்து அதிகம் சேர்த்து வைப்பது பிசகு என்பது காந்திஜி பிற்காலத்தில் கொண்ட உறுதியான அபிப்பிராயம். காந்திஜி தென்னப்பிரிக்காவை ஒருவழியாக விட்டு விட்டு இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய பிறகு நேட்டால் காங்கிரஸின் சொத்து கோர்ட்டில் வழக்கு நடப்பதற்குக் காரணமாயிற்று. இதுவும் இன்னும் பல பொது ஸ்தாபன அநுபவங்களும் காந்திஜியின் மனத்தில், "நிரந்தர நிதிகளைக் கொண்டு பொது ஸ்தாபனங்களை நடத்துதல் பெருந் தவறு" என்ற அபிப்பிராயத்தை உறுதிப் படுத்தியது. இதைப்பற்றிக் காந்திஜி எழுதியிருப்பதாவது :—

"ஒரு பொது ஸ்தாபனத்தின் நிரந்தர நிதியிலேயே அதன் தார்மிக வீழ்ச்சிக்கு வித்து இருக்கிறதென்பதில் ஐயமில்லை. பொது ஸ்தாபனம் எனில், பொது ஜனங்களின் சம்மதியுடன் பொது ஜனங்களின் பணத்தைக் கொண்டு நடக்கும் அமைப்பு என்று பொருள். அத்தகைய ஸ்தாபனத்துக்குப் பொது ஜனங்களின் ஆதரவு எப்போது இல்லாமற் போகிறதோ, அப்போது அந்த ஸ்தாபனம் இருப்பதற்கே உரிமை இழந்ததாகிறது. நிரந்தர நிதியைக் கொண்டு நடத்தப்படும் அமைப்புகள் பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை மதியாமல் அதற்கு மாறுக அடிக்கடி காரியம் நடத்துவதைக் காண்கிறோம். நமது தேசத்தில் எங்கும் இது சர்வ சாதாரணம். மத ஸ்தாபனங்கள் என்று கூறப்படும் அமைப்புகளில் சில கணக்குச் சொல்வதே கிடையாது. தர்மகர்த்தர்கள் சொத்துக்குச் சொந்தக்காரர்களாகி விட்டார்கள். அவர்கள் யாருக்கும் கணக்குச் சொல்லக் கடமைப்பட்டவர்களல்லர். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, அன்றன்று வரும் வருவாயைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவதே பொது ஸ்தாபனங்களின் இலட்சியமாயிருக்க வேண்டுமென்று நான் உறுதி கொண்டிருக்கிறேன்.

"நிரந்தரமான கட்டிடங்கள் இன்றி நடைபெறுவதே சாத்தியமில்லாத ஸ்தாபனங்கள் சில இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு நான் மேற்கூறியவை பொருந்தா. பொது ஸ்தாபனங்களின் நடைமுதல் செலவுகள் வருஷா வருஷம் கிடைக்கும் சந்தாத் தொகையைக் கொண்டே நடைபெற வேண்டுமென்பது தான் என்னுடைய கருத்து."

ஒரு பக்கம் பொது ஊழியத்தில் காந்திஜி ஈடுபட்டிருக்கையில் அவருடைய குடும்ப வாழ்க்கை சம்பந்தமான பல பிரச்னைகள் எழுந்தன. பத்து வயதான மருமகனும், ஒன்பது வயதும் ஐந்து வயதும் உள்ள புதல்வர்கள் இருவரும் அவருடன் வந்திருந்தார்கள். இந்த மூன்று சிறுவர்களையும் படிக்க வைப்பது எப்படி? காந்திஜி பாரிஸ்டர் ஆகையால், ஐரோப்பியக் குழந்தைகளுக்கு என்று ஏற்பட்ட பள்ளிக்கூடங்களில் அவ

ருடைய குழந்தைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அதை அவர் விரும்பவில்லை. இந்தியக் குழந்தைகளுக்கு என்று தனியாகக் கிறிஸ்துவப் பாதிரிமார்கள் நடத்திய பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கவும் விரும்ப வில்லை. ஆதலால் குழந்தைகளுக்குக் காந்திஜியே கல்வி கற்பிக்க மூயன்ரூர். ஆனல் அதற்குப் போதிய அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. எனவே, ஆங்கில பாஷை கற்பிப்பதற்கு ஓர் ஆங்கில உபாத்தியாயினியை ஏற்படுத்திவிட்டு மற்ற விஷயங்களைத் தாமே கற்பித்தார். காந்திஜி தம்முடைய குழந்தைகள் யாரையும் தென்னப்பிரிக்காவிலோ இந்தியாவிலோ பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பவே யில்லை. அவருடைய மூத்த புதல்வன் பிற்காலத்தில் தன்னுடைய சொந்தப் பொறுப்பில் இந்தியாவிலுள்ள சர்க்கார் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து படித்தான். மற்ற மூன்று புதல்வர்களும் காந்திஜியிடமே பெரும்பாலும் கல்வி கற்றுக் கொண்டார்கள். தம்முடைய புதல்வர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்ததிலும் பின்னல் ஏற்பட்ட போனிக்ஸ் ஆசிரமத்தில் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்பித்ததிலும் காந்திஜி பல அநுபவங்களை அடைந்தார். இவற்றைக் கொண்டு இந்தியக் குழந்தைகளுக்கு எந்த முறையில் கல்வி கற்பிக்க வேண்டும் என்பது பற்றி அவர் உறுதியான முடிவுகள் செய்யக் கூடியதாயிற்று. அந்த வாழ்க்கை அநுபவங்களும் முடிவுகளும் காந்திஜியின் ஆதாரக் கல்வித் திட்டத்துக்கு ஒரு நல்ல ஆதாரமா யமைந்தன.

* * *

வக்கீல் தொழிலிலும் குடும்பப் பிரச்னைகளிலும் காந்திஜிக்கு வேண்டிய அலுவல்கள் இருந்தும் அவருடைய மனம் நிம்மதியடையவில்லை. சகோதர மக்களுக்குத் தொண்டு செய்ய வேண்டு மென்னும் ஆர்வம் அவருடைய உள்ளத்தில் வளர்ந்து வந்தது. ஒரு நாள் ஒரு குஷ்டரோகி காந்திஜியின் வீட்டுக்குப் பிச்சை கேட்க வந்தான். அவன் ஒப்பந்தத் தொழிலாளியாக வந்து மேற்படி கொடிய நோய் காரணமாக வேலை இழந்து நிர்க்கதியானவன். அவனுக்குப் பிச்சை போட்டுத் துரத்தி விடக் காந்திஜி விரும்பவில்லை. வீட்டில் சில நாள் இருக்கும்

படிச் சொல்லி அவனுடைய புண்களை அலம்பிக் கட்டிச் சிகிச்சை செய்தார். வீட்டிலேயே அவனை வைத்துக் கொண்டிருத்தல் மற்றவர்களுக்குத் தொல்லையா யிருந்தது. எனவே கொஞ்சம் உடம்பு குணமானதும் ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளுக்கென்று ஏற்பட்ட வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

அது முதல் நோயாளிக்குப் பணிவிடை செய்யும் ஆர்வம் காந்திஜியின் மனத்தில் வளர்ந்து வந்தது. பார்ஸி ரஸ்டம்ஜி தர்மத்துக் கென்று கொஞ்சம் சொத்து ஒதுக்கி வைத்தார். அதைக் கொண்டு காந்திஜி ஏழைகளுக்காகத் தர்ம வைத்திய சாலை ஒன்று ஏற்படுத்தினர். ஏழைகளுக்கு உதவி செய்வதில் பற்றுக் கொண்ட டாக்டர் பூத் மேற்படி வைத்தியசாலையைக் கவனித்துக் கொண்டார். அந்த வைத்தியசாலையில் காந்திஜி தினம் இரண்டு மணி நேரம் வேலை செய்தார். நோயாளிகளிடம் பேசி அவர்களுடைய நோய்களைத் தெரிந்து கொண்டு டாக்டர் பூத்திடம் சொல்லி அவர் எழுதிக்கொடுக்கும் முறைப்படி மருந்துகளைக் கலந்து கொடுத்து வந்தார். சுருங்கச்சொன்னால், 'கம்பவுண்டர்' வேலை பார்த்தார். இந்தத் தொண்டு காந்திஜிக்கு மிக்க மன நிம்மதி அளித்தது. அதோடு ஏழை இந்தியர்களுடன் கலந்து நெருங்கிப் பழகுவதற்குச் சந்தர்ப்பங்கள் அதிகம் கிடைத்தன.

ஆரம்பத்தில் காந்திஜி தென்னப்பிரிக்காவில் மேலைட்டு முறையில் நாகரிக வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டிருந்தார். தொண்டில் பற்று அதிகமாக ஆக, ஆடம்பரத்தில் வெறுப்பு மிகுந்தது. வாழ்க்கையை எளிமைப்படுத்த ஆரம்பித்தார். வண்ணானிடம் துணிகளைச் சலவைக்குப் போடுவதில் பணம் அதிகச் செலவானதுடன் சமயத்தில் துணிகள் வருவதில்லை யாதலால் டஜன் கணக்கில் சட்டைகளும் காலர்களும் தேவையாயிருந்தன. எனவே சலவைச் சாமான்களும் இஸ்திரிப்பெட்டியும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டு காந்திஜி தாமே துணிகளை வெளுத்துக் கொள்ளத் தொடங்கினர். முதன் முதலில் சலவை சரியாக வரவில்லை. கழுத்துப் பட்டைக்கு இஸ்திரி போட்டதில் பசை மாவு அதில் அதிகமாக

ஓட்டிக் கொண்டு கோர்ட்டுக்குப் போன பிறகு உதிர்ந்து விழ ஆரம்பித்தது. மற்ற பாரிஸ்டர்கள் இதன் பொருட்டுக் காந்தி ஜியைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். ஆனல் கேலிக்கும் பரிகாசத் துக்கும் பயப்படும் சுபாவம் காந்திஜிக்கு எப்போதுமே கிடை யாது. சிரித்தவர்களைப் பார்த்து, "என் காலரை நானே சலவை செய்து இஸ்திரி போட்டதில் இப்படி மா உதிர்கிறது. அது உங்களுடைய குதூகலத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதில் எனக்கு இரு மடங்கு சந்தோஷம்" என்ருர் காந்திஜி.

"எதற்காக நீங்களே சலவை செய்துகொள்ள வேண் டும்? இந்த ஊரில் சலவைச் சாலே இல்லேயா?" என்று காந்தி ஜியின் பாரிஸ்டர் நண்பர்கள் கேட்டார்கள்.

"இருக்கின்றன! அதனல் என்ன? நம்முடைய சொந்தக் காரியங்களுக்கு எதற்காகப் பிறரை நம்பி யிருக்கவேண்டும்? நம்முடைய காரியங்களை நாமே செய்து கொள்வதுதானே நல்லது?" என்று காந்திஜி பதில் அளித்தார்.

கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் காந்திஜி சலவைக் கலேயில் நன்கு தேர்ந்து விட்டார். பின்னல் ஒருசமயம் ஸ்ரீ கோகலே தென்னப்பிரிக்காவுக்கு விஜயம் செய்தார். கோகலேயிடம் அவருடைய குரு ஸ்ரீ ரானடே அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த அங்கவஸ்திரம் ஒன்று இருந்தது. முக்கியமான சந்தர்ப்பங் களில் ஸ்ரீ ரானடே அளித்த அங்கவஸ்திரத்தைப் போட்டுக் கொள்வது ஸ்ரீ கோகலேயின் வழக்கம். தென்னப்பிரிக்காவில் ஜோகானிஸ்பர்க் இந்தியர்கள் கோகலேக்கு ஒரு விருந்து நடத் தினர்கள். அதற்கு மேற்படி அங்கவஸ்திரத்தை அணிந்து கொண்டுபோகக் கோகலே விரும்பினர். ஆனல் அங்கவஸ்திரம் மடிப்புக் கலேந்து போயிருந்தது. இது குறித்துக் கோகலே அடைந்த கவலேயைக் காந்திஜி தெரிந்துகொண்டு தம்முடைய கைவரிசையைக் காட்டுவதாகச் சொன்னர்.

"அரசியல் காரியங்களுக்கும் வக்கில் வேலேக்கும் உம்மை நம்பலாம். ஆனல் சலவைத் தொழிலுக்கு எப்படி நம்ப

முடியும்? அங்கவஸ்திரத்தைக் குட்டிச் சுவராக்கி விட்டால் என்ன செய்வேன்?'' என்றார் கோகலே.

காந்திஜி மேலும் பிடிவாதம் பிடித்து அங்கவஸ்திரத்தை வாங்கிக் கொண்டார். சலவைத் தொழிலாளியைவிட நன்றாய் இஸ்திரி செய்திருப்பதாகக் கோகலே மகிழ்ச்சியுடன் அத் தாட்சி கொடுத்தார்.

சலவைத் தொழிலைப்போலவே தலைமயிர் வெட்டிக் கொள்ளும் வேலையையும் காந்திஜி கற்றுக் கொண்டார். முதலில் இந்தக் காரியமும் காந்திஜியை அவருடைய சகாக் களின் நகைப்புக்கு உள்ளாயிற்று. ''உமது மயிருக்கு என்ன ஆபத்து வந்தது? எலி கடித்து விட்டதா?'' என்று நண்பர்கள் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டார்கள். ஆனால் கொஞ்ச நாளைக் குள் தலை மயிரைத் தாமே வெட்டிக் கொள்வதிலும் காந்திஜி நல்ல திறமை அடைந்தார்.

தம்பி! இதெல்லாம் ஸ்ரீ ஆதி சங்கராச்சாரியார் சலவைத் தொழில், கூவரத் தொழில் உள்பட அறுபத்து நாலு கலை களிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார் என்னும் விவரத்தை நினைப் பூட்டுகிற தல்லவா?

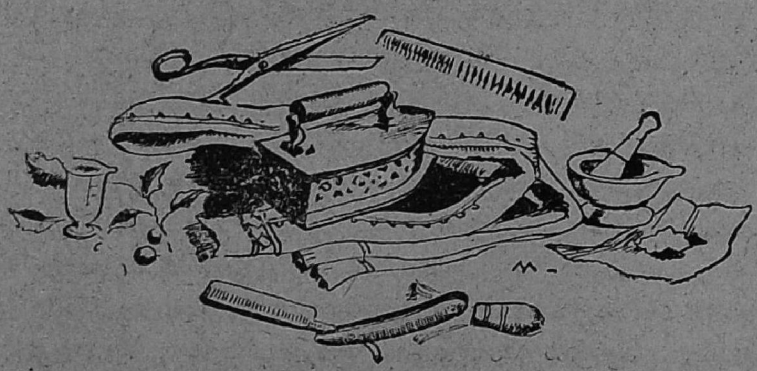

32. போயர் யுத்தம்

தென்னப்பிரிக்காவில் 1899-ஆம் ஆண்டில் போயர் யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று. ஹாலந்து தேசத்திலிருந்து தென்னப்பிரிக்காவில் போய்க் குடியேறியவர்கள் 'போயர்கள்' என்று அழைக்கப் பட்டார்கள். முதலில் இவர்கள் நேட்டாலில் அதிகமாகக் குடியேறி யிருந்தார்கள். நேட்டால் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் கீழ் வந்தபிறகு போயர்களில் பெரும்பாலோர் உள் நாடு நோக்கிச் சென்று டிரான்ஸ்வால் ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துக் கொண்டார்கள். கொஞ்ச காலம் டிரான்ஸ்வால் ஏறக்குறைய சுதந்திர ரராஜ்யமாக இருந்து வந்தது. அப்போதுதான் குரூகர் என்னும் போயர்ப் பிரமுகர் டிரான்ஸ்வால் குடியரசின் தலைவராக இருந்தார். குடியரசு என்று பெயர் இருந்தாலும் ஓரளவு பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துடன் தொடர்பு இருந்தது. ஆனால் டிரான்ஸ்வால் மீது பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தை ஸ்திரப் படுத்த வேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் முயன்றபோது போயர்கள் அம்முயற்சியை எதிர்த்தார்கள். அதன் விளை வாகவே போயர் யுத்தம் மூண்டது.

இந்த யுத்தத்தில் தென்னப்பிரிக்காவிலுள்ள இந்தியர்கள் என்ன கொள்கையை அனுசரிக்க வேண்டும் என்ற பிரச்னை எழுந்தது. காந்தி மகான் இது விஷயமாக ரொம்பவும் சிந்தனை செய்தார். அந்த நாளில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் நல்ல நோக்கத்தில் மகாத்மாவுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. உலகத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம் உதவி செய்கிறது என்று எண்ணினார். இந்தியாவிலும் தென்னப்பிரிக்காவிலும் நடைபெறும் பட்சபாதங்களும் மற்ற அநீதிகளும் ஆங்காங்குள்ள தனிப்பட்ட இங்கிலீஷ்காரர்களின் காரியங்கள் என்றும், மொத்தத்தில் பிரிட்டிஷார் தர்ம நியாயமாகக் காரியம் செய்கிறவர்கள் என்றும் நம்பியிருந்தார். ஆகையால் போயர்களின் சுதந்திரக் கோரிக்கையில் காந்திஜிக்கு அநுதாபம் இருந்த போதிலும் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் பிரிட்டிஷ் கட்சி

யிலேயே இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார். தங்களுக்குச் சுதந்திரம் வேண்டு மென்று போராடும் போயர்கள் இந்தியர் களுக்காவது தென்னப்பிரிக்காவின் சுதேசிகளுக்காவது சுதந் திரம் கொடுக்க விரும்ப வில்லை; நியாயம் செய்யவும் முன் வருவதில்லை. பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் சர்க்காரோ எல்லா ருக்கும் சமநியாயம் வழங்குவதாகச் சொல்லிக் கொள்ளவாவது செய்தார்கள். காந்திஜி தாக்கப்பட்ட செய்தி அறிந்ததும் "தாக்கியவர்களைக் கைது செய்யவும்" என்று ஜோசப் சேம்பர் லின் தந்தி அடித்தார் அல்லவா? இதிலிருந்து பிரிட்டிஷார் எப்போதும் நியாயமாக நடந்து கொள்ளா விட்டாலும் அவர் களுக்கு நியாய உணர்ச்சி இருந்தது என்றுவது ஏற்பட்டது. போயர்கள் விஷயத்திலோ இதுகூடச் சொல்வதற்கில்லை. அவர்கள் தென்னப்பிரிக்காவில் வந்து குடியேறியவர்கள்தான். ஆயினும் தாங்கள் குடியேறிய பிரதேசம் தங்களுக்கே சொந்தம் என்று நினைத்து அவர்கள் நடந்து கொண்டார்கள்.

இதையெல்லாம் எண்ணிக் காந்திஜி போயர் யுத்தத்தின் போது பிரிட்டிஷ் கட்சியில் இருந்து தொண்டு செய்வதென்று முடிவு செய்தார். "பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் பிரஜைகளுக்கு உள்ள பூரண உரிமைகளை நாம் கோருகிறோமல்லவா? ஆகை யால் அந்த சாம்ராஜ்யத்தின் பாதுகாப்புக்கும் நாம் உதவி செய்தாக வேண்டும்" என்று மற்ற இந்தியர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னார். யுத்த சேவை செய்ய முன் வந்த இந்தியர்களைக் கொண்டு 'ஆம்புலன்ஸ் படை' அமைத்தார். 'ஆம்புலன்ஸ் படை' என்றால் என்ன தெரியுமா, தம்பி? போர்க்களத்தில் போர் செய்கிறவர்கள் காயம் பட்டு விழுவார்கள் அல்லவா? அவர்களைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து இராணுவ முகாம் ஆஸ்பத்திரிகளில் சேர்ப்பது, அவசியமான ஆரம்ப சிகிச்சை களைச் செய்வது முதலிய ஜீவகாருண்ய சேவைகளைச் செய்யும் படைக்கு 'ஆம்புலன்ஸ் படை' என்று பெயர். யுத்தம் செய்யும் படை வீரர்களைப் போலவே இவர்களும் ஆபத்துக்கு உட்பட் டாக வேண்டும். ஆனால் இவர்கள் யாரையும் கொல்ல வேண்டியதில்லை. காயம் பட்டுச் சாகக் கிடப்பவர்களுக்குப்

பணிவிடை செய்து கூடுமானல் அவர்களைப் பிழைக்கச் செய்வது இவர்களுடைய வேலை. மொத்தத்தில் யுத்த சேவை என்றாலும், மிகச் சிறந்த ஜீவகாருண்யத் தொண்டாகும்.

காந்திஜி 'ஆம்புலன்ஸ் படை'க்கு இந்தியர்களைச் சேர்க்க ஆரம்பித்தபோது பலர் அவரை அதைரியப் படுத்தினர்கள். இந்தியர்கள் அபாயங்களைக் கண்டு அஞ்சும் கோழைகள் என்றும், தாற்காலிக சுயநலத்தைத் தவிர வேறு விசால நோக்கம் இல்லாதவர்கள் என்றும் அந்தக் காலத்தில் ஆங்கிலேயர் நம்பினர்கள். ஆகையால் காந்திஜியின் முயற்சியைப் பொதுவாக ஆங்கிலேயர் ஆதரிக்கவில்லை. ஆனல் டாக்டர் பூத், மிஸ்டர் லாப்டன், மிஸ்டர் எஸ்கோம்ப் முதலிய சிலர் காந்திஜியை ஆதரித்து உற்சாகப் படுத்தினர்கள். சேவைப் படையில் சேர்ந்த இந்தியர்களுக்கு டாக்டர் பூத் பயிற்சி அளித்தார். யுத்தகாலத்தில் சேவை செய்யத் தகுந்தவர்கள் என்று வைத்தியர்களின் அத்தாட்சியும் வாங்கப் பட்டது. இவ்வளவுக்குப் பிறகு காந்திஜி போர்க்களத்தில் தொண்டு செய்ய இந்திய சேவைப் படைக்கு அனுமதி அளிக்கும்படி நேட்டால் சர்க்காருக்கு எழுதினர். சர்க்காரின் பதில் பளிச் சென்று வந்தது. "மிக்க வந்தனம்; ஆனல் தற்சமயம் உங்கள் ஊழியம் தேவை இல்லை!" என்று சர்க்காரின் பதில் கூறியது.

இத்துடன் காந்திஜி சும்மா இருந்துவிட வில்லை. இந்தியர்களின் சேவையைச் சர்க்கார் ஒப்புக் கொள்ளும்படி செய்வதற்கு மேலும் பிரயத்தனம் செய்தார். டாக்டர் பூத் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு நேட்டால் பிஷப் பாதிரியைப் போய்ப் பார்த்தார்; விவரங்களைச் சொன்னர். இந்திய சேவைப் படையில் இந்தியக் கிறிஸ்துவர் பலர் இருக்கிறார்கள் என்னும் விவரத்தையும் அறிவித்தார்.

நேட்டால் பிஷப் காந்திஜியின் முயற்சிக்கு உதவி செய்வதாக வாக்களித்தார். நேட்டால் சர்க்காருக்கும் எழுதினர்.

இதற்கிடையில் போயர் யுத்தம் மிகக்கடுமையான நிலையை அடைந்தது. பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் எதிர்பார்த்ததைக் காட்டிலும்

போயர்கள் அதிகப் பிடிவாதமாகப் போராடினர்கள். இந்தியர்களின் யுத்த சேவையைச் சர்க்கார் அலட்சியம் செய்ய முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டது.

நாற்பது தலைவர்கள் உள்பட ஆயிரத்து நூறு இந்தியர்கள் அடங்கிய சேவைப் படை போர்க்களத்தில் சேவை செய்யச் சென்றது. இந்த ஆயிரம் பேரில் முந்நூறு பேர் சுதந்திர இந்தியர்கள்; மற்றவர்கள் ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகள். இந்திய சேவைப் படை போர்க்களத்தில் நல்ல ஊழியம் செய்து பெயர் பெற்றது. சாதாரணமாகச் சேவைப் படையினர் துப்பாக்கிப் பிரயோக எல்லைக்குள் செல்ல அனுமதிக்கப் படுவதில்லை. ஆனல் ஸ்பியான் கோட் என்னுமிடத்தில் பிரிட்டிஷ் துருப்புக்கள் போயர்களால் முறியடிக்கப் பட்ட போது மிக நெருக்கடியான நிலைமை ஒன்று ஏற்பட்டது. போர்க்களத்திற்குச் சென்று காயம்பட்டவர்களைத் தூக்கி வெளியேற்ற முடியுமா என்று பிரிட்டிஷ் தளபதி ஜெனரல் புல்லர் காந்திஜிக்குச் செய்தி அனுப்பினர். ஒரு கணமும் தயங்காமல் "அப்படியே செய்கிறோம்!" என்று காந்திஜி பதில் அனுப்பினர். பிறகு இந்திய சேவைப் படை துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்து கொண்டிருந்த போர்க்களத்திலேயே சேவை செய்ய ஆரம்பித்தது. காயம் பட்ட வீரர்களைச் சுமந்துகொண்டு சுமார் இருபத்தைந்து மைல் வரையில் நடந்து ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போக வேண்டியிருந்தது. இந்திய சேவைப் படையைச் சேர்ந்தவர்கள் சிறிதும் சுணங்காமல் இத்தகைய சேவைகளைச் செய்தார்கள். இவர்களால் ரண களத்திலிருந்து தூக்கிச் செல்லப்பட்டவர்களில் தளபதி உட்கேட் என்னும் பிரபல இராணுவ அதிகாரி ஒருவர்.

இவ்விதம் ஆறு வார காலம் இந்திய சேவைப் படை தொண்டு புரிந்தது. இதற்குள் பிரிட்டிஷ் சேனதிபதி இங்கிலாந்திலிருந்து உதவிப் படை வரும் வரையில் மேலே முன்னேறுவதில்லை என்று நிர்மானித்து விட்டார். ஆகையால் இந்திய சேவைப் படை கலைத்துவிடப் பட்டது.

போயர் யுத்தத்தின்போது இந்தியர்கள் செய்த சேவையைப் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ய சர்க்கார் பெரிதும் பாராட்டினர்கள். தென்னப் பிரிக்காவில் இந்தியர்களின் மதிப்பு அதிகமாயிற்று. "நாம் எல்லாரும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் புதல்வர்கள்தானே? வெள்ளைக்காரர் ஆனல் என்ன? இந்தியர் ஆனல் என்ன?" என்னும் தோரணையில் தென்னப்பிரிக்காப் பத்திரிகைகள் கூட இந்தியரின் சேவையைப் புகழ்ந்து எழுதின.

சேனுதிபதி ஜெனரல் புல்லர் இந்தியரின் போர்க்களச் சேவையைத் தமது அறிக்கைகளில் பாராட்டி யிருந்தார். சேவைப் படையின் தலைவர்களுக்கு யுத்த சன்மானப் பதக்கங்கள் அளித்து அவர்கள் கௌரவிக்கப்பட்டனர்.

சாதாரண வெள்ளைக்காரர்களின் மனே பாவமும் பெரிதும் மாறுத லடைந்து விட்டதாகக் காணப்பட்டது. யுத்தத்தின் போது இந்தியர்களும் வெள்ளைக்காரர்களும் சிநேக பாவம் கொண்டாடினர்கள். ஆயிரக்கணக்கான வெள்ளைக்கார சோல்ஜர்களுடன் இந்தியர்கள் நெருங்கிப் பழக நேர்ந்தது.

கஷ்டங்களும் சோதனைகளும் ஏற்படும் காலத்தில் மனித சுபாவம் சில சமயம் பெரிதும் மேன்மை அடைவதுண்டு. அதற்கு ஓர் நல்ல உதாரணம் அப்போது கிடைத்தது. காந்தி மகாத்மா எழுதி யிருக்கிறார்:

"சிவ்லி பாசறையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தோம் அங்கு, லார்ட் ராபர்ட்ஸின் புதல்வர் லெப்டினண்ட் ராபர்ட்ஸ் படுகாய முற்று மரணமடைந்தார். அவர் உடலைப் போர்க்களத்திலிருந்து தூக்கிச் செல்லும் கடமை எங்கள் படைக்குக் கிடைத்தது. அன்று வறட்சி மிகுந்த தினம். ஒவ்வொருவரும் தண்ணீருக்குத் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். வழியில் தாகந் தணித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு சிறிய அருவி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஆனல் முதலில் யார் அருவியில் தண்ணீர் அருந்துவது என்ற பிரச்னை ஏற்பட்டது. வெள்ளைக்காரப் போர் வீரர்கள் அருந்திய பின்னரே நாங்கள் அருவியில் இறங்குவதென்று

முடிவு செய்திருந்தோம். ஆனால் அவர்கள் இதற்குச் சம்மதிக்க வில்லை; எங்களை முதலில் தண்ணீர் குடிக்கும்படிச் சொன்னர் கள். இவ்வாறு, யார் முதலில் தண்ணீர் அருந்துவது என்பது குறித்து எங்களுக்குள் கொஞ்ச நேரம் போட்டி நடந்தது.''

காந்தி மகாத்மா தம்முடைய வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த நினைக்க நினைக்க இன்பந்தரும் ஞாபகங்களில் மேற்கூறிய சம்பவம் ஒன்று என்பதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

33. கஸ்தூரிபாயும் கண்டஹாரமும்

தென்னப்பிரிக்கா இந்திய சமூகத்தில் காந்திஜியின் செல்வாக்கு நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது. அந்தச் செல்வாக்கைக் காந்திஜி சமூகத்தின் நன்மைக்காகவே பயன்படுத்தி வந்தார். இந்தியர்களின் உரிமைகளுக்காகச் சர்க்காரோடு போராடுவதுடன் அவர் நின்று விடவில்லை. இந்திய சமூகத்தில் குடிகொண்டிருந்த குறைபாடுகளைப் போக்கித் தூய்மைப் படுத்தவும் பெருமுயற்சி செய்தார். நம்மிடத்திலுள்ள குறை பாடுகளை மறைத்து மெழுகுவது காந்திஜிக்கு எப்போதும் பிடிப்பதில்லை. நம்முடைய உரிமைகளுக்காகப் போராடுவதில் எவ்வளவு சிரத்தை காட்டுகிறோமோ அவ்வளவு கடமைகளைச் செலுத்துவதிலும் ஊக்கம் காட்ட வேண்டும் என்பது காந்திஜி யின் உறுதியான கொள்கை.

தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களைப் பற்றி வெள்ளைக்காரர் கள் அடிக்கடி சொல்லி வந்த ஒரு குறைபாடு இந்தியர்கள் தங் கள் வீடுகளையும் சுற்றுப்புறங்களையும் சுத்தமாய் வைத்துக் கொள்ளுவதில்லை யென்பதுதான். பொதுவாக இந்தியர்களிடம் இந்தக் குறை உண்டு என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. நம்முடைய உடம்பையும் உடைகளையும் சுத்தமாய் வைத்துக் கொள்வதில் நாம் மிகுந்த சிரத்தை காட்டுவோம். உணவுப் பொருள்களின் விஷயத்தில் வெகு சுத்தமா யிருப்போம். ஆசார அனுஷ்டா னங்களைக் கண்டிப்பாகக் கடைப் பிடிப்போம். ஒரு நாள் உடுத்திய துணியை இன்னொரு நாள் உடுத்த மாட்டோம். தோய்த்து உலர்த்தித்தான் உடுத்திக் கொள்வோம். இல்லாவிட் டால் 'விழுப்பு' என்போம். ஒருவரை யொருவர் தொட்டால் தீட்டு என்போம். சாப்பிட்ட இடத்தைச் சாணமிட்டு மெழுகா விட்டால் இடம் சுத்தமானதாகக் கருத மாட்டோம். நன்றாகத் தேய்த்து வைத்த பாத்திரத்தை மறுபடியும் தண்ணீர் விட்டுக் கழுவுவோம். இப்படி யெல்லாம் சுத்தம், அசுத்தம், தீட்டு, தீண்டாமை முதலிய பல கட்டுப்பாடுகளை அனுசரிக்கும் நாம்

வேறு சில முக்கியமான காரியங்களில் சுத்தம்-அசுத்தம் என்னும் உணர்ச்சியே யில்லாமல் நடந்து கொள்வோம். வீட்டுக் குள்ளிருக்கும் குப்பையை வாசலிலே போட்டு விட்டுத் திருப்தியடைவோம். எச்சில் இலைகளைப் பக்கத்து வீட்டு ஓரமாகப் போட்டு விட்டுச் சும்மா இருப்போம். சாக்கடைத் தண்ணீர் நம் வீட்டுக்கு வெளியிலே போய்விட்டால் போதுமானது! வீதியிலோ கொல்லையிலோ சாக்கடைத் தண்ணீர் தேங்கிக் கிடந்து நாற்றம் எடுப்பதைக் கவனிப்பதில்லை. அதனால் எவ்வளவு சுகாதாரக் குறைவு என்பதையும் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. நதிக் கரைகளையும் கோயில் குளங்களையும் மற்றும் பொது இடங்களையும் நம்முடைய ஜனங்கள் அசுத்தப்படுத்துவதைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை!

தென்னப்பிரிக்காவில் வசித்த இந்திய சமூகத்தாரிடையிலும் இத்தகைய குறைபாடுகள் இருந்தன. இவற்றைக் குறித்து வெள்ளைக்காரர்கள் 'அடிக்கடி புகார் சொல்லி வந்தார்கள். அது காரணமாக இந்தியர்களைப் பற்றிக் கேவலமாகப் பேசினர்கள். அவர்கள் சொல்லுவதில் உண்மை இருக்கிறது என்பதைக் காந்திஜி கண்டார்.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு"

என்னும் கொள்கையைக் காந்தி மகான் பரிபூரணமாகக் கடைப்பிடிப்பவர். ஆகவே டர்பனில் வசித்த இந்தியர்களின் வீடு வாசல்களைத் தூய்மைப் படுத்துவதற்கும் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்ளும்படி செய்வதற்கும் பெரு முயற்சி தொடங்கினர். அந்த முயற்சிக்கு வேகம் கொடுப்பதற்கு ஒரு காரணம் ஏற்பட்டது. அதாவது டர்பனில் பிளேக் நோய் பரவத் தொடங்கியது. இந்தியர் வீடுகளின் சுகாதாரத்தைக் கவனிக்கும் விஷயத்தில் நகரசபை அதிகாரிகள் இந்திய சமூகத் தலைவர்களின் உதவியை நாடினர்கள். காந்திஜியும் மற்ற சமூகத் தலைவர்களும் டர்பனில் வசித்த ஒவ்வொரு இந்தியரின் வீட்டுக்கும் போய்ச் சோதனை போட்டார்கள். வீட்டுக்கு உள்ளும்

புறமும் தூய்மைப்படுத்துவதற்குப் பிரயத்தனம் செய்தார்கள். காந்திஜியும் அவருடைய சகாக்களும் மேற்கொண்ட பிரயத்தனத்தின் காரணமாக அதிகாரிகளின் வேலை எளிதாயிற்று. இந்திய சமூகம் பெருநன்மை அடைந்தது. பிளேக் முதலிய கொள்ளை நோய்கள் பரவும்போதெல்லாம் நிர்வாக அதிகாரிகள் பொறுமை இழந்து அளவு மீறிய கடும் முறைகளைக் கையாளுவது வழக்கம். அதனால் ஜனங்கள் பெருந் தொல்லைகளுக்கும் அல்லல்களுக்கும் ஆளாவார்கள். டர்பனில் பிளேக் நோய் தோன்றிய சமயத்தில் காந்திஜியின் முயற்சியால் இந்திய சமூகத்தாரே முன் வந்து சகலவிதமான சுகாதார முறைகளையும் மேற்கொண்டார்கள். இதனால் அவர்கள் அதிகாரக் கொடுமைகளுக்கு ஆளாகாமல் தப்பினர்கள்.

மேற்கூறிய முயற்சி நடந்த காலத்தில் காந்திஜிக்குப் பல வருந்தத் தக்க அநுபவங்கள் ஏற்பட்டன. உரிமைகளுக்காகப் போராடும் போது இந்திய சமூகத்தினர் எவ்வளவு ஊக்கம் காட்டினார்களோ அவ்வளவு இப்போது கடமைகளை ஆற்றும் விஷயத்தில் காட்டவில்லை என்பதைக் கண்டார். சிலர் காந்திஜியிடம் அவமதிப்பாகவே நடந்து கொண்டார்கள். சிலர் வாய்ப் பேச்சில் மரியாதை செலுத்தி விட்டுக் காரியத்தில் அசட்டையாயிருந்தார்கள். இதனாலெல்லாம் காந்திஜி மனச்சோர்வு அல்லது மனக் கசப்பு அடைந்து விடவில்லை. மக்களின் இயல்பு இதுதான் என்பதை அறிந்து பொறுமையுடன் தமது முயற்சியைச் செய்து வந்தார். மொத்தத்தில் இந்திய சமூகத்தாரின் வீடுகளும் சுற்றுப்புறங்களும் தூய்மை அடைந்தன.

இவ்வாறு இந்திய சமூகத்தின் முன்னேற்றத்துக்காகப் பற்பல துறைகளிலும் பாடுபட்டு வந்ததோடு இந்தியர்களுக்குத் தாய்நாட்டின் நினைவும் தாய் நாட்டிடம் பக்தியும் இருக்குமாறும் பார்த்துக் கொண்டார். வெளி நாடுகளுக்கு வந்துள்ள இந்தியர்கள் தாய்நாட்டுக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடமை உண்டு என்பதை அடிக்கடி வற்புறுத்தினர். இதைக் காரியத்தில் காட்டுவதற்கு விரைவில் சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தது. 1897-ம் ஆண்டிலும் 1899-ம் ஆண்டிலும் இந்தியாவின் சில பகுதிகளில்

கடும் பஞ்சம் நேர்ந்தது. அந்தப் பகுதிகளில் வசித்த இந்திய மக்கள் கொடிய கஷ்டங்களை அநுபவித்தார்கள். அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டுக் காந்திஜி தென்னப்பிரிக்காவில் நிதி வசூல் ஆரம்பித்தார். தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் தாராள மாக நிதிக்குப் பண உதவி செய்தார்கள். வர்த்தக சமூகத் தாரைத் தவிர ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளும் தங்களால் இயன்ற சிறு தொகைகளைக் கொடுத்து உதவினர்கள். தென்னப் பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்களுக்குக் காந்திஜி விடுத்த வேண்டு கோளும் வீண் போகவில்லை. வெள்ளைக்காரர்கள் பலரும் இந் தியப் பஞ்சநிவாரணத்துக்குப் பணம் கொடுத்து உதவினர்கள். காந்திஜி கூறுகிறார் :—'இவ்வாறு, தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர் களுக்கு நான் செய்த ஊழியம் ஒவ்வொரு படியிலும் சத்தியத் தின் புதிய புதிய அம்சங்களை எனக்குப் புலப்படுத்தி வந்தது. சத்தியம் என்பது ஒரு பெரிய விருட்சம். அதற்கு நீர் ஊற்றி வளர்க்க வளர்க்க அதிகப் பழங்களைத் தருகிறது. சத்திய மென்னும் சுரங்கத்தில் எவ்வளவு ஆழமாகத் தோண்டு கிறோமோ அவ்வளவுக்கு அதில் புதைந்து கிடக்கும் ரத்தினங் களைக் கண்டு பிடிப்போம் தொண்டு புரிவதற்குப் புதிய புதிய துறைகளே அந்த இரத்தினங்களாகும்.''

* * *

இம்முறை காந்திஜி தென்னப்பிரிக்காவில் ஐந்து வருஷம் இருந்தார். 1901-ம் ஆண்டில் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்ப எண்ணினார். தென்னப்பிரிக்காவில் மேலும் தங்கினால் பணம் சம்பாதிப்பதே முக்கிய வேலையாய்ப் போய்விடு மென்றும் இந் தியாவுக்குச் சென்றால் அதிக பயன் தரும் தொண்டு செய்ய லாம் என்றும் நினைத்தார். தென்னப்பிரிக்காவில் இந்தியர் களின் நல்லகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு மனுசுக்லால் நாஸார் முதலிய நண்பர்கள் இருந்தார்கள். காந்தி மகாத்மா வுடன் சேர்ந்து தொண்டு புரிந்ததில் அவர்களுக்கு நல்ல பயிற்சி ஏற்பட்டிருந்தது.

நண்பர்களிடம் காந்திஜி தம் உத்தேசத்தைத் தெரிவித்த போது அவர்கள் இலேசில் அதற்கு இணங்கவில்லை. கடைசி

யாக ஒரு நிபந்தனையின் பேரில் விடை கொடுக்க ஒப்புக்கொண் டார்கள். அந்த நிபந்தனை தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் மறு படியும் காந்திஜியின் உதவி தங்களுக்குத் தேவை என்று கருதி அழைத்தால் காந்திஜி எந்தத் தடையும் கூறாமல் உடனே திரும்பி வந்துவிட வேண்டு என்பது தான்.

நிபந்தனையைக் காந்திஜி அவ்வளவாக விரும்பவில்லை யென் றாலும் நண்பர்களின் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு அதை ஒப்புக் கொண்டார். பிறகு, காந்திஜி இந்தியா போவதை முன்னிட்டுப் பிரிவுபசார விருந்துகளும் கூட்டங்களும் ஆரம்பமாயின. நேட் டால் இந்தியர்கள் அன்பு என்னும் அமுத வெள்ளத்தில் மகாத் மாவை மூழ்க அடித்தார்கள். பல பரிசுப் பொருள்கள் அளிக் கப்பட்டன. தங்கச் சாமான்கள்—வெள்ளிச் சாமான்களோடு விலை யுயர்ந்த வைர ஆபரணங்களும் பரிசாக அளிக்கப்பட்டன. இந்தப் பரிசுகளில் ஐம்பத்திரண்டு பவுன் பெறுமான முள்ள கண்டஹாரம் ஒன்றும் இருந்தது. இது காந்திஜியின் மனைவி யாரான கஸ்தூரி பாய்க்கு என்று கொடுக்கப்பட்டது.

மேற்படி வெகுமதிகள் ஏராளமாகக் கிடைத்த ஒரு நாள் இரவு காந்திஜிக்குத் தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. பரிசுகளைத் தாம் சொந்தத்துக்கு வைத்துக் கொள்வது உசிதமா என்று சிந்தனை செய்தார். அவை பெரும்பாலும் சமூகத்துக்கு அவர் செய்த தொண்டை உத்தேசித்து அளிக்கப்பட்டவை. அவற்றை அங்கீகரித்தால் சமூகத் தொண்டுக்குக் கூலி பெற்றது போலத் தானே ஆகும்? அது முறையாகுமா? ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் பெறுமானமுள்ள பரிசுகளை வேண்டாமென்று புறக் கணிப்பதும் சுலபமான காரியமில்லை. வேண்டாம் என்று மறுப்பது காந்திஜிக்கு விருப்பமா யிருந்தாலும் அதற்கு மனைவி யும் குழந்தைகளும் சம்மதிக்க வேண்டுமே? அவர்கள் ஒரு வேளை ஆட்சேபித்தால் என்ன செய்வது?

காந்திஜியின் வீட்டில் அதுவரை விலையுயர்ந்த நகை எதுவும் கிடையாது. தங்கச் சாமான்—வெள்ளிச் சாமான் கிடையவே கிடையாது. நகைப் பைத்தியத்தை ஒழிக்க

வேண்டும் என்று காந்திஜி ஜனங்களுக்கு அடிக்கடி உபதேசித்து வந்தார். தம் குடும்பத்தில் அதைக் கடுமையாக அனுஷ்டித்தார். அப்படி யிருக்க, இப்போது பரிசாகக் கிடைத்த தங்கக் கடிகாரங்கள், தங்கச் சங்கிலிகள், வைர மோதிரங்கள் ஆகியவற்றை என்ன செய்வது?

இரவெல்லாம் யோசனை செய்து பரிசுகளைச் சொந்தத்துக்கு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்ற முடிவுக்குக் காந்திஜி வந்தார். அவற்றைத் தென்னப்பிரிக்கா இந்திய சமூகத்துக்கே உரிமை யாக்குவதென்றும், அந்தத் தர்ம சொத்தைப் பரிபாலிப்பதற்கு பார்ஸி ரஸ்டம்ஜி முதலியவர்களைத் தர்மகர்த்தர்களாக நியமிப்ப தென்றும் தீர்மானித்தார். அந்தப்படியே கடிதமும் எழுதி முடித்தார். இதற்குப் பிறகுதான் காந்திஜி யினால் தூங்க முடிந்தது.

பொழுது விடிந்ததும் குழந்தைகளிடம் தம்முடைய தீர்மானத்தைத் தெரிவித்தார். தந்தையின் உயர்ந்த இலட்சியங்களில் பயிற்சி பெற்று ஊறிப் போயிருந்த குழந்தைகள் காந்திஜியின் முடிவை உற்சாகமாக ஆமோதித்தன.

"அப்படியானால் உங்கள் அம்மாவிடம் இதைப்பற்றிப் பேசி அவளை இந்த ஏற்பாட்டுக்கு இணங்கச் செய்யுங்கள், பார்க்கலாம்!" என்றார் காந்திஜி.

அவர் எதிர்பார்த்தது போலவே கஸ்தூரிபாயை இணங்கச் செய்வது அவ்வளவு எளிதான காரியமாக இல்லை. ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாய் கூறியதாவது:—"உங்களுக்கு இப் பொருள்கள் தேவையில்லை. உங்கள் குழந்தைகளுக்கும் தேவையில்லை. நீங்கள் சொல்கிறதைக் கேட்டுக் கொண்டு அவர்கள் உங்கள் இஷ்டப்படி கூத்தாடுவார்கள். குழந்தைகளுக்கு என்ன தெரியும்? ஆனால் பரிசுகளைத் திருப்பிக் கொடுக்க நான் சம்மதிக்க மாட்டேன். என்னை நகை அணிந்துகொள்ளக் கூடாது என்று சொல்கிறீர்கள்; அதன்படியே நான் நடக்கிறேன். ஆனால் நாளைக்கு நம் பிள்ளைகள் மணக்கும் நாட்டுப் பெண்களின் விஷயம் என்ன? அவர்களையும் நீங்கள் கட்டாயப்

படுத்த முடியுமா? அவர்களுக்கு ஆபரணங்கள் வேண்டியிருக்கும். ஆகையால் திருப்பிக் கொடுக்கவே கூடாது.''

இவ்வாறு ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாய் சொல்லித் தம் வாதத்துக்குப் பக்க பலமாகக் கண்ணீர் பெருக்கத் தொடங்கினர்.

எனினும் காந்திஜி சிறிதும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. கற்பாறையை யொத்த சலியாத மன உறுதியுட னிருந்தார்.

''குழந்தைகளுக்கு நாளைக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்கப் போகிறோமா? அவர்களுக்கு வயது வந்தபின் கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம். அப்போது அவர்களே தங்கள் காரியத்தைக் கவனித்துக் கொள்வார்கள். நாமாகக் கலியாணம் பண்ணி வைத்தால் நகைப் பைத்தியம் கொண்ட பெண்களை ஒரு நாளும் கலியாணம் செய்துவைக்கப் போவதில்லை. அப்படி உன் மருமகள்மார்களுக்கு ஆபரணம் செய்து போடுவது அவசியம் என்று ஏற்பட்டால் நான் ஒருவன் இல்லையா? என்னைக் கேட்டால் வேண்டியதை வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்!''

''உங்களையா கேட்பது? இவ்வளவு நாளைக்குப் பிறகும் உங்கள் சமாசாரம் எனக்குத் தெரியாதா? என்னுடைய நகைகளை யெல்லாம் நீங்கள்தானே பிடுங்கிக் கொண்டீர்கள்? அப்படிப்பட்ட நீங்களா மருமகள்மாருக்கு ஆபரணம் செய்து விடப் போகிறீர்கள்? ஒருநாளும் இல்லை. இப்போதே என் குழந்தைகளைச் சந்நியாசியாக்கப் பார்க்கிறீர்களே! கூடாது, கூடாது. நகைகளைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாது. மேலும் என்னுடைய கண்டஹாரத்தைக் கேட்பதற்கு நீங்கள் யார்? உங்களுக்கு என்ன உரிமை?''

இதைக் கேட்ட காந்திஜி சற்றுக் கோபம் அடைந்து ''கண்டஹாரம் இந்திய சமூகத்துக்கு நான் செய்த ஊழியத்துக்காகக் கொடுக்கப்பட்டதா? உன்னுடைய ஊழியத்துக்காகவா?'' என்று கேட்டார்.

''உங்களுடைய ஊழியத்துக்காகத்தான். ஆனால் நீங்கள் செய்த ஊழியம் நான் செய்தது போல் அல்லவா? உண்மையில்,

நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையா? இரவும் பகலும் உங்களுக்காக உழைத்தேனே, அதெல்லாம் ஊழியம் அல்லவா? வழியோடு போகிறவர்களை யெல்லாம் வீட்டுக்கு அழைத்துவந்து என்னை வதைத்தீர்களே? அது என்ன ஆகிறது? உங்களுடைய விருந்தாளிகளுக்கெல்லாம் நான் அடிமையைப் போல் உழைக்க வில்லையா? அதற்காக வெல்லாம் இந்தக் கண்டனோரம் எனக்குத் தகாதா?''

ஸ்ரீமதி கஸ்தூரி பாயின் கேள்விகளில் பெரிதும் உண்மை யிருந்தது. ஆகையால் அவை கூரிய அம்புகளைப்போல் காந்திஜி யின் உள்ளத்தில் தைத்தன. எனினும், காந்திஜி தம் உறுதியி லிருந்து பிறழவில்லை. மேலும் ஸ்ரீமதி கஸ்தூரி பாயுடன் தொடர்ந்து வாதாடிப் பரிசுகளைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்குச் சம்மதிக்கும்படி செய்தார்.

இந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றி விவரமாகச் சொல்லி விட்டுக் காந்தி மகாத்மா முடிவாக எழுதி யிருப்பதாவது:

''இவ்வாறு செய்ததின் பொருட்டு நான் எப்போதுமே வருந்தியதில்லை. நாளடைவில் என் மனைவியும் அப்படிச் செய்ததே அறிவுடைமை என்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். இதனால் எவ்வளவோ சோதனைகளுக் குள்ளாகாமல் நாங்கள் பாதுகாக்கப் பட்டோம். பொது ஊழியத்தில் ஈடுபட்டோர் விலை உயர்ந்த வெகுமதிகளை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாதென்பது என் உறுதியான அபிப்பிராயம்.''

34. கல்கத்தா காங்கிரஸ்

தென்னப்பிரிக்காவிலிருந்து இரண்டாவது முறை காந்திஜி கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பிய 1901-ஆம் ஆண்டில் இந்திய காங்கிரஸ் மகாசபை கல்கத்தாவில் நடைபெற்றது. ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தாவின் தலைமைச் சீடரான ஸ்ரீ டின்ஷா வாச்சாவின் தலைமையில் நடந்தது. காந்திஜி இந்தக் காங்கிரஸுக்குப் போகத் தீர்மானித்திருந்தார். காங்கிரஸில் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களைப் பற்றிய தீர்மானம் கொண்டு வரவும் எண்ணியிருந்தார்.

ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா, ஸ்ரீ டின்ஷா வாச்சா, ஸ்ரீ சிமன்லால் சேதால்வட் ஆகியவர்கள் கல்கத்தா காங்கிரஸுக்குப் பிரயாணம் செய்த அதே ரயிலில் காந்திஜியும் ஏறிக் கொண்டார். ஸர். பி. மேத்தா முதலியவர்கள் விசேஷ வசதிகள் அமைந்த தனி வண்டியில் பிரயாணம் செய்தார்கள். குறிப்பிட்ட இரண்டு ரயில்வே ஸ்டேஷன்களுக்கிடையில் காந்திஜி மேற்படி தனி வண்டிக்கு வந்து ஏறிக்கொண்டு அவர் சொல்ல விரும்பிய விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டும் என்று ஏற்பாடாகியிருந்தது.

அதன்படியே குறிப்பிட்ட ரயில் நிலையத்தில் காந்திஜி ஸர் பிரோஸிஷாவின் தனி வண்டிக்கு வந்தார். அச்சமயம் மேத்தா, வாச்சா முதலியவர்கள் இந்தியாவின் அரசியல் நிலைமை பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காந்திஜியைப் பார்த்ததும் மேத்தா, "காந்தி! உமக்கு நாங்கள் எந்த உதவியும் செய்ய முடியாது. நீர் விரும்புகிறபடி ஒரு தீர்மானத்தை வேண்டுமானால் காங்கிரஸில் நிறைவேற்றி வைக்கிறோம். ஆனால் என்ன உபயோகம்? நம்முடைய சொந்த நாட்டிலேயே நமக்கு அதிகாரமும் இல்லை; உரிமையும் இல்லை. ஐரோப்பியர் குடியேறிய இன்னொரு நாட்டில் இதைவிட நல்ல நிலைமையில் இந்தியர் எப்படி இருக்கமுடியும்?" என்றார்.

பிரோஸிஷாவின் அபிப்பிராயத்தைச் சேதால்வட் ஆமோதித்தார். ஸ்ரீ டின்ஷா வாச்சாவோ, "அடடா! நான் என்ன செய்யட்டும்?" என்ற தோரணையில் காந்திஜியைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார். அவர்களிடம் தம் கட்சியை எடுத்துச்சொல்லி வாதிடலாம் என்று காந்திஜி உத்தேசித்தார். ஆனால் அது பலிக்கவில்லை. பம்பாயின் முடிசூடா மன்னரை ஒருவர் வாதிட்டுத் திருப்பி விடுவது முடிகிற காரியமா? காந்திஜியை அதிகமாகப் பேசுவதற்கே அவர்கள் விடவில்லை. தென்னப்பிரிக்கா பற்றிய தீர்மானம் கொண்டு வரவாவது அநுமதிக்கிறார்களே என்ற திருப்தியுடன் காந்திஜி அந்த வண்டியிலிருந்து இறங்கித் தம் இடத்துக்குச் சென்றார்.

வண்டி கல்கத்தாவை அடைந்தது. கல்கத்தா காங்கிரஸின் வரவேற்புக் கழகத்தார் காங்கிரஸ் அக்கிராசனரை மிகச் சிறப்பாக அழைத்துச் சென்றார்கள். காந்திஜி தாம் எங்கே போவது என்று ஒரு தொண்டரைக் கேட்டார். பிரதிநிதிகள் பலர் தங்கியிருந்த ரிப்பன் கலாசாலைக் கட்டிடத்துக்குக் காந்திஜியை அத்தொண்டர் அழைத்துச் சென்றார். லோகமான்ய திலகரின் ஜாகை அந்தக் கட்டிடத்திலே தான் என்று அறிந்ததும் காந்திஜிக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

இந்தியாவின் தேசீயத் தலைவர்களில் கோகலேக்கு அடுத்தபடியாகத் திலகரிடம் காந்திஜி பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார். லோகமான்யருடைய ஜாகை ஒரு தர்பார் மண்டபத்தைப் போல் விளங்கியது. நண்பர்களும் சீடர்களும் புடைசூழத் திலக பெருமான் ஒரு சக்கரவர்த்தியைப்போல் தம் படுக்கையில் வீற்றிருந்த காட்சி காந்திஜியின் உள்ளத்தில் பதிந்தது. "நான் மட்டும் ஓவியக்காரனாயிருந்தால் அந்தக் காட்சியைப் படமாக எழுதியிருப்பேன்" என்று காந்திஜி தம் சுய சரிதத்தில் எழுதியுள்ளார்.

லோகமான்யரைப் பார்க்க வந்தவர்களில் ஒருவர் "அமிருத பஜார் பத்திரிகை"யின் பிரசித்த பத்திரிகாசிரியரான பாபு மோதிலால் கோஷ். அவ்விருவரும் அதிகார வர்க்கத்தின் தவறு

களைப் பற்றிப் பேசி 'ஓஹோ' என்று சத்தம் போட்டுச் சிரித்தார்கள். ஸ்ரீ மோதிலால் கோஷ் நகைச் சுவைக்குப் பெயர் போன ஆசிரியர் அல்லவா?

இம்மாதிரி தேசபக்தர்களைப் பார்ப்பதும் அவர்கள் அள வளாவிப் பேசுவதைக் கேட்பதும் காந்திஜிக்கு மகிழ்ச்சி தந் தது. ஆனால் காங்கிரஸ் சம்பந்தமான வேறு சில அம்சங்கள் ஏமாற்றத்தையும் மன வேதனையையும் அளித்தன.

காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகள் தங்கியிருந்த விடுதி மிக மோசமான நிலையில் இருந்தது. சுகாதார ஏற்பாடுகள் கொஞ்சமும் செய் யப்படவில்லை. நாலாபுறமும் குப்பைகள். எங்கே பார்த்தா லும் குட்டை குட்டையாகத் தண்ணீர் தேங்கி நின்றது. கக் கூசுகள் மிகக் கொஞ்சம். அவற்றின் துர்நாற்றமோ சகிக்க முடியாதது. காங்கிரஸ் விடுதியில் ஊழியம் செய்வதற்காக அமர்த்தப் பட்டிருந்த தொண்டர்களுக்குத் தொண்டு என் பதே தெரியாது. ஒரு தொண்டரிடம் ஏதேனும் சொன்னால் அதை அவர் இன்னொருவரிடம் சொல்வார். அவர் மூன்றாவது தொண்டரிடம் சொல்வார். காரியம் ஒன்றும் நடைபெறாது. போதாததற்குத் தொண்டர்கள் அடிக்கடி தங்களுக்குள் சச் சரவு இட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். எனவே பிரதிநிதிகள் திக்குத் திசை தெரியாமல் என்ன செய்வது.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த பிரதிநிதிகள் தங்களுக் கென்று தனிச் சமையலறை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அதை நாலாபுறமும் மூடி அமைத்திருந்ததையும் காந்திஜி கவனித்தார். தமிழ்நாட்டுப் பிரதிநிதிகள் தாங்கள் சாப்பிடுவதைப் பிறர் யார்த்தாலும் திருஷ்டி தோஷம் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள். இதனால் சமையல், சாப்பாடு, கையலம்பு தல் எல்லாம் ஓர் அறைக்குள்ளேயே நடந்தன. அந்த அறைக் குள் செல்வோர் திக்குமுக்காடிப் போகும்படி சதா காலமும்

புகை சூழ்ந்திருந்தது. தமிழ்நாட்டுப் பிரதிநிதிகளின் இந்தப் போலி வர்ணசிரமம் காந்திஜியின் உள்ளத்தை வருத்தியது. "ராம் ராம்! காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளாக வரும் தேச பக்தர்களுக்குள்ளேயே இப்படித் தீண்டாமை குடி கொண்டிருந்தால் மற்ற ஜனங்களிடையே எப்படி இராது!" என்று காந்திஜி சொல்லி மிகவும் வருத்தப்பட்டார்.

காங்கிரஸ் விடுதியைச் சுத்தம் செய்யும் விஷயமாகத் தொண்டர்களுடன் பேசிப் பார்த்தார். அவர்களுக்குச் சிரத்தை ஏற்படவில்லை. "இந்தக் குப்பைகளைத் தள்ள வேண்டாமா?" என்றார் காந்திஜி. "அதெல்லாம் தோட்டிகளின் வேலை!" என்றார்கள் தொண்டர்கள். உண்மைத் தொண்டு செய்யும் முறையை அவர்களுக்குக் காந்திஜி தாமே செய்து காட்டிக் கற்பிக்க விரும்பினர். ஒரு தொண்டரிடம் விளக்குமாறு வேண்டும் என்று கேட்டார். அவர் ஆச்சரியத்தினால் திடுக்கிட்டுக் காந்திஜியை உற்று நோக்கினர் ஆனால் விளக்குமாறு கொண்டு வரவில்லை. கடைசியாக ஒரு விளக்குமாறு சம்பாதித்துக் காந்திஜி தாமே கூட்டிக் காட்டினர். ஆனால் அவரைப் பின்பற்ற யாரும் முன் வரவில்லை. இந்த நிலைமையைக் குறித்துக் காந்திஜி எழுதியிருப்பதாவது:—

"பிரதிநிதிகளில் சிலர் தங்கள் அறைகளின் வெளிப்புறத்துத் தாழ்வாரத்தை இரவு நேரத்தில் அசுத்தம் செய்யவும் பின்வாங்கவில்லை. காலையில் தொண்டர்களிடம் இத்தகைய அசுத்தமான இடங்களைக் காட்டினேன். அவ்விடங்களைச் சுத்தம் செய்ய எவரும் முன்வரவில்லை. அந்தக் கௌரவத்தை என்னுடன் பங்கிட்டுக் கொள்ள ஒருவரும் தயாராயில்லை யெனக் கண்டேன். இப்போது நிலைமை பெரிதும் அபிவிருத்தியடைந்திருக்கிறது. ஆனால் இன்றுகூட காங்கிரஸ் விடுதியில் கண்டவிடமெல்லாம் அசுத்தமாக்கும் பிரதிநிதிகள் இல்லாமற் போகவில்லை. அவ்வாறே அந்த இடங்களைச் சுத்தப்படுத்துவதற்கு எல்லாத் தொண்டர்களும் முன்வருவதில்லை.....

"காங்கிரஸ் மகாசபை இன்னும் சில தினங்கள் நீடித்து நடக்குமானால், கொள்ளை நோய் பரவுவதற்குப் பெரிதும் அநுகூலமான நிலைமை ஏற்படும் என்பதைக் கண்டேன்."

காந்திஜி கல்கத்தா சேர்ந்து இரண்டு தினங்களுக்குப் பிறகுதான் காங்கிரஸ் மகாசபை கூடுவதா யிருந்தது. அந்த இரண்டு நாளும் காங்கிரஸ் காரியாலய வேலை ஏதேனும் செய்ய லாம் என்று காந்திஜி கருதினர். பாபு பூபேந்திரநாத் போஸும் ஸ்ரீ கோஷால் என்பவரும் அச்சமயம் காங்கிரஸ் மகாசபையின் காரியதரிசிகள். காந்திஜி முதலில் பூபேந்திரநாத் போஸைப் பார்த்தார். அவர் கோஷாலிடம் போகும்படி சொன்னர். கோஷால் காந்திஜியைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன், "உமக்கு என்ன வேலை கொடுக்கட்டும்? குமாஸ்தா வேலைதான் கொடுக் கலாம். செய்கிறீரா?" என்றார். "பேஷாகச் செய்கிறேன்" என்றார் காந்திஜி. கோஷாலுக்கு இது சிறிது வியப்பை யளித்தது. சுற்றி நின்ற தொண்டர்களைப் பார்த்து, "இவர் சொல்வது உங்கள் செவியில் விழுந்ததா? தொண்டு என்றால் எந்த வேலைக்கும் தயாராயிருக்க வேண்டும். இதுதான் சரியான மனப்பாங்கு" என்றார். பிறகு காந்திஜியைப் பார்த்து, "அதோ ஒரு கட்டுக் கடிதங்கள் கிடக்கின்றன. அவற்றைப் பிரித்துப் பாருங்கள். பெரும்பாலும் உபயோகமற்ற விஷயங்களாக இருக்கும். 'முக்கியமான விஷயம்—பதில் எழுதவேண்டும்' என்று தோன்றுகிற கடிதங்களை மட்டும் என்னிடம் கொண்டு வந்து கொடுங்கள்!" என்று சொன்னார்.

கொடுத்த வேலையைக் காந்திஜி திருப்திகரமாகச் செய்து முடித்தார். அதற்குள் காந்திஜியைப் பற்றி விசாரித்து ஸ்ரீ கோஷால் தெரிந்துகொண்டார். "அடடா! உங்களுக்குக் குமாஸ்தா வேலை கொடுத்தேனே!" என்று வருத்தப் பட்டார். காந்திஜி "அதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம். காங்கிரஸ் தொண்டு எதுவானால் என்ன? இந்த மாதிரி சில்லரை வேலை களில் தான் எனக்கு அநுபவம் வேண்டும்!" என்றார்.

கோஷாலும் காந்திஜியும் சிறந்த நண்பர்களானார்கள். அதனால் காங்கிரஸ் நடைமுறைகளையும் காங்கிரஸ் தலைவர்களின் ஆலோசனைகளையும் அருகிலிருந்து கவனிக்கக் காந்திஜிக்குச் சரியான சந்தர்ப்பம் கிட்டியது.

* * * *

காங்கிரஸ் மகாசபை கூடியது. விஸ்தாரமான பந்தலும் அணிவகுத்து நின்ற தொண்டர் படையும் மேடைமீது அமர்ந்திருந்த தலைவர் குழாமும் காந்திஜியைப் பிரமிப்படையச் செய்தன. இந்தியாவில் அப்போது புகழ்பெற்றிருந்த தேசீயத் தலைவர்கள் எல்லாரும் மேடைமீது பிரசன்னமாகியிருந்தார்கள். அந்த மகாசபையில் தாம் எம்மாத்திரம் என்ற உணர்ச்சியுடன் ஒரு மூலையில் காந்திஜீ அடக்கமாக உட்கார்ந்திருந்தார்.

அந்த நாளில் காங்கிரஸ் அக்கிராசனரின் பிரசங்கம் ஒரு தனிப் புத்தகத்தைப்போல் அவ்வளவு நீளமாயிருக்கும். பிரசங்கம் முழுவதையும் படிப்பது இயலாத காரியம். சில பகுதிகளை மட்டுமே படிப்பார்கள்.

அக்கிராசனப் பிரசங்கம் முடிந்த பிறகு விஷயாலோசனைக் கமிட்டியின் கூட்டம் நடந்தது. அதற்குக் காந்திஜியை கோகலே அழைத்துச் சென்றார். பல தீர்மானங்கள் பிரேரணைக்கு வந்தன. ஒவ்வொன்றையும் ஆதரிக்க ஒரு பெரிய தலைவர் இருந்தார். பேரிகை முழக்கம் போன்ற குரலில் ஆங்கில பாஷையில் பிரசங்கங்கள் நிகழ்ந்தன. நேரமாக ஆக, காந்திஜிக்குத் தம்முடைய தீர்மானத்தைப் பற்றிக் கவலை அதிகமாயிற்று. கடைசியில் வந்த தீர்மானங்கள் மின்னல் வேகத்தில் பைசல் செய்யப்பட்டன. இரவு பதினேழு மணி ஆயிற்று; எல்லாருக்கும் எழுந்து போக அவசரம். காந்திஜிக்கோ அந்தப் பெரிய கைகளுக்கு முன்னால் பேசத் தயக்கம். கோகலேயின் அருகில் சென்று, "என்னுடைய தீர்மானத்தின் கதி என்ன? கொஞ்சம் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொன்னார்.

இந்தச் சமயத்தில் ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா, "எல்லாம் முடிந்து விட்டதல்லவா? கூட்டத்தை இத்துடன் முடித்து விடலாமா?" என்று கேட்டார்.

"இல்லை, இல்லை. தென்னப்பிரிக்கா தீர்மானம் பாக்கி யிருக்கிறது. காந்தி வெகு நேரமாய்க் காத்துக்கொண் டிருக் கிறார்!" என்று சத்தம் போட்டுக் கூறினர் கோகலே.

"தீர்மானத்தைத் தாங்கள் பார்த்து விட்டீர்களா?"

"ஓ! பார்த்தேன்."

"தீர்மானம் எப்படி யிருக்கிறது?"

"மிகவும் நன்று யிருக்கிறது."

"அப்படியானால் சரி! எங்கே, காந்தி! தீர்மானத்தைப் படியுங்கள், கேட்கலாம்!"

காந்திஜி நடுங்கிக் கொண்டே ஈனஸ்வரத்தில் தீர்மானத் தைப் படித்தார். படித்து முடித்ததும், "தீர்மானம் ஏக மனதாக நிறைவேறியது" என்று பலர் கூவினர்கள்.

"காந்தி! இதைக் காங்கிரஸில் பிரேரணை செய்து பேசு வதற்கு உமக்கு ஐந்து நிமிஷம் தரப்படும்" என்றார் அக்கிரா சனர் டின்ஷா வாச்சா.

இந்த அவசரக் காரியம் காந்திஜிக்குப் பிடிக்கவில்லை. "தீர்மானம் இன்ன தென்பதையே ஒருவரும் தெரிந்துகொள்ள வில்லையே!" என்று வருத்தப் பட்டார்.

காங்கிரஸில் மேற்படி தீர்மானத்தைப் பிரேரணை செய்து பேச வேண்டியது பற்றியும் கவலைப்பட்டார். ஐந்து நிமிஷத் திற்குள் என்னத்தைச் சொல்வது என்பதே தெரியவில்லை. விஷயமோ மிகச் சிக்கலானது. மற்ற தீர்மானங்களைப் பற்றிப் பேசியவர்களில் சிலர் முக்கால் மணியும் அரைமணியுங் கூடப் பேசினர்கள். ஆனால் காந்தி எழுந்து பேசத் தொடங்கி மூன்று நிமிஷத்திலேயே அக்கிராசனர் வாச்சா மணி அடித்து விட்டார்.

மணிச் சத்தம் கேட்டவுடனே காந்திஜியும் உட்கார்ந்து விட்டார். ஆனல் தீர்மானம் என்னமோ மற்ற எல்லாத் தீர்மானங்களையும் போல் ஏகமனதாக நிறைவேறி விட்டது. காங்கிரஸினல் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டதென்பதே காந்திஜிக்கு ஓரளவு திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் அளித்தது. காங்கிரஸ் ஒப்புக்கொண்டது என்றல், இந்தியா தேசமே ஒப்புக் கொண்டதாகும் அல்லவா?

35. கர்ஸான் தர்பார்

காங்கிரஸ் முடிந்துவிட்டது. ஆயினும் கல்கத்தாவில் இன்னும் பல பிரமுகர்களைப் பார்த்துப் பேசித் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர் விஷயத்தில் சிரத்தை உண்டாக்க வேண்டும் என்று காந்திஜி நினைத்தார். இதற்காகக் கல்கத்தாவில் ஒரு மாதம் தங்குவதென்று உத்தேசித்தார். இந்த விவரம் ஸ்ரீ கோகலேக்குத் தெரிந்ததும் காந்திஜி தம்முடைய ஜாகைக்கு வந்து தம்முடன் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்று அழைத்தார்.

அப்போது இந்தியா தேசத்துக்குக் கல்கத்தா தலைநகராயிருந்தது. வைஸ்ராய் சர்வாதிகாரம் படைத்தவராயிருந்த போதிலும் இந்தியச் சட்டசபை ஒன்றும் இருந்தது. அதில் ஸ்ரீ கோகலே அங்கத்தினர். ஆதலால் இந்தியச் சட்டசபை நடக்கும் சமயங்களில் ஸ்ரீ கோகலே கல்கத்தாவில் ஜாகை வைத்துக்கொண்டு வசித்தார்.

சங்கோசத்தினால் இரண்டு தினம் வரையில் காந்திஜி கோகலே வீட்டுக்குப் போகவில்லை. எனவே கோகலேயே ஒரு நாள் வந்தார். "நீர் இந்த நாட்டினர்; இந்த நாட்டிலே இருந்து பல தொண்டுகள் செய்ய வேண்டியவர். ஆனால் இப்படிச் சங்கோசப்பட்டால் ஒரு காரியமும் நடைபெறாது. எல்லாருடனும் கலந்து பழகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்று சொன்னார். அதன் பேரில் கோகலேயின் ஜாகைக்குக் காந்திஜி கிளம்பினார்.

புறப்படுவதற்கு முன்னால் காந்திஜி தங்கியிருந்த 'இந்தியா கிளப்'பில் ஒரு விசித்திரமான சம்பவம் நடைபெற்றது.

அச்சமயம் ஏழாம் எட்வர்டு சக்கரவர்த்தி முடிசூட்டப்பட்டார். அரசரின் பிரதிநிதியான லார்டு கர்ஸான் மேற்படி வைபவத்தை முன்னிட்டு ஒரு தர்பார் நடத்தினார். இந்தியா கிளப்பில் தங்கியிருந்த ராஜாக்களும் மகாராஜாக்களும் மேற்படி தர்பாருக்குப் போனார்கள். போகும்போது அவர்கள் வங்காளிகள் வழக்கமாக அணியும் வேஷ்டி, சட்டை, அங்கவஸ்திரம் இவற்றுக்குப் பதிலாக, ஆங்கிலேயர் வீட்டில் பணி செய்யும் ஏவலாளரின் உடை போன்ற நீண்ட அங்கி, இடுப்புப் பட்டை,

வர்ணத் தலைப்பாகை ஆகியவற்றை அணிந்து சென்றார்கள். காந்திஜி இதைக் கவனித்தார். "அழகிய வேஷ்டி அங்கவஸ்திரத்தை விட்டு, இந்தக் குற்றேவல் உடையை ஏன் அணிகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். அதற்கு ஒரு ராஜா சொன்ன பதிலாவது :— "எங்களுக்கும் குற்றேவலாளிக்கும் வித்தியாசம் ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் கர்ஸான் பிரபுவின் குற்றேவலாளர்தான். தர்பாருக்குப் போகாமற் போனால் எங்களுடைய ராஜ்யமே போய்விடும். போனால் இந்த உடை தரித்துத் தான் போக வேண்டும். போகத்தான் போகிறேமே? வைஸ்ராயிடம் ஒரு வார்த்தை பேச முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா? அதுதான் கிடையாதே!"

இவ்வாறு மனம் விட்டுப் பேசியவரிடம் காந்திஜிக்கு மிகுந்த அநுதாபம் உண்டாயிற்று.

பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு இதே மாதிரி சுதேச ராஜாக்களின் ஆடை ஆபரணங்கள் சம்பந்தமாக மகாத்மா காந்தி தம்முடைய மனவேதனையை வெளியிடவேண்டி நேர்ந்தது. லார்ட் ஹார்டிஞ்ச் இந்தியாவின் வைஸ்ராயாக இருந்த காலத்தில் காசியில் ஹிந்து சர்வகலாசாலையின் அஸ்திவார விழா நடைபெற்றது. அப்போதும் வைஸ்ராய் ஹார்டிஞ்ச் ஒரு தர்பார் நடத்தினர். ராஜாக்களும் மகா ராஜாக்களும் ஸ்திரீகளைப் போல் ஆடை ஆபரண அலங்காரங்களுடன் வந்திருந்தார்கள். பட்டாடைகள் தரித்துக்கொண்டு கழுத்தில் முத்துமாலைகளும் கையில் காப்புக் கொலுசுகளும் வாகுவலயங்களும் அணிந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய சிங்காரத் தலைப்பாகைகளில் முத்துக்களும் வைரங்களும் பதித்திருந்தன. இவ்வளவோடு அரைக் கச்சுகளில் பட்டாக் கத்திகளும் தரித்திருந்தார்கள். அந்தப் பட்டாக் கத்திகளின் கைப் பிடிகளில் இரத்தினங்களும் வைரங்களும் ஜொலித்தன. இதையெல்லாம் பார்த்துக் காந்தி மகானுக்குச் சகிக்கவேயில்லை. விசாரித்ததில் ராஜாக்களில் பலர் அத்தகைய ஆடை அணிகளை மனப் பூர்வமாக வெறுக்கிறார்கள் என்றும் வைஸ்ராயின் தர்பாருக்கு வரும் போது அத்தகைய அணிபணிகளுடனே அவர்கள் வரவேண்டு மென்பது கட்டாயம் என்றும் தெரிய வந்தது.

மேற்படி விழா சம்பந்தமாக நடந்த ஒரு கூட்டத்தில் காந்திஜியைப் பேசும்படி கேட்டுக் கொண்டபோது இதைப் பற்றியே பேசி விட்டார். "நம்முடைய ராஜாக்களும் மகாராஜாக்களும் எதற்காக இப்படிக் கொலுப் பொம்மைகளைப் போல் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்? இவர்களுக்குத் தன் மதிப்பு உணர்ச்சி வேண்டாமா? பிரிட்டிஷ் இராஜப் பிரதிநிதியைக் கண்டு எதற்காக இவர்கள் இவ்வளவு பயந்து நடுங்க வேண்டும்? பரம்பரையான இவர்களுடைய தைரியமும் வீரமும் எங்கே?" என்று இவ்விதம் பேசினார்.

கூட்டத்திலிருந்தவர்களில் டாக்டர் பெஸண்டு அம்மையும் ஒருவர். காந்திஜி இவ்விதம் தம் மனத்திலிருந்ததை ஒளியாமல் வெளியிட்டது டாக்டர் பெஸண்டு அம்மைக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது. காந்திஜி மரியாதைக் குறைவாகப் பேசியதைக் கண்டிப்பதற்கு அறிகுறியாக டாக்டர் பெஸண்டு அம்மை எழுந்து வெளியே சென்றார். இன்னும் சிலரும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். இதைப் பற்றிப் பெஸண்டு அம்மையார் பத்திரிகைகளுக்கு ஓர் அறிக்கையும் விட்டார். ஆனால் காந்திஜி கூறியது சரிதான் என்று தேச மக்களில் பெரும்பாலோர் ஆமோதித்தார்கள். சுதேச மன்னர்களிலேயே பலர் அதைப் பற்றி மனதிற்குள்ளே மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். இந்தச் சம்பவத்தினால் காந்திஜியிடம் சுதேச மன்னர்களுடைய மதிப்பு வளர்ந்தது.

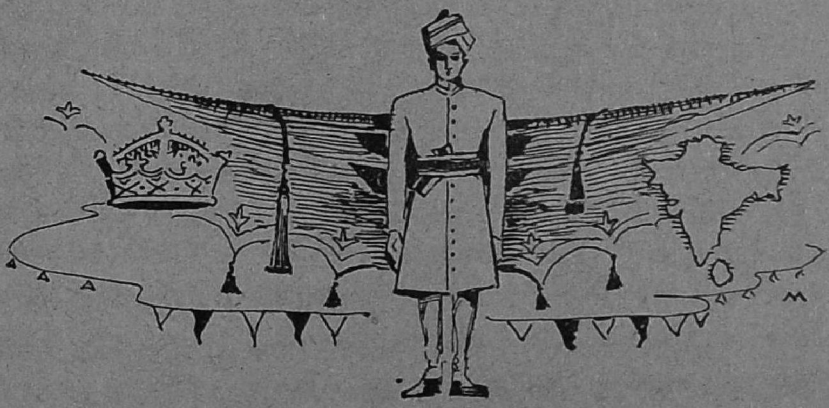

36. கோகலேயின் விருந்தாளி

ஸ்ரீ கோகலேயின் வீட்டுக்குக் காந்தி மகான் போன முதல் தினமே தம் சொந்த வீட்டில் இருப்பதாக அவர் எண்ணும்படி யிருந்தது. கோகலே அவருடைய சௌகரியத்துக்காக அத்தகைய ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். காந்திஜிக்கு அவ்வளவு அதிகமான சௌகரியங்களும் வேண்டியதில்லை யல்லவா? அவருடைய காரியங்களை அவரே செய்து கொள்ளும்படி விட்டு விட்டால் அதுவே அவருக்குப் பெரிய சௌகரியம். குற்றேவல் புரிவதற்கு ஆட்கள் அவருக்குத் தேவையில்லை. இதெல்லாம் கோகலேயின் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. அடிக்கடி காந்திஜியின் தூய்மையான வழக்க பழக்கங்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டி, அவர் பேசி வந்தார்.

கோகலே தம்மைப் பார்க்க வந்த பிரமுகர்களை யெல்லாம் காந்திஜிக்கும் அறிமுகப் படுத்தினர். அவர்களுள் ஒருவர் ஆசிரியர் பி. சி. ராய். உயர்ந்த அறிவுக்கும் எளிய வாழ்வுக்கும் சிறந்த தேசபக்திக்கும் ஆசிரியர் பி. சி. ராய் பிரசித்தி பெற்றவர். இரசாயன சாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் உலகப் புகழ் அடைந்தவர். தம்முடைய இரசாயன சாஸ்திர அறிவை நாட்டின் நன்மைக்குப் பயன்படுத்த விரும்பி வங்காளத்தில் மிகப் பெரிய மருந்து உற்பத்திச் சாலையை அவர் ஏற்படுத்தி யிருந்தார்.

ஆசிரியர் பி. சி. ராயை ஸ்ரீ கோகலே பின்வருமாறு காந்திஜிக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்:— "இவர்தான் ஆசிரியர் ராய். மாதம் ரூ. 800 இவருக்குச் சர்வகலாசாலையில் சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். ஆனல் தமக்காக ரூ. 40 மட்டும் வைத்துக் கொண்டு பாக்கியைப் பொது நன்மைக்காகச் செலவிடுகிறார். இன்று வரை இவர் பிரம்மசாரி; கலியாணம் செய்து கொள்ளும் எண்ணமும் இவருக்குக் கிடையாது."

ஸ்ரீ கோகலேக்கும் ஆசிரியர் ராய்க்கும் நடந்த சம்பாஷணைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது காந்திஜிக்கு மிகவும் பிரியமா

யிருந்தது. பொது நன்மைக்குரிய விஷயங்களைப் பற்றியே அவர்கள் பேசுவார்கள். ஆகையால் எவ்வளவு நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அலுப்பு உண்டாகாது. இன்னும் பேச மாட்டார்களா என்று இருக்கும்.

பிற்காலத்தில் ஆசிரியர் பி. சி. ராய் காந்திஜியின் சிறந்த நண்பர்களில் ஒருவரானார். கதர் இயக்கம் முதலிய நிர்மாண திட்ட வேலைகளுக்கு வங்காளத்தில் பேருதவி புரிந்தார்.

கோகலேயின் பக்கத்தில் இருந்து அவர் வாழ்க்கை நடத்திய முறையையும் பொதுவேலை செய்த முறையையும் கவனிப்பதில் காந்திஜிக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. ஒரு நிமிஷமேனும் கோகலே தம் காலத்தை வீணாக்குவதில்லை. யாருடன் பேசினாலும் பழகினாலும் நட்புக் கொண்டாலும் அதிலெல்லாம் பொது நல நோக்கமே குடி கொண்டிருக்கும். பொய்யும் கபடமும் அவருடைய பேச்சில் அணுவளவும் காண முடியாது. பலர் வந்து பற்பல காரியங்களில் அவரைச் சிரத்தை கொள்ளும்படி செய்ய முயல்வார்கள். ஆனால் கோகலே அதற்கெல்லாம் ஒரே பதில்தான் சொல்வாராம். "தங்களுக்குச் சிரத்தை யுள்ள காரியத்தைத் தாங்கள் செய்யுங்கள்; தேச விடுதலைதான் எனக்கு முக்கியம். அதற்காகவே என்னுடைய முழு கவனத்தையும் நேரத்தையும் செலவிட வேண்டும். தேசம் விடுதலை பெற்றுவிட்டால் அப்புறம் மற்றக் காரியங்களில் சிரத்தை எடுத்துக் கொள்வேன்" என்பாராம்.

கோகலேக்குத் தம்முடைய குரு ரானடேயிடம் அளவில்லாத பக்தி. எந்த விஷயமானாலும் அதைப்பற்றி ரானடே ஏதாவது அபிப்பிராயம் தெரிவித்திருந்தால் அதுவே கோகலேக்கு முடிவானது வேறு யோசனையே செய்ய மாட்டார். ரானடேயின் குணாதிசயங்களைப் பற்றி ஓயாமல் பேசிக் கொண்டே யிருப்பார். ரானடே ஹைக் கோர்ட் ஜட்ஜாக இருந்த போதிலும் காங்கிரஸ் மகாசபைகளுக்குப் போவதுண்டாம். "அந்த மாதிரி தைரியம் வேறு யாருக்கு வரும்?" என்று அடிக்கடி கோகலே சொல்லுவது வழக்கம்.

சட்டசபைக்கும் மற்ற ஜோலிகளுக்கும் போவதற்குக் கோகலே கோச் வண்டி ஒன்று வைத்திருந்தார். காந்திஜி ஒருநாள் "குதிரை வண்டி எதற்காக வைத்திருக்கிறீர்கள்? டிராம் வண்டியில் போனால் என்ன? அதனால் தங்களுடைய கௌரவம் குறைந்து போய்விடுமா?" என்று பட்டவர்த்தன மாகக் கேட்டுவிட்டார்.

கோகலே தேசத் தொண்டுக்காகவே தம் வாழ்நாளை அர்ப்பணம் செய்தவர்; எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வருபவர். ஆகையினால்தான் காந்திஜி அவரை அவ் விதம் துணிந்து கேட்டார்.

கோகலே அதற்குக் கூறிய மறுமொழி வருமாறு:— "நீங்கள் விருப்பம்போல் டிராம் வண்டியில் போகக் கூடியதா யிருக்கிறது. இது குறித்து நான் பொருமைப் படுகிறேன். அந்தச் சௌகரியம் எனக்குக் கிடையாது. ஜனங்கள் என்னை நன்கறிந்திருப்பதால் டிராம்வண்டியில் போவது காரியத்துக்குக் குந்தகமாயிருக்கும். என்னைப்போல் பொது ஜனங்களால் நன்கு அறியப்படும் துர்ப்பாக்கியம் உங்களுக்கும் ஒரு காலத்தில் வரக்கூடும். அப்போது டிராம் வண்டிப் பிரயாணம் உங்களுக் கும் கஷ்டமாய்த்தானிருக்கும்."

கோகலேயின் வாக்கு எவ்வளவு ஆச்சரியமாய்ப் பலித்து விட்டது? காந்திஜியைப் போல் கோடிக் கணக்கான ஜனங் களால் நன்கு அறியப்பட்டவர் சரித்திரத்திலேயே வேறு யாரும் இல்லை யல்லவா?

மேற்படி பதில் காந்திஜிக்கு ஒருவாறு திருப்தியளித்தது. ஆனால் இன்னொரு விஷயத்தில் கோகலேயின் சமாதானம் அவருக்குத் திருப்தி தரவில்லை.

"தாங்கள் தேகாப்பியாசமே செய்வதில்லை. உலாவப் போவதுகூட இல்லை. ஓயாமல் தங்களை வியாதி பிடுங்கித் தின்ப தில் ஆச்சரியம் என்ன? பொது ஊழியம் செய்தால் தேகாப் பியாசத்துக்குக் கூடச் சாவகாசம் இல்லாமல் போய் விடுமா?" என்று காந்திஜி கேட்டதற்குக் கோகலே, "நீங்கள்தான் பார்க்

கிறீர்களே? உலாவப் போவதற்கு எனக்கு நேரம் எங்கே இருக்கிறது?'' என்று பதில் அளித்தார்.

இந்தச் சமாதானத்தைக் காந்திஜி ஒப்புக் கொள்ளவில்லை யானாலும் கோகலேயிடம் வைத்திருந்த பெருமதிப்புக் காரண மாகப் பதில் கூறுமல் சும்மா இருந்தார்.

நம்முடைய தேசியத் தலைவர்களில் பெரும்பாலோர் கோகலேயிடம் இருந்த குறைக்கு ஆளாகியிருந்தார்கள். அவர் கள் தங்கள் ஆரோக்கியத்தைச் சரியாகக் கவனித்துக் கொள்வ தில்லை. தேகாப்பியாசமும் செய்வதில்லை. இதனல் எத்தனையோ அரும் பெரும் தலைவர்களின் உத்தமச் சேவையைத் தேசம் வெகு சீக்கிரத்தில் இழந்துவிட்டது.

காந்திஜி மட்டும் இறுதிவரையில் தேகாரோக்கியத்தைக் காப்பாற்றி வந்தார். என்ன வேலை யிருந்தாலும் தினம் கொஞ்ச நேரம் விரைவாக நடக்கும் வழக்கத்தைக் கைக் கொண்டிருந் தார். இதனல் அவருடைய வேலை செய்யும் திறமை குறைந்து விடவில்லை; அதிகமாக வளர்ந்தது.

இவ்விதமாகக் கோகலேயுடன் ஒரு மாதம் கழித்த பிறகு காந்திஜி இந்தியா முழுவதிலும் ஒரு முறை மூன்றும் வகுப்பு ரயில் வண்டியில் பிரயாணம் செய்வ தென்று உத்தேசித்தார். மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணிகளின் கஷ்டங்களை நன்கு அறிந்து பரிகாரம் தேடவேண்டும் என்பதுதான் அவருடைய நோக்கம். கோகலே முதலில் தடை செய்து பிறகு சம்மதம் கொடுத்தார். பன்னிரண்டு அணை பெறுமான கித்தான் பை ஒன்றைக் காந்திஜி வாங்கிக் கொண்டார். அதில் ஒரு முரட்டுக் கம்பளிச் சட்டை, ஒரு வேஷ்டி, ஒரு துண்டு, ஒரு பனியன் இவற்றை வைத்துக் கொண்டார். இந்தப் பையைத் தவிர ஒரு துப்பட்டி, ஒரு தண்ணீர்க் கூஜா (மண்ணல் ஆனது) இவ்வளவுதான் காந்திஜி மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணத்துக்காக எடுத்துக்கொண்டவை. கோகலே பிரயாணத்துக்காகப் பூரிகளும் லட்டுகளும் தயா ரித்து ஒரு சிற்றுண்டிப் பாத்திரத்தில் வைத்துக் கொடுத்தார்.

மகாத்மாவை ரயில் ஏற்றி அனுப்ப ஸ்ரீ கோகலேயும் ஆசிரியர் ராயும் புறப்பட்டார்கள். "நீங்கள் எதற்காகச் சிரமப் பட வேண்டும்? ஸ்டேஷனுக்கு வருவது அவசியம் இல்லை!" என்று காந்திஜி கூறியதை அவர்கள் பொருட்படுத்தவில்லை. "நீங்கள் முதல் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்தால் நான் வர வேண்டிய அவசியமில்லை. மூன்றும் வகுப்பில் ஏறுவதால் கட்டாயம் நான் ஸ்டேஷனுக்கு வந்தாக வேண்டும்" என்று சொன்னார் கோபால கிருஷ்ண கோகலே.

எனவே இருவரும் ஸ்டேஷனுக்குப் போகவே செய்தார் கள். அவர்களுடைய வாழ்த்துக்களைப் பெற்றுக் கொண்டு காந்திஜி பிரயாணம் செய்யத் தொடங்கினர்.

இந்தச் சம்பவங்களிலிருந்து, காந்திஜியின் மேன்மையை ஒருவாறு முன்கூட்டியே அறிந்து பாராட்டிய இந்தியத் தலைவர் ஸ்ரீ கோகலே என்பதாக அறிகிறோம். அதோடு கோகலே எத்தகைய மரியாதைக்காரர் என்பதையும் அவருடைய பண் பாட்டின் உயர்வையும் அறிகிறோம். காந்திஜி எழுதியுள்ள சுய சரிதத்தி லிருந்துதான் கோகலேயைப் பற்றி மேற்கண்ட விவரங்கள் நமக்குத் தெரிய வருகின்றன.

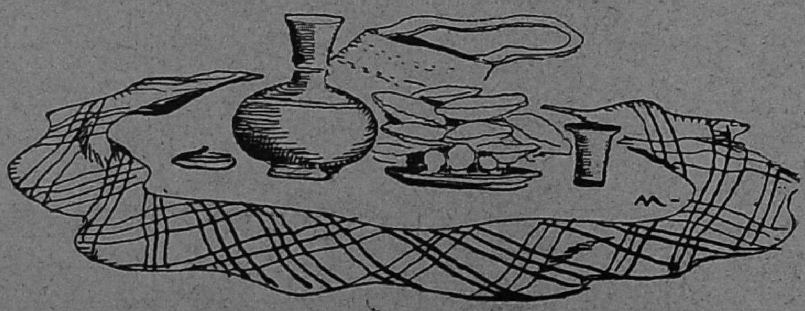

37. காசியில் ஏமாற்றம்

காந்திஜி எதிர்பார்த்தது போலவே, மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணம் மிக மோசமாயிருந்தது. அதிகாரிகள் மூன்றும் வகுப்புப் பிரயாணிகளை ஆடுமாடுகள் என்று எண்ணி நடத்தினர்கள். ஆடு மாடுகளுக்குரிய சௌகரியங்கள்தான் மூன்றாவது வகுப்பில் அளிக்கப்பட்டன. இங்கிலாந்திலும் தென்னாப்பிரிக்காவிலும் காந்திஜி ரயில் பிரயாணம் செய்ததுண்டு. அங்கேயெல்லாம் மூன்றும் வகுப்பு இவ்வளவு மோசமாயில்லை. முதல் வகுப்புக்கும் மூன்றும் வகுப்புக்கும் இவ்வளவு வித்தியாசமும் கிடையாது. தென்னாப்பிரிக்காவில் மூன்றும் வகுப்பில் பெரும்பாலும் நீக்ரோவர்தான் பிரயாணம் செய்வார்கள். ஆயினும் அங்கே மூன்றும் வகுப்பில் இதைவிட அதிக வசதி அளிக்கப்பட்டது. சில ரயில்களில் மூன்றும் வகுப்பில்கூட இரவில் தூங்க இடமும் மெத்தை தைத்த ஆசனமும் ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். கூட்டம் அளவுக்கு அதிகம் ஆகாமலும் பார்த்துக் கொண்டார்கள். இங்கேயோ நிலைமை எல்லா விதத்திலும் மோசமாயிருந்தது. வசதிகளும் இல்லை; கூட்டமும் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையை விட எப்போதும் அதிகம்.

ரயில்வே அதிகாரிகளின் அசட்டையும் அக்கிரமங்களும் ஒருபுறம் இருக்க, பிரயாணிகளும் பெரும் அநியாயங்கள் செய்தார்கள். மற்றப் பிரயாணிகளின் சௌகரியத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் குப்பைகளைப் போட்டார்கள்; சுருட்டுக் குடித்தார்கள்; வெற்றிலை புகையிலை மென்று துப்பி வண்டியை ஒரு எச்சில் குழியாக்கினர்கள். கூச்சல் போடுவதும் ஆபாச மொழிகள் பேசுவதும் அதிகம். இந்தப் பயங்கரமான நிலைமையை எப்படிச் சீர்திருத்துவது என்று மகாத்மா பெரிதும் சிந்தனை செய்தார். படித்த வகுப்பார் மூன்றும் வகுப்பிலேயே பிரயாணம் செய்வதுதான் அதற்கு வழி என்று தோன்றியது. படித்தவர்கள் மூன்றும் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்து மற்றவர்களின் தூர்வழக்கங்களைச் சீர்திருத்த வேண்டும். அவசியம் ஏற்பட்ட

போதெல்லாம் வசதிக் குறைவுகளைப் பற்றி அதிகாரிகளுக்குப் புகார் எழுதவேண்டும். சிப்பந்திகளுக்கு லஞ்சம் கொடுத்துத் தங்கள் சொந்த வசதிகளைத் தேடிக் கொள்ளக் கூடாது. விதி களை யார் மீறி நடந்தாலும் அதைக் கண்டிக்கவேண்டும்; தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்: இப்படி யெல்லாம் செய்தால் ஒருவாறு சீர்திருத்தலாம் என்று எண்ணினர். தாமே இப்படி யெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்றும், அதற்காக ஓர் இயக் கமே நடத்தவேண்டும் என்றும் உத்தேசித்தார். ஆனால் பின் னால் பெரிய பெரிய காரியங்களில் ஈடுபட்டதனால் உத்தேசத்தை நிறைவேற்ற முடியவில்லை.

தம்பி! காந்திஜியின் மேற்படி அநுபவம் 47 வருஷங் களுக்கு முன்னால் 1901-ல் ஏற்பட்டது. இப்போது இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்திருக்கிறது. ரயில்வேக்கள் பொது மக்க ளின் சொத்தாகிவிட்டன. பொதுஜன மந்திரி ரயில்வேக்களின் பொறுப்பை ஏற்று நடத்துகிறார். ஆயினும் கூட, மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணம் நரகவேதனையாகவே இருந்து வருகிறது.

* * * *

கல்கத்தாவிலிருந்து இராஜகோட்டை செல்லும் மார்க்கத் தில் காந்திஜி காசி, ஆக்ரா முதலிய நகரங்களில் இறங்கிப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார். காசியில் அவர் கண்ட காட்சிகள் பெரும் ஏமாற்றமளித்தன. பிரசித்தி பெற்ற காசி விசுவநாதர் ஆலயத்துக்குப் போகும் வழி ஒரு குறுகலான சந்து. கோயிலைச் சுற்றியும் கோயிலுக்குள்ளேயும் அமைதி என்பதே கிடையாது. தந்திரசாலிகளான கடைக்காரர்கள் மிட்டாய்களும் புது தினுசு விளையாட்டுக் கருவிகளும் விற்றார்கள். கடைக்காரர்களும், கடைகளில் சாமான் வாங்கிய யாத்ரீகர்களும் ஏகச் சத்தம் போட்டார்கள். எங்கெங்கும் ஈக்கள் மொய்த்தது சகிக்க வொண்ணாததா யிருந்தது. மனங் குவிந்து இறைவனைத் தியா னிப்பதற்கு அது ஏற்ற இடமாகவே இல்லை. இவ்வளவு சந்தை இரைச்சலிலும் மெய்மறந்து பக்தி பரவச நிலையில் இருந்த ஒரு சிலர் காணப்பட்டனர். ஆனால் மிகப் பெரும்பாலோருக்கு அது அசாத்தியமா யிருந்தது.

கோயில் வாசலை அடைந்ததும் அழுகிப்போன பூக்குவியலின் நாற்றம் காந்திஜிக்கு நல்வரவு கூறிற்று. கோயிலின் உட்புறம் நல்ல சலவைக் கல்லால் தளவரிசை போடப்பட்டு விளங்கியது. ஆனால் யாரோ ஒரு பக்தர் அந்தச் சலவைக் கற்களை நடுநடுவே உடைத்து ஆங்காங்கு வெள்ளி ரூபாய்களைப் பதித்திருந்தார். இந்த ரூபாய்கள் அழுக்குச் சேரும் அசுத்த பாண்டங்களாக உபயோகப் பட்டன.

ஆலயத்தைச் சேர்ந்த 'ஞான வாவி' என்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்துக்குச் சென்றார். ஞான வாவியைச் சுற்றியுங்கூட ஒரே ஆபாசமும் அழுக்குமாயிருந்தன. காந்திஜிக்கு இதெல்லாம் மிக்க ஆத்திரத்தை அளித்தன. அந்த ஆத்திரத்தை வாவிக் கரையில் இருந்த பண்டாவிடம் காட்டினார். (கோயில் குருக்களின் வேலையும் புரோகிதரின் வேலையும் சேர்த்துச் செய்கிறவர்களுக்கு வட இந்தியாவில் 'பண்டாக்கள்' என்று பெயர்.) பண்டாவுக்குத் தட்சணை கொடுக்க மனம் வரவில்லை. இதற்கு அறிகுறியாக ஒரு தம்பிடி கொடுத்தார். பண்டா, "நீ நேரே நரகத்துக்குப் போவாய்!" என்று சபித்துக் காந்திஜி கொடுத்த தம்பிடியை வீசி எறிந்தார்.

காந்திஜி இதனால் மனங் கலங்கவில்லை. "என்னுடைய கதி எப்படியானாலும் ஆகட்டும்; ஆச்சாரியராகிய தாங்கள் இப்படிப் பேசுதல் தகாது. வேண்டுமென்றால் தம்பிடியை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இல்லாவிட்டால் அதுவும் போய் விடும்!" என்றார்.

தொலைந்து போ! உன் தம்பிடி இங்கே யாருக்கு வேண்டும்?" என்று பண்டா மேலும் திட்டினார்.

"நமக்கு ஒரு தம்பிடி லாபம்; பண்டாவுக்கு நஷ்டம்" என்று காந்திஜி நினைத்துக் கொண்டு தம்பிடியைத் திருப்பி எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். ஆனால் பண்டாவா விடுகிறவர்? காந்திஜியைக் கூப்பிட்டு, "நானும் உன்னைப் போல நடந்து கொள்ளலாமா? அந்தத் தம்பிடியை ஏற்றுக்கொள்ளா

விட்டால் உனக்குப் பாவம் சம்பவிக்கும். கொடுத்து விட்டுப் போ!" என்றார்.

காந்திஜி அவ்விதமே கொடுத்து விட்டுத் திரும்பினர்.

இதையெல்லாம் விவரித்து விட்டுக் காந்திஜி தமது காசி யாத்திரையைப் பற்றிக் கடைசியாக எழுதியிருப்பதாவது :—

"ஆண்டவன் கருணையில் யாருக்கேனும் ஐயமிருக்குமா யின் அவர் இத்தகைய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுக்குப் போய்ப் பார்ப்பாராக. யோகீசுவரனை இறைவன் தன் பெயரால் நடக்கும் எத்தனை அக்கிரமங்களையும் வெளி வேஷங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்! வெகு காலத்துக்கு முன்பே அவன் 'யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம் ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்' என்று திருவாய் மலர்ந்தான். மனிதன் விதைப்பதை அறுக்கிறான். கரும பயனை அநுபவியாது தப்பித்துக் கொள்ளல் எவராலும் இயலாத காரியம். எனவே இதில் ஆண்டவன் தலையிடுவதற்கு அவசியமே யில்லை. சட்டத்தை இயற்றிவிட்டு அவன் அப்புறம் சென்று விட்டான் என்றே கூறலாம்."

மேற்கண்டவாறு காந்திஜி எழுதி இருபது ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இன்னமும் காசி நகரமும் விசுவநாதர் ஆலயமும் அவர் பார்த்த இலட்சணமாகவே இருக்கின்றன.

38. நம்பிக்கைச் சோதனை

இராஜகோட்டை போய்ச் சேர்ந்த பிறகு காந்திஜி அங்கே வக்கில் தொழில் ஆரம்பித்தார். தென்னப்பிரிக்கா அநுபவத்தின் பயனை இம்முறை கோர்ட்டில் நன்றாகப் பேசும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். ஏற்றுக் கொண்ட சில வழக்குகளில் வெற்றியடைந்தார். இதைக் கண்ட அவருடைய நண்பர்கள் பம்பாய்க்குச் சென்று அவர் மறுபடியும் பாரிஸ்டர் தொழில் தொடங்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். வழக்குகள் வருமா என்ற யோசனை வேண்டாம் என்றும், வேண்டிய வழக்குகள் தாங்களே அனுப்பி வைப்பதாகவும் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

காந்திஜியும் அவர்களுடைய யோசனைக்கு இணங்கிப் பம்பாய்க்குச் சென்றார். பாயன் கில்பர்ட்—ஸயானி இவர்களுடைய காரியாலயம் இருந்த கட்டிடத்தில் தாமும் அறைகள் வாடகைக்கு வாங்கிக் கொண்டார்.

பம்பாயில் ஸ்திரவாசம் ஏற்பட்டு விட்டதாகத் தோன்றியது. ஆனால் காந்திஜியின் வாழ்க்கை அமைதியாக நடப்பதில் ஆண்டவனுக்குத் திருவுளம் இல்லை.

மகாத்மாவின் இரண்டாவது புதல்வனை மணிலாலுக்குக் கடுமையான அஸ்தி சுரம் (டைபாய்டு) கண்டது. ஏற்கெனவே மணிலால் வைசூரி போட்டுக் கஷ்டப்பட்டவன். இப்போது அஸ்தி சுரத்தோடு கபவாத சுரமும் கலந்திருந்தது. கடுமையான சுரமாதலால் இரவில் பிதற்றல் முதலிய சேஷ்டைகளும் கடுமையாக இருந்தன.

டாக்டர் ஒருவரைக் காந்திஜி அழைத்து வந்தார். அஸ்தி சுரத்திற்கு மருந்து அதிக பயன் தராது என்று டாக்டர் சொன்னார். கோழி முட்டையும் கோழிக் குஞ்சு ரசமும் கொடுத்து வரும்படியும் கூறினார்.

காந்திஜிக்குச் சைவ உணவு விரதத்தில் அதிகப் பற்று உண்டு என்பதுதான் உனக்குத் தெரியுமே? அந்த விரதத்தைக்

கைவிடக் காந்திஜிக்கு விருப்பமில்லை. ஆனால் மணிலாலோ அப்போது பத்து வயதுக் குழந்தைதான். அவனுடைய அபிப் பிராயத்தைக் கேட்டுத் தீர்மானிப்பதற்கில்லை. அவனுக்காகக் காந்திஜியே தீர்மானித்தாக வேண்டும்.

தம்முடைய உறுதியின்படி நடந்தால் மணிலாலின் உயி ருக்கு அபாயம் நேரலாம். அவ்விதம் குழந்தையை அபாயத் துக்கு உட்படுத்துவது தர்மமா ?

டாக்டர் பார்லி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். "நாங்கள் சாக பட்சணிகள் ; தாங்கள் சொன்னவற்றைத் தவிர வேறு ஏதாவது யோசனை சொல்ல முடியுமா ?" என்று காந்திஜி கேட்டார்.

"மற்றக் காலங்களில் சாக பட்சண விரதம் சரிதான். ஆனால் புதல்வனுடைய உயிருக்கே அபாயம் நேரலாம் என் றிருக்கும்போது பிடிவாதம் செய்யக் கூடாது. எவ்வளவோ சனாதன ஹிந்து குடும்பங்களில் என்னுடைய யோசனைப்படி செய்திருக்கிறார்கள். தாங்களும் இந்தக் குழந்தை விஷயத்தில் கடின சித்தம் காட்டாமலிருப்பது நலம்" என்றார் டாக்டர்.

அதற்குக் காந்திஜி கூறிய பதிலாவது :—"டாக்டராகிய தாங்கள் தங்களுடைய கடமையைச் செய்து விட்டீர்கள். ஆனால் என்னுடைய 'பொறுப்பை நான் கைவிட முடியாது. வயது வந்த பையனாயிருந்தால் அவனுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு அதன்படி செய்ய விட்டிருப்பேன். சிறு குழந்தையா யிருப்பதால் அவனுக்காக நான்தான் முடிவு செய்ய வேண்டி யிருக்கிறது. என்னுடைய மனச்சாட்சிப்படி நான்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். மாமிசமும் முட்டையும் மனிதன் உண்ணக் கூடாது என்பது என்னுடைய திடமான சமயக் கொள்கை. அது சரியோ தவறோ, தெரியாது. ஆனாலும் உயிர் வாழ்வதற் காகக் கூடச் சிற்சில காரியங்களை நாம் செய்யக்கூடாது. இது என் உறுதியான நம்பிக்கை. ஆகையால் தங்களுடைய யோச னையை நான் அனுசரிப்பதற்கில்லை. எனக்குத் தெரிந்திருக்கும் ஜல சிகிச்சை முறைகளைக் கையாளப் போகிறேன். ஆனால் நாடி பார்க்கவும், இருதயம்—நுரையீரல் பரிசோதிக்கவும்

எனக்குத் தெரியாது. தாங்கள் அவ்வப்போது வந்து இந்தப் பரிசோதனைகள் மட்டும் செய்து சொல்லிவிட்டுப் போனால் மனப்பூர்வமான நன்றி செலுத்துவேன்.''

காந்திஜியின் தர்ம சங்கட நிலையை டாக்டர் நன்கு உணர்ந்தார். ''அப்படியே ஆகட்டும்!'' என்று சொல்லிப் போனார்.

அவர் போனபிறகு காந்திஜி தமக்கும் டாக்டருக்கும் நடந்த சம்பாஷணை விவரத்தை மணிலாலிடம் ஒருவாறு கூறினார். மணிலால் அப்பாவுக்கு ஏற்ற புதல்வன். ''எனக்கு முட்டையும் இறைச்சி ரசமும் வேண்டாம். என்னால் சாப்பிடமுடியாது. தங்களுடைய ஜல வைத்தியமே செய்யுங்கள்!'' என்றான்.

ஜெர்மானியரான டாக்டர் கூன் என்பவர் ஜல சிகிச்சை முறையைப் பற்றி ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். அதில் ஆசன ஸ்நானம், இடுப்பு ஸ்நானம் ஆகிய முறைகளினால் நோய் தீர்க்கும் விதத்தைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார். காந்திஜி மேற்படி நூலில் கண்ட முறைகளை ஏற்கெனவே சோதனை செய்திருந்தார். இப்போது மணிலாலுக்கு இடுப்பு ஸ்நானம் செய்வித்தார். தொட்டி ஜலத்தில் மூன்று நிமிஷம் முழங்காலுக்கு மேலே தொப்புளுக்குக் கீழே தண்ணீர் இருக்கும்படி உட்காரவைத்து வெளியே எடுத்தார். இதை அடிக்கடி செய்ததுடன் ஆரஞ்சுப் பழ ரசமும் தண்ணீரும் கலந்து உணவாகக் கொடுத்து வந்தார்.

மூன்று நாள் இப்படிச் செய்து வந்தும் பயன் தெரியவில்லை. 104 டிக்கிரி வரையில் சுரம் அடிக்கடி ஏறிக் கொண்டிருந்தது. காந்திஜி கவலை அடைந்தார். தம்முடைய பிடிவாதம் குழந்தைக்கு ஆபத்தாக முடிந்து விட்டால் என்ன செய்கிறது? தம்முடைய வைத்தியக் கொள்கையைக் குழந்தை மேல் சுமத்துவது நியாயமாகுமா? வேறு டாக்டரைக் கூப்பிட்டால் என்ன? அல்லது ஆயுர்வேத வைத்தியரை அழைத்துக் காட்டினால் என்ன?

இந்த எண்ணங்களுக்கு இடை யிடையே மாறான எண்ணங்களும் தோன்றின. டாக்டர்கள் மட்டும் குணப்படுத்தி

விடுவதாக உத்தரவாதம் கொடுக்கிறார்களா? அவர்களும் சோதனைதானே செய்கிறார்கள்? குழந்தையின் உயிர் ஆண்டவனுடைய சித்தத்தைப் பொறுத்தது. நமக்குச் சரியென்று நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறபடி செய்வதுதான் நம் கடமை. அப்புறம் கடவுள் அருள் எப்படியோ அப்படி நடக்கட்டும்.

தாபஜ்வரத்தினால் தவித்துக்கொண்டிருந்த மணிலாலுக்கு அருகில் படுத்துக்கொண்டு காந்திஜி மேற் கண்டவாறெல்லாம் சிந்தனை செய்தார். சட்டென்று ஒரு யோசனை தோன்றியது. எழுந்து ஒரு நீளமான துணியைத் தண்ணீரில் நனைத்துப் பிழிந்தார். அதை மணிலாலின் உடல்மீது தலையை மட்டும் விட்டு விட்டுச் சுற்றினார். தலையில் தனியாக ஓர் ஈரத் துண்டைச் சுற்றினார். பிறகு இரண்டு கனமான கம்பளிகளைப் போட்டுக் குழந்தையைப் போர்த்தி விட்டார். அப்போது பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைப்போல் குழந்தையின் உடம்பு கொதித்தது. ஆனால் ஒரே வறட்சி; லவலேசமும் வியர்வை இல்லை.

மணிலாலைச் சற்று நேரம் அவனுடைய அன்னையிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு வெளியே சிறிது உலாவச் சென்றார். சௌபாத்தி கடற்கரைக்குப் போனார். அப்போது இரவு மணி பத்து. கடற்கரையில் இவரைத் தவிர இன்னும் இரண்டொருவரே உலாவிக் கொண்டிருந்தார்கள். காந்திஜி அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டே கடவுளைப் பிரார்த்தித்தார். "ஆண்டவனே! இந்தச் சோதனை நேரத்தில் என்னுடைய நம்பிக்கையைப் பாதுகாத்தல் உன்னுடைய பொறுப்பு!" என்று முறையிட்டார். அவருடைய உதடுகள் "ராம் ராம் சீதா ராம்" என்று ஜபித்துக் கொண்டிருந்தன. சிறிது நேரம் உலாவிய பிறகு வீட்டுக்குத் திரும்பினார். குழந்தைக்கு எப்படி இருக்கிறதோ, என்னமோ என்று நெஞ்சு கலக்கமுற்றிருந்தது.

வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும், "பாபு! வந்து விட்டீர்களா?" என்று மணிலாலின் குரல் கேட்டது.

"வந்து விட்டேனடா, கண்மணி!" என்று சொல்லிக் கொண்டே போனார்.

"உடம்பு பற்றி எரிகிறது. துணியையும் கம்பளியையும் எடுத்து விடுங்கள்."

"குழந்தாய்! உடம்பு வியர்த்து விட்டிருக்கிறதா?"

"வியர்வை வெள்ளத்தில் முழுகி யிருக்கிறேன். சீக்கிரம் எடுங்கள்."

குழந்தையின் நெற்றியைக் காந்திஜி தொட்டுப் பார்த்தார். முத்து முத்தாய் வியர்வை துளித்திருந்தது; சுரமும் குறைந் திருந்தது. காந்திஜி ஆண்டவனுக்கு இதய பூர்வமான நன்றி செலுத்தினர்.

"மணிலால்! சுரம் இனி நிச்சயமாய்க் குணமாகிவிடும். இன்னும் சிறிது வியர்க்கட்டும்."

"அப்பா! இனி ஒரு நிமிஷமும் இந்த உலைக்களத்தில் என்னால் இருக்கமுடியாது. தயவு செய்து உடனே எடுத்து விடுங்கள். வேண்டுமானால் மறுபடியும் துணி சுற்றிக் கொள்ளலாம்."

பேச்சுக் கொடுத்துக்கொண்டே இன்னும் சில நிமிஷம் வைத்திருந்தார். நெற்றியிலிருந்து வியர்வை வழிந்து அருவியாக ஓடிற்று. பிறகு கம்பளிகளையும் ஈரத் துணியையும் எடுத்து விட்டு உடம்பைத் துடைத்தார்.

மணிலால் தூக்கம் வருகிறது என்றான். காந்திஜிக்கும் தூக்கம் வந்தது. தந்தையும் மகனும் ஒரே படுக்கையில் படுத்துத் தூங்கி விட்டார்கள்.

மறுநாள் காலையில் சுரம் நிரம்பக் குறைந்திருந்தது. ஆனாலும் அடியோடு போகவில்லை. பாலும் பழரசமும் மட்டும் அருந்திக் கொண்டு மணிலால் நாற்பது நாள் படுக்கையில் இருக்கவேண்டி யிருந்தது. ஆயினும் அன்றிரவு சுரம் கட்டுக் குள் வந்து விட்டபடியால் காந்திஜிக்குக் கவலையும் பயமும் இல்லாமற் போயிற்று.

"இன்று என் புதல்வர்களுக்குள்ளே மணிலாலே அதிக தேகாரோக்கியத்தோடு இருக்கிறான். அவன் அந்தக் கண்டத்திலிருந்து தப்பி உயிர் பிழைத்ததற்குக் காரணம் ஜல சிகிச்சையா, ஜாக்கிரதையாக நீர் உணவே கொடுத்துப் பணிவிடை செய்து வந்ததா, அல்லது ஆண்டவனுடைய கருணைதானு என்று யார் நிச்சயமாய்ச் சொல்ல முடியும்? ஒவ்வொருவரும் தத்தம் நம்பிக்கைக்கு ஏற்ப முடிவு செய்து கொள்ளட்டும். என் வரையில், கருணைமூர்த்தியான ஆண்டவனுடைய அருள் மகிமைதான் மணிலாலுடைய உயிரை ரட்சித்து என்னையும் ஒரு பெரும் சோதனையிலிருந்து காப்பாற்றியது என்று இன்றைக்கும் நம்பி வருகிறேன்!" என்பதாகக் காந்தி மகான் தம் சுய சரிதத்தில் எழுதியுள்ளார்.

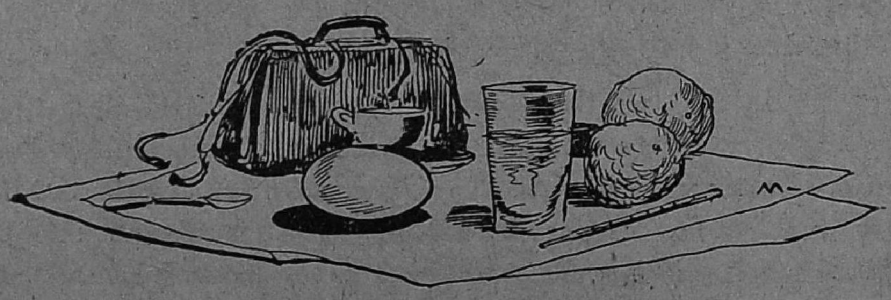

39. சேம்பர்லின் பேட்டி

பம்பாயைச் சேர்ந்த ஸாந்தாகிரஸ் என்னும் பகுதியில் சுகாதார வசதியுள்ள ஒரு பங்களாவைக் காந்திஜி வாடகைக்கு அமர்த்தினர். நிலையாகப் பம்பாயில் தங்கி பாரிஸ்டர் தொழில் நடத்துவது என்று உத்தேசித்து வாழ்க்கை தொடங்கினர். பாரிஸ்டர் தொழிலில் நல்ல வருமானமும் வரத்தொடங்கியது.

இதற்கிடையில் ஸ்ரீ கோகலே காந்திஜியை மறந்து விடவில்லை. எப்படியாவது இந்தியாவின் பொது வாழ்க்கையில் காந்திஜியை ஈடுபடச் செய்துவிட வேண்டுமென்று கோகலே எண்ணங் கொண்டிருந்தார். இது காரணமாக வாரத்திற்கு இரண்டு மூன்று தடவை கோகலே காந்திஜியின் பாரிஸ்டர் ஆபீசுக்கு வருவது வழக்கமாயிற்று. மற்றும் சில அரசியல் நண்பர்களையும் சில சமயம் கோகலே அழைத்துக் கொண்டு வருவார். இந்தியாவில் அரசியல் தொண்டு செய்யும் முறைகளைப் பற்றித் திட்டங்கள் போட்டு விவாதிப்பார்கள்.

ஆனால் காந்திஜியைப் பற்றி இறைவனுடைய திட்டம் வேறுவிதமாக இருந்தது. தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் அவரை விடுகிற வழியாக இல்லை. "சேம்பர்லின் இங்கு வருகிறார். தயவு செய்து உடனே தாங்கள் வந்து சேரவேண்டும்" என்று தந்தி அடித்தார்கள்.

சேம்பர்லின் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தில் அப்போது குடியேற்றநாட்டு மந்திரியாயிருந்தார். அவர் தென்னப்பிரிக்கா வரும் சமயம் இந்தியர்களின் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லி நிவர்த்திக்கும்படி கேட்பது அவசியம் அல்லவா? அதற்குக் காந்திஜி இல்லாவிட்டால் யார் வழி காட்டுவார்கள்?

தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களுடைய அன்பையும் நம்பிக்கையையும் காந்திஜி புறக்கணிக்க முடியவில்லை. ஆதலின் அவர்களுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றத் தீர்மானித்தார். சீக்கிரம் திரும்பி வந்து விடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் பம்

பாய் வீட்டைக் காலி செய்யாமல் அதிலேயே குடும்பத்தை இருக்கச் செய்து விட்டுப் புறப்பட்டார். புறப்படும்போது தமக்குத் தெரிந்த இளைஞர்கள் சிலரையும் அழைத்துச் சென்றார். அந்த இளைஞர்களில் ஸ்ரீ மகன்லால் காந்தி ஒருவர். பின்னல் காந்திஜியின் சத்தியப் போராட்டங்களில் அவருக்குப் பெரிதும் உதவியா யிருந்தவர்களில் ஸ்ரீ மகன்லாலும் ஒருவர்.

இவ்விதம் 1903-ம் வருஷத்தில் மூன்றாவது தடவையாகக் காந்திஜி தென்னப்பிரிக்கா சேர்ந்தார். (இந்த முறை அவர் அங்கேயே நீடித்து இருக்கவேண்டியதாயிற்று. இதன் காரணத்தைப் பின்னல் பார்ப்போம்.) காந்திஜி டர்பன் நகரை அடைந்தது மிகவும் சரியான தருணமாயிருந்தது. டர்பன் இந்தியர்கள் சேம்பர்லினைப் பேட்டி காண்பதற்கு அநுமதி கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தார்கள். தேதியும் குறிப்பிட்டாகி விட்டது. காந்திஜி போனதும் சேம்பர்லினிடம் சமர்ப்பிப்பதற்கு ஒரு விஞ்ஞாபனம் தயார் செய்தார். இந்தியப் பிரதிநிதிக் கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகித்துச் சேம்பர்லினைப் பேட்டி காண்பதற்குச் சென்றார்.

ஆனல் பிரதிநிதிக் கூட்டம் அடைந்தது ஏமாற்றந்தான். சேம்பர்லின் தென்னப்பிரிக்காவுக்கு ஒரு முக்கிய நோக்கத்துடன் வந்திருந்தார். போயர் யுத்தத்தின் போது அங்கே டச்சுக்காரர்களுக்கும் இங்கிலீஷ்க்காரர்களுக்கும் மனஸ்தாபம் மூற்றியிருந்தது. அதைப் போக்கி இருசாராரையும் சமரசப் படுத்துவதற்கும் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தில் பக்தி கொள்ளும் படிச் செய்வதற்காகவும் சேம்பர்லின் வந்திருந்தார்.

போயர் யுத்தம் முடிந்தவுடனே தென்னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்களுக்குப் பூரண குடியேற்ற நாட்டுச் சுதந்திரம் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் அளித்து விட்டார்கள். இதைக் குறிப்பிட்டு மிஸ்டர் சேம்பர்லின் இந்தியப் பிரதிநிதி கோஷ்டிக்குப் பதில் சொன்னர். "சுயாட்சி பெற்ற குடியேற்ற நாடுகளின்மீது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்துக்கு அதிகாரம் எதுவும் கிடையாது. நீங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கும் குறைகள் உண்மையென்றே தோன்றுகின்றன.

அவற்றை நிவர்த்திக்க முயன்று பார்க்கிறேன். ஆனால் நான் அதிகமாக ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. இங்குள்ள ஐரோப்பியர்களின் மத்தியில் நீங்கள் வசிப்பதற்கு விரும்பினால் அவர்களுடைய சிநேகத்தைப் பெற முயற்சிக்க வேண்டும்'' என்று சேம்பர்லின் கூறினார்.

இதைக் கேட்டதும் இந்தியப் பிரதிநிதிகளின் உற்சாகமெல்லாம் பறந்து விட்டது. காந்திஜியும் ஏமாற்ற மடைந்தார். தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் உரிமைக்காகத் தீவிரமாகப் போராட வேண்டுமென்றும், இல்லாவிடில் 'வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால்' என்பதுபோல் தென்னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர் வைத்ததே சட்டமாகிவிடும் என்றும், இந்தியர் பாடு அதோகதியாகி விடும் என்றும் காந்திஜிக்குத் தோன்றியது. இதைத் தம் சகாக்களிடமும் தெரிவித்தார்.

மிஸ்டர் சேம்பர்லின் நேட்டாலிலிருந்து டிரான்ஸ்வாலுக்குப் போக எண்ணியிருந்தார். இதை யறிந்த காந்திஜி தாமும் முன்னதாகவே டிரான்ஸ்வாலுக்குப் போக விரும்பினர். டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்களும் தங்கள் சார்பாக விண்ணப்பம் எழுதிச் சேம்பர்லினிடம் கொடுப்பதற்குக் காந்திஜியை எதிர் பார்த்தார்கள். ஆனால் நேட்டாலிலிருந்து காந்திஜி டிரான்ஸ்வாலுக்குப் போகச் சட்டத் தடைகள் குறுக்கிட்டன.

போயர் யுத்தம் காரணமாக டிரான்ஸ்வால் மாகாணம் வனாந்தரம் போல் ஆகியிருந்தது. அங்கே போதிய உணவுப் பொருள்களும் துணிமணிகளும் கிடைப்பது அரிதாகியிருந்தது. இது காரணமாக டிரான்ஸ்வாலுக்குள் வருவோர் ஒவ்வொருவரும் அநுமதிச் சீட்டுப் பெற வேண்டும் என்று ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். முன்னம் டிரான்ஸ்வாலில் வசித்தவர்களுக்கும் இந்த விதியை வற்புறுத்தினர்கள். அநுமதிச் சீட்டு ஐரோப்பியர்களுக்கு எளிதில் கிடைத்தது. இந்தியர்களுக்கு இலேசில் கிடைப்பதாயில்லை.

இதற்கிடையில் 'ஆசியாக்காரர் இலாக்கா' என்று ஒரு புது இலாக்கா ஏற்பட்டிருந்தது. போயர் யுத்தத்தின்போது

இந்தியாவிலிருந்தும் இலங்கையிலிருந்தும் இராணுவத்தைச் சேர்ந்த வெள்ளைக்காரர் பலர் தென்னப்பிரிக்காவுக்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் அநேகர் தென்னப்பிரிக்காவிலேயே தங்கிவிட விரும்பினர்கள். இவர்களுக்கு ஏதாவது உத்தியோகம் கொடுக்க வேண்டும் அல்லவா? அதற்காக ஒரு புது இலாக்கா சிருஷ்டி செய்யப்பட்டது. இதற்கு 'ஆசியாக்காரர் இலாக்கா' என்று பெயர். காந்திஜி இந்தியாவிலிருந்து இந்தத் தடவை தென்னப்பிரிக்கா திரும்புவதற்குள் ஆசியாக்காரர் இலாக்காவின் ஆதிக்யம் பரவி வேரூன்றிவிட்டது. ஆசியாக்காரர் யாராவது டிரான்ஸ்வாலுக்குள் பிரவேசிக்க விரும்பினால் மேற்படி இலாக்காவின் மூலமாகவே விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டும் என்று ஏற்பட்டிருந்தது.

இந்தியர்கள் விண்ணப்பம் செய்தால் இலேசில் அநுமதிச் சீட்டு கிடைப்பதில்லை. பதில் வருவதற்கு மாதக் கணக்கில் தாமதம் ஆயிற்று. அநுமதிச் சீட்டு வாங்கித் தருவதற்குத் தரகர்கள் ஏற்பட்டார்கள். தரகர்களும் உத்தியோகஸ்தர்களுமாகச் சேர்ந்து ஏழை இந்தியர்களைக் கொள்ளை யடித்தார்கள். சில சமயம் 100 பவுன் வரையில் அநுமதிச் சீட்டுக்காகச் செலவு செய்ய வேண்டியிருந்தது.

இதையெல்லாம் காந்திஜி அறிந்த போது மேற்படி இலாக்கா மூலம் அநுமதிச் சீட்டுப் பெறும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டார். டர்பன் போலீஸ் தலைவர் மிஸ்டர் அலெக்ஸாண்டர் காந்திஜியின் பழைய நண்பர் அல்லவா? அவரிடம் சென்றார். "நான் ஏற்கெனவே டிரான்ஸ்வாலில் வசித்தவன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியுமே? அங்கே நான் போக வேண்டும். எனக்கு அநுமதிச் சீட்டு வாங்கித் தர வேண்டும்" என்று கேட்டார். அவர் உடனே காந்திஜியுடன் புறப்பட்டு வந்து தமது செல்வாக்கை உபயோகித்து அநுமதிச் சீட்டு வாங்கிக் கொடுத்தார். ரயிலுக்கு ஒரு மணி நேரந்தான் பாக்கியிருந்தது. சாமான்களைக் கட்டித் தயாராய் வைத்திருந்தபடியால் காந்திஜி அவசரமாகச் சென்று ரயில் ஏறினார். பிரிட்டோரியாவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஆசியாக்காரர் இலாக்காவின் கிளைக் காரியாலயம் பிரிட்டோரியாவிலும் இருந்தது. காந்திஜி எப்படி அநுமதிச் சீட்டுப் பெற்று டிரான்ஸ்வாலுக்குள் வந்தார் என்பது அந்த இலாக்கா அதிகாரிகளுக்கு வியப்பை அளித்தது. ஒரு வேளை அநுமதியில்லாமலே வந்திருப்பாரோ, அப்படியானால் கைது செய்து விடலாம் என்று எண்ணினார்கள். டர்பனுக்குத் தந்தி கொடுத்துக் கேட்டார்கள். அநுமதிச் சீட்டுப் பெற்றே வந்திருக்கிறார் என்று அறிந்ததும் ஏமாற்றமடைந்தார்கள். ஆனால் அத்துடன் சும்மா விடுவார்களா? காந்திஜி எதற்காக வந்தாரோ, அந்த நோக்கம் நிறைவேறுமல் செய்து விடுவதென்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டார்கள்.

பிரிட்டோரியாவில் சேம்பர்லினைப் பேட்டி காண இந்தியர் அநுமதி கேட்டிருந்தார்கள் அல்லவா? பிரதிநிதிக் கூட்டத்தில் யார் யார் இருப்பார்கள் என்று முன்னதாகவே ஜாபிதா கொடுக்க வேண்டுமென்று மேற்படி இலாக்கா அதிகாரிகள் கேட்டார்கள். அவ்விதமே காந்திஜியின் பெயரும் சேர்த்துக் கொடுக்கப்பட்டது. உடனே மேற்படி இலாக்கா தலைமை அதிகாரி தம்மை வந்து சந்திக்கும்படி இந்தியத் தலைவர்களுக்கு எழுதினர். தயாப் சேத் ஹாஜி கானும் காந்திஜியும் இன்னும் சிலரும் போனார்கள். ஆசிய இலாக்காவின் தலைமை அதிகாரி இலங்கையிலிருந்து வந்திருந்த ஐரோப்பியர். அவர் வெகு கடுமையாக, "இந்தக் காந்தி யார்? இவரை எதற்காகப் பிரதிநிதிக் கூட்டத்தில் சேர்த்திருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டார்.

"இவர் எங்களுக்கு யோசனை சொல்லி உதவும் நண்பர். நாங்கள் அழைத்துத்தான் வந்திருக்கிறார்" என்றார் தயாப் சேத்.

"நாங்கள் எதற்காக இங்கே இருக்கிறோம்? உங்களைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தானே இருக்கிறோம்? இவ்விடத்து நிலைமை இந்தியாவிலிருந்து வந்த காந்திக்கு என்ன தெரியும்? இவரைப் பிரதிநிதிக் கூட்டத்தில் சேர்க்க முடியாது!" என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டு, காந்திஜியைப் பார்த்து, "நீர் வைத்திருக்கும் அநுமதிச் சீட்டு உமக்குத் தவறுதலாகக் கொடுக்

கப்பட்டது. இங்கே குடியேறிய இந்தியராக உம்மைக் கருத முடியாது. பிரதிநிதிக் கூட்டத்திலும் உம்மைச் சேர்க்க முடியாது. நீர் போகலாம்" என்று கூறினர்.

மேற்கொண்டு பதில் சொல்வதற்கே மேற்படி அதிகாரி அநுமதிக்கவில்லை. எல்லாரும் எரிச்சலுடன் திரும்பினர்கள்.

மேற்படி அவமதிப்பினால் காந்திஜியின் மனம் துடிதுடித்தது. ஆயினும் அவர் நிதானத்தை இழந்துவிட வில்லை. இந்த நிலைமையில் என்ன செய்வது என்று யோசித்தார்.

காந்திஜியை அநுமதிக்காவிட்டால் பிரதிநிதிக் கூட்டமே போக வேண்டியதில்லை யென்று மற்றவர்கள் சொன்னர்கள். இதைக் காந்திஜி விரும்பவில்லை. "எழுதவேண்டிய விண்ணப்பத்தை நான் எழுதித் தயாரித்து விடுகிறேன். நீங்கள் கொண்டு போய்ச் சேம்பர்லினிடம் கொடுத்துவிட்டு வாருங்கள்! மற்ற விஷயங்கள் பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்" என்றார்.

காந்திஜி வற்புறுத்தியதின் பேரில் இந்திய பாரிஸ்டர் ஜார்ஜ் காட்பிரே என்பவரின் தலைமையில் பிரதிநிதிக் கூட்டம் சென்றது. சேம்பர்லினைப் பார்த்துவிட்டு வந்தது. பயன் ஒன்றும் இல்லை.

"நீங்கள் சொன்னதின் பேரில்தானே நாங்கள் போயர் யுத்தத்தின் போது இவர்களுக்கு உதவி செய்தோம்? அதன் பயனைப் பார்த்தீர்களா?" என்று நண்பர்கள் வருந்தினர்கள்.

"அப்போது நான் அவ்விதம் யோசனை கூறியதற்காக வருந்தவில்லை. போயர் யுத்தத்தின் போது நாம் உதவி செய்தது சரி. அச்சமயம் நம்முடைய கடமை அது. இப்போது நம்முடைய கடமை என்னவோ அதை யோசித்துச் செய்ய வேண்டும்" என்றார் காந்திஜி.

தம்முடைய கடமை என்ன வென்பதைப் பற்றிக் காந்திஜி அந்த க்ஷணமே முடிவுக்கு வந்தார். இந்தியாவுக்குத் திரும்புவது பற்றி யோசிப்பதில் பயனில்லை. முன்னே நேட்டாலில் தங்கி இந்தியர்களுக்காகப் போராடியது போல் இப்போது

டிரான்ஸ்வாலில் தங்கிப் போராடுவது தம் கடமை என்று தீர்மானித்தார். முக்கியமாக, ஆசிய இலாக்கா என்னும் புதிய அபாயத்தை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தென்னப்பிரிக்காவிலுள்ள இந்தியர்கள் எல்லாரையுமே கொள்ளையடித்து அந்த நாட்டை விட்டும் துரத்திவிடுவார்கள்.

காந்திஜி தம் முடிவைத் தெரிவித்ததும் அங்கிருந்த இந்திய நண்பர்கள் மிக்க ஆனந்தம் அடைந்தார்கள். ஒரு விதத்தில் ஆசிய இலாக்கா அதிகாரி செய்த அநீதி நல்லதாய்ப் போயிற்று என்றும் எண்ணினார்கள். அதன் காரணமாகத்தானே காந்திஜி டிரான்ஸ்வாலில் தங்குவதென்று தீர்மானித்துள்ளார்?

காந்திஜி ஜோகானிஸ்பர்க்கில் இருந்த ஹை கோர்ட்டில் பாரிஸ்டர் தொழில் தொடங்குவது என்று நிச்சயமாயிற்று. நல்ல வேளையாக ஜோகானிஸ்பர்க் வக்கீல் சங்கத்தார் காந்திஜியின் மனுவை ஆக்ஷேபிக்கவில்லை. மிஸ்டர் ரிச் என்னும் பிரபல வியாபாரியின் உதவியினால் ஜோகானிஸ்பர்க்கில் வக்கீல்கள் வசித்த பகுதியில் ஒரு நல்ல வீடு கிடைத்தது. காந்திஜி அதில் தங்கி பாரிஸ்டர் தொழில் ஆரம்பித்தார்.

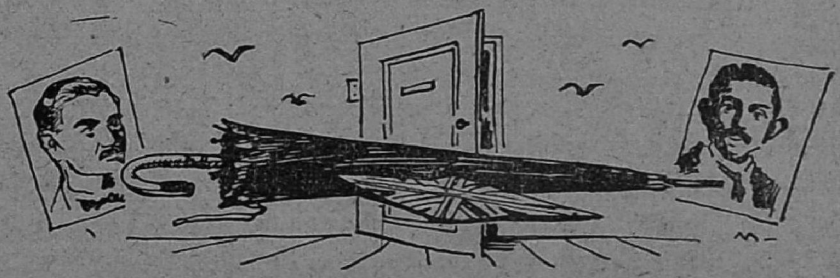

40. லஞ்சப் பேய்

ஜோகானிஸ்பர்க்கில் தங்கி வக்கீல் தொழில் நடத்த ஆரம்பித்தவுடனேயே காந்திஜி ஆசிய இலாகாவைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தார். அந்த இலாகாவின் தலைமை ஸ்தானம் ஜோகானிஸ்பர்க் நகரந்தான். ஆசிய இலாகாவின் உத்தியோகஸ்தர்கள் இந்தியர்கள்-சீனர்கள் முதலிய ஆசியாக்காரர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து கொண்டிருந்தார்கள். இலாகா நிர்வாகத்தில் லஞ்சப் பேய் தாண்டவமாடிக்கொண்டிருந்தது. தினந்தோறும் காந்திஜியிடம் யாரேனும் வந்து முறையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். "டிரான்ஸ்வாலில் ஏற்கெனவே வசித்தவர்களுக்கு இங்கு வர அநுமதிச் சீட்டுக் கிடைப்பதில்லை. உரிமை யில்லாதவர்கள் நூறு பவுன் லஞ்சம் கொடுத்து விட்டு வந்து விடுகிறார்கள். இந்த அநியாயத்துக்குக் கேள்வி முறை யில்லையா? தாங்கள் தான் பரிகாரம் தேட வேண்டும்!" என்று முறையீடுகள் வந்து குவிந்தன.

இந்த லஞ்சப் பேயைத் தொலைப்பதற்குக் காந்திஜி கங்கணம் கட்டிக் கொண்டார். ஆசிய இலாகாவைத் தூய்மைப்படுத்தினு லன்றித் தாம் ஜோகானிஸ்பர்க்கில் தங்கியதில் பயன் ஒன்றுமில்லை யென்று கருதினார்.

எனவே ஆசிய இலாகாவின் ஊழல்களைப் பற்றிச் சாட்சியங்கள் திரட்ட ஆரம்பித்தார். போதுமான சாட்சியங்கள் கிடைத்ததும் போலீஸ் கமிஷனரிடம் சென்றார். அதிர்ஷ்டவசமாக, டர்பன் போலீஸ் தலைவரைப் போல் இங்கேயும் போலீஸ் தலைவர் மனச் சாட்சியுள்ள நீதிமானாக இருந்தார். காந்திஜி கூறியதை யெல்லாம் பொறுமையுடன் செவி கொடுத்துக் கேட்டார். சாட்சியங்களைப் பார்த்தும், சாட்சிகளை அழைத்துக் கேட்டும் திருப்தி செய்து கொண்டார். ஆனாலும்

அது சம்பந்தமாக வழக்குத் தொடுக்கும் விஷயத்தில் அவருக்கு உற்சாகம் ஏற்படவில்லை.

இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், தென்னப்பிரிக்காவில் குற்ற வழக்குகளின் விஷயத்தில் ஜூரி விசாரணை முறை அமுலில் இருந்தது. அதாவது கோர்ட்டுகளில் குற்ற விசாரணை நடக்கும்போது மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்கு உதவி செய்வதற்காக சமூகப் பிரமுகர்களில் சிலர் ஜூரிகளாக நியமிக்கப்படுவார்கள். எதிரி குற்றவாளியா இல்லையா என்று கடைசியில் ஜூரிகள் தங்கள் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பார்கள். அந்த அபிப்பிராயத்தை யொட்டியே மாஜிஸ்ட்ரேட் தீர்ப்பளிப்பார்.

வெள்ளைக்காரன்மீது வழக்கு நடந்தால் வெள்ளைக்காரர்களே ஜூரிகளாக வருவார்கள். வெள்ளைக்காரர்மீது கறுப்பு மனிதர் தொடரும் வழக்குகளில் வெள்ளைக்கார ஜூரிகள் வெள்ளைக்காரருக்குச் சாதகமாகவே தீர்ப்புச் சொல்வார்கள். ஆகையால் விசாரணையில் நியாயம் கிடைப்பது கடினம்; வெள்ளைக்காரக் குற்றவாளி தண்டிக்கப் படுவது கடினம்.

ஆயினும் போலீஸ் கமிஷனர் நடவடிக்கை எடுத்துப் பார்ப்பதாகக் கூறினார். "ஜூரிகள் விடுதலை செய்து விடுவார்கள் என்பதற்காக நாம் இப்பேர்ப்பட்டவர்களைச் சும்மா விட்டு விடக் கூடாது. நம்முடைய கடமையை நாம் செய்து விடுவோம், இயன்றவரை முயற்சித்துப் பார்ப்போம்" என்றார்.

ஆசிய இலாகாவைச் சேர்ந்த பல உத்தியோகஸ்தர்கள் லஞ்சக் குற்றத்துக்கு உள்ளாயிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்களில் இரண்டு பேர் மீதுதான் சரியான சாட்சியம் இருந்தது. அவர்களுக்குப் போலீஸ் கமிஷனர் வாரண்டு பிறப்பித்தார்.

காந்திஜி அடிக்கடி போலீஸ் கமிஷனரிடம் போய்விட்டு வருவதை ஆசியா இலாகாவின் ஒற்றர்கள் கவனித்து மேற்படி இலாகா உத்தியோகஸ்தர்களுக்குத் தகவல் கொடுத்து வந்தார்கள். ஆகவே வாரண்டு பிறப்பிக்கப்பட்ட செய்தி அறிந்ததும்

உத்தியோகஸ்தர்களில் ஒருவர் ஓடி ஒளிந்து விட்டார். வேறு மாகாணத்திலும் செல்லக்கூடிய வாரண்டு பிறப்பித்துப் போலீஸ் கமிஷனர் அவரைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தார். சாங்கோபாங்கமாக விசாரணை நடந்தது. உத்தியோகஸ்தர் இருவரும் குற்றவாளிகள் என்று நிரூபிப்பதற்கு வேண்டிய சாட்சியங்கள் விடப்பட்டன. ஆயினும் என்ன பயன்? விசாரணை முடிவில் "இருவரும் குற்றவாளிகள் அல்ல" என்று ஜூரர்கள் தீர்ப்புக் கூறிவிட்டார்கள். எதிரிகள் விடுதலை அடைந்தார்கள்.

இதனால் காந்திஜி அடைந்த ஏமாற்றத்துக்கு அளவே யில்லை. போலீஸ் கமிஷனரும் வருத்தப்பட்டார். குற்றத்தை மறைப்பதற்கும் குற்றவாளியைத் தப்பித்துக் கொள்ளச் செய் வதற்கும் வக்கீல்கள் தங்கள் புத்தி கூர்மையை உபயோகப் படுத்துவதை இந்த வழக்கில் காந்திஜி கண்டார். இதனால் வக்கீல் தொழிலின் மீதே காந்திஜிக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

* * * *

நீதிக்கு விரோதமாக வழக்கு முடிந்துவிட்ட போதிலும் அதனால் பலன் ஏற்படாமற் போகவில்லை. வழக்கு விசாரணை யின்போது அந்த இரு உத்தியோகஸ்தர்கள் விஷயமும் வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது. அவர்களை அரசாங்கத்தார் மேலும் வேலைக்கு வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இருவரும் வேலை யிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்கள். இந்திய சமூகம் சிறிது தைரியம் அடைந்தது. காந்திஜியிடம் இந்தியர்கள் முன்னைக்காட்டிலும் அதிக மதிப்புக் கொண்டார்கள். ஆசிய இலாகா உத்தியோ கஸ்தர்களுக்கு லஞ்சம் கொடுப்பதில் இந்தியர்கள் செலவு செய்து கொண்டிருந்த பணத்தில் பெரும் பகுதி மிச்சமாயிற்று.

லஞ்சம் வாங்கிய உத்தியோகஸ்தர்களின் விஷயம் அத் துடன் போய்விடவில்லை. அவர்களுக்கு அரசாங்க உத்தியோகம் போய்விட்ட தென்றாலும் ஜீவனத்துக்கு வேறுவேலை சம்பா தித்துக் கொள்ள விரும்பினார்கள். ஜோகானிஸ்பர்க் நகர சபையில் வேலைக்கு முயற்சி செய்தார்கள். அவர்களுக்கு

விரோதமாகக் காந்திஜி மேலும் பிரயத்தனம் செய்வதில்லை யென்றால் நகர சபையில் அவர்களுக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கும் என்று தோன்றியது. அந்த உத்தியோகஸ்தர்களின் நண்பர் ஒருவர் அது விஷயமாகப் பேசக் காந்திஜியிடம் வந்து அவருடைய உதவியைக் கோரினர். காந்திஜி தாம் குறுக்கே நிற்பதில்லை யென்று வாக்களித்தார். "அவர்களுடைய லஞ்சம் வாங்கும் வழக்கத்தை நிறுத்தவே நான் விரும்பினேன். சொந்த முறையில் அவர்களின் பேரில் எனக்குத் துவேஷம் எதுவும் இல்லை. அவர்கள் வேறு உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து கௌரவமாக ஜீவனம் நடத்துவதற்கு நான் ஏன் குறுக்கே நிற்க வேண்டும்?" என்று கூறினர். இதன்பேரில் மேற்படி மனிதர்கள் இருவருக்கும் நகர சபையில் உத்தியோகம் கிடைத்தது.

காந்திஜியின் பெருங் குணம் இதுதான், தம்பி! மனிதர்களுடைய தீய செயல்களை எதிர்த்து மகாத்மா வெகு தீவிரமான போராட்டம் நடத்துகிறபோது, அந்த மனிதர்களிடம் அவருக்குத் துவேஷம் இராது. பிற்காலத்தில் காந்திஜி சத்தியாக்கிரஹம் என்னும் ஒப்பற்ற அஹிம்சைப் போராட்ட முறையை உருப்படுத்தியபோது அதற்கு மேற்படி கொள்கையையே அடிப்படையாகக் கொண்டார். காந்தி மகாத்மா சொல்லியிருக்கிறார்:—"மனிதன் வேறு, அவனுடைய செயல் வேறு என்பதைச் சத்தியாக்கிரஹி நன்கு அறிந்து கொள்ளவேண்டும். நற்செயலைப் பாராட்டுதலும் தீய செயலைக் கண்டித்தலும் முறையாகும். ஆனால் தீய செயல் செய்பவனிடம் இரக்கங் கொள்ள வேண்டுமே தவிர அவனைப் பகைக்கக் கூடாது. சத்தியத் தேட்டத்தின் அடிப்படை இதுதான். இந்த அஹிம்சை முறையைக் கொள்ளாதவரையில் சத்திய தரிசனம் கிட்டாது. ஒருவன் தீய காரியம் செய்தால் அதை எதிர்த்துத் தாக்க வேண்டும். அம்மாதிரியே தீமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஏற்பாடுகளையும் ஸ்தாபனங்களையும் தாக்கி ஒழிக்க முயல வேண்டும். ஆனால் அதற்குப் பொறுப்பான மனிதர்களை எதிர்த்துத் தாக்குதல் கூடாது. அப்படிச் செய்தல் நம்மை நாமே தாக்கிக் கொள்வதாகும். நாம் எல்லாரும் ஒரே மண்ணில்

செய்த பாண்டங்கள்; ஒரே கடவுளின் புதல்வர்கள். மனிதர் எல்லாரிடத்தும் தெய்விக சக்திகள் இருக்கின்றன. ஒரு மனிதனுக்குத் தீங்கு செய்தால் அது மனித குலத்துக்கே தீங்கு செய்ததாகும். ஒரு மனிதனை அலட்சியம் செய்ததால் தெய்வத்தை அலட்சியம்செய்ததாகும்.''

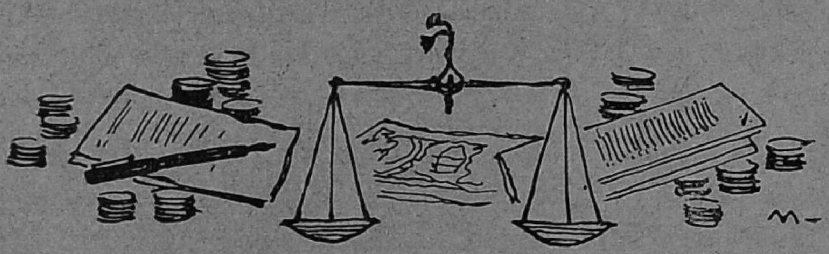

41. கஸ்தூரிபாய்த் தெய்வம்

காந்தி மகாத்மா பெரும் பாக்கியம் செய்தவர்; அதனாலே தான் கஸ்தூரிபாய் அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியாக வாய்த்தார் என்று சொல்ல வேண்டும். சாதாரணமாக இந்தியப் பெண்மணிகள் மிக்க பொறுமை வாய்ந்தவர்கள். கணவன்மார்களுக்கு இணங்கி நடப்பதற்காக எத்தனையோ கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளக் கூடியவர்கள். ஆனால் காந்திஜியைப் பதியாகக்கொண்ட பெண்மணிக்குச் சாதாரண ஸ்திரீகளுக்கு உள்ள பொறுமை இருந்தால் போதுமா யிருந்திராது. குடும்ப வாழ்க்கை, சமூக வாழ்க்கை, அரசியல் வாழ்க்கை ஆகிய வற்றில் காந்திஜி நடத்திய சோதனைகளுக் கெல்லாம் உடன்பட்டிருப்பதற்கு எல்லையற்ற அசாதாரணப் பொறுமை ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாய்க்கு இருந்திருக்க வேண்டும்.

காந்தி மகாத்மாவை இந்தியாவின் ஒப்பற்ற தலைவர் என்றும் உலக சிரேஷ்டர் என்றும் பிற்காலத்தில் உலகம் ஒப்புக் கொண்டு கொண்டாடியது. ஆகையால் இக்காலத்தில் நமக்கு "காந்திஜி எவ்வளவு பெரிய மனிதர்? எப்பேர்ப்பட்ட மகா புருஷர்?—அவரை மணந்து கொண்டது கஸ்தூரிபாயின் பாக்கியம் அல்லவா? அத்தகைய புகழ் வாய்ந்த கணவருக்குக் கஸ்தூரிபாய் ஒத்து நடந்ததில் ஆச்சரியம் என்ன?" என்று தோன்றக் கூடும்.

ஆனால் காந்திஜி வாழ்க்கை தொடங்கிய காலத்திலும் தென்னப்பிரிக்கா போராட்டத்தை ஆரம்பித்த காலத்திலும் அவர் இவ்வளவு பிரசித்த மடையப்போகிறார், மகாத்மா ஆகப் போகிறார் என்று யாருக்குமே தெரியாதல்லவா? ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாய்க்கு அந்த நாளில் "நம்முடைய கணவர் இப்படி ஒரு நிலையாக நில்லாமல் குடும்பத்தைப் பாழாக்குகிறாரே?" என்று தோன்றுவதுதான் இயல்பல்லவா?

அப்படியிருந்தும் கணவருடைய காரியங்களுக் கெல்லாம் கஸ்தூரிபாய் உடன்பட்டுத்தான் இருந்தார். பல சமயங்களில்

அவர்களுக்குள் விவாதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. காந்திஜியின் சமதர்ம சீர்திருத்த ஆவேசம் கஸ்தூரிபாயைப் பெருந் தொல்லைக்கு ஆளாக்கி யிருக்கிறது. சில சமயம் காந்திஜியைக் கஸ்தூரிபாய் எதிர்த்துப் போராடியதும் உண்டு. ஆயினும் கடைசியாகக் கணவருடைய விருப்பத்தையே முடிவான தீர்ப்பாகக் கொண்டு காரியத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்.

தென்னப்பிரிக்காவில் காந்திஜி குடித்தனம் நடத்திய காலத்தில் கணவருக்கும் மனைவிக்கும் அத்தகைய போராட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. மிகப் புனிதமான அந்த சம்பவத்தைப் பற்றிக் காந்திஜியின் வாய்மொழியிலேயே நாம் தெரிந்து கொள்வதுதான் உசிதம். அவர் எழுதியுள்ளதை அப்படியே கீழே தந்திருக்கிறேன். அதைப் படிக்கும்போது காந்திஜி உயர்ந்தவரா, கஸ்தூரிபாய் உயர்ந்தவரா என்ற கேள்வி நம் மனத்தில் உதயமாகும். அதைப் பற்றி முடிவு செய்வது அவ்வளவு சுலபமா யிராது.

மேற்படி சம்பவத்தைப் பற்றி, "ஒரு புனித ஞாபகம்" என்ற தலைப்பின் கீழ் காந்திஜி எழுதி யிருக்கிறார் :—

"டர்பனில் வக்கீல் தொழில் நடத்திக் கொண்டிருந்த போது என்னுடைய காரியாலய குமாஸ்தாக்கள் பெரும்பாலும் என்னுடன் தங்கி இருப்பது வழக்கம். அவர்களில் ஹிந்துக்களும், கிறிஸ்தவர்களும், குஜராத்திகளும், தமிழர்களும் இருந்தனர். அவர்களை என் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக நடத்திவந்தேன். இதற்கு என் மனைவி எப்போதேனும் குறுக்கே நின்றால் அப்போது எங்களுக்குள் மனஸ்தாபம் ஏற்படும்.

என்னுடைய வீடு மேனாட்டு முறையில் கட்டப்பட்டிருந்தது. ஆதலின் அதன் அறைகளிலிருந்து அழுக்குத் தண்ணீர் வெளியே போவதற்குச் சாக்கடைகள் அமைக்கப்படவில்லை. அறைகளில் இவ்வாறு சாக்கடை வைத்தல் கூடாதுதான். எனவே, ஒவ்வோர் அறையிலும் அழுக்கு நீர்ப்பாண்டம் ஒன்று

வைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பாண்டங்களைச் சுத்தம் செய்வதற்கு வேலைக்காரன் வைப்பதற்குப் பதிலாக நானும், என் மனைவியுமே அவற்றைச் சுத்தம் செய்து வந்தோம். வீட்டில் கொஞ்சகாலம் இருந்து பழகிவிட்ட குமாஸ்தாக்கள், அவரவர்கள் உபயோகித்த பாண்டங்களை அவரவர்களே சுத்தம் செய்து வந்தார்கள். இங்ஙனமிருக்கையில் புதிதாக ஒரு கிறிஸ்தவ குமாஸ்தா வந்து சேர்ந்தார். அவருடைய பெற்றோர்கள் தீண்டா வகுப்பினர். புதிதாக வந்தவராதலின் அவருடைய படுக்கை யறையைச் சுத்தம்செய்தல் எங்களுடைய கடமையாயிருந்தது. என் மனைவி, மற்றவர்களுடைய பாண்டங்களைச் சுத்தம் செய்வதில் எவ்வித ஆட்சேபமும் கூறியது கிடையாது. ஆனால் தீண்டாதார் ஒருவரின் பாண்டத்தைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டி வந்தபோது அவளால் பொறுக்க முடியாமல் போயிற்று. இதன் பயனை எங்களுக்குள் மனஸ்தாபம் விளைந்தது. நான் பாண்டங்களைச் சுத்தம் செய்வதும் அவளால் சகிக்க முடியவில்லை. அவளுக்கும் செய்யப் பிரியமில்லை. கோபத்தினால் சிவந்த கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக அந்தக் கோபப் பார்வையினாலேயே என்னைக் கடிந்தவளாய்க் கையில் பாண்டத்துடன் அவள் ஏணியின் வழியே இறங்கி வந்த காட்சி இப்போதும் என் மனக்கண் முன் நிற்கிறது.

என் மனைவியிடம் நான் வைத்திருந்த அன்பு மிகக் குரூரமான வகையைச் சேர்ந்தது. என்னை அவளுடைய உபாத்தியாயனாகக் கருதி யிருந்தேன். எனவே அவளிடம் எனக்கிருந்த குருட்டுத்தனமான அன்பின் காரணமாக அவளைப் பெரிதும் உபத்திரவப் படுத்தி வந்தேன்.

அவள் பாண்டத்தைத் தூக்கிச் சென்றதனாலேயே நான் திருப்தி யடையவில்லை. அதை அவள் சந்தோஷத்துடனே செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினேன். எனவே, உரத்த சத்தம் போட்டு, "என்னுடைய வீட்டில் இம்மாதிரி மூடத்தனத்தைப் பொறுக்க முடியாது" என்றேன்.

அம் மொழிகள் கூரிய அம்புகளைப்போல் அவளுடைய இதயத்தில் தைத்தன.

"உங்கள் வீட்டை நீங்களே வைத்துக்கொண்டு என்னைத் தொலைத்து விடுங்கள்" என்று அவள் கூச்சலிட்டாள். அப்போது என்னை நானே மறந்து விட்டேன். என் இதயத்திலிருந்த இரக்க ஊற்று வற்றிப் போயிற்று. அவளுடைய கையைப் பிடித்து ஏணிக்கு எதிரே யிருந்த வாயிற்படிக்கு இழுத்துக் கொண்டு போனேன். வெளியே தள்ளுவதற்காகக் கதவைத் திறந்தேன்.

அவள் கன்னங்களின் வழியாய்க் கண்ணீர் தாரை தாரையாய் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவள் கூறியதாவது:— 'உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா? இப்படிச் சுய உணர்வு போய் விட வேண்டுமா? எனக்குப் போக்கிட மெங்கே? தஞ்சமளிப்பதற்கு இங்கு என் பெற்றோர்களாவது, உறவினர்களாவது இருக்கிறார்களா? நீங்கள் என்னை உதைத்தாலும் நான் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆண்டவன் ஆணை! கதவைச் சாத்துங்கள். யாராவது சிரிக்கப் போகிறார்கள்!' என்றாள்.

வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை யாயினும் உள்ளுக்குள் மிகவும் வெட்கப்பட்டேன். கதவைச் சாத்தினேன். என் மனைவி என்னைவிட்டு எங்கும் போவதற்கில்லை என்றாள், நானும் அவளை விட்டுப் பிரிய முடியாது. நாங்கள் எத்தனையோ சண்டை போட்டிருக்கிறோமாயினும், முடிவில் சமாதானம் அடைந்து விடுவோம். அளவற்ற பொறுமை யுடையவளாதலால் என் மனைவியே வெற்றி யடைவாள்.

இன்றைய தினம் பாரபட்சமின்றி மேற்படி நிகழ்ச்சியை நான் கூறக் கூடியவனாயிருக்கிறேன். இந்தப் புனித நிகழ்ச்சியை நான் கூறியதிலிருந்து தற்போது நானும் என் மனைவியும் தம்பதிகளுக்கு இலக்கியமாயிருப்பதாக யாரும் முடிவு செய்ய வேண்டாம். எங்களுக்குள் பூரண லட்சிய ஒற்றுமை இப்போதும் இல்லை. ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாய்க்குத் தனியே ஏதேனும்

இலட்சியங்கள் உண்டாவென்று ஒருகால் அவளுக்கே தெரியாமலிருக்கலாம்.

ஆனால் கஸ்தூரிபாயிடம் ஓர் அருங்குணம் இருக்கிறது. ஹிந்து மனைவிமார் பெரும்பாலோரிடம் இக்குணம் உண்டென்று சொல்லலாம். அது யாதெனில் விருப்பத்துடனே விருப்ப மின்றியோ, அறிந்தோ, அறியாமலோ, என் அடிச் சுவட்டைப் பின்பற்றி நடப்பதால் அவள் மேன்மையுறலாம் என்று கருதி வந்திருக்கிறாள். புலனடக்கத்துடன் வாழ்க்கை நடத்த நான் செய்த முயற்சிகளுக்கு அவள் எப்போதும் குறுக்கே நின்றது கிடையாது. ஆதலின் எங்களுடைய அபிப்பிராயங்களில் மிக்க வேற்றுமை இருந்தபோதிலும், எங்களுடைய வாழ்க்கை எப்போதும் திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் வளர்ச்சியும் உடையதாய் இருந்து வந்திருக்கிறது.”

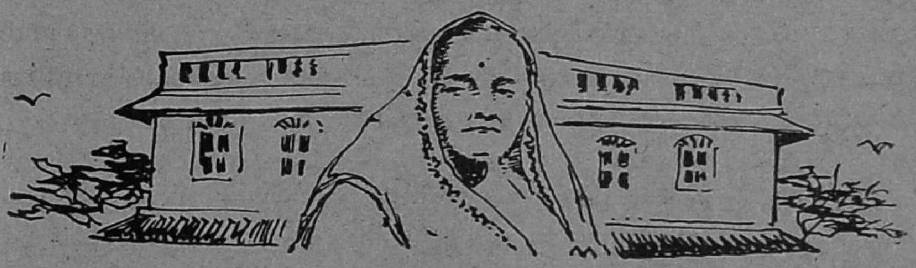

42. 'கூலிச் சேரி'யில் கொள்ளை நோய்

இந்தியா தேசத்தில் ஹிந்துக்களாகிய நாம், சமூகத்துக்குச் சிறந்த தொண்டு செய்துவரும் சில வகுப்பாரைத் தீண்டாதார் என்று ஒதுக்கித் தனிப்பட்ட சேரிகளில் வசிக்கும்படி செய்து வந்திருக்கிறோமல்லவா? இந்தக் கர்மத்தின் பலனைத் தென்னப்பிரிக்காவில் எல்லா இந்தியர்களுமே அநுபவிக்கும்படி நேர்ந்தது. அந்த நாட்டில் இந்தியர்கள் எல்லாரும் பொதுவாகக் 'கூலிகள்' என்று அழைக்கப் பட்டார்கள். இந்தியாவில் 'தீண்டாதார்' என்பதற்கு என்ன பொருளோ அதே பொருள் தென்னப்பிரிக்காவில் 'கூலிகள்' என்பதற்கு ஏற்பட்டிருந்தது. தீண்டாதாருக்கு இந்தியாவில் தனியாகச் சேரிகள் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல் தென்னப்பிரிக்காவில் 'கூலிகள்' என்று சொல்லப்பட்ட இந்தியர்கள் வசிப்பதற்குத் தனிப்பட்ட பகுதிகள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. அவை 'கூலிச் சேரிகள்' என்று பெயர் பெற்றிருந்தன.

டிரான்ஸ்வாலின் தலைநகரமான ஜோகானிஸ்பர்க்கில் இந்தியர் வசித்த 'கூலிச் சேரி' ஒன்று இருந்தது. அந்தக் கூலிச் சேரியிலும் இந்தியர் சொந்தமாக நிலம் வாங்கிக்கொள்ள முடியாது. அதில் வசித்த இந்தியர்கள் குடியிருப்பு நிலத்தை ஜோகானிஸ்பர்க் நகர சபையாரிடமிருந்து 99 வருஷக் குத்தகைக்குப் பெற்றிருந்தார்கள். ஜனத்தொகைப் பெருக்கத்துக்குத் தகுந்தாற்போல் சேரியின் விஸ்தரணம் அதிகரிக்கவில்லை. எனவே மிக நெருக்கடியில் இந்தியர்கள் வசித்து வந்தார்கள். சுகாதார வசதிகளுக்கு நகர சபையார் தக்க ஏற்பாடு செய்யவில்லை. நல்ல சாலைகள் இல்லை; விளக்குகள் போடவில்லை. அங்கு வசித்த இந்தியர்கள் பெரும்பாலும் கல்வியறிவில்லாத ஏழைத் தொழிலாளி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் சுகாதார விதிகளை அறிந்திருக்கவில்லை. இந்தியர்களின் அறியாமையும் நகர சபையின் அசட்டையும் சேர்ந்து மேற்படி 'கூலிச்சேரி'யைச் சுகாதாரக் கேடான நரகமாகச் செய்திருந்

தன. நகர சபையார் தங்களுடைய அசட்டையினால் நேர்ந் திருந்த இந்தத் தீமையை நிவர்த்திக்க முயல்வதற்குப் பதிலாக, அதையே காரணமாகக் கொண்டு இந்தியர்களை அவ்விட மிருந்தே விரட்டிவிட யத்தனித்தார்கள். இந்தியர்கள் 99 வரு ஷக் குத்தகைக்குப் பெற்றிருந்த நிலத்தைப் பெயருக்கு நஷ்ட ஈடு என்று கொடுத்து பறித்துக் கொள்ளத் தொடங்கினர்கள்.

நகரசபை நிர்ணயிக்கும் நஷ்ட ஈட்டுப் பணத்தை ஒப்புக் கொள்ளத் தயாராயில்லாத இந்தியர்கள் 'அப்பீல்' செய்து கொள்ள ஏற்பாடு இருந்தது. இதற்காக விசேஷக் கோர்ட்டு ஒன்று நியமிக்கப்பட்டது. இந்தக் கோர்ட்டில் இந்தியர்கள் பலர் அப்பீல் செய்து கொண்டார்கள். அவர்களுக்காகக் காந்திஜி ஆஜராகிப் பேசினர். வழக்குகள் ஜெயித்தாலும் தோற் றாலும் பத்து பவுனுக்குமேல் 'பீஸ்' பெற்றுக்கொள்வதில்லை யென்றும், அத்தொகையிலும் பாதியை ஏழை இந்தியர்களின் உதவிக்கு ஒதுக்கி வைப்பதென்றும், காந்திஜி தீர்மானித்தார்.

மொத்தம் எழுபது வழக்குகளில் காந்திஜி ஆஜரானார். அவற்றில் ஒரு வழக்குதான் தோல்வி யடைந்தது. மற் றவை ஜயித்தன. இந்த வழக்குகளில் காந்திஜி இரவு பகல் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தார். இதனால் ஏழை இந்தியர்களின் அன்புக்குப் பெரிதும் பாத்திரமானார். அதே சமயத்தில் வருமா னமும் நிறையக் கிடைத்தது. ஆனால் அப்போது காந்திஜி தென் னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் உரிமைகளை வற்புறுத்துவதற்காக "இண்டியன் ஒபீனியன்" என்ற பத்திரிகையை ஆரம்பித்திருந் தார். ஆரம்ப நாட்களில் பத்திரிகை நடத்துவதில் ஏராளமான நஷ்டம் ஏற்பட்டு வந்தது. அந்த நஷ்டத்தை யெல்லாம் காந்திஜி தம் சொந்த வருமானத்திலிருந்தே ஈடு செய்தார். மொத்தம் 1600 பவுன் வரையில் காந்திஜி மேற்படி பத்திரிகை யின் நஷ்டத்தைச் சரிக்கட்டக் கொடுத்ததாகத் தமது சுய சரித்திரத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இந்தப் பண நஷ்டத்தை யெல்லாம் ஈடு செய்யுமாறு இந்திய சமூகத்தின் அன்பைக் காந்திஜி பெற்று வந்தார்.

அதற்கு அறிகுறியாக எல்லா இந்தியர்களும் அவரைப் 'பாய்' என்று அழைக்கத் தொடங்கினர்கள். 'பாய்' என்ற ஹிந்தி வார்த்தைக்கு 'அண்ணு' என்று பொருள். இவ்விதம் தம்மோடு தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் எல்லாரும் உறவு உரிமை கொண்டாடியது காந்திஜிக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி தந்தது.

* * *

இந்தியர் வசித்த கூலிச் சேரி முழுதும் நகரசபைக்குச் சொந்தமாகிவிட்டது. ஆனாலும் அவர்களுக்கு வேறு இடம் கண்டு பிடித்துக் கொடுக்கும் வரையில் அங்கேயே வசிக்கும்படி விட்டு வைக்க நேர்ந்தது. இது காரணமாகச் சுகாதாரக் கேடு மேலும் அதிகமாயிற்று. வீடும் நிலமும் சொந்தமாயிருந்த வரையில் இந்தியர்கள் ஓரளவாவது சுத்தப்படுத்தி வந்தார்கள். நகரசபைக்குச் சொந்தமான பிறகு அதுவும் போயிற்று. நகரசபையும் சுகாதாரத்துக்காக ஏற்பாடு எதுவும் செய்யவில்லை.

இத்தகைய கேவலமான நிலைமையில் கூலிச் சேரி இருந்த போது ஒரு பெரிய விபத்து ஏற்பட்டது. ஜோகானிஸ்பர்க்கில் அருகில் இருந்த தங்கச் சுரங்கம் ஒன்றில் கருமகாமாரி (Black Plague) என்னும் பயங்கரக் கொள்ளை நோய் ஆரம்பித்தது. சுரங்கத்தில் வேலை செய்தவர்கள் பெரும்பாலும் கிகிரோக்கள். சில இந்தியர்களும் அங்கே வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். இவர்களில் 23 பேரைத் திடீரென்று ஒரு நாள் கருமகாமாரி பற்றியது. அவர்கள் கூலிச்சேரியில் தங்கள் இருப்பிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தனர். காந்திஜியின் சகாக்களில் ஒருவரான ஸ்ரீ மதன்ஜித் என்பவர் 'இண்டியன் ஒபீனியன்' பத்திரிகைக்குச் சந்தா வசூலிப்பதற்காக அன்று அங்கே தற்செயலாகப் போயிருந்தார். கொள்ளை நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதர்களை அவர் பார்த்தார். உடனே காந்திஜிக்கு ஒரு குறிப்பு எழுதி அனுப்பினர் :—"இங்கே கருமகாமாரி தோன்றியிருக்கிறது. உடனே தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்திய சமூகம் பெரும் விபத்துக்கு உள்ளாகும். தயவுசெய்து உடனே புறப்பட்டு வாருங்கள்."

இவ்விதம் காந்திஜிக்கு எழுதி அனுப்பிவிட்டு ஸ்ரீ மதன்ஜித் காலியாயிருந்த ஒரு வீட்டின் பூட்டை உடைத்துத் திறந்தார். நோயாளிகளை யெல்லாம் அந்த வீட்டில் வந்து இருக்கும்படி செய்தார். இதற்குள் காந்திஜியும் சைக்கிள் வண்டியில் ஏறித் துரிதமாக வந்து சேர்ந்தார். ஜோகானிஸ்பர்க்கில் வைத்தியத் தொழில் செய்துகொண்டிருந்த டாக்டர் வில்லியம் காட்பிரே என்னும் இந்தியக் கிறிஸ்துவரும் மேற்படி செய்தியைக் கேட்டு விரைந்து வந்தார். இந்த மூன்று பேருமாக நோயாளிகளுக்குப் பணிவிடை செய்யத் தொடங்கினர்கள். ஆனால் அவ்வளவு நோயாளிகளையும் கவனித்துக்கொள்ள மூன்று பேர் போதவில்லை. காந்திஜியின் காரியாலயத்தில் அப்போது நாலு இந்திய இளைஞர்கள் வேலை செய்துகொண்டிருந்தனர். கல்யாண்தாஸ், மானக்லால், குன்வந்தராய் ஆகிய மூவரையும் இன்னொருவரையும் நோயாளிகளுக்குத் தொண்டு செய்யச் சம்மதமா என்று காந்திஜி கேட்டார். அது பெரிய அபாயகரமான காரியம் என்றும் உயிரை இழக்கவும் நேரிடலாம் என்றும் காந்திஜி சொன்னார். நால்வரும் சிறிதும் தயங்காமல் ஒப்புக்கொண்டார்கள். "தாங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்களோ அங்கே நாங்களும் இருப்போம்!" என்று பதில் தந்தார்கள். அந்தக் காலத்திலேயே காந்திஜியின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டவர்கள் சகல பரித்தியாகங்களையும் செய்வதற்கு தயாராகியிருந்தார்கள்.

இரவெல்லாம் கண் விழித்து மேற்சொன்ன ஏழு பேரும் நோயாளிகளுக்குப் பணிவிடை செய்து வந்தார்கள். அவ்வப்போது மருந்து கொடுத்தார்கள். நோயாளிகளையும் அவர்களுடைய படுக்கைகளையும் அடிக்கடி சுத்தம் செய்தார்கள். நோயாளிகளுக்குத் தைரியம் கூறி உற்சாகப்படுத்தி வந்தார்கள்.

காலி வீட்டைப் பூட்டை உடைத்துத் திறந்தது பற்றி நகரசபைக்கு உடனே காந்திஜி எழுதி விட்டார். அதற்குப் பதிலும் வந்தது. நகரசபைக் காரியஸ்தர் காந்திஜிக்கும் அவருடைய சகாக்களுக்கும் சமயத்தில் சரியான காரியம் செய்ததற்காக நன்றி செலுத்தினர். மறுநாள் நகர சபையின் உத்தரவுப்படி காலியாயிருந்த கிடங்கு ஒன்று காந்திஜியிடம் ஒப்புவிக்

கப்பட்டது. நோயாளிகளை அந்தக் கிடங்குக்கு மாற்றவேண்டும் என்று உத்தரவும் பிறந்தது. ஆனால் நோயாளிகளுக்கு வேண்டிய வசதி ஒன்றும் அங்கே இல்லை. அசுத்தமாயிருந்த அந்த கிடங்கைக் காந்திஜியும் அவருடைய சகாக்களும் சுத்தப் படுத்தினர்கள். சில படுக்கைகளையும் வைத்திய சாதனங்களையும் சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்தார்கள்.

நகரசபையார் அனுப்பிய ஒரு தாதியும் வந்து சேர்ந்தாள். தாதி அன்பு உள்ளம் கொண்டவள். நோயாளிகளுக்குத் தானே பணிவிடை செய்வதாகச் சொன்னாள். ஆனால் நோயாளிகளை அவள் தொடும்படியே மற்றவர்கள் விடவில்லை.

கருமகாமாரிக்குப் பிராந்தி ஒரு மருந்து என்று கருதப்பட்டது. நோயாளிகளுக்கு அடிக்கடி கொடுக்க வேண்டும் என்றும் பணிவிடை செய்கிறவர்களும் அடிக்கடி பிராந்தி சாப்பிட வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. தாதி அவ்விதமே அடிக்கடி பிராந்தி குடித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால் காந்திஜி முதலியோர் பிராந்தியைத் தொடவில்லை.

நோயாளிகளில் மூன்றுபேர் பிராந்தி குடிக்காமல் சிகிச்சை பெற இணங்கினர்கள். அவர்களுக்குக் காந்திஜி தலையிலும் மார்பிலும் ஈர மண்ணை வைத்துக் கட்டினர். மூன்று பேரில் இருவர் பிழைத்தார்கள். ஒருவர் இறந்து விட்டார். வழக்கமான சிகிச்சை பெற்ற இருபது பேரும் மாண்டு போனார்கள்.

இதற்கிடையில் நகரசபையார் ஜோகானிஸ்பர்க்குக்கு ஏழு மைல் தூரத்தில் ஓர் இடத்தைக் குறிப்பிட்டுத் தொற்று நோயாளிகளை அங்கே கொண்டு போக வேண்டும் என்றார்கள். இறந்தவர்கள் போக உயிரோடிருந்த இருவரும் அங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கப் பட்டனர். புதிதாக யாருக்காவது நோய் கண்டால் அவர்களையும் உடனே அவ்விடத்துக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யப் பட்டது.

பாவம்! பிராந்தி குடித்துத் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள விரும்பிய தாதி கொள்ளை நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு

இறந்து போனாள். காந்திஜியையும் அவருடைய சகாக்களையும் தொற்றுநோய் பீடிக்கவில்லை. இதிலிருந்து பிராந்தியை மருந்தாகச் சில சமயங்களில் உபயோகப்படுத்துவது முழுத்தவறு என்ற முடிவுக்குக் காந்திஜி வந்தார்; ஈரமண் சிகிச்சையில் அவருடைய நம்பிக்கையும் அதிகமாயிற்று.

நோயாளிகளின் பொறுப்புத் தீர்ந்த பிற்பாடும், காந்திஜிக்கு வேறு ஒரு பெரிய பொறுப்பு ஏற்பட்டது. 'கூலிச் சேரி' விஷயத்தில் ஏற்கெனவே அலட்சியமாக இருந்த நகரசபையார் கருமகாமாரி நோய் வந்த பிறகு, அது வெள்ளைக்காரர்களையும் பற்றி விடக்கூடாதே என்று மிகவும் கவலை காட்டினார்கள்; தாராளமாகப் பணமும் செலவழித்தார்கள். மேற்படி கொள்ளை நோயை அடியோடு ஒழிப்பதற்குக் கூலிச் சேரியை முழுதும் எரித்துவிட வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதற்காக இந்தியர்கள் எல்லாரையும் அங்கிருந்து வெளியேற்ற வேண்டியிருந்தது. காந்திஜியின் உதவி யில்லாவிட்டால் இந்த வேலை மிகவும் கஷ்டமாய்ப் போயிருக்கும். ஆனால் காந்திஜி பொது நலத்தை முன்னிட்டு அதிகாரிகளுடன் ஒத்துழைக்க முன்வந்தார். கூலிச் சேரியில் வசித்த இந்தியர்கள் அனைவரும் ஜோகானிஸ்பர்க்குக்கு பதின்மூன்று மைல் தூரத்தில் இருந்த திறந்த வெளியில் சென்று இருபத்தோரு நாள் வசிக்கவேண்டும் என்றும், எல்லாரும் புறப்பட்டுச் சென்ற பிறகு கூலிச் சேரியை எரித்துவிட வேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு. வெகு நாளாக வசித்த இடத்திலிருந்து ஜனங்களைக் கிளப்புவது இலேசான காரியமா? தாங்கள் கிளம்புவதுடன் உணவுப் பொருள்களையும் மற்றும் அவசியமான சாமான்களையும் எடுத்துப்போக வேண்டும். அதிக உபயோகமில்லாத தட்டுமுட்டுச் சாமான்களை அக்கினி பகவானுக்கு இரையாகும்படி விட்டுவிட்டுப் போக வேண்டும். எவ்வளவு பயனற்ற சாமான்களா யிருந்த போதிலும் பல காலமாகச் சேர்த்து வைத்திருந்தவர்களுக்கு அவற்றை விட்டுப் போக மனம் வராதல்லவா?—போகிற இடத்திலாவது வீடு வாசல் உண்டா? திறந்த வெளியில் மூன்று வாரம் வசிக்கவேண்டும். ஆயினும் காந்திஜியும் அவருடைய

சகாக்களும் கேட்டுக் கொண்டதின் பேரில் கூலிச்சேரியில் இருந்த அவ்வளவு இந்தியர்களும் புறப்படச் சித்தமானார்கள். ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் அவர்களுக்குக் கவலை ஏற்பட்டது.

அவரவர்களும் வெகுகாலமாகப் பாடுபட்டுத் தேடி ஏதோ கொஞ்சம் பணம் மீத்து வைத்திருந்தார்கள். பணத்தைப் பாங்கியில் போடுவதென்பது அந்த ஏழைத் தொழிலாளிகளுக்குத் தெரியவே தெரியாது. அவரவர்கள் வசித்த குடிசையில் தரையைத் தோண்டிப் புதைத்து வைத்திருந்தார்கள். மேற்படி சிறு தொகைகளை யெல்லாம் என்ன செய்வது என்பது பற்றிக் கவலை உண்டாயிற்று. திறந்த வெளியில் வசிக்கப் போகும் இடத்துக்குப் பணத்தைக் கொண்டு போக அவர்களுக்கு மனம் இல்லை. திருட்டுப் போய்விட்டால் என்ன செய்கிறது? காந்திஜியிடம் இது விஷயமாக முறையிட்டார்கள். "பாங்கியில் போடுங்கள்!" என்று காந்திஜி சொன்னார். "எங்களுக்குப் பாங்கியில் போடத் தெரியாது. போட்டால் திரும்பி வருமோ என்னமோ, யார் கண்டது? பாங்கியின் பக்கம் போவதே எங்களுக்குக் கஷ்டம்!" என்றார்கள். அவர்களில் ஒருவர், "உங்களிடமே கொடுத்து வைக்கிறோம்; நீங்கள் வைத்திருந்து திருப்பிக் கொடுங்கள்" என்றார். எல்லா இந்தியர்களும் அப்படியே சொன்னார்கள். "உங்களிடம் பணம் இருந்தால் எங்களுக்குக் கவலையில்லை" என்றார்கள். அந்த ஏழைத் தொழிலாளிகள் தம்மிடத்தில் காட்டிய நம்பிக்கை காந்தி மகாத்மாவின் உள்ளத்தை உருக்கியது. அவர்களுடைய பாங்கியாக இருந்து உதவ ஒப்புக் கொண்டார். இது சாதாரண விஷயமல்ல. நூற்றுக்கணக்கான இந்தியர்கள் தங்களுடைய சேமிப்புப் பணத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். பெரும்பாலும் செப்புக் காசுகளும் வெள்ளி நாணயங்களுமாக வந்து குவிந்தன. இவற்றை யெல்லாம் எண்ணி எடுத்துக் கொண்டு அவரவர்கள் பேரில் கணக்கு எழுதவேண்டும். அவ்வளவு நாணயங்களையும் காந்திஜி என்னசெய்ய முடியும்? தம்முடைய பெயரில் பாங்கிக்குத் தான் அனுப்பவேண்டும். பிளேக் நோய்ப் பகுதியிலிருந்து வந்தவை யென்று பாங்

திக்காரர்கள் எடுக்க மறுத்துவிடக் கூடும். பாங்க் மானேஜரிடம் பேசிக் காந்திஜி சரிக்கட்டினார். நாணயங்களை யெல்லாம் மருந்து ஜலம் விட்டுச் சுத்தம் செய்து பாங்கிக்கு அனுப்பினர். இவ்விதம் இந்தியர்கள் சிறிது சிறிதாகச் சேர்த்து வைத்திருந்த தொகைகள் சேர்ந்து மொத்தம் அறுபதினாயிரம் பவுன் காந்திஜியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவ்வளவையும் பாங்கியில் பத்திரப்படுத்தி, சரியாகக் கணக்கு வைத்திருந்து, பிற்பாடு காந்திஜி திருப்பிக் கொடுத்தார்!

பிற்காலத்தில் காந்திஜி இந்தியாவில் பல பொதுக்காரியங்களுக்குப் பணம் வசூல் செய்தார். ஜோகானிஸ்பர்க்கில் ஏழை இந்தியர்கள் காந்திஜியிடம் எப்படிப் பூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்களோ அப்படியே இந்தியர்கள் எல்லாரும் அவரிடம் நம்பிக்கைக் காட்டினார்கள். பல காரியங்களுக்கு லட்சக்கணக்கான தொகை கொடுத்தார்கள். அவ்வளவையும் இந்திய ஏழை மக்களின் பணமாகவே காந்திஜி கருதிப் பத்திரப்படுத்தி அந்த ஏழை மக்களுக்கே பயன்படும் முறையில் உபயோகப் படுத்தினர். நிற்க.

'கூலிச் சேரி'யில் இந்தியர் அனைவரும் தனி ரயில் வண்டிகளில் ஏற்றப்பட்டு நகரத்துக்கு பதின்மூன்று மைல் தூரத்திலிருந்த கிளிப்ஸ் கேட் பண்ணைக்குக் கொண்டுபோகப் பட்டார்கள். அங்கே கூடாரங்கள் சில போடப்பட்டிருந்தன. திறந்த வெளியிலும் கூடாரங்களிலும் வசித்துப் பழக்கமில்லாதவர்களாதலால் இந்தியர்கள் முதலில் கஷ்டப்பட்டார்கள். இருபத்துநாலு மணி நேரத்துக்குள் அவர்கள் தங்கள் தொல்லைகளை மறந்து குதூகலமாயிருக்கத் தொடங்கினர்கள். ஒவ்வொரு நாளும் காந்திஜி சைக்கிளில் அங்கே சென்று அவர்களுடைய சுக துக்கங்களை விசாரித்து விட்டு வந்தார். இது அவர்களுடைய கவலையைப் போக்குவதற்கு உதவியாயிருந்தது. சில நாளைக்கெல்லாம் அவர்கள் ஆடிப்பாடிச் சிரித்துக் களிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். மூன்று வாரம் திறந்த

வெளியில் வசித்ததால் அவர்களுடைய தேக ஆரோக்கியமும் அபிவிருத்தி யடைந்தது.

இந்தியர்கள் காலி செய்து விட்டுப் போன மறுநாளே கூலிச் சேரிக்குத் தீ வைக்கப்பட்டது. இதே சமயத்தில் நகர சபையின் மார்க்கெட்டில் செத்த எலி விழுந்தது காரணமாக மார்க்கெட்டும் கொளுத்தப்பட்டது. நகரசபைக்குப் பத்தாயிரம் பவுனுக்கு மேல் நஷ்டமாயிற்று. ஆயினும் நகரத்தில் கொள்ளை நோய் மேலும் பரவாமல் தடுக்கப்பட்டது.

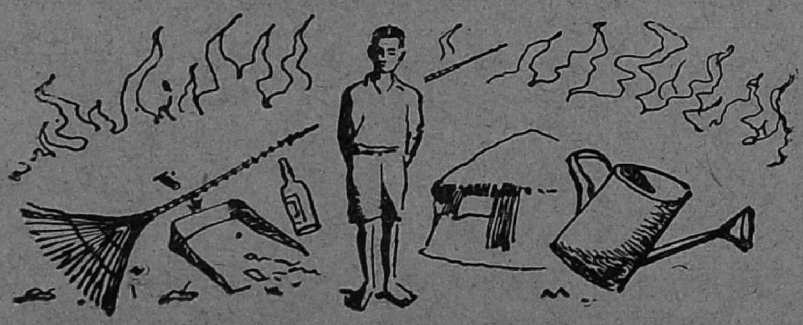

43. போனிக்ஸ் பண்ணை

தென்னப்பிரிக்காவில் காந்திஜி வசித்த காலத்தில் சில சிறந்த ஆங்கில நண்பர்கள் அவருக்குக் கிடைத்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் மிஸ்டர் வெஸ்ட்; இன்னொருவர் மிஸ்டர் போலக். இந்த இரண்டு பேரும் ஜோகானிஸ்பர்க்கில் இருந்த சைவ போஜன சாலையில் காந்திஜிக்குப் பழக்கமானவர்கள்.

இவர்களுள் முதலில் சிநேகமானவர் மிஸ்டர் வெஸ்ட். இவரும் காந்திஜியும் தினந்தோறும் மாலையில் சைவ போஜன சாலையில் சந்திப்பது வழக்கம். கொள்ளை நோய்க்காரர்களுக்குப் பணிவிடை செய்ய ஆரம்பித்ததிலிருந்து காந்திஜி மேற்படி சைவ போஜன சாலைக்குப் போகவில்லை; தம் மூலமாகத் தொற்றுநோய் மற்றவர்களிடம் பரவாமலிருக்கும் பொருட்டுத் தான். ஆனால் காந்திஜி வராதது பற்றி மிஸ்டர் வெஸ்ட் கவலை கொண்டார். ஒரு நாள் அதிகாலையில் காந்திஜியின் வீட்டுக்கு வந்து கதவை இடித்தார். அப்போது காந்திஜி வெளியில் உலாவப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இருவரும் நடந்து கொண்டே சம்பாஷித்தனர்.

காந்திஜி கொள்ளை நோய்க்காரர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருப்பதாய் அறிந்த மிஸ்டர் வெஸ்ட், "நானும் உங்களுடன் வந்து நோயாளிகளுக்குத் தொண்டு செய்ய விரும்புகிறேன். என்னை நம்பி வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்கள் யாரும் இல்லை என்பதுதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே?" என்றார்.

"ஆனாலும் உங்களை நான் அபாயத்துக்கு உட்படுத்தப் போவதில்லை. இரண்டொரு நாளில் எங்களுக்கே அந்த வேலையில்லாமற் போய்விடும். ஆனால் முக்கியமான வேறு வேலையொன்று இருக்கிறது. அதை நீங்கள் செய்கிறதாயிருந்தால் சொல்கிறேன்" என்றார் காந்திஜி.

"பேஷாகச் செய்கிறேன். சொல்லுங்கள்!" என்றார் மிஸ்டர் வெஸ்ட்.

"நேட்டாலில் இந்தியருக்காக 'இண்டியன் ஒபீனியன்' என்னும் பத்திரிகை நடத்தி வருகிறோம் அல்லவா? பத்திரிகையையும் பத்திரிகை அச்சடிக்கும் அச்சுக் கூடத்தையும் பார்த்துக்கொள்ள ஒருவர் தேவை. இதுவரை ஸ்ரீ மதன்ஜித் அந்தப் பொருப்பை வகித்து வந்தார். இப்போது அவருக்கு இங்கே வேலை இருக்கிறது. நீங்கள் போக முடியுமா?"

ஜோகானிஸ்பர்க்கில் இருந்த ஓர் அச்சுக் கூடத்துக்கு மிஸ்டர் வெஸ்ட் பாதி சொந்தக்காரர். அச்சுக்கூட அனுபவம் அவருக்கு இருந்தது. சொந்தக் காரியத்தை விட்டு விட்டு டர்பனுக்குப் போகச் சம்மதித்தார். மறுநாளே பிரயாணமானார். அன்று முதல் காந்திஜி தென்னாபிரிக்காவில் இருந்த வரையில் காந்திஜியின் சுகதுக்கங்களில் எல்லாம் வெஸ்டும் பங்காளியாயிருந்து வந்தார்.

* * * *

'கூலிச் சேரி' விஷயமாகவும் கருமகாமாரி விஷயமாகவும் ஜோகானிஸ்பர்க் நகர சபையார் அலட்சியமாயிருந்ததைக் கண்டித்துக் காந்திஜி பத்திரிகைகளுக்கு ஒருகடிதம் எழுதியிருந்தார். 'கிரிடிக்' என்னும் பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியராயிருந்த மிஸ்டர் போலக் மேற்படி கடிதத்தைப் படித்தார். படித்த உடனே அந்தக் கடிதம் எழுதிய காந்திஜியை நேரில் சந்திக்க வேணும் என்ற விருப்பம் அவருக்கு உண்டாயிற்று.

ஒருநாள் மாலை காந்திஜியைச் சைவ போஜன சாலையில் சந்தித்துப் பேசினார். காந்திஜியிடம் அவருடைய மதிப்பு அதிகமாயிற்று. வாழ்க்கையைப் பற்றிய இருவருடைய கொள்கைகளும் ஒத்திருந்தன. போலக் எளிய வாழ்க்கையில் பற்றுக் கொண்டவர். புத்தி ஒப்புக் கொள்ளும் எந்தக் காரியத்தையும் நடத்தையில் கடைப் பிடிக்கும் உறுதி கொண்டவர். காந்திஜி மேற்கொள்ளும் பொதுக் காரியங்களில் அவருடன் தாமும் தோத்துழைக்க விரும்புவதாக மிஸ்டர் போலக் கூறினார்.

இதற்கிடையில் டர்பனுக்குச் சென்றிருந்த மிஸ்டர் வெஸ்ட் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அது 'இந்தியன் ஒபீனியன்' பத்திரிகையையும் அச்சுக் கூடத்தையும் பற்றிக் கவலை உண்டாக்குவதா யிருந்தது.

"தாங்கள் எதிர்பார்க்கிறபடி லாபம் வராது; நஷ்டம் வரலாம். கணக்குகள் ஒழுங்கில்லை. நிலுவை பாக்கி ஏராளம். ஆனால் சரியான விவரம் இல்லை. என்னாலியன்ற வரையில் நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்த முயல்கிறேன்" என்பது மிஸ்டர் வெஸ்ட் கடிதத்தின் சாராம்சம்.

இதைப் படித்தவுடனே காந்திஜி டர்பனுக்கு நேரில் போக விரும்பினர். இது வரையில் பிறர் பேச்சை நம்பி ஏமாந்து போனோம் என்று உணர்ந்தார். டர்பனுக்குப் பிரயாணப் பட்டார்.

காந்திஜியை ரயிலில் ஏற்றி அனுப்புவதற்கு வந்த மிஸ்டர் போலக் கையில் ஒரு புத்தகம் கொண்டு வந்திருந்தார். ரஸ்கின் என்னும் பிரசித்த ஆங்கில அறிஞர் எழுதிய "Unto this Last" என்னும் புத்தகம் அது. பிரயாணத்தின்போது படிப்பதற்காக அந்தப் புத்தகத்தைக் கொடுத்தார். காந்திஜி அதைப் படிக்கத் தொடங்கிய பிறகு நிறுத்தவே யில்லை. காந்திஜியின் மனப் போக்கை அது பிரதிபலித்தது. மனித வாழ்க்கையின் இலட்சியங்கள் எப்படி யிருக்க வேண்டும் என்று தெளிவுபடுத்திக் கூறியது. பின்வரும் சித்தாந்தங்கள் முக்கியமாக அந்த நூலில் கூறப்பட்டிருந்தன :—

1. மனிதனின் நன்மை சர்வஜன நன்மையில் அடங்கியது.

2. வக்கீலின் உழைப்பும், நாவிதனுடைய உழைப்பும் ஒரே பெறுமான முள்ளவைதான். ஏனெனில் அனைவருக்கும் தங்கள் உழைப்பினால் ஜீவனோபாயம் சம்பாதிக்கும் உரிமை சமமாக உண்டு.

3. உடலை உழைத்து வாழும் வாழ்வே, அதாவது குடியானவனுடைய அல்லது கைத்தொழிலாளியின் வாழ்க்கையே மேன்மையான வாழ்க்கையாகும்.

முதல் இரு சித்தாந்தங்களையும் பற்றிக் காந்திஜி ஏற்கனவே நன்கு அறிந்திருந்தார். ஆனால் மூன்றாவது கொள்கை அவருக்குப் புதிதாக இருந்தது. ஆயினும் அது உண்மை, — மிக முக்கியமான உண்மை — என்பது இப்போது நன்கு தெளிவாயிற்று. அந்தக் கொள்கைக்கு இணங்கத் தம் வாழ்க்கையைச் செப்பனிடுவது பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர். அன்றிரவெல்லாம் ரயில் பிரயாணத்தின்போது தூங்காமல் சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தார். சிந்தனை டர்பன் நகரம் போய்ச் சேர்ந்தவுடனே காரியமாக உருக்கொண்டது.

* * * *

ரஸ்கின் புத்தகத்தினால் தம் மனோநிலையில் ஏற்பட்ட மாறுதலைப் பற்றிக் காந்திஜி மிஸ்டர் வெஸ்டுக்குச் சொன்னார்.

"நாம் எல்லாரும் ஒரு விவசாயப் பண்ணைக்குப் போய்ப் புதிய வாழ்வு தொடங்க வேண்டும். அச்சுக்கூடத்தை நம்முடன் கொண்டுபோய் விடுவோம். விவசாய வேலை செய்து ஓழிந்த வேளைகளில் அச்சுக்கூட வேலையைப் பார்ப்போம். பண்ணையில் வசிப்பவர்கள் எல்லாரும் சமமாக மாதம் மூன்று பவுன் சம்பளம் வாங்கிக் கொள்வோம்" என்றார் காந்திஜி. மிஸ்டர் வெஸ்ட் உடனே உற்சாகமாகச் சம்மதித்து விட்டார். ஆனால் அச்சுக்கூடத்தில் வேலை செய்த பன்னிரண்டு தொழிலாளிகளும் என்ன செய்வார்கள்? அவர்கள் மேற்படித் திட்டத்தின்கீழ் வேலை செய்யச் சம்மதிப்பார்களா?

அச்சுக்கூடத் தொழிலாளிகளோடு காந்திஜி கலந்து பேசினார். அவர்களில் இயந்திர வேலைக்காரரான கோவிந்தசாமி என்னும் தமிழர் மட்டும் அந்த யோசனைக்கு முழுதும் இணங்கினர். மற்றவர்கள் அச்சுக்கூடம் எங்கே போனாலும் அங்கே தாங்களும் வருவதாகவும், ஆனால் வழக்கம்போல் சம்பளம் கொடுக்கவேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள்.

உடனே காந்திஜி "டர்பனுக்குச் சுற்றுப் புறத்தில் ஏதேனும் ஒரு ரயில்வே நிலையத்தை யடுத்த இடத்தில் நிலம் விலைக்

குத் தேவை" என்று பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்தார். போனிக்ஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சமீபத்தில் நிலம் விற்பனைக்குக் கிடைக்கும் என்று பதில் கிடைத்தது. டர்பனிலிருந்து போனிக்ஸ் 13 மைல். காந்திஜியும் மிஸ்டர் வெஸ்டும் நிலத்தைப் போய்ப் பார்த்தார்கள். நிலம் அவர்களுக்குப் பிடித்திருந்தது. முதலில் இருபது ஏக்கரா நிலமும் பிறகு எண்பது ஏக்கரா நிலமும் வாங்கினர்கள். வாங்கிய நிலத்தில் ஒரு இனிய நீர் ஊற்றும் சில மாமரங்களும் ஆரஞ்சுச் செடிகளும் இருந்தன.

போனிக்ஸ் திட்டத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட காந்திஜியின் நண்பர் ஸ்ரீ ரஸ்டம்ஜி உற்சாகத்துடன் உதவி செய்ய முன் வந்தார். ஒரு பெரிய கிடங்குக்குக் கூரை போடப்பட்டிருந்த தகரத் தகடுகளையும் மற்றும் கட்டிட சாமான்களையும் கொடுத்தார். போயர் யுத்தத்தின்போது காந்திஜியுடன் தொண்டு செய்த சில தச்சர்களும் கொத்தர்களும் போனிக்ஸுக்கு வந்து அச்சுக்கூடம் வைப்பதற்குக் கொட்டகை போட்டுக் கொடுத்தார்கள். எல்லாரும் உற்சாகத்துடன் வேலை செய்தபடியால் 76 அடி நீளமும் 50 அடி அகலமும் உள்ள தகரக் கொட்டகை ஒரே மாதத்தில் கட்டி முடிந்து விட்டது.

அந்தப் பிரதேசத்தில் ஏராளமாக அடர்ந்த புல் முளைத்துப் பரவிக் கிடந்தது. பாம்புகள் தாராளமாக அந்தப் புல் புதர்களில் குடிபுகுந்து வசித்து வந்தன. அதுவரையில் அங்கே மனித சஞ்சாரமே கிடையாது. கூடாரம் போட்டுக் கொண்டு அங்கு வசித்த காந்திஜியும் தச்சர், கொத்தர் முதலிய தொழிலாளிகளும் மிக்க அபாயத்துக்கு உட்பட்டிருந்தார்கள்.

கொட்டகை கட்டி முடிந்ததும் டர்பனிலிருந்த அச்சுக் கூடம் போனிக்ஸுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. புதிய இடத்துக்கு வந்த பிறகு 'இண்டியன் ஒபீனியன்' முதல் இதழ் அச்சிடுவதில் ஒரு பெரும் நெருக்கடி ஏற்பட்டது.

அந்த நெருக்கடி பற்றியும் அது தீர்ந்த விதத்தைப் பற்றியும் மகாத்மாவின் வாய் மொழியாகவே தெரிந்து கொள்வோம் :—

'ஆரம்பத்தில், பத்திரிகை வெளியாவதற்கு முந்தின இரவுகளில் நாங்கள் எல்லாரும் கண்விழித்து வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. இளைஞர், விருத்தர் அனைவரும் பத்திரிகை மடிப்பதில் உதவி செய்வார்கள். இரவு பத்து மணியிலிருந்து நடுநிசிக்குள் வேலை முடிவது வழக்கம்.

ஆனல் முதல் இதழ் வெளியாக வேண்டிய தினத்துக்கு முன்னிரவு நாங்கள் பெற்ற அநுபவம் என்றும் மறக்கக் கூடாததொன்றாகும். அச்சுக் கோத்து முடிந்து இயந்திரத்தில் பொருத்தியாகி விட்டது. ஆனல் என்ஜின் வேலை செய்யவில்லை. என்ஜினை அமைத்து ஓட்டித் தருவதற்கு டர்பனிலிருந்து என்ஜினியரை வரவழைத்திருந்தோம். அவரும் வெஸ்டும் தங்களால் இயன்ற வரை பார்த்ததும் என்ஜினை ஓடச் செய்ய முடியவில்லை. வெஸ்ட் துக்கத்தில் ஆழ்ந்தவராய்க் கண்ணில் நீர் ததும்ப என்னிடம் வந்து, "என்ஜின் ஓடவில்லை; நாளை பத்திரிகை வெளி வராது" என்றார். அவருக்குச் சமாதான மாக நான் கூறியதாவது:—

"அதற்கு நாம் என்ன செய்யலாம்? கண்ணீர் விடுவதில் பயனில்லை. மனிதப் பிரயத்தனத்தில் ஆகக்கூடிய தெல்லாம் செய்து பார்த்து விடுவோம். கைச் சக்கரத்தின் விஷய மென்ன?"

"கைச் சக்கரம் இருக்கிறது. அதைச் சுற்ற ஆட்களுக்கு எங்கே போவது? நம்மால் முடியும் காரியமல்ல. நான்கு பேராய் மாற்றி மாற்றிச் சுற்ற வேண்டும். நமது ஆட்களோ ஏற்கனவே களைத்துப் போயிருக்கிறார்கள்" என்றார் வெஸ்ட்.

கட்டிட வேலை இன்னும் முழுதும் முடியவில்லை. ஆதலின் தச்சர்கள் எங்களுடன் இருந்தார்கள். அவர்கள் அச்சுக்கூடத்திலே படுத்துறங்கினர்கள். அவர்களைச் சுட்டிக் காட்டி, 'இந்தத் தச்சர்களை நாம் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாதா? அவர்களும் சேர்ந்தால் இரவு முழுதும் நாம் வேலை செய்யலாம். இந்த உபாயம் ஒன்று பாக்கி யிருக்கிறதே!' என்றேன் நான்.

"தச்சர்களை எழுப்ப எனக்குத் துணிவில்லை. நமது ஆட்களோ களைத்துப் போயிருக்கிறார்கள்" என்றார் வெஸ்ட்.

"அந்தக் கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம்; அவர்களுடன் பேசி முடிப்பதற்கு நான் இருக்கிறேன்" என்றேன்.

"அப்படியானால் வேலை நடந்துவிடும்" என்றார் வெஸ்ட்.

தச்சர்களை எழுப்பி அவர்களை இவ்வேலையில் உதவி செய்யும்படிக் கேட்டுக் கொண்டேன். அதிகமாக அவர்களை வற்புறுத்தவே அவசிய மில்லாமலிருந்தது. "அவசரத்தில் உதவி செய்யவில்லை யென்றால் நாங்கள் இருந்து என்ன பயன்? நீங்கள் இளைப்பாறுங்கள். நாங்கள் அந்த வேலையைப் பார்த்துக் கொள்கிறோம். எங்களுக்கு அது எளியது" என்றார்கள். எங்கள் சொந்த ஆட்கள் வேலைக்குத் தயாராய் இருந்தார்கள் என்று சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

வெஸ்ட் மிகுந்த ஆனந்தங் கொண்டார். வேலை ஆரம்பித்த போது அவர் தோத்திரப் பாட்டு ஒன்று பாடத்தொடங்கினர். தச்சர்களைப் பிரித்து விட்டேன். முறைப்படி மற்றவர்களும் வேலை செய்தார்கள். இவ்வாறு காலை ஏழு மணி வரையில் வேலை செய்தோம். ஆனால் இன்னும் வேலை நிறைய பாக்கியிருந்தது. இப்போது மீண்டும் என்ஜினியரை எழுப்பி என்ஜினை ஓட்டச் சொல்லிப் பார்க்கலா மென்று மிஸ்டர் வெஸ்டினிடம் சொன்னேன். இம் முறையேனும் அவர் வெற்றி பெற்றால் வேலை காலத்தில் முடிந்துவிடும்.

அவ்வாறே வெஸ்ட் அவரை எழுப்பினர். அவர் உடனே என்ஜின் அறைக்குச் சென்றார். என்ன விந்தை! என்ஜினைத் தொட்டவுடனே அது ஓட ஆரம்பித்தது! அச்சுக்கூடம் முழுவதிலும் ஆனந்தகோஷம் நிரம்பியது. "இதன் காரணம் என்ன? நேற்றிரவு நாம் எவ்வளவோ முயன்றும் பயன்படாமற் போயிருக்க, இன்று காலை கோளாறு ஒன்றுமே இல்லாததுபோல் ஓடத் தொடங்கிவிட்டதே?" என்று நான் கேட்டேன்.

வெஸ்டோ, என்ஜினியரோ—நன்முக நினைவில்லை—கூறியதாவது: "இதற்குக் காரணம் கூறுதல் கஷ்டம். இயந்திரங்கள் சில சமயம் நடந்துகொள்வதைப் பார்த்தால் நம்மைப் போலவே அவற்றிற்கும் ஓய்வு தேவை என்று காணப்படுகிறது."

என்ஜின் வேலை செய்ய மறுத்தது எங்களுக்கு ஏற்பட்ட சோதனை என்றே எனக்குத் தோன்றிற்று. நல்ல சமயத்தில் அது மீண்டும் ஓடத் தொடங்கியது, எங்கள் உண்மையான, மனப்பூர்வமான உழைப்பின் பயன் என்று கருதினேன்.

பத்திரிகைப் பிரதிகளைக் காலத்தில் தபாலுக்கு அனுப்பினோம். எல்லோருக்கும் சந்தோஷமாயிருந்தது.

இந்த ஆரம்பப் பிடிவாதமானது பின்னல் பத்திரிகை ஒழுங்காக வெளியாகும் என்பதை உறுதிப்படுத்திற்று. பின்னல் ஒரு காலத்தில் வேண்டுமென்றே நாங்கள் என்ஜின் உபயோகிப்பதை நிறுத்திக் கையினல் வேலை செய்தோம். போனிக்ஸ் குடியேற்ற வாசிகள் தார்மீக உந்தத நிலையை எய்தியிருந்த நாட்கள் அந்நாட்களே என்பது என் கருத்து.

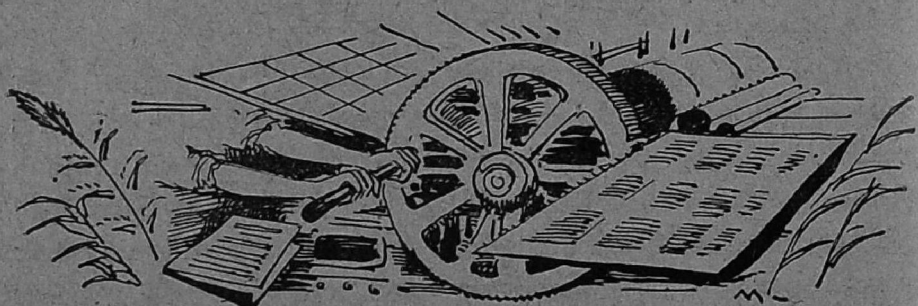

44. பிரம்மசரியம்

போனிக்ஸ் ஆசிரமப் பண்ணையைத் தொடங்கியபோது காந்திஜி கூடிய சீக்கிரத்தில் அங்கே தாமும் போய் வசிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கம் கொண்டிருந்தார். போனிக்ஸ் ஆசிரமத்தில் வசிக்கத் தீர்மானித்த ஒவ்வொருவருக்கும் மூன்று மூன்று ஏக்கரா நிலம் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. அந்தந்த நிலத்தை அவரவர்களே உழுது பயிர் செய்ய வேண்டும் என்றும், சொந்த உடலுழைப்பைக் கொண்டு ஜீவனம் நடத்த வேண்டும் என்றும் திட்டம் போடப் பட்டது. காந்திஜியின் பங்குக்கு மூன்று ஏக்கர் நிலமும் ஒதுக்கப்பட்டது.

ஆனால் காந்திஜி போனிக்ஸ் பண்ணைக்கு நிரந்தரமாகக் குடிப் போகுதல் பின்னால் நிகழ்ந்த பல சம்பவங்களினால் முடியாததாயிற்று. ஆரம்பத்தில் ஆசிரமத்தை நல்ல முறையில் அமைக்கவும் "இண்டியன் ஒபீனியன்" பத்திரிகை நடத்தவும் பணம் வேண்டியதா யிருந்தது. மேலும் பாரிஸ்டர் தொழிலை இத்தனை நாளும் நடத்தி வந்து திடீரென்று நிறுத்துவதால் கட்சிக்காரர்கள் பலர் கஷ்டத்துக்குள்ளாக நேரிடும். ஆகையால் ஆரம்ப நாட்களில் சில காலம் போனிக்ஸிலும் சில காலம் ஜோகானிஸ்பர்க்கிலுமாக வசிக்கக் காந்திஜி உத்தேசித்தார்.

போனிக்ஸ் ஆசிரமப் பண்ணையை ஸ்தாபித்துவிட்டு ஜோகானிஸ்பர்க் போனதும் காந்திஜி மிஸ்டர் போலக்கைச் சந்தித்துப் புது ஏற்பாடுகளைப் பற்றிச் சொன்னார். தாம் கொடுத்த புத்தகம் இவ்வளவு பெரும் பயனை அளித்ததை அறிந்து மிஸ்டர் போலக் அளவிலாத மகிழ்ச்சி யடைந்தார். தாமும் காந்திஜியின் புதிய சோதனையில் அவருடன் ஈடுபட விரும்புவதாகக் கூறினார். காந்திஜி சம்மதம் கொடுத்ததும் 'கிரிடிக்' பத்திரிகையில் தாம் பார்த்த உத்தியோகத்தை ராஜினமா செய்துவிட்டுப் போனிக்ஸ் வந்து சேர்ந்தார். அவ்விடத்திய எளிய வாழ்வு போலக்குக்குப் பெரிதும் பிடித்-

திருந்தது. ஆனல் அவரும் அதிக காலம் அங்கே இருக்க முடியவில்லை. காந்திஜிக்குப் பாரிஸ்டர் தொழிலில் உதவி செய்து கொண்டிருந்த மிஸ்டர் ரீட்ச் என்பவர் இங்கிலாந்து போக வேண்டியதா யிருந்தது. அப்போது ஜோகானிஸ்பர்க்குக்கு வந்து தமக்கு உதவி செய்யும்படி போலக்கைக் காந்திஜி அழைத்தார். சீக்கிரத்தில் பாரிஸ்டர் தொழிலுக்கு மங்களம் பாடிவிட்டு இரண்டு பேருமாகப் போனிக்ஸ் ஆசிரமத்துக்கு நிரந்தரமாகப் போய் விடலாமென்று தெரிவித்திருந்தார்.

போலக் தங்கமான மனிதர். நண்பர்களிடம் நம்பிக்கை வைத்து விட்டால் வெறுமனே வாதம் செய்து கொண்டிராமல் அவர்களுடன் ஒத்துப் போக முயலும் சுபாவம் உடையவர். ஆகையால் காந்திஜிக்குப் பின்வருமாறு எழுதினர் :—

"போனிக்ஸ் வாழ்க்கை எனக்கு மிகவும் பிரியமா யிருக்கிறது. இங்கே சந்தோஷமாய்க் காலங் கழிக்கிறேன். பண்ணையை அபிவிருத்தி செய்யலா மென்ற நம்பிக்கை யிருக்கிறது. ஆயினும் தற்சமயம் இதை விட்டுத் தங்கள் காரியாலயத்துக்கு வருவதால் நமது இலட்சியங்கள் விரைவில் கைகூடுமெனத் தாங்கள் கருதும் பட்சத்தில், அவ்வாறே செய்யத் தயாரா யிருக்கிறேன்."

காந்திஜி முடிவாக எழுதியதன் பேரில் போனிக்ஸ் பண்ணையிலிருந்து போலக் ஜோகானிஸ்பர்க் வந்து அட்டர்னி தொழிலில் பயிற்சி பெறலானர். இதே சமயத்தில் மிஸ்டர் மாக்கிஸ்டர் என்னும் ஒரு ஸ்காத்லந்து தேசத்தவரையும் காந்திஜி வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டார்.

போனிக்ஸுக்கு விரைவிலேயே போய்க் குடியேறிவிட வேண்டும் என்ற ஆவலினலேயே பாரிஸ்டர் தொழிலைக் காந்திஜி அதிமாகக் கவனிக்கும்படி நேர்ந்தது.

போலக்கைக் காந்திஜி தமது வீட்டிலேயே வசிக்கும்படி கூறினர். இருவரும் ஒரு தாய் வயிற்றுச் சோதரர் போலப் பழகினர்கள். சில வருஷங்களுக்கு முன்பே போலக்குக்குக்

கலியாணம் நிச்சயமாகி யிருந்தது என்பதைக் காந்திஜி அறிந்தார். அப்படியானால் கலியாணத்தை ஏன் இன்னும் நடத்தாமல் காலங் கடத்த வேண்டும் என்று கேட்டார். "இன்னும் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்துக் கொண்ட பிறகு கலியாணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன்" என்றூர் போலக். இந்தக் காரணத்தை காந்திஜி ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. "ரஸ்கினுடைய புத்தகத்தைப் படித்து அதிலுள்ள இலட்சியங்களை ஒப்புக் கொண்டுள்ள உங்களுக்குப் பணத்தைப் பற்றி என்ன கவலை? இதய ஒற்றுமை ஏற்பட்ட பிறகு பணம் இல்லை என்ற காரணத்துக்காகக் கலியாணத்தை ஒத்திப் போடுவது தவறு. பணம் இல்லையென்பது கலியாணத்துக்கு ஒரு தடையானால் ஏழைகள் எப்படிக் கலியாணம் செய்து கொள்ள முடியும்? மேலும் நீங்கள் இப்போது என்னுடன் வசிப்பதால் வீட்டுச் செலவைப்பற்றிய கவலை இல்லை. ஆகையால் கலியாணத்தைத் தள்ளிப் போட எவ்வித நியாயமும் இல்லை" என்றூர் காந்திஜி. சினேக தர்மத்தில் அபார நம்பிக்கை கொண்ட மிஸ்டர் போலக்கும் உடனே இங்கிலாந்தில் அவருக்காகக் காத்திருந்த பெண்மணிக்குக் கடிதம் எழுதினர். அவள் உடனே புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தாள். கலியாணத்தை ஆடம்பரங்களும் பணச் செலவும் இல்லாமல் செய்து முடிக்க எல்லாரும் ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தார்கள். போலக் யூதர்; அவரை மணக்க வந்த பெண்மணி கிறிஸ்துவ மதத்தினள். ஆகையால் கலியாணத்தை ரிஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸில் பதிவு செய்ய வேண்டியதாயிருந்தது. பதிவு செய்வதற்கு மாப்பிள்ளைத் தோழராக யாராவது சென்று சாட்சிக் கையொப்பம் போட வேண்டும். இதற்குக் காந்திஜிதான் வரவேண்டும் என்று போலக் வற்புறுத்தினர். அவ்விதமே காந்திஜியும் சென்றூர். ஆனால் விவாக ரிஜிஸ்டரார் ஆபீசில் எதிர்பாராத தடை ஒன்று குறுக்கிட்டது. காந்திஜி மாப்பிள்ளைத் தோழனை வந்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு மணமகனும் மணமகளும் உண்மையான வெள்ளைக்காரர்கள்தானு என்று ரிஜிஸ்ட்ராருக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது! விசாரித்து உண்மையறியும் வரையில் விவாகப் பதிவைத் தள்ளிப் போட வேண்டும் என்று சொன்னர். காந்திஜி

தமக்குத் தெரிந்திருந்த பெரிய உத்தியோகஸ்தரிடம் போய் அவரிடமிருந்து கடிதம் வாங்கிக் கொண்டு வந்த பிறகுதான் கலியாணம் பதிவு செய்யப்பட்டது.

முன்பின் தெரியாத ஓர் ஆங்கிலப் பெண் இப்போது காந்திஜியின் வீட்டில் வசிக்கலானாள். இதனால் எவ்விதக் கஷ்டமும் ஏற்படவில்லை. காந்திஜி சொல்லுகிறார் :

"போலக் தம்பதிகளுடன் எனக்கு எப்போதேனும் வேற்றுமை நேரிட்டதாகவே ஞாபகமில்லை. மிஸ்ஸஸ் போலக்குக்கும் என் மனைவிக்கும் சிற்சில வித்தியாசங்கள் அவ்வப்போது நேரிடுவதுண்டு. ஆனால் அவை மிக ஒழுங்காக நடத்தப்படும் தனிக் குடும்பங்களிலும் நேரிடுபவையேயாகும். என் குடும்பமோ பல்வேறு சாதியாரும், பல்வேறு குணதிசயங்களை உடையவர்களும் சேர்ந்த கலப்புக் குடும்பம். நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தோமாயின், சாதி, இனம் என்னும் வித்தியாசங்கள் வெறும் கற்பனை உண்மையில் மாந்தர் அனைவரும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே யாவோம்."

போலக்கைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளத் தூண்டியது போல் மிஸ்டர் வெஸ்ட் என்னும் ஆங்கில நண்பரையும் காந்திஜி விவாகம் செய்துகொள்ளத் தூண்டினார். அவரும் அவ்விதமே மணம் புரிந்துகொண்டார். இந்தத் தம்பதிகள் போனிக்ஸில் வசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இந்திய நண்பர்கள் சிலருக்கும் காந்திஜி கலியாணம் செய்து வைத்தார்.

ஆனால் இப்படி யெல்லாம் நண்பர்களுக்குக் கலியாணம் பண்ணிவைத்த காந்திஜி சில நாளைக்கெல்லாம் தமது இல்வாழ்க்கையில் பரிபூரண பிரம்மசரிய விரதத்தைக் கடைப்பிடிப்பதென்று தீர்மானித்தார். இது எப்படி என்று பார்ப்போம்.

தென்னப்பிரிக்காவில் இனிமேல் அமைதியான வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்று காந்திஜி முடிவு செய்திருந்த சமயத்தில்

எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. நேட்டாலில் ஸுலூக்களின் கலகம் ஏற்பட்டது. ஆப்பிரிக்காவின் பூர்வீகக் குடிகளில் ஒரு இனத்தார் ஸுலூக்காரர். நாகரிகமும் அறிவு வளர்ச்சியும் இல்லாத சாதியார்தான். ஆயினும் அவர்கள் ஆப்பிரிக்கா நாட்டுக்குரிய ஆதிக் குடிகள். அவர்கள் கலகம் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் என்று இங்கிலீஷ்காரர்கள் கூறினர்கள். உண்மையில் 'கலகம்' என்று சொல்லக்கூடியதாக ஒன்றும் நடைபெறவில்லை. ஸுலூக்காரர்மீது ஒரு புதிய வரியை நேட்டால் சர்க்கார் விதித்தனர். அந்தப் புது வரியைக் கொடுக்க வேண்டாம் என்று ஸுலூத் தலைவன் ஒருவன் கூறினனும்! வரி வசூல் செய்யப் போன சார்ஜண்ட் ஒருவன் சட்டியிலே குத்தப்பட்டானும்! இந்தச் சம்பவங்களுக்கு நேட்டால் சர்க்கார் 'கலகம்' என்று பெயர் கொடுத்துவிட்டார்கள். அந்தக் கலகத்தை அடக்க, படைகளையும் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

முதலில் காந்திஜிக்கு மேற்படி கலகம் பற்றிய உண்மை விவரம் அவ்வளவாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆயினும் எந்த சர்க்காரின் கீழ் வாழ்கிறோமோ அந்த சர்க்காருக்கு அபாயம் வந்த காலத்தில் வலிய உதவி செய்யவேண்டும் என்பது காந்திஜியின் கொள்கை. எனவே, ஸுலூக் கலகம் சம்பந்தமான போர் நிகழ்ச்சிகளில் காயம் பட்டவர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்ய இந்திய சேவைப் படை ஒன்றை அமைக்கத் தயார் என்று நேட்டால் கவர்னருக்குக் காந்திஜி கடிதம் எழுதினர். காந்திஜியின் சேவையை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதாகக் கவர்னரிடமிருந்து உடனே பதில் வந்தது. இவ்வளவு சீக்கிரம் பதில் வரும் என்று காந்திஜி எதிர்பார்க்கவில்லை யானாலும் வேண்டியமுன் ஏற்பாடுகளை யோசனை செய்து வைத்திருந்தார். போலக் தமது மனைவியுடன் சிறு வீடு ஒன்றுக்குக் குடி போனர். ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாயையும் குழந்தைகளையும் போனிக்ஸ் பண்ணைக்குக் காந்திஜி அனுப்பினர். ஜோகானிஸ்பர்க் வீட்டையும் காலி செய்து விட்டுச் சொந்தக்காரனிடம் ஒப்புவித்தார். பிறகு டர்பனுக்குச் சென்று இருபத்துநாலு இந்தியர் அடங்கிய சேவைப் படை ஒன்றை அமைத்தார். இந்த சேவைப் படை

யின் தலைவர் என்ற முறையில் காந்திஜிக்கு 'ஸார்ஜெண்ட் மேஜர்' என்ற பட்டம் அளிக்கப்பட்டது.

கலகப் பிரதேசத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது உண்மையில் அங்கே பெரிய கலகம் ஒன்றும் நடைபெறவில்லை யென்று காந்திஜி கண்டார். ஆனால் சர்க்கார் படைகளின் கடுமையான நடவடிக்கைகளினால் ஸாலூக்கள் பலர் காயம் பட்டுக் கிடந்தனர். அவர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்யும் பணிதான் காந்திஜிக்கும் அவருடைய சகாக்களுக்கும் கிடைத்தது. இது காந்திஜிக்கு ஓரளவு திருப்தி யளித்தது. அந்தத் திக்கற்ற அநாதை ஸாலூக்களுக்குப் பணிவிடை செய்யக் கடவுளே தம்மை அனுப்பியதாகக் காந்திஜி கருதினர். காயம்பட்ட ஸாலூக்களும் தங்களைக் கவனித்து உதவி புரிவதற்குக் காந்திஜி தம் சகாக்களுடன் வந்தது பற்றி மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர்.

சுற்றிலும் வேலிக் கம்பி போட்டுத் தாற்காலிகமாக வைத்தியசாலை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் காந்திஜியும் அவருடன் வந்தவர்களும் ஸாலூக்களுக்குப் பணிவிடை செய்த போது வேலிக்கு வெளியில் வெள்ளைக்கார ஸோல்ஜர்கள் நின்று அவர்களைப் பரிகசித்தார்கள். 'ஸாலூக்களுக்குப் பணிவிடை செய்ய வேண்டாம்' என்றும் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். இது பலியாமற் போகவே ஸாலூக்களைத் திட்டினர்கள்.

காந்திஜி அந்த வெள்ளைக்கார ஸோல்ஜர்களுடனும் கலந்து பழக ஆரம்பித்தபோது அவர்களுடைய மனப்பான்மை மாறியது. கர்னல் ஸ்பார்க்ஸ், கர்னல் வைலி என்னும் இராணுவ உத்தியோகஸ்தர்கள் காந்திஜியைச் சந்தித்து அவருடைய சேவைக்காக வந்தனமும் கூறினர்கள். இவ்விருவரும் ஏற்கெனவே டர்பனில் காந்திஜிக்கு விரோதமான கிளர்ச்சியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தவர்கள்.

சர்க்காரை எதிர்த்தவர்களைத் தவிரச் சந்தேகத்தின் பேரில் பல ஸாலூக்கள் கைது செய்யப்பட்டுக் கசையடி கொடுக்கப்பட்டிருந்தார்கள். கசையடியினால் உண்டாகியிருந்த புண்களுக்குக் காந்திஜி சிகிச்சை செய்ய நேர்ந்தது.

இதுமட்டு மல்லாமல் 'கலகப் பிரதேச'த்தில் அடிக்கடி நெடுந்தூரப் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தது. கலகத்தை அடக்கச் சர்க்கார் குதிரைப் படை அனுப்பியிருந்தனர். அந்தப் படையைப் பின்தொடர்ந்து காயம் பட்டவர்களைப் பல்லக்கில் வைத்துச் சுமந்துகொண்டு தினம் நாற்பது மைல் வரையில் காந்திஜி கால் நடையாகப் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தது. அது கலகமும் அல்ல; கலகத்தை அடக்கும் யுத்தமும் அல்ல; வெறும் மனித வேட்டைதான் என்று காந்திஜி இப்போது நன்கு உணர்ந்திருந்தார். தினந்தோறும் குற்றமற்ற ஜனங்களின் குடிசைகளில் வெள்ளைக்கார ஸோல்ஜர்கள் துப்பாக்கி வெடி தீர்க்கும் சத்தத்தைக் கேட்பது காந்திஜியின் மனதுக்குப் பெரும் வேதனையளித்தது. ஆயினும் காயமடைந்த ஸுலுக்களுக்குச் சேவை செய்யும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததை எண்ணி, எண்ணி மன ஆறுதல் பெற்றார்.

* * * *

கள்ளங் கபடற்ற 'அநாகரிக' ஸுலுக்களின் குடிசைகள் குன்றுகளிலும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் வெகு தூரத்துக்கு வெகு தூரம் சிதறிக் கிடந்தன. இத்தகைய வழிகளில் காந்திஜி நடந்து செல்கையில் அவருடைய உள்ளம் சிந்தனை செய்து கொண்டிருந்தது.

இம்மாதிரி மனித குலத்துக்குச் சேவை செய்வதே தமது வாழ்வின் பிரதான இலட்சியமா யிருக்கவேண்டும் என்று எண்ணினார். அப்படி முழு நேரமும் மக்களுக்குத் தொண்டு புரிவதிலேயே கழிக்கவேண்டுமானால் குடும்பத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டே போவதில் பயனில்லை யென்றும் இல்லறத்திலேயே இனிமேல் பிரம்மசரியத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும் என்றும் தோன்றியது. இல்வாழ்க்கையின் சிற்றின்பத்தில் ஈடுபடுவது ஆத்ம சாதனத்துக்குத் தடையாகும் என்ற கருத்து காந்திஜி மனதில் சில காலமாக இடம் பெற்றிருந்தது. அதோடு, குடும்ப சம்ரக்ஷணையிலும் குழந்தைகள் பெற்று வளர்ப்பதிலும் அதிகம் ஈடுபட்டால் மனித குலத்துக்குத் தொண்டு செய்ய

நேரும் சந்தர்ப்பங்களைச் சரிவரப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாது என்று இப்போது அவருக்குத் தோன்றியது.

நீண்ட யோசனைகளின் பயனாக இனிமேல் வாழ்நாள் முழுவதும் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிப்பது என்று விரதம் கொள்ளத் தீர்மானித்தார்.

* * * *

ஒருவாறு 'கலகம்' அடக்கப் பட்டது. காந்திஜிக்கு நேட்டால் கவர்னர் வந்தனக் கடிதம் எழுதி இனி அவரும் அவருடைய சகாக்களும் சேவைப் படையைக் கலைத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று தெரியப்படுத்தினர்.

காந்திஜி போனிக்ஸ் போய்ச் சேர்ந்ததும் கஸ்தூரிபாய் அம்மையிடமும் மற்றும் தமது அத்தியந்த சகாக்களான சகன்லால், மகன்லால், வெஸ்ட் ஆகியவர்களிடமும் தமது கருத்தைத் தெரிவித்துவிட்டு, இனி முழுதும் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிப்பதாக விரதம் எடுத்துக்கொண்டார். இன்னும் சில சகாக்களும் அவ்விதமே விரதம் எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

காந்திஜியின் வாழ்க்கையில் இந்தச் சம்பவம் 1906-ம் ஆண்டில் நடந்தது.

45. பிள்ளைகளின் கல்வி

தம்பி! உனக்குத் தெரியும் அல்லவா?' காந்தி மகான் தம்முடைய சரித்திரத்தைத் தாமே எழுதினர். அதற்குச் "சத்திய சோதனை" என்று பெயர் கொடுத்தார். தம்முடைய வாழ்க்கை முழுவதும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் "இது சத்தியத்துக்கு ஒட்டியதா?" என்று யோசித்தே செய்தார். சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பதற்காக மற்றவர்கள் செய்யத் துணியாத பல காரியங்களைச் செய்தார். எல்லாரும் செல்லும் ராஜபாட்டையை விட்டுக் கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த காட்டு வழியில் சென்றார். எல்லாம் சத்தியத்துக்காகத்தான்.

காந்திஜி தமது குடும்ப வாழ்க்கையிலும் பல முறை சத்திய சோதனை செய்ய வேண்டியதாயிற்று. சத்தியத்திற்காக மற்றக் குடும்பஸ்தர்கள் செய்யத் துணியாத காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியதா யிருந்தது.

எந்தத் தகப்பனரும் தம் பிள்ளைகளைப் படிக்கவைக்க வேண்டும் என்று விரும்புவது இயற்கை. 'படிப்பு' என்று சாதாரணமாக இந்த நாளில் பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் இங்கிலீஷ் படிப்பதைத் தானே சொல்கிறோம்? இங்கிலீஷ் படிப்பில் மோகம் அந்நாளில் இப்போதைக் காட்டிலும் அதிகமா யிருந்தது. உலக நிலைமை அறிந்த எந்த மனிதரும் தம் குமாரர்கள் இங்கிலீஷ் படிப்புப் படித்துப் பெரிய உத்தியோகத்துக்கு வரவேண்டும் என்று விரும்புவது சாதாரணம்.

ஆனால் காந்தி மகானை இதற்கு நேர் விரோதமான கருத்துக் கொண்டிருந்தார். தென்னப்பிரிக்காவில் வசித்தபோது தம் புதல்வர்களை அங்கிருந்த இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்ப அவர் விரும்பவில்லை. இந்தியாவுக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைக்கவும் ஏற்பாடு செய்யவில்லை. தம்முடனே தம் புதல்வர்களை வைத்துக்கொண்டு தாம் செய்யும் சத்திய சோதனைகளில்

அவர்களையும் பங்கு பெறச் செய்வதுதான் அவர்களுக்குச் சிறந்த படிப்பு என்று கருதினர்.

போனிக்ஸில் ஏற்படுத்திய ஆசிரமத்துக்குக் காந்திஜி உடனே போக முடியவில்லை. எனினும் ஜோகானிஸ்பர்க்கில் தமது சொந்த வீட்டிலேயே ஆசிரம வாழ்க்கையின் இலட்சியங்களை அமுலுக்குக் கொண்டுவர ஆரம்பித்தார். குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் ஒவ்வொருவரும் மெய் வருந்தி உழைக்கும் வேலை ஏதேனும் செய்தாக வேண்டும் என்று சொன்னார். தம் குழந்தைகளையும் இந்த வழியில் பயில்விக்கத் தொடங்கினர்.

அதுவரையில் குடும்பத்துக்கு வேண்டிய ரொட்டிகளையெல்லாம் கடைகளிலே வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இனி வீட்டிலேயே ரொட்டி தயாரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஏற்பாடாயிற்று. ரொட்டிக்கு மாவுகூடக் கடையிலிருந்து வாங்காமல் கோதுமை வாங்கிக் கை இயந்திரத்தில் அரைத்துக் கொள்வது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவ்விதமே கையால் மாவு அரைக்கும் இயந்திரம் ஒன்று வாங்கினர்கள். அதன் இரும்புச் சக்கரத்தை இரண்டு பேர் சேர்ந்து சுற்ற வேண்டும். காந்திஜியும் அவருடைய புதல்வர்களான மணிலால், ராமதாஸ், தேவதாஸ் ஆகியவர்களும், போலக்கும் அவருடைய மனைவியும் மேற்படி இயந்திரத்தை முறை போட்டுக்கொண்டு சுற்றி மாவு அரைத்தார்கள். கஸ்தூரிபாய் அம்மைக்குச் சமையலறையில் செய்யவேண்டிய வேலையே சரியாயிருந்தது.

வேலைக்காரன் ஒருவன் அவர்களுடைய வீட்டில் இருந்தான். ஆனால் அவனை வேலைக்காரன் என்று யாரும் கருதுவதில்லை. குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே அவனையும் எண்ணினர்கள். எல்லாரையும் போல் அவனும் தனக்கு உரிய வேலையைச் செய்தான். காந்திஜியின் புதல்வர்கள் வீட்டுக் கக்கூசுகளைச் சுத்தம் செய்வது முதற்கொண்டு சகல வேலைகளையும் தாங்களே செய்துகொள்ளப் பயிற்சி பெற்று வந்தார்கள்.

காந்திஜியின் புதல்வர்களில் மூத்தவராகிய ஸ்ரீ ஹரிலால் காந்திக்குத் தம் தந்தைமீது மிக்க கோபம். நாடு நகரங்களில்

உள்ள மற்றப் பிள்ளைகளைப்போல் தமக்குத் தம் தந்தை காலேஜ் படிப்பு அளிக்காதது பற்றித்தான். இதைக் குறித்து அவர் பகிரங்கமாகக் காந்திஜியின்மீது குறைகூறினர். பத்திரிகைகளிலும் எழுதினர். கடைசியாகத் தந்தையை விட்டு அடியோடு பிரிந்து தம் வாழ்க்கையைச் சுதந்திரமாக நடத்திக் கொள்வதாகச் சொல்லிப் போய்விட்டார். இதனால் ஸ்ரீ ஹரிலால் காந்தி அவ்வளவாக நன்மை யடைந்ததாகச் சொல்வதற்கில்லை. அவர் பிற்கால வாழ்க்கை ரஸமானதாக இல்லை.

மற்ற மூன்று புதல்வர்களும் தந்தையின் வாக்குத்தான் வேதவாக்கு, அவருடன் இருப்பது தங்கள் பாக்கியம், அவர் இட்ட பணியைச் செய்வதே தங்களுக்குச் சிறந்த படிப்பு என்று பூரணமாக நம்பி அதற்கேற்ப நடந்து கொண்டார்கள்.

பிள்ளைகளுக்குப் புத்தகப் படிப்பே வேண்டியதில்லை யென்று காந்திஜி கருதவில்லை. அந்தக் காலங்களில் பள்ளிக் கூடங்களிலும் கலாசாலைகளிலும் கற்பிக்கப்பட்ட புத்தகக் கல்வி முறையை அவர் வெறுத்தார். தாமே தம் புதல்வர்களுக்கு இலக்கியக் கல்வி கற்பிக்க விரும்பினர். வீட்டிலே சாவகாசமாக உட்கார்ந்து படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்க வசதியில்லை. காந்திஜியின் வீட்டுக்கும் அவருடைய காரியாலயத்துக்கும் இரண்டரை மைல் தூரம் இருந்தது. தம்முடனே புதல்வர்கள் காரியாலயத்துக்கு நடந்து வந்து தம்முடனே திரும்பி நடந்து வரவேண்டும் என்று ஏற்பாடு செய்தார். போகவர ஐந்து மைல் நடை. நல்ல தேகாப்பியாசம் ஆயிற்று. இப்படி நடக்கும்போது புத்தகங்களில் படிக்கவேண்டிய விஷயங்களை யெல்லாம் தாமே வாய்மொழியாகக் கற்பித்துவிடுவது என்று திட்டம் போட்டார்.

நம் பெரியோர்கள் படிக்கும் முறையைக் 'கல்வி' என்றும், 'கேள்வி' என்றும் இருவிதமாக வகுத்திருக்கிறார்கள். ஏட்டில் படித்துப் பெறுகிற அறிவைக் 'கல்வி' என்றார்கள். ஆசிரியர்களிடமிருந்தோ பெரியோர்களிடமிருந்தோ காதினால் கேட்டுப் பெறும் அறிவைக் 'கேள்வி' என்று சொன்னார்கள்.

அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதற்குக் 'கல்வி'யை விடக் 'கேள்வி'யே சிறந்த முறை என்றும் கூறினர்கள். ''கற்றலிற் கேட்டலே நன்று'' என்பது முது மொழி அல்லவா?

இதே கொள்கையைக் கடைப்பிடித்துக் காந்திஜி தம் புதல்வர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்து வந்தார். ஆனால் இது ஒழுங்காக நீடித்து நடைபெற வில்லை. உலகத்துக்கு ஒளிகாட்டப் பிறந்த மகான் தம் புதல்வர்களின் கல்வியைப் பற்றி மட்டும் கவனம் செலுத்திக் கொண்டிருக்க முடியுமா? உலகங் காணாத அதிசயமான ''சத்தியாக்கிரஹம்'' என்னும் போர் முறை அப்போதுதான் உருவாகிக்கொண்டு வந்தது. தென் னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் கதிமோட்சத்துக்காக ஒரு மகத் தான போராட்டம் ஆரம்பமாக இருந்தது. எனவே, பிள்ளை களுக்குத் தந்தை கல்வி யளிப்பதும் தடைப்பட்டது.

இது விஷயமாகக் காந்திஜி தம் சுய சரித்திரத்தில் எழுதி யிருப்பதைக் கேள்:—

''தக்க இலக்கியக் கல்வி என் புதல்வர்களுக்குத் தர முடியாமல் போனது அவர்களுக்கும் எனக்கும் துயரந்தரும் விஷயமே யாகும். என் மூத்த புதல்வன் ஹரிலால் இந்தக் குறையை என் முன் தனிமையிலும், பத்திரிகைகளில் பகிரங்க மாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறான். மற்றப் புதல்வர்கள், விலக்க முடியாத காரணங்களினாலேயே நான் அவர்களுக்கு இலக்கியக் கல்வி யளிக்கவில்லை யென்பதை உணர்ந்து தயாளத்துடன் என்னை மன்னித்து விட்டார்கள். எனினும் அவர்கள் இலக்கியக் கல்வி பெறுதபடியால் குடிமுழுகிப் போய் விட்டதாக எண்ணி நான் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கி விடவில்லை. தந்தை யொருவன் எப்படி யிருக்க வேண்டு மென்பது என் இலட்சியமோ, அவ் வாறு நான் இல்லையே யென்ற வருத்தத்தைத் தவிர வேறு வருத்தம் எனக்குக் கிடையாது. சமூக நன்மையை முன் னிட்டே அவர்களுடைய இலக்கியக் கல்வியைப் பலி கொடுத்த தாக நான் கருதுகிறேன். இந்த நம்பிக்கை தவறு யிருக்கலாம். எனினும் மனப்பூர்வமாக அவ்வாறு நம்பினேன் என்பதில் ஐய

மில்லை. ஆனால் அவர்களுக்கு நல்லொழுக்கப் பயிற்சி யளிப்பதில் நான் எள்ளளவும் அசட்டை காட்டியது கிடையாது. இப் பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்வதுதான் பெற்றோர்களின் முதன்மையான கடமை யென்பது என்னுடைய கருத்து.

குழந்தைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி அளிக்க வேண்டுமா, வேண்டாமா வென்பதைப்பற்றி நானும் போலக்கும் அடிக்கடி தீவிரமாக விவாதம் செய்வதுண்டு. இவ் விஷயமாக நான் எப்போதும் உறுதியான கொள்கை யுடையவன். இளம் வயதிலிருந்து குழந்தைகளை ஆங்கிலத்திலேயே எண்ணவும் பேசவும் பயில்விக்கும் இந்தியர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கும் தேசத்துக்கும் பெரிய துரோகம் செய்கிறார்கள் என்பது என் கொள்கை. இதனால் அக்குழந்தைகள் நாட்டின் பரம்பரையான பாரமார்த்திக சமுதாயச் செல்வங்களை இழந்து விடுகிறார்கள். அந்த அளவில் அவர்கள் தேச சேவைக்குத் தகுதி யற்றவர்களாகிறார்கள். இத்தகைய உறுதி கொண்டவனதலின், குழந்தைகளிடம் நான் எப்போதும் குஜராத்தியிலேயே பேசி வந்தேன். போலக்குக்கு இது பிடிக்கவில்லை. அவர்களுடைய வருங்கால வாழ்வை நான் கெடுத்து வருவதாக அவர் நினைத்தார். பூரண அன்புடன் தமது முழு வலிமையையும் காட்டி அவர் என்னுடன் வாதிப்பார். ஆங்கிலம் உலக முழுவதும் பரவியுள்ள பாஷை யென்றும், சிறுபிராயத்தில் அதைக் கற்றுக்கொள்வோர் வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் மற்றவர்களைவிடப் பெரிய அநுகூலம் பெற்றவர்களாவார்கள் என்றும் அவர் கூறினர். என்றாலும், என் உறுதியை அவரால் மாற்ற முடியவில்லை. என்னுடைய கட்சிதான் நியாயமானதென்று அவர் ஒப்புக் கொண்டாரா, அல்லது நான் சுத்த பிடிவாதக்காரன் என்று விட்டுவிட்டாரா என்பது இப்போது ஞாபகமில்லை. இது இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவம். அதற்குப் பின் நான் பெற்றுள்ள அனுபவங்களினால் இவ்விஷயத்தில் என் உறுதி இன்னும் வலிமை பெற்றிருக்கிறது. இலக்கியக் கல்வி பூரணமாய்ப் பெறுத குறைபாடு என் குமாரர்களிடம் இருப்பினும் தாய்பாஷையில் அவர்கள் பெற்ற பயிற்சி அவர்களுக்கும் நாட்டுக்கும் பெரும் நன்மை யளித்து வருகிறது."

இவ்விதம் காந்திமகாத்மா இருபது வருஷத்துக்கு முன்னால் எழுதினர். அவருடைய வாக்கு இன்றுவரை பலித்து வந்திருக்கிறது. காந்திமகாத்மாவின் மூன்று புதல்வர்களும் நாட்டுக்கு அருந்தொண்டுகள் செய்து வருகிறார்கள். தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் நலத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகக் காந்திமகான் ஆரம்பித்த "இண்டியன் ஒபீனியன்" என்னும் பத்திரிகையை இன்றைக்கும் மனிலால் காந்தி நடத்தி வருகிறார்.

46. அன்னையின் மன உறுதி

தென்னப்பிரிக்காவில் காந்தி மகான் உலகம் வியக்குமாறு சத்தியாக்கிரஹ இயக்கம் தொடங்கி நடத்திய வரலாற்றைத் தொடங்குவதற்கு முன்னால் அவரது குடும்ப வாழ்க்கை சம்பந்தமான இன்னும் ஒரு முக்கிய சம்பவத்தைச் சொல்லிவிட வேண்டும். அன்னை கஸ்தூரிபாய் எத்தகைய மன உறுதி படைத்தவர் என்பதை இந்தச் சம்பவம் நன்கு விளக்குவதாகும்.

கஸ்தூரிபாய்க்கு ஒரு சமயம் அடிக்கடி இரத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டு அதனால் உடல் நலம் குன்றி யிருந்தது. இரண சிகிச்சை செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று வைத்தியர்கள் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். டர்பனில் ஒரு பிரபல வைத்தியரின் சிகிச்சைச் சாலையில் இரண சிகிச்சை நடந்தது. உடல் மெலிவு காரணமாக மயக்க மருந்து கொடாமலே சிகிச்சை செய்ய வேண்டியிருந்தது. இதனால் ஏற்பட்ட பெருந் துன்பத்தை அன்னை கஸ்தூரிபாய் ஆச்சரியமான தைரியத்துடன் சகித்துக் கொண்டார். சிகிச்சை செய்த டாக்டரும், தாதியாகப் பணி செய்த அவருடைய மனைவியும் கஸ்தூரிபாயை நன்கு கவனித்துக் கொண்டார்கள். இனி ஒன்றும் கவலை இல்லை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டதும் கஸ்தூரிபாயை மேற்படி வைத்தியரின் வசத்தில் விட்டு விட்டு மகாத்மா ஜோகானிஸ்பர்க் சென்றார்.

ஆனால் சில தினங்களுக்கெல்லாம் கவலைக் கிடமான செய்தி வந்தது. கஸ்தூரிபாய் மிக்க பலவீனமடைந்து படுக்கையில் .எழுந்து உட்காரவும் முடியாத நிலையை யடைந்திருக்கிறார் என்று தெரிந்தது. வைத்தியம் பார்த்த டாக்டர் டெலிபோனில் காந்திஜியைக் கூப்பிட்டு "நிலைமை நெருக்கடியாகி இருக்கிறது. நோயாளிக்கு மாட்டிறைச்சி ரஸம் உடனே கொடுத்தால் பிழைப்பார். அதற்குத் தங்கள் அநுமதி வேண்டும்" என்றார். மது மாமிசங்களைப் பற்றி மகாத்மாவின் கடுமையான கொள்கை தெரிந்திருந்தபடியால் டாக்டர் இந்த அநுமதி கேட்டார். மகாத்மாவோ, "நான் அத்தகைய

அநுமதி கொடுக்கமுடியாது. கஸ்தூரிபாயையே கேளுங்கள். அவள் சிந்தித்துப் பதில் சொல்லக்கூடிய நிலையில் இருந்தால் அவள் விருப்பம்போல் செய்யுங்கள்!'' என்றார். ''அதெல்லாம் முடியாது. நோயாளியிடம் அபிப்பிராயம் கேட்பது தவறு. என் இஷ்டப்படி உணவு கொடுக்கக் கூடாது என்றால் நோயாளியின் உயிருக்கு நான் பொறுப்பாளியல்ல. உடனே தாங்கள் புறப்பட்டு வந்து பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவும்'' என்றார் டாக்டர்.

காந்திஜி அடுத்த ரயிலில் புறப்பட்டு டர்பனுக்குப் போனார். டாக்டரைப் பார்த்ததும், ''கஸ்தூரிபாய் விரும்பினாலன்றி அவளுக்கு மாட்டிறைச்சி ரஸம் கொடுக்க நான் ஒருநாளும் சம்மதியேன். அதனால் உயிருக்கு அபாயம் வருவதாயிருந்தாலும் சரிதான்!'' என்று உறுதியாகச் சொன்னார்.

''அப்படியானால் உம் மனைவியை இங்கிருந்து அகற்றிக் கொண்டு போய்விடும். அவர் என் வீட்டில் மரணமடைவதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது!'' என்றார் டாக்டர்.

''உடனே அகற்றிவிட வேண்டும் என்கிறீர்களா?'' என்று மகாத்மா கேட்டார்.

டாக்டர் கோபத்துடன், ''இது என்ன கேள்வி? அகற்றி விட வேண்டும் என்று எப்போது சொன்னேன்? சிகிச்சை விஷயத்தில் எனக்குப் பூரண சுதந்திரம் கொடுக்க வேண்டும் என்றுதானே கேட்கிறேன்? அப்படிக் கொடுத்தால் நானும் என் மனைவியும் கூடியதை யெல்லாம் செய்யத் தயாராயிருக்கிறோம். இந்தச் சின்ன விஷயத்தை உம்மால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லையே!'' என்றார்.

நயத்தினாலும் பயத்தினாலும் டாக்டர் கூறியது ஒன்றும் மகாத்மாவிடம் பலிக்கவில்லை. அவர் உடனே கஸ்தூரிபாய் அம்மையிடம் சென்றார். மிகப் பலவீன முற்ற நிலையில் இருந்த போதிலும் அவரிடம் கேட்டுவிட வேண்டும் என்று தீர்மானித்து டாக்டரின் கருத்தைத் தெரிவித்தார். டாக்டருக்கும் தமக்கும் நடந்த சம்பாஷணை விவரத்தையும் கூறினார்.

அன்னை கஸ்தூரிபாய் உறுதியான குரலில் பதில் சொன்னதாவது: "மாட்டிறைச்சி ரசம் எனக்கு வேண்டாம். ஒரு நாளும் சாப்பிட மாட்டேன். மானிட ஜன்மம் கிடைத்தல் அரிது. அப்படிக் கிடைத்த ஜன்மத்தை இம்மாதிரி காரியத்தினால் அசுத்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமா? கூடவே கூடாது. அதைக் காட்டிலும் தங்கள் மடியில் படுத்து நிம்மதியாய் உயிரை விடுவேன். இந்தச் சமயத்தில் நீங்கள் வந்து சேர்ந்தீர்களே, அதுவே எனக்குப் போதும்."

காந்திஜி கொஞ்சம் வாதம் செய்து பார்த்தார். இது விஷயத்தில் தம்முடைய அபிப்பிராயத்துக்காகக் கஸ்தூரிபாய் தீர்மானம் செய்யக்கூடாது என்று எடுத்துச் சொன்னார். வைதிக ஹிந்துக்களில் சிலர் சிகிச்சையை முன்னிட்டு மது மாமிசம் அருந்தியிருப்பதை உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டினார். அதெல்லாம் கஸ்தூரிபாயின் மன உறுதியை அசைக்கவில்லை. "முடியாது, முடியாது. என்னை இந்த இடத்திலிருந்து உடனே அப்புறப்படுத்துங்கள். இங்கே இருக்கவே நான் விரும்பவில்லை" என்றார்.

கஸ்தூரிபாயின் தைரியம் மகாத்மாவுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி தந்தது. ஆயினும் பொறுப்பின் பாரம் அதிகமாயிற்று. கஸ்தூரிபாயின் கருத்தை டாக்டரிடம் கூறியபோது அவர் மேலும் கடுமையாகப் பேசினார்.

"எத்தகைய ஈவிரக்கமற்ற மனிதர் நீர்? நோயாளியிடம் இதைப் பற்றிக் கேட்க உமக்கு வெட்கமாயில்லையா? அப்புறப் படுத்தக்கூடிய நிலையில் உம் மனைவி இல்லை. ஒரு வேளை வழியிலேயே மரண மடைந்தாலும் அடையலாம். நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டேன். என் கடமை தீர்ந்தது. அப்புறம் உம் இஷ்டப்படி செய்து கொள்ளும்!" என்றார் டாக்டர்.

கஸ்தூரிபாய் அம்மையை எப்படியாவது காப்பாற்ற விரும்பிய இந்த வெள்ளைக்கார டாக்டரை நாம் பாராட்டாமலிருக்க முடியாது. "அவர் சொன்னபடி இந்த காந்திஜி

கேட்டால்தான் என்ன?" என்று நமக்குத் தோன்றுவதும் இயல்புதான். "ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை" என்ற பழமொழியின் மேல் பாரத்தைப் போடவும் நம்மில் பலர் தயார்தான்.

ஆனால் காந்திமகானுடைய மனப்போக்கும் கஸ்தூரிபாயின் பிடிவாதமும் வேறு விதமாயிருந்தன. "உயிர் போனாலும் கொள்கையைக் கைவிடக்கூடாது" என்பதில் அவர்கள் இருவரும் உறுதி கொண்டிருந்தார்கள். அதைத் தீவரமாகக் கடைப் பிடிப்பதில் ஒருவரை ஒருவர் மிஞ்சப் பார்த்தார்கள். ஆகவே உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போனிக்ஸ் ஆசிரமத்துக்குப் போகத் தீர்மானித்தார்கள்.

அப்போது சிறு தூற்றல் தூறிக் கொண்டிருந்தது. காந்திஜி ஒரு ரிக்ஷா வண்டி கொண்டு வந்தார். அதில் கஸ்தூரிபாயை ஏற்றி ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றார். மிக்க அபாயமான காரியம் என்ற எண்ணத்தினால் காந்திஜியின் நெஞ்சம் படபடத்தது. கஸ்தூரிபாய்க்குத் தைரியம் சொல்லக் கூடிய நிலைமையில் அவர் இல்லை. அதற்கு மாறாகக் கஸ்தூரிபாய் "எனக்கு ஒன்றும் நேராது; கவலைப் படாதீர்கள்!" என்று காந்திஜிக்கு ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்.

பல நாளாக உணவு அருந்தாதபடியால் கஸ்தூரிபாய் உடல் மெலிந்து எலும்புந் தோலுமாயிருந்தார். நடப்பது என்பது முடியாத காரியம். ரிக்ஷாவை ரயில்வே பிளாட்பாரத்துக்குள் கொண்டுபோக முடியாது. எனவே காந்திஜி தம் கரங்களினால் கஸ்தூரிபாயை ரிக்ஷா வண்டியிலிருந்து எடுத்துப் பிளாட்பாரத்துக்குள் தூக்கிக்கொண்டு போய் ரயில் வண்டியில் கிடத்தினார். ரயிலும் புறப்பட்டது.

போனிக்ஸ் ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து ஆசிரமம் இரண்டரை மைல் தூரத்தில் இருந்தது. முன்னடியே ஆள் அனுப்பியிருந்ததால் மிஸ்டர் பெஸ்ட் ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருந்தார். வலைப் பல்லக்கும் சூடான பாலும் வெந்நீரும் கொண்டு வந்திருந்தார். வலைப் பல்லக்கைத் தூக்க ஆறு ஆட்களும் வந்திருந்தார்கள். ஆசிரமத்துக்குப் பத்திரமாகக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தார்கள்.

ஆசிரமம் சென்ற பிறகு காந்திஜி கஸ்தூரிபாய்க்கு ஜல சிகிச்சை செய்தார். உடம்பு சிறிது சிறிதாகத் தேறி வந்தது. ஜல சிகிச்சையைக் காட்டிலும் கஸ்தூரிபாயின் மன உறுதியே அவர் உடம்பு தேறுவதற்குக் காரணமாயிருந்தது.

இந்தச் சமயத்தில் காவி உடை தரித்த இந்தியச் சாமியார் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். டர்பனில் நடந்த சம்பவத்தைக் கேள்விப்பட்டுக் காந்திஜியின் மனத்தையும் கஸ்தூரிபாயின் மனத்தையும் திருப்புவதற்காக அவர் வந்தார். புலால் உண்பதில் தவறு இல்லை யென்று ஸ்தாபிதம் செய்ய ஆரம்பித்தார். மனுதர்ம சாஸ்திரத்திலிருந்து மேற் கோள்களும் சொன்னர். காந்திஜியின் புதல்வர்கள் மணிலாலும் ராமதாஸும் அங்கே அச்சமயம் இருந்தார்கள். சாமியாருடைய வாதங்களை யெல்லாம் அவர்களே தவிடு பொடி செய்து விட்டார்கள். கஸ்தூரிபாயிடமும் சாமியார் வாதம் செய்து பார்த்தார். கஸ்தூரிபாய் ஒரே பேச்சில் சாமியாரின் வாயடங்கச் செய்துவிட்டார்:—"சுவாமி! தாங்கள் என்ன சொன்னாலும் என் விஷயத்தில் பிரயோஜனப் படாது. சாஸ்திரத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் ஜீவ ஹிம்சை கூடாது என்று எனக்குத் தெரியும். இறைச்சி உணவு கூடாது என்பதும் எனக்குத் தெரியும். என் விரதத்தைக் கைவிட்டாவது உயிர் வாழ்ந்திருக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. ஆகையால் என்னைத் தொந்தரவு செய்யவேண்டாம்!"

போலிச் சாமியார் வந்த வழியைப் பார்த்துக் கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தார். அன்னை கஸ்தூரிபாயின் தேக நிலையும் வர வர அபிவிருத்தி யடைந்து வந்தது.

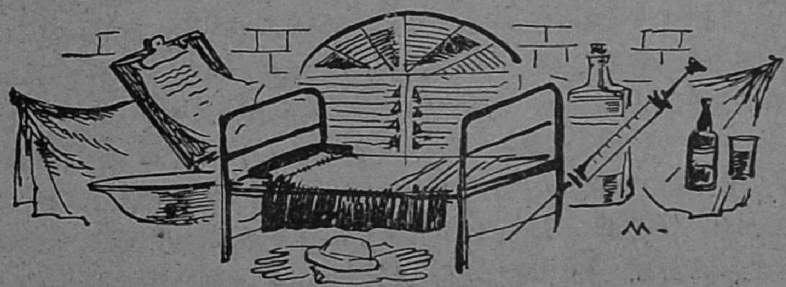

47. கறுப்புச் சட்டம்

தம்பி! காந்தி மகாத்மாவினுடைய வாழ்க்கையில் மிக முக்கியமான கட்டத்துக்கு இப்போது வந்திருக்கிறோம். தென் ஆப்பிரிக்காவில் சத்தியாக்கிரஹ இயக்கம் எப்படி ஆரம்பமாயிற்று என்று பார்க்கப் போகிறோம். உலக சரித்திரத்தில் இடம் பெறவேண்டிய அந்தச் சம்பவத்துக்குப் போகுமுன், தென் ஆப்பிரிக்காவின் பழைய சரித்திரத்தைக் கொஞ்சம் ஞாபகப் படுத்திக் கொள்ளலாம்.

ஆப்பிரிக்காக் கண்டம் என்று வழங்கும் பூப்பிரதேசம் மிக விஸ்தாரமானது. ஆசியாவுக்கு அடுத்தபடியானது. இந்தியாவைப் பெரிய தேசம் என்று சொல்கிறோமல்லவா? பல இந்தியாக்களை ஆப்பிரிக்காவிற்குள் வைத்து அடக்கிவிடலாம். ஆப்பிரிக்காவில் தென்னாப்பிரிக்கா என்று வழங்கும் பகுதி மட்டும் ஏறக்குறைய இந்தியா அவ்வளவு பெரிதானது.

ஆப்பிரிக்காவின் பூர்வீகக் குடிகள் நீக்ரோவர் என்னும் சாதியார். நீக்ரோ சாதியில் பல உட்பிரிவுகள் உண்டு. அவர்களில் ஸுலூக்கள் எனப்படுவோர் தென்னாப்பிரிக்காவில் வசித்தனர். ஸுலூக்களிடம் சில சிறந்த குணங்கள் உண்டு. ஆயினும் அவர்கள் கல்வி யறிவும் பகுத்தறிவும் இல்லாத அநாகரிக மக்கள். மனிதனுடைய அறிவுக்கு எட்டாத கடவுள் என்னும் மகாசக்தி ஒன்று உண்டு என்பதை அவர்கள் ஒருவாறு உணர்ந்திருந்தார்கள். ஆனால் கடவுளை வணங்குவதற்கு அவர்கள் கடைப்பிடித்த முறைகள் அநாகரிகமானவை. பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாதவை. வேட்டையாடிக் கொன்ற மிருகங்களின் மாமிசமே அவர்களுடைய முக்கியமான உணவு. குருட்டு நம்பிக்கைகள் அவர்களுக்கு ரொம்பவும் அதிகம். இதனால் மூர்க்க வீரம் உள்ள பலசாலிகளானாலும் பயப் பிராந்தி உடையவர்களாயிருந்தார்கள். வெள்ளைக்காரர்கள் துப்பாக்கி உபயோகித்துச் சுட்டதை முதன் முதலில் பார்த்ததும் ஏதோ ஒரு மர்மமான சக்தி அவர்களிடம் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

அதன் காரணமாக வெள்ளைக்காரர்களிடம் பயப் பிராந்தி கொண்டார்கள். இந்தக் குருட்டு நம்பிக்கை அவர்களைவிட்டு அகலவே யில்லை. ராட்சதனைப்போல் தேக பலமுள்ள ஸுலு ஒரு சிறு வெள்ளைக்காரக் குழந்தையைக்கண்டு நடுங்குவான்.

போர்ச்சுகல் தேசத்தைச் சேர்ந்த வாஸ்கோடி காமா என்பவன் இந்தியாவைத் தேடிக் கொண்டு கப்பலில் வந்த போது கேப் ஆப் குட்ஹோப் என்று வழங்கும் ஆப்பிரிக்காவின் தெற்கு முனையைக் கண்டுபிடித்தான். அந்த நாட்டின் இயற்கை வளங்களையும் செல்வங்களையும் பற்றிய விவரங்கள் ஐரோப்பாவில் பரவின. அது முதல் ஐரோப்பிய சாதியார் பலர் தென்னப்பிரிக்காவுக்கு வந்து குடியேறினர்கள். அப்படிக் குடியேறியவர்களில் மிகவும் முக்கியமானவர்கள் ஆங்கிலேயரும் டச்சுக்காரரும். முதன் முதலில் கேப் காலனி, நேட்டால் என்னும் மாகாணங்கள் ஏற்பட்டன. இரண்டும் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு உட்பட்டிருந்தன. இந்த மாகாணங்களில் குடியேறி யிருந்த டச்சுக்காரர்களுக்குப் 'போயர்கள்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயருக்கும் போயர்களுக்கும் அடிக்கடி தகராறுகள் ஏற்பட்டு வந்தன. இந்தத் தகராறுகளில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய சர்க்கார் ஆங்கிலேயருக்குச் சாதகமாக இருப்பதே இயல்பு அல்லவா? இதனால் போயர்களுக்கு ஆத்திரமும் அருவருப்பும் உண்டாயின. அவர்கள் தாங்கள் அதுவரை வசித்து வந்த இடங்களை விட்டு விட்டு, தென்னப்பிரிக்காவில் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கியத்துக்கு அப்பால் இருந்த புதிய பிரதேசங்களுக்குச் சென்று குடியேறிச் சுதந்திரக் குடியரசுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். இப்படி ஏற்பட்ட சுதந்திர போயர் குடியரசுகளுக்கு டிரான்ஸ்வால் என்றும், ஆரஞ்சு பிரீ ஸ்டேட் என்றும் பெயர்கள் ஏற்பட்டன.

போயர்கள் தனிக் குடியரசுகள் ஏற்படுத்திக் கொண்டதை ஆங்கிலேயர் விரும்பவில்லை. டிரான்ஸ்வால் மாகாணத்தில் தங்கச் சுரங்கங்களும் வைரச் சுரங்கங்களும் ஏராளமாகக் கண்டுபிடிக்கப் பட்டன. இதற்குப் பிறகு ஆங்கிலேயரின் வயிற்றெரிச்சலும் ஆத்திரமும் அதிகமாயின. சில இங்கிலீஷ்

காரர்கள் தங்களுடைய சொந்தப் பொறுப்பில் இரகசியமாக ஒரு படை தயார் செய்துகொண்டு, ஜோகானிஸ்பர்க் வைரச் சுரங்கங்களைப் பலாத்காரமாகக் கைப்பற்றுவதற்காகச் சென்றார்கள். அப்போது டிரான்ஸ்வால் குடியரசின் தலைவராயிருந்த பிரஸிடெண்ட் குரூகர் மகா சாமர்த்திய சாலி. படையெடுப்பின் விஷயம் அவருக்கு ஏற்கெனவே தெரிந்திருந்தது. எனவே படையெடுத்து வந்த ஆங்கிலேயரின் படையைப் படுதோல்வி அடையச் செய்தார். ஜோகானிஸ்பர்க்கில் சில இங்கிலீஷ் முதலாளிகளும் இருந்தார்கள். அவர்கள் படையெடுத்து வந்த இங்கிலீஷ் படைக்குச் சாதகமாகக் கலகம் செய்யத் தயாராயிருந்தார்கள் என்று கண்டுபிடித்து அவர்களையும் குரூகர் கைது செய்தார். அந்த முதலாளிகளுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அவர்கள் பேரில் கருணை காட்டவேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய மந்திரிகள் போயர் சர்க்காருக்குத் தந்தி அடித்தார்கள். பிரஸிடெண்டு குரூகரும் தம்முடைய கட்சி பூரண வெற்றியடைந்து விட்டபடியால் கலகக்காரர்களை மன்னித்து விட்டு விட்டார்.

விஷயம் இத்துடன் முடிவடைந்து விடவில்லை. ஆங்கிலேயர் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியையும் அவமானத்தையும் மறக்கவில்லை. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய சர்க்காரும் அப்படித்தான். எனவே டிரான்ஸ்வாலிலும் ஆரஞ்சு ஸ்டேட்டிலும் இருந்த சுதந்திர போயர் அரசாங்கங்களை பிரிட்டிஷார் பலவிதத்திலும் நெருக்க ஆரம்பித்தார்கள். நாளுக்குநாள் நெருக்கடி முற்றிக்கொண்டு வந்தது. யுத்தம் மூண்டுதான் தீரும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டபோது போயர்கள் பிரிட்டிஷார் யுத்தம் தொடங்கும் வரையில் காத்திருக்க விரும்பவில்லை. தாங்கள் முந்திக் கொள்ள விரும்பினார்கள். ஆரம்பத்தில் போயர்கள் படையெடுத்துத் தாக்கியது பிரிட்டிஷாரைத் திக்கு முக்காடச் செய்தது. போயர் சைனியம் வெற்றிமேல் வெற்றி அடைந்து வந்தது. பிறகு இங்கிலாந்திலிருந்து பிரசித்தி பெற்ற தளபதியான லார்ட் கிச்சனர் வந்து சேர்ந்தார். சில நாளைக்கெல்லாம் யுத்தப்போக்கு திரும்பியது. போயர் சைனியம் முறியடிக்கப்

பட்டது. ஆயினும் போயர்களின் உறுதிமட்டும் தளரவில்லை. தோல்விக்குப் பிறகும் பணிய மறுத்தார்கள். போயர் ஸ்திரீகள் ஆண் பிள்ளைகளைக் காட்டிலும் தீரம் காட்டினார்கள். எனவே, ஆயிரக்கணக்கான போயர் ஆண்களையும் பெண்களையும் ஒன்றுதிரட்டி இரும்பு முள் வேலிக்குள் அடைத்துக் காவல் போட்டு வைக்க வேண்டி நேர்ந்தது. காவலுக்குள் இருந்தவர்கள் சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களுக்கு உள்ளானார்கள். இங்கிலாந்தில் இருந்த சில ஆங்கிலப் பெரியார்களுக்கு இது பொறுக்கவில்லை. மிஸ்டர் ஸ்டெட் என்பவர் "தென்னப்பிரிக்காவில் இங்கிலீஷ் படை தோற்கவேண்டும்" என்று பகிரங்கமாகப் பிரார்த்தனை செய்தார். பிரிட்டிஷ் பொது மக்களின் அபிப்பிராயமும் அந்தப் பக்கம் திரும்பியது. இதன் பலனாக, ஜயித்த பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் வலியச் சென்று தோற்ற போயர்களுடன் சமரசம் பேச வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தது. கடைசியில் ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை 'வெரீ நிகில்' என்ற இடத்தில் ஏற்பட்டது. இதன்படி போயர் குடியரசுகள் பெயரளவில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் மற்றப்படி பூரண சுதந்திரத்துடன் ஆட்சி நடத்தலாம் என்றும் ஏற்பட்டது.

தென்னப்பிரிக்காவுக்குப் பூரண சுதந்திரம் என்று சொல்லும்போது அங்கேயிருந்த ஆங்கிலேயருக்கும் போயருக்கும் பூரண சுதந்திரம் என்றுதான் பொருள். பூர்வீகக் குடிகளான நீக்ரோவர்களுக்குச் சுதந்திரம் கிடையாது; இங்கிலீஷ்காரர்களைப் போலவே வந்து குடியேறிய இந்தியர்களுக்கும் சுதந்திரம் கிடையாது.

இந்தியர்கள் தென்னப்பிரிக்காவில் வந்து குடியேறிய வரலாறு பற்றியும் இங்கே ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். முதன்முதலில் தென்னப்பிரிக்காவில் குடியேறிய ஐரோப்பியர்கள் ஏராளமான பூப்பிரதேசங்களைத் தங்களுக்குச் சொந்தமென்று வளைத்துக் கட்டிக் கொண்டார்கள். ஆனால் அந்த நிலங்களைப் பண்படுத்திச் சாகுபடி செய்ய அவர்களுக்குக் கூலியாட்கள் தேவையாயிருந்தது. ஆப்பிரிக்கா சுதேசிகளோ சரியாக

வேலை செய்யமாட்டார்கள். இந்தியர்கள் நல்ல உழைப்பாளி கள் என்பது பிரசித்தம். ஆகையால் இந்தியாவிலிருந்து 'ஐந்து வருஷம் வெள்ளைக்காரர் கீழ் வேலை செய்வது' என்னும் ஒப் பந்தத்தின் பேரில் ஆட்களைக் கொண்டுவர அவர்கள் விரும்பி னர்கள். ஐந்து வருஷம் ஆனபிறகு அந்தக் கூலி இந்தியர்கள் தென்னப்பிரிக்காவில் நிலம் வாங்கிக்கொண்டு சுதந்திரமாக வாழலாம் என்று ஆசை காட்டினர்கள். அப்போது இந்தி யாவை பிரிட்டிஷார் ஏறக்குறைய யதேச்சாதிகாரத்துடன் ஆண்டார்கள். தென்னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்களுக்கு உதவி செய்ய இந்தியாவின் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் விரும்பினர்கள். ஒப்பந்தக் கூலி முறைக்குச் சம்மதித்தார்கள். இதன்படி 1860-ம் வருஷத்தில் முதன்முதலாக இந்தியத் தொழிலாளிகள் ஒப்பந்தக் கூலி முறையின் கீழ் தென்னப்பிரிக்கா சென்றார்கள். நாளடைவில் அதிகமாகச் சென்றார்கள். ஒப்பந்தத் தவணை முடிந்த பிறகு பலர் சுதந்திரமாக வாழவும் ஆரம்பித்தார்கள். பாட்டாளி இந்தியர்களைத் தொடர்ந்து இந்திய வியாபாரிகளும் அவர்களுடைய குமாஸ்தாக்களும் தென்னப்பிரிக்கா சென்றார் கள். அவர்கள் தொழிலாளி இந்தியர்களுடனும் ஆப்பிரிக்கா வின் சுதேசிகளுடனும் வியாபாரம் செய்தார்கள். வெள்ளைக்கார வியாபாரிகள் இது தங்களுடைய தொழிலுக்குப் போட்டி என்பதாக ஆத்திரம் கொண்டார்கள். தொழிலாளி இந்தியர்கள் சொந்தமாக நிலம் வாங்கிப் பயிர் செய்வது பற்றியும் பொது வாக வெள்ளைக்காரர்களுக்கு அசூயை ஏற்பட்டது. இப்படியே விட்டுக் கொண்டுபோனால் ஆப்பிரிக்காவில் வெள்ளைக்காரர் களின் ஆதிக்கத்துக்கு ஆபத்து வந்துவிடும் என்றும் கறுப்பு மனிதர்களின் கை ஓங்கிவிடும் என்றும் வெள்ளைக்காரர்கள் எண்ணினர்கள். எனவே, இந்திய வியாபாரிகளுக்கும், ஒப்பந்தத் தவணை முடிந்து சுதந்திர வாழ்க்கை தொடங்கிய இந்தியத் தொழிலாளிகளுக்கும் பல இடையூறுகள் விளைவிக்கத் தொடங் கினர்கள். வெள்ளைக்காரர்கள் தனிப்பட்ட ரீதியிலும் இந்தியர்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்தார்கள். சர்க்கார் என்ற முறையில் இந்தியர்களுக்கு விரோதமான சட்டதிட்டங்களும் செய்தார்கள். இப்படி இந்தியர்களுக்கு அநீதி இழைப்பதில்,

பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த நேட்டால்—கேப் காலனி மாகாணங்களோடு டிரான்ஸ்வால்—ஆரஞ்சு பிரீ ஸ்டேட் மாகாணங்களில் இருந்த போயர் குடியரசுகள் போட்டியிட்டன. ஆங்கிலேயரை விடப் போயர்கள் இந்தியர்கள் விஷயத்தில் அதிகக் கடுமையா யிருந்தார்கள்.

இத்தகைய நிலைமையில் 1893-ம் வருஷத்தில் தெய்வ சங்கல்பத்தினால் காந்தி மகாத்மா தென்னப்பிரிக்கா போய்ச் சேர்ந்தார். தாதா அப்துல்லா கம்பெனியார் சார்பில் டிரான்ஸ்வாலில் நடந்து வந்த ஒரு வழக்கில் உதவி செய்வதற்காகக் காந்திஜி போனார். ஆனால் போன உடனேயே அவர் அடைந்த அநுபவங்கள் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் பரிதாப நிலையை அவருக்கு உணர்த்தின. நேட்டால் காங்கிரஸ் ஏற்படுத்தி இந்தியரின் வோட்டுரிமையை நிலைநாட்டக் கிளர்ச்சி நடத்தினர். ஒப்பந்தம் நீங்கிய இந்தியத் தொழிலாளிகளின் மீது விதிக்கப்பட்ட தலைவரியை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி நடத்தினர். மற்றும் இந்தியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள் எல்லாவற்றையும் எதிர்த்துப் போராடினர். ஆனால் இதுவரையில் கையாண்ட போராட்ட முறைகள் மகஜர் அனுப்புவது, மகாநாடு கூட்டுவது, பத்திரிகைகளில் எழுதுவது, வெளிநாட்டில் பிரசாரம் செய்வது ஆகிய காரியங்களோடு நின்றன.

1899-ஆம் ஆண்டில் போயர் யுத்தம் ஆரம்பித்தபோது காந்திஜி பிரிட்டிஷ் தரப்பில் இந்தியர்கள் உதவி செய்யவேண்டுமென்று கருதினர். அதற்காக ஒரு சைனிய சேவைப்படை அமைத்து, அதற்குத் தலைமை வகித்துப் போர்க்களம் சென்றார்.

இவ்விதம் நெருக்கடியான சமயத்தில் உதவி செய்ததினால் எதிர்பார்த்த பலன் கிட்டவில்லை. போயர் யுத்தத்துக்குப் பிறகு டிரான்வாலில் ஆசிய இலாகா என்பதாக ஒன்று ஏற்பட்டது. இந்த இலாகாவினால் இந்தியர்களுக்கு ஏற்பட்ட தொல்லைகளை நீக்கக் காந்திஜி பாடுபட்டார். ஓரளவு வெற்றியும் கிடைத்தது. பின்னர் ஸுலூ கலகத்தின் போதும் காந்திஜியின் தலைமையில் இந்திய சேவைப்படை தொண்டு செய்தது.

இதனால் தென்னப்பிரிக்காவில் இந்தியர்களின் குறைகள் நீங்கும் என்றும் அவர்களுடைய அந்தஸ்து உயரும் என்றும் எதிர் பார்க்கப்பட்டது. இப்போர்ப்பட்ட சமயத்திலேதான் டிரான்ஸ் வாலை ஆண்ட போயர் சர்க்கார் இந்தியரின் தலையிலே போடுவ தற்கு ஒரு பெரிய வெடிகுண்டைத் தயாரித்தார்கள். மிஸ்டர் லயனல் கர்ட்டிஸ் என்ற ஒரு ஆங்கிலேய 'மகான்' அப்போது தென்னப்பிரிக்காவுக்கு வந்திருந்தார். இந்தியர்கள் கை ஓங்கு வதற்கு இடங்கொடுத்தால் தென்னப்பிரிக்காவில் ஐரோப்பி யரின் வாழ்வுக்கே அபாயம் வந்துவிடும் என்று அவர் சொன் னார். அதைத் தடுப்பதற்குச் சில யோசனைகளைச் சொன்னார். இந்த யோசனைகளை டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றை அநுசரித்த ஆசியச் சட்டத் திருத்த மசோதா ஒன்றைத் தயாரித்தார்கள். இந்த மசோதாவின் முக்கியமான நிபந்தனை என்னவென்றால், டிரான்ஸ்வாலில் அப்போது வசித்த ஒவ்வொரு இந்தியரும் தாங்கள் டிரான்ஸ்வாலில் வசிப்பதற்குப் புதிதாக அநுமதிச் சீட்டுப் பெறவேண்டும். அதற்காக விண்ணப்பம் போடவேண்டும். விண்ணப்பத்தில் பெயர், சாதி, வயது, இருப்பிடம் ஆகியவை குறிப்பிடவேண்டும். அது மட்டும் போதுமா? போதாது. விண்ணப்பத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டிய ரிஜிஸ்ட்ரார், ஆசாமியின் அங்க அடையாளங்களைக் குறித்துக் கொள்வார். இது மட்டுமல்லாமல் ஒவ்வொரு இந்தியரும் தங்களுடைய பத்து விரல்களையும் கறுப்பு மையில் தோய்த்து ரேகை அடையாளம் கொடுக்க வேண்டும். இப் படிப் பதிவு செய்து கொள்ளாதவர்களுக்கு டிரான்ஸ்வாலில் வசிக்கும் உரிமை கிடையாது. குழந்தைகளுக்காகப் பெற்றோர் கள் விண்ணப்பம் போடவேண்டும். ஸ்திரீகளும் குழந்தை களும் கூட ரிஜிஸ்ட்டிரார் காரியாலத்துக்குப் போய்ப் பத்து விரல்களின் அடையாளத்தையும் பதிவு செய்ய வேண்டும். விண்ணப்பத்தின் பேரில் கிடைக்கும் அநுமதிச் சீட்டை இந்தியர்கள் எப்போதும் கையில் கொண்டு போகவேண்டும். எந்தப் போலீஸ்காரன் எப்போது கேட்டாலும் காட்ட வேண்டும். காட்டாவிட்டால் அபராதமோ சிறைவாசமோ விதிக்கப்படும். இத்தகைய அவமானகரமான நிபந்தனைகள்

அடங்கிய நகல் மசோதா 1906-ல் டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் கெஜட்டில் பிரிசுரிக்கப்பட்டது. இந்தியர்கள் புதிதாக டிரான்ஸ் வாலுக்குள் வருவதைத் தடுப்பதற்காக இந்த ஏற்பாடு செய் யப்படுகிறது என்று காரணம் சொன்னர்கள்.

ஸ்ரீலுக் கலகத்தில் காந்திஜி சேவை செய்து கொண் டிருந்த சமயத்தில் இந்த மசோதா வெளியாயிற்று. அதை உடனே சில நண்பர்கள் காந்திஜிக்கு அனுப்பினர்கள். அதைப் படித்துப் பார்த்தபோது காந்திஜியின் உள்ளம் கொதித்தது. இந்தியர்கள் இத்தகைய அவமானங்களுக்கு உட்படுத்தப் படுவதைக் கண்டு ஆத்திரப்பட்டார். அச்சமயம் டிரான்ஸ் வாலில் வசித்த சுமார் பதினையாயிரம் இந்தியர்களை மட்டும் அது பாதிப்பதாகக் காந்தி மகான் கருதவில்லை. இந்தச் சட்டத் துக்கு இடங் கொடுத்தால் தென்னப்பிரிக்காவிலுள்ள இந்தியர் கள் எல்லாருடைய வாழ்வையுமே அது பாதிக்கும் என்று காந்திஜி கருதினர். இதைப் பார்த்து மற்ற மாகாணங்களும் அதுமாதிரியான சட்டங்களைச் செய்யக்கூடும் அல்லவா?

நேட்டாலில் சுதந்திரம் பெற்ற ஒப்பந்தக் கூலிகளை மட்டும் பாதிக்கும் சில சட்டங்கள் அமுலில் இருந்தன. ஆனால் இந்த டிரான்ஸ்வால் சட்டமோ எல்லா இந்தியர்களையும் பாதிப்பது; அதோடு நேட்டால் சட்டங்களை விடக் கடுமையானது, அவ மானகரமானது. ஆகவே இந்தக் கொடிய சட்டத்தைக் 'கறுப்புச் சட்டம்' என்று காந்திஜி அழைத்தார்.

ஜோகானிஸ்பர்க் வந்த மறுதினமே சில பிரபல இந்தியர் களின் கூட்டம் ஒன்று கூட்டினர். அதில் மசோதாவின் நிபந் தனைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விளக்கினர். அதை யெல் லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் எல்லாரும், "இவ் வளவு மோசமான நிபந்தனைகளா?" என்று ஆச்சரியப்பட்டார் கள். ஒருவர் மிக்க ஆத்திரத்துடன், "யாராவது என் மனைவி யிடம் வந்து ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் சர்டிபிகேட் எங்கே என்று கேட் டால் அவனை உடனே நான் சுட்டுத் தள்ளிவிடுவேன். அதனால் ஏற்படும் பலாபலன்களை அநுபவிப்பேன்!" என்றார். காந்திஜி

அவரைச் சமாதானப்படுத்தினர். இப்படிப் படபடப்பாகப் பேசுவதினால் பயனில்லை என்றும், இந்திய சமூகம் ஒருமுகமாக இந்தக் கறுப்பு மசோதாவை எதிர்த்துப் போராட வேண்டும் என்றும், நிதானமாகவும் தீர்க்கமாகவும் ஆலோசித்து நடவடிக்கைகளைப் பற்றித் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்றார். எல்லாரும் அதற்கு இணங்கினர்கள். எனவே டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்களின் பொதுக் கூட்டம் ஒன்று கூட்டி அதில் மேல் நடவடிக்கைகளைப் பற்றி முடிவு செய்வது என்று தீர்மானமாயிற்று.

48. சத்தியாக்கிரஹ உதயம்

எம்பயர் தியேட்டர் என்னும் நாடகக் கொட்டகையில் 1906-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மீ 11உ டிரான்ஸ்வால் மாகாணத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் வந்த இந்தியர்கள் கூடினர்கள். கொட்டகையில் எள்ளுப் போட்டால் தரையில் விழாது. அவ்வளவு நெருங்கிய கூட்டம். சுமார் மூவாயிரம் பேர் இருக்கும். ஜனப் அப்துல் கனி என்னும் வர்த்தகப் பிரமுகர் கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகித்தார். பொதுத் தீர்மானங்கள் மூன்றுக்குப் பிறகு கறுப்பு மசோதாவைப் பற்றிய நாலாவது தீர்மானம் வந்தது. கறுப்புச் சட்டம் அமுலுக்கு வரும் பட்சத்தில் அதற்கு இந்தியர்கள் உட்படுவதில்லையென்றும், உட்படாததினால் விளையும் கஷ்டங்கள் எல்லாவற்றையும் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொள்வதென்றும் அந்தத் தீர்மானம் சொல்லிற்று.

கறுப்புச் சட்டத்தின் கொடுமைகளைக் காந்திஜி விளக்கிச் சொல்லித் தீர்மானத்தைப் பிரேரித்த பிறகு பலர் அதை ஆமோதித்துப் பேசினர்கள். அப்படிப் பேசியவர்களில் ஒருவர் சேத் ஹாஜி ஹபீப். அவர் ''ஆண்டவன் ஆணை''யாக மேற்படி தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று சொன்னதுடன், தாமே கடவுள் பேரில் ஆணைவைத்து. ''என்ன நேர்ந்தாலும் நான் கறுப்புச் சட்டத்துக்கு உட்படேன்'' என்று கூறினர். இதைக் கேட்டதும் காந்திஜி தம்முடைய பொறுப்பை நன்கு உணர்ந்தார். தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும் விஷயத்தில் இன்னும் மூன் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும் என்று கருதினர்.

சாதாரணமாகப் பொதுக்கூட்டங்களிலும் மகாநாடுகளிலும் பல தீர்மானங்கள் செய்வதுண்டு. பிற்பாடு அத்தீர்மானங்களை மாற்றுவதும் உண்டு. தீர்மானத்தை மாற்றுவிட்டாலும், அதை அனுசரித்து நடவாமல் இருப்பதும் உண்டு. பல மகாநாடுகளின் தீர்மானங்கள் காகித அளவிலும் பேச்சளவிலும் நின்றுவிடுகின்றன.

ஆனால் இப்போது டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்கள் நிறைவேற்றுவதற்கிருந்த தீர்மானம் அந்த ரகத்தைச் சேர்ந்ததல்ல. அது வெறும் தீர்மானம் மட்டுமல்ல; ஆண்டவன் சாட்சியாகச் சபதம் கொள்வதாகும். இந்த விதத்தில் ஒருமுறை சபதம் செய்துவிட்டால் பிறகு அதைக் கடைப்பிடித்தே தீரவேண்டும் என்று காந்திஜி கருதினர். இதை அங்குள்ளவர்களுக்கெல்லாம் நன்கு விளக்கிக்கூற விரும்பி, பொதுக்கூட்ட அக்கிராசனரின் அநுமதி பெற்று, இரண்டாம் முறையும் பேசலுற்றார். அவ்வாறு காந்திஜி பேசியதன் சாராம்சம் பின்வறுமாறு:—

"இதற்கு முன்னால் நாம் நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களுக்கும் இந்தத் தீர்மானத்துக்கும் வித்தியாசம் அதிகம் உண்டு. இந்தத் தீர்மானத்தை நாம் கடைப்பிடிப்பதைப் பொறுத்தே இந்த நாட்டில் நமது வருங்கால வாழ்வு ஏற்படும். நம்முடைய நண்பர் ஹாஜி ஹபீப் கூறிய யோசனைப்படி நாம் செய்தோமானால், இது தீர்மானமாக மட்டுமல்லாமல் ஆண்டவன் சாட்சியாக எடுத்துக்கொண்ட பிரதிக்ஞையாகும். இந்த முறையில் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுகிற உத்தேசத்துடன் இக் கூட்டத்துக்கு நான் வரவில்லை. ஆனால் ஹாஜி ஹபீப் கூறியதைக் கேட்ட பிறகு பிரதிக்ஞை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றே நானும் கருதுகிறேன். ஆனால் அப்படி எடுத்துக்கொள்வதில் ஏற்படும் பொறுப்பை உங்களுக்கு நான் நன்கு எடுத்துக் காட்டுவது என் கடமையாகும்.

"நாம் அனைவரும் - ஹிந்துக்களும் முஸ்லிம்களும் - கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். கடவுள் சாட்சியாக எடுத்துக் கொண்ட விரதத்துக்குப் பங்கம் செய்தோமானால் கடவுள் முன்னிலையிலும் மனிதர் முன்னிலையிலும் குற்றவாளிகள் ஆவோம். காசுகளில் செல்லாக் காசு எப்படித் தள்ளுபடியோ, அவ்விதமே விரதபங்கம் செய்கிறவன் மனிதத் தன்மையை இழந்தவனாகிறான். ஆகையால் நன்றாக யோசனை செய்து மிக முக்கியமான சந்தர்ப்பங்களில் மட்டும் விரதம் எடுத்துக்கொண்ட பிறகு என்ன நேர்ந்தாலும் விரதத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

"தென்னப்பிரிக்கா இந்திய சமூகத்துக்கு இப்போது அத்தகைய மிக நெருக்கடியான சந்தர்ப்பம் நேர்ந்திருப்பதாகவே நான் நம்புகிறேன். கடவுள் சாட்சியாகப் பிரதிக்ஞை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய சந்தர்ப்பம் இதைக் காட்டிலும் வேறு ஒன்று இருக்க முடியாது. ஆனால் அப்படிப் பிரதிக்ஞை எடுத்துக்கொள்ளுமுன் அதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய அந்தரங்கத்தைச் சோதித்துப் பார்க்கவேண்டும். நாம் இந்தத் தீர்மானம் செய்த மாத்திரத்தில் தென்னப்பிரிக்கா அரசாங்கத்தார் வழிக்கு வந்துவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையின்பேரில் தீர்மானம் நிறைவேற்றக்கூடாது. ஒருவேளை அப்படி நேர்ந்தாலும் நேரலாம். ஆனால் அதற்கு நேர்மாறாக நமக்குப் பல விதமான கஷ்டங்கள் ஏற்படவும் கூடும். இங்கே நாம் மூவாயிரம் இந்தியர்கள் கூடியிருக்கிறோம். இந்தக் கூட்டத்துக்கு வராத இந்தியர்கள் வெளியில் பதினாயிரம்பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் கறுப்புச் சட்டத்துக்குத் கீழ்ப்படிந்து நடத்தல் சாத்தியமே. அப்போது நம்முடைய கஷ்டங்கள் மேலும் அதிகமாகும். நம்மைச் சிறைக்கு அனுப்புவார்கள். சிறையில் நம்மை அவமதிப்பார்கள். கடுங்காவல் விதித்துக் கடினமான வேலை செய்யப் பண்ணுவார்கள். முரட்டு வார்டர்கள் கசையினால் நம்மை அடிப்பார்கள். பட்டினி கிடக்க நேரிடும். கடுங் குளிரினாலும் கொடிய வெப்பத்தினாலும் கஷ்டப்பட நேரிடும். பெருந் தொகை அபராதம் விதித்து நம்முடைய சொத்துக்களையெல்லாம் பறிமுதல் செய்தாலும் செய்வார்கள். இந்த நாட்டை விட்டு அப்புறப்படுத்துவார்கள். இவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் உள்ளானாலும் எடுத்துக்கொண்ட பிரதிக்ஞையைக் கைவிடுவதில்லையென்ற உறுதியோடு இருக்க முடியுமானால்தான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கடவுள் சாட்சியாகப் பிரதிக்ஞை செய்து நிறைவேற்றுவதில் அர்த்தம் உண்டு.

"இன்னும் ஒரு முக்கியமான விஷயம். இங்கே இப்போது பிரதிக்ஞை செய்துகொள்கிறவர்களில் சிலர் மனோ திடம் இழந்து பிரதிக்ஞையைக் கைவிட்டு விடுவதாக வைத்துக்

கொள்ளலாம். அதனால் மற்றவர்களுடைய பொறுப்புத் தீர்ந்துவிடாது. நாம் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியாகப் பிரதிக்ஞை செய்வதாகவே எண்ணவேண்டும். 'மற்ற எல்லாரும் கைவிட்டாலும் நான் கைவிடுவதில்லை' என்று ஒவ்வொருவரும் உறுதிகொள்ளவேண்டும். இந்திய சமூகம் முழுதும் ஒரே முகமாக ஒற்றுமையுடனிருந்தால் நம்முடைய நோக்கம் விரைவில் கைகூடும். நம்மில் பலர் உறுதி இழந்துவிட்டால் போராட்டம் நீடித்து நடக்க வேண்டியதாயிருக்கும். ஆனால் ஒரு சிலராவது எல்லாக் கஷ்டங்களுக்கும் துணிந்து உறுதியுடன் இருந்து வருவார்களானால் இறுதியில் நமக்கு வெற்றி கைகூடும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் இந்தப் பிரதிக்ஞை எடுத்துக்கொண்டுவிட்டால், பிறகு நீங்கள் எல்லாரும் கைவிட்டுப் போய் நான் ஒருவனே தன்னந்தனியாக நிற்க நேர்ந்தாலும் என்னுடைய உறுதியைக் கைவிடமாட்டேன். இதைக் கர்வம் காரணமாக நான் சொல்லவில்லை. உங்களுக்கு எச்சரிக்கையாயிருப்பதற்காகவும், நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அத்தகைய மன உறுதி கொள்ளவும் வேண்டியே கூறினேன்."

இவ்விதம் காந்திஜி சொல்லிவிட்டு உட்கார்ந்தார். சபையோர் மிகக் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். காந்திஜிக்குப் பிற்பாடு பேசியவர்களும், அவருடைய கருத்தையொட்டிச் சபையோரின் பொறுப்பை எடுத்துக்காட்டிப் பேசினர்கள். கடைசியாக, கூட்டத்தின் அக்கிராசனர் எழுந்தார். அவரும் விஷயத்தைத் தெளிவுபடுத்திவிட்டுச் சபையோரின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டார். சபையோர் ஒரு முகமாகத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதற்குச் சாதகமான அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்கள். மூவாயிரம் இந்தியர்களும் எழுந்து நின்று கடவுள் சாட்சியாகக் கறுப்புச் சட்டத்துக்கு உட்படுவதில்லையென்று சபதம் செய்தார்கள்.

இவ்விதமாக, 1906-ம் வருஷம் செப்டம்பர்மீ 11உ, உலக சரித்திரத்தில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் ஆரம்பமாயிற்று. "சத்தி

யாக்கிரஹம்'' என்னும் அற்புதமான புதிய ஆயுதம் அன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதற்குச் ''சத்தியாக்கிரஹம்'' என்னும் பெயர் உடனே ஏற்பட்டு விடவில்லை. கொஞ்ச காலத்துக்குப் பிறகுதான் நாமகரணம் செய்யப்பட்டது.

முதலில் சிலகாலம் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் இயக்கம் 'பாஸிவ் ரிஸிஸ்டன்ஸ்' என்னும் ஆங்கிலப் பெயராலேயே குறிப்பிடப்பட்டது. அந்தக் காலத்துத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் அதை 'எதிர்க்காமல் எதிர்க்கும் முறை' என்றும், 'சாத்வீக எதிர்ப்பு' என்றும் மொழிபெயர்த்து வந்தார்கள். இந்தியர்கள் நடத்தும் தார்மிக இயக்கத்தை ஆங்கிலப் பெயராலேயே குறிப்பிட்டு வந்தது காந்திஜிக்குப் பிடிக்கவில்லை. புதிய இந்திய பாஷைப் பெயர் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்கு வேறொரு முக்கியமான காரணமும் ஏற்பட்டது. ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் கட்சியை ஆதரித்துப் பேசிய ஓர் ஆங்கிலேயர், ''இந்தியர்கள் சிறு தொகையினர்; பலமற்றவர்கள். அதனால் 'பாஸிவ் ரிஸிஸ்டன்ஸ்' முறையைக் கையாளுகிறார்கள். பலவீனர்கள் வேறு என்ன செய்ய முடியும்?'' என்று பேசினார். இதைக் காந்திஜி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். தாம் கைக்கொண்ட போர்முறை பலவீனங் காரணமாக ஏற்பட்டதல்ல என்பது காந்திஜியின் உறுதியாகும். எனவே, 'பாஸிவ் ரிஸிஸ்டன்ஸ்' பலவீனர்களுடைய இயக்கம் என்று கருதப்பட்டபடியால், தம் இயக்கத்தின் பெயரை உடனே மாற்றிவிடவேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். புதிய பெயர் கண்டுபிடித்துச் சொல்கிறவர்களுக்கு ஒரு சிறு பரிசு வழங்கப்படும் என்று ''இண்டியன் ஒபீனியன்'' பத்திரிகையில் விளம்பரம் செய்தார். இந்த அதிசயமான பரிசுப் போட்டியில் கலந்து கொண்டவர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீ மகன்லால் காந்தி. இவர் 'சத்காரியத்தில் உறுதி' என்னும் பொருள் படும் **'சதாக்கிரஹம்'** என்னும் பெயரைக் குறிப்பிட்டார். எல்லாப் பெயர்களிலும் இது காந்திஜிக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆனால் பூரண திருப்தி அளிக்கவில்லை. மேலும் யோசனை செய்து 'சதாக்கிரஹம்' என்னும் பெயரைச் **'சத்தியாக்கிரஹம்'** என்று மாற்றினார்.

சத்தியம் என்பதில் அன்பும் அஹிம்சையும் அடங்கியுள்ளன என்பது காந்திஜியின் நம்பிக்கை. எனவே காந்திமகான் உலகத்துக்குக் கண்டுபிடித்துக் கொடுத்த புதிய போர்முறைக்குச் **'சத்தியாக்கிரஹம்'** என்னும் பெயரே நிலைபெற்று விளங்குகிறது.

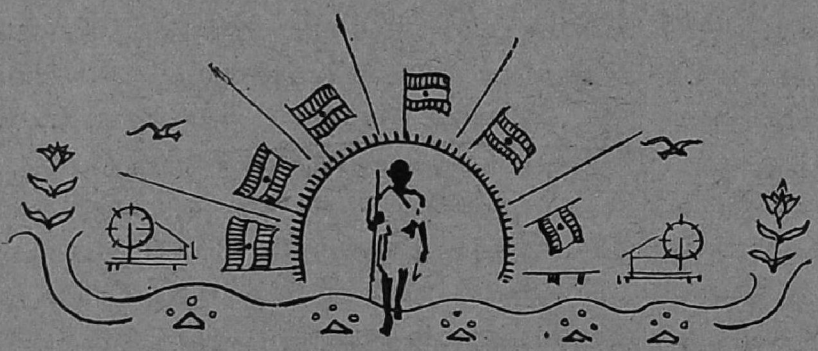

49. அஹமத்தின் சபதம்

கறுப்புச் சட்டத்தை எதிர்த்து நிற்பது என்று தீர்மானித்த பிறகு முதலில் சமாதான வழிகள் எல்லாவற்றையும் கையாண்டு பார்த்துவிடுவது என்று காந்திஜி தீர்மானித்தார். எனவே, இன்னும் சில இந்தியர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு சர்க்கார் காரிய தரிசியான மிஸ்டர் டன்கன் என்பவரைப் போய்ப் பார்த்தார். இந்திய சமூகம் செய்திருக்கும் தீர்மானத்தைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னார். மிஸ்டர் டன்கன் கூறிய பதிலாவது:—"ஸ்திரீகளைப் பொறுத்த வரையில் சட்டத்தில் விலக்கு அளித்து விடுவது என்று சர்க்கார் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். மற்றப்படி சட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கண்டிப்பாக அமுல் நடத்த வேண்டுமென்று முடிவாகத் தீர்மானித்து விட்டார்கள். இதைப்பற்றி நீங்கள் மீண் கிளர்ச்சி செய்வதில் யாதொரு பயனும் இல்லை. ஜெனரல் போதாவும் ஜெனரல் ஸ்மட்ஸும் நீங்கள் இந்தச் சட்டத்துக்கு உட்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். உட்பட்டால், சில்லரை விஷயங்களில் உங்களுடைய யோசனைகள் கவனிக்கப்படும். ஆனால் சட்டம் அமுலுக்கு வந்தே தீரும்."

இந்த பதிலைத் தெரிந்துகொண்ட இந்திய சமூகத்துக்கு ஒரு விதத்தில் உற்சாகம் அதிகமாயிற்று. ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் சர்க்கார் விலக்குச் செய்ய ஒப்புக்கொண்டது தங்களுடைய சாத்வீக எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் பலனே என்று கருதினார்கள். ஆயினும் சட்டம் முழுவதையும் எதிர்த்தே தீருவதென்று உறுதி கொண்டார்கள். ஸ்திரீகளின் விஷயத்தில் விலக்குச் செய்ய முன்வந்ததற்காகச் சர்க்கார் காரியதரிசிக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டு, எனினும் கறுப்புச் சட்டத்துக்குத் தாங்கள் உட்பட முடியாது என்று சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினார்கள்.

சமாதான முறைகள் இத்துடன் தீர்ந்து போய்விடவில்லை. இங்கிலாந்துக்குச் சென்று பிரிட்டிஷ் சர்க்காரைப் பேட்டி காண்பதினால் ஏதேனும் பயன் விளையலாம். எனவே, இங்கி

லாந்துக்குத் தூதுகோஷ்டி அனுப்புவதென்று தீர்மானமாயிற்று. அதற்கு வேண்டிய செலவுக்கு உடனே பணம் திரட்டியாகி விட்டது. ஆனால் பிரதிநிதிக் கூட்டத்தில் யார் போவது என்பதில் சிறிது தகராறு நேர்ந்தது. காந்திஜி போகவேண்டும் என்பது எல்லாருக்கும் சம்மதம். அவரைத் தவிர இன்னும் பலர் போக எண்ணினர்கள். ஆனால் காந்திஜி அந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார். அதிகப் பேர் போவதினால் காரியம் ஒன்றும் ஆகாது என்று எடுத்துக் காட்டினர். கடைசியில் காந்திஜியையும் ஜனாப் எச். ஓ. அலி என்னும் முஸ்லிமையும் மட்டும் அனுப்புவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

மகாத்மாவும் ஜனாப் அலியும் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார்கள். போகும்போதே கப்பலில், குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி லார்ட் எல்ஜினிடம் சமர்ப்பிக்க ஒரு விண்ணப்பத்தைத் தயாரித்துக் கொண்டார்கள். இங்கிலாந்து சென்றதும் இந்தியா மந்திரி மார்லியைப் பேட்டி கண்டு பேசினர்கள். இந்திய காங்கிரஸ் மகாசபைக்கு அப்போது லண்டனில் கிளைக் கமிட்டி ஒன்று இருந்தது. ஸ்ரீ தாதாபாய் நௌரோஜி மூலம் மேற்படி கமிட்டி அங்கத்தினரைப் பார்த்துப் பேசினர்கள். பிறகு பார்லிமெண்ட் அங்கத்தினர் பலரையும் சந்தித்துப் பேசினர்கள். இங்கிலாந்தில் எந்த ஒரு முக்கியமான பொது விஷயத்தையும் ஏதேனும் ஒரு விருந்து வைத்துத்தான் ஆரம்பிப்பது என்ற சம்பிரதாயம் உண்டு. அதுபோலவே இவர்களும் ஒரு விருந்து நடத்தி அதற்குப் பிரமுகர்கள் பலரையும் அழைத்தார்கள். இந்த விருந்தின் போது தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் கட்சியைக் கவனித்துக் கொள்வதற்காக ஆங்கிலேயரும் இந்தியரும் அடங்கிய ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்தப் பட்டது.

குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி லார்ட் எல்ஜினைப் பேட்டி கண்டு விஷயத்தைச் சொன்னபோது அவர் எல்லாவற்றையும் கவனமாகக் கேட்டார். தம் அநுதாபத்தையும் தெரிவித்தார். தம்மால் முடிந்ததை யெல்லாம் செய்வதாகவும் சொன்னார்.

கூடியவரையில் திருப்திகரமாகத் தோன்றிய இந்த பதிலைப் பெற்றுக்கொண்டு காந்திஜியும் ஜனாப் அலியும் தென்னப்பிரிக்கா

திரும்பினர்கள். திரும்பும் வழியில் **மதீரா** என்னும் துறைமுகத்தில் கப்பல் நின்றபோது அவர்களுக்கு ஒரு தந்தி வந்தது. இங்கிலாந்தில் இருந்த சமயம் அவர்களுக்குக் காரியதரிசியாக வேலை பார்த்த மிஸ்டர் ரிட்ச் என்பவர் தந்தி கொடுத்திருந்தார். "டிரான்ஸ்வால் சர்க்காரின் ஆசிய மசோதாவுக்கு அரசரின் அநுமதி கிடைக்காது. அதைச் சிபார்சு செய்ய லார்ட் எல்ஜின் மறுத்து விட்டார்!" என்று அந்தத் தந்தியில் கண்டிருந்தது. காந்திஜி அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. இங்கிலாந்துக்குத் தூது போன நோக்கம் பூரண வெற்றியடைந்து விட்டது! இனிமேல் சத்தியாக்கிரஹப் போராட்டம் ஆரம்பித்து நடத்தவேண்டிய அவசியமேயில்லை. — இவ்விதம் எண்ணிக் குதூகலம் அடைந்தார் மகாத்மா. மதிராவிலிருந்து கேப் டவுன் துறைமுகத்துக்கு அந்தக் காலத்தில் பதினைந்து நாள் பிரயாணம். இந்தப் பதினைந்து தினங்களும் பற்பல ஆகாசக் கோட்டைகள் கட்டிக் கொண்டு யாத்திரை செய்தார். ஆனால் கேப் டவுனில் இறங்கியதும் தெரிந்த சமாசாரம் ஆகாசக் கோட்டைகளைத் தகர்த்து எறிந்து விட்டன. லார்ட் எல்ஜின் "ஆசியாச் சட்டத்துக்கு அநுமதி யில்லை" என்று சொன்னதில் ஒரு வஞ்சக தந்திரம் இருந்தது என்று வெளியாயிற்று. அதன் விவரம் என்ன வென்றால் :—

போயர் யுத்தத்துக்குப் பிறகு மிஸ்டர் சேம்பர்லின் டிரான்ஸ்வாலுக்கு வந்து போயர்களைச் சமரசப்படுத்தப் பெருமுயற்சி செய்தார். டிரான்ஸ்வாலுக்குப் பூரண சுயாட்சி கொடுத்து விடுவதாக அவர்களுக்கு வாக்களித்திருந்தார். இது பிரிட்டிஷ் பொது மக்களின் விருப்பத்துக்கு ஒத்திருந்தது; பார்க்கப் போனால், போயர்களும் வெள்ளை நிறத்தவர்கள்தான்; ஐரோப்பியர்கள்தான்; ஏகாதிபத்தியத்துக்குள் அவர்களை எதிரிகளாக வைத்துக்கொண்டிருக்க பிரிட்டிஷார் விரும்பவில்லை.

எனினும், டிரான்ஸ்வாலுக்குப் பூரண சுயாட்சி கொடுப்பது சம்பந்தமான சட்டங்களும் சம்பிரதாயங்களும் இன்னும் பூர்த்தியாகி விடவில்லை. 1906-ம் வருஷத்தில் கூட டிரான்ஸ்

வால் மாகாணம் பிரிட்டிஷ் 'கிரௌன் காலனி' யாகவே இருந்தது. அதாவது அந்த நாட்டின் ஆட்சிக்கு பிரிட்டிஷ் அரசர் நேரில் பொறுப்பு வகிப்பதாக ஐதீகம். காரியாம்சத்தில் பிரிட்டிஷ் மந்திரி சபை பொறுப்பு வகித்து வந்தது.

பூரண சுயாட்சி டிரான்ஸ்வாலில் 1907-ம் வருஷம் ஜனவரிமீ 1உ அமுலுக்கு வருவதாக இருந்தது. ஆகவே, லார்ட் எல்ஜின் லண்டனில் இருந்த டிரான்ஸ்வால் ஏஜெண்டிடம் என்ன சொன்னார் என்றால், "தற்சமயம் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் இந்தியாவையும் ஆளுகிறார்கள்; டிரான்ஸ்வாலையும் ஆளுகிறார்கள். ஆகையால் இந்திய நாட்டின் பிரஜைகளுக்கு டிரான்ஸ்வாலில் தடைகள் ஏற்படுத்துவதை அனுமதிக்க முடியாது. சீக்கிரத்தில் உங்களுக்கு (அதாவது டிரான்ஸ்வாலுக்கு)ப் பூரண சுயாட்சி வரப்போகிறது. இப்போது இந்த மசோதாவைக் கைவிட்டு விட்டுச் சுயாட்சி வந்ததும் அப்புறம் புதிதாகக் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றுங்கள். சுயாட்சி பெற்ற நாடுகளின் சட்டங்களில் பிரிட்டிஷ் மந்திரி சபை குறுக்கிட உரிமையில்லை. எந்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றினாலும் அரசரின் அநுமதி கிடைத்துவிடும். இப்போது எதற்காக வீண் தொல்லை?"

இந்த யோசனைக்கு டிரான்வால் ஏஜெண்டு சம்மதித்து டிரான்ஸ்வால் சர்க்காருக்குத் தெரிவித்து விட்டார். அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இந்த விவரமெல்லாம் மிஸ்டர் ரிட்சுக்குத் தெரியாது. "சட்டத்துக்குக் கையெழுத்து ஆகவில்லை" என்பதை மட்டும் அவர் அறிந்து காந்திஜிக்குத் தந்தி கொடுத்து விட்டார்.

லார்ட் எல்ஜின் செய்தது நேர்மையான காரியம் அல்ல வென்று காந்திஜி அபிப்பிராயப் பட்டார். ஒரு அற்ப தந்திரத்தைக் கையாண்டு இந்திய சமூகத்தை ஏமாற்றி விட்டதாகவே கருதினர். டிரான்ஸ்வால் சுயாட்சி பெற்றுவிட்டால் மட்டும் என்ன? பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துக்கு அது உள்ளடங்கி இருக்கும் வரையில் இந்தியர்களுடைய உரிமைகளை வற்புறுத்திப் பாதுகாப்பது பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின் கடமை யல்லவா?

காந்திஜியைப் போலவே இந்திய சமூகமும் கொதிப் படைந்தது. யாருடைய உதவியையும் எதிர்பாராமல் போராட் டத்துக்குத் தயார் செய்யத் தொடங்கினர்கள்.

குறிப்பிட்ட தேதியில் அதாவது 1907 ஜனவரிமீ 1உ டிரான்ஸ்வாலில் சுயாட்சி அமுலுக்கு வந்தது. மார்ச்சு மாதம் 21உ பழைய கறுப்புச் சட்டத்தைப் புதிய உருவத்தில் கொண்டு வந்து புதிய பார்லிமெண்டில் நிறைவேற்றினர்கள். ஜூலைமீ 1உயிலிருந்து சட்டம் அமுலுக்கு வரும் என்றும், ஜூலைமீ 31உக்குள் எல்லா இந்தியர்களும் பதிவு விண்ணப்பம் போட்டு விட வேண்டும் என்றும் உத்தரவு பிறந்தது. இதற்காகப் பாரங்கள் அச்சிடப் பட்டன. ஆபீஸ்களும் திறக்கப்பட்டன.

அதே சமயத்தில் காந்திஜியின் தலைமையில் டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்களும் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்துக்குத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆங்காங்கே பொதுக்கூட்டங் கள் நடந்தன. சாத்வீக எதிர்ப்புச் சபதத்தில் மீண்டும் ஒரு முறை கையெழுத்து வாங்கப்பட்டது. "முன்னே சபதம் எடுத்துக்கொண்ட போது அமுலுக்கு வரவிருந்த சட்டந்தான் ரத்தாகி விட்டதே! இது புதிய சட்டந்தானே? அந்தச் சப தம் இதற்குக் கட்டுப் படுத்தாது!" என்றயுக்தி வாதத்தைச் சொல்லி ஒரு சில இந்தியர்கள் நழுவிக் கொள்ளப் பார்த்தார் கள். ஆகவே இரண்டாவது தடவையும் சாத்வீக எதிர்ப்புச் சபதத்தில் கையெழுத்து வாங்குவது அவசியமாயிற்று.

பதிவு செய்வதற்குக் கடைசித் தவணைத் தேதி நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில் மற்றொரு பெரிய பொதுக் கூட்டம் கூட்டினர்கள். பிரிட்டோரியாவில் உள்ள மசூதியைச் சேர்ந்த திறந்த வெளியில் கூட்டம் நடந்தது. அதற்கு ஜனப் யூசப் இஸ்மேல் மியான் தலைமை வகித்தார்.

தேதி நெருங்க நெருங்க இந்தியர்களுடைய கவலை அதிக மானதுபோல் டிரான்ஸ்வால் சர்க்காருடைய கவலையும் அதிக மாகி வந்தது. எனவே ஜெனரல் போதா மேற்படி கூட்டத் துக்குத் தம்முடைய தூதராக மிஸ்டர் வில்லியம் ஹாஸ்கென்

என்பவரை அனுப்பி வைத்தார். மிஸ்டர் ஹால்கென் கூட்டத்தில் பேசினர். "நான் உங்களுடைய நண்பன். உங்களுடைய நன்மைக்காகவே சொல்கிறேன். டிரான்ஸ்வால் ஐரோப்பியர்கள் பொதுவாக உங்கள் விஷயத்தில் விரோத பாவங் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய விருப்பத்தை டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் புறக்கணிக்க முடியாது. ஆகையால் இந்தச் சட்டத்தை நடத்தியே தீருவதென்று சர்க்கார் உறுதிகொண்டு விட்டார்கள். நீங்கள் இச் சட்டத்தை எதிர்ப்பது வீண். சுவரில் முட்டிக் கொள்வது போலாகும். ஏதாவது சில்லரை விஷயங்களில் திருத்தம் வேண்டினால் ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் கவனிப்பார். ஆனால் சட்டத்தை மாற்ற முடியாது. சட்டத்தை ஒழிக்கும் வீண் முயற்சியில் இறங்கி உங்களை நீங்களே அழித்துக் கொள்ள வேண்டாம்!"

மிஸ்டர் ஹால்கென் இவ்விதம் பேசிய பிறகு இந்தியர்கள் சிலர் பேசினர்கள். அவர்களில் ஜனாப் அஹமத் முகம்மத் கச்சாலியா ஒருவர். கச்சாலியா சேத் சுருக்கமாகவே பேசினர். அதன் கருத்து வருமாறு:—"ஹால்கென் கூறியதை யெல்லாம் கவனமாகக் கேட்டேன். அதனால் என்னுடைய உறுதி வலுப்பெற்றிருக்கிறது. டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் எவ்வளவு பலமுள்ளவர்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். நம்மைச் சிறையில் அடைப்பார்கள்; நம்முடைய சொத்துக்களைப் பறிமுதல் செய்வார்கள்; நாட்டை விட்டு வெளியேற்றுவார்கள்; தூக்கிலேயும் போடுவார்கள்! இவ்வளவையும் நாம் சகித்துக் கொள்வோமே தவிர இந்தச் சட்டத்துக்குப் பணிய மாட்டோம். ஆண்டவன் ஆணையாகச் சொல்கிறேன். என்னைத் தூக்கிலே போட்டாலும் சரி, நான் இந்த சட்டத்துக்கு உட்படேன்."

கச்சாலியா சேத் கடைசி வாக்கியத்தைச் சொன்ன போது அவருடைய கை விரல்களினால் கழுத்தைத் தொட்டுக் காட்டினர். கூட்டத்திலிருந்த சிலர் இதைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தார்கள். 'தூக்கிலே போட்டாலும் பணியமாட்டேன்' என்று அவர் சொல்வது வெறும் வீருப்புப் பேச்சு என்று அவர்கள் கருதினர்கள். ஆனால் அவர்களுடைய சந்தேகந்தான்

பிசகானது என்பதைக் கச்சாலியா சாகிப் பிற்காலத்தில் நிரூபித்தார். போராட்டத்தில் அவர் அடைந்த கஷ்ட நஷ்டங்களைச் சொல்லி முடியாது. ஆயினும் அவர் இறுதிவரையில் ஒரே உறுதியாக இருந்து வந்தார்.

தம்பி! கச்சாலியா சேத்தின் தியாகத்தையும் தீரத்தையும் குறித்துக் காந்திமகான் "தென்னப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹம்" என்னும் நூலில் ஒரு முழு அத்தியாயம் எழுதியிருக்கிறார். தென்னப்பிரிக்காவில் காந்திஜியின் இயக்கத்துக்குத் துணை நின்ற பிரமுகர்கள் பலர் முஸ்லிம்கள் என்பதை நீ இதற்குள் கவனித்திருப்பாய் என்று நம்புகிறேன். ஹிந்து—முஸ்லிம் ஒற்றுமையில் காந்திஜி கடைசி வரையில் சலியாத நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது ஏன் என்பதையும் நாம் ஊகிக்கலாமல்லவா?

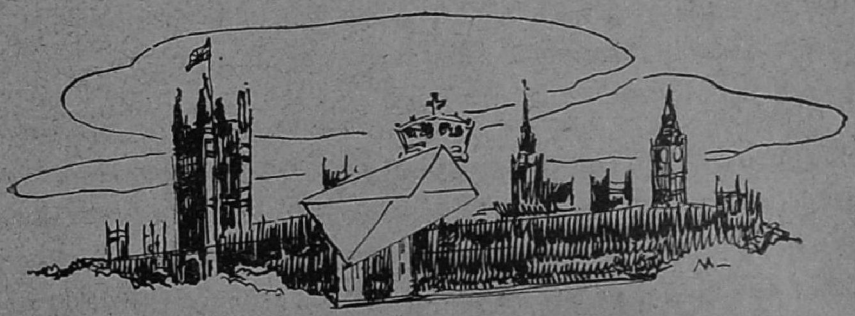

50. முதல் தண்டனை

1907-ம் வருஷம் ஜூலை மாதம் முதல் தேதி வந்தது. அன்று டிரான்ஸ்வால் எங்கும் இந்தியர்கள் பெயரைப் பதிவு செய்துகொண்டு அநுமதிச் சீட்டுப் பெறும் காரியாலயங்கள் திறக்கப்பட்டன. இந்தக் காரியாலயங்களுக்கு அருகில் சத்தியாக்கிரஹத் தொண்டர்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டார்கள். விஷயம் தெரியாததினாலோ அல்லது பயத்தினாலோ பதிவு செய்து கொள்ள வரும் இந்தியர்களுக்குச் சாத்வீக முறையில் எச்சரிக்கை செய்வதற்காகவே தொண்டர்கள் நிறுத்திவைக்கப் பட்டார்கள். தொண்டர்களுக்கென்று தனியாக ஒரு அடையாளம் கொடுக்கப் பட்டிருந்தது. முரட்டுத்தனமாகவோ அவமரியாதையாகவோ பேசக் கூடாதென்றும், லவலேசமும் பலாத்கார்த்தைக் கையாளக் கூடாதென்றும் தொண்டர்களுக்குக் கண்டிப்பாகச் சொல்லப் பட்டிருந்தது. கறுப்புச் சட்டத்துக்கு உட்படுவதால் இன்னின்ன தீமைகள் விளையும் என்பதைக் கூறும் அச்சுப் பிரசுரத்தைக் கொடுத்து விட்டு, அதில் கண்ட விவரங்களை விளக்கிச் சொல்வதே தொண்டர்களின் கடமை. இந்தக் கடமையை நிறைவேற்றுவதில் போலீஸார் தலையிட்டுத் தொண்டர்களை வைதாலும் அடித்தாலும் தொண்டர்கள் பொறுமையாகப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படிப் பொறுக்க முடியாமற் போய்விட்டால் அங்கிருந்து அப்புறம் போய்விட வேண்டும். போலீஸார் கைது செய்தால் சந்தோஷமாகச் சிறைக்குப் போக வேண்டும்.

இவ்விதமாக, சாத்வீக மறியல் என்னும் ஆயுதமானது 1907-ம் வருஷத்திலேயே காந்திஜியினால் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த ஆயுதத்தைக் காந்திஜி பிற்காலத்தில் இந்தியாவில் பற்பல துறைகளிலும் உபயோகப்படுத்தினார். கள்ளுக் கடை மறியல், விதேசி ஜவுளிக் கடை மறியல் முதலியவை நடந்தன. இந்தச் சாத்வீக மறியல் முறையினாலேயே இந்தியா சுதந்திரம் அடைந்தது என்று சொல்வது மிகையாகாது.

ஆனால் தென்னப்பிரிக்காவில் இந்த முறையை ஆரம்பித்த போது அது முற்றும் புதுமையா யிருந்தபடியால் பல தொல்லை கள் ஏற்பட்டன. "வெறுமனே 'அப்பா ஐயா!' என்று கெஞ்சினால் யார் கேட்பார்கள்?" என்று எண்ணிய இந்தியர் கள் சிலர் இருந்தார்கள். இவர்கள் இரகசியமாகப் பயமுறுத் தல் முறைகளைக் கையாண்டார்கள். பயமுறுத்தலுக்கு உள் ளானவர்கள் உடனே சர்க்காரின் பாதுகாப்பைக் கோரினர்கள். சர்க்காரின் பாதுகாப்பு உடனே கிடைத்தது. இது காரணமாக இந்திய சமூகத்தில் பலவீனமும் பிளவும் ஏற்பட்டன. சில பிர பல வியாபாரிகள் இராத்திரி பத்து மணிக்கு மேலே பதிவுக் காரியாலயங்களுக்குச் சென்று பதிவு செய்து கொண்டார்கள். இம்மாதிரி சுமார் ஐந்நூறு இந்தியர்கள் வரையில் பதிவு செய்து கொண்டு அநுமதிச் சீட்டுப் பெற்றார்கள்.

ஆனால் டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் இதனால் திருப்தி அடைய வில்லை. சட்டம் அமுலுக்கு வந்து சில மாதங்கள் ஆகியும், சுமார் பன்னிரண்டாயிரம் இந்தியர்களில் ஐந்நூறு பேர்தான் புதிய சட்டத்துக்கு உட்பட்டார்கள் என்பது சர்க்காருக்கு அவமானந் தரும் நிலைமை அல்லவா? ஆகவே அடக்கு முறை யைக் கையாள வேண்டியதுதான் என்று அதிகாரிகள் தீர்மா னித்தார்கள்.

முதன் முதலில் அத்தகைய அதிர்ஷ்டம் கிடைக்கப் பெற்ற வரின் பெயர் பண்டித **ராமசுந்தரம்**. இவர் வட இந்தியர். பிர சங்கத் திறமை வாய்ந்தவர். சம்ஸ்கிருத சுலோகங்களும் துளசிதாஸ் ராமாயணப் பாடல்களும் சொல்லக் கூடியவர். ஜெர்மிஸ்டன் என்னு மிடத்தில் இவர் இருந்தார். அந்த ஊரில் வசித்த இந்தியர்களிடையில் மிக்க செல்வாக்குப் பெற்றிருந் தார். அந்த ஊரிலிருந்த இந்தியர்கள் இவராலேதான் பதிவு செய்து கொள்ள முன்வரவில்லை யென்று அதிகாரிகள் கருதி இவரைக் கைது செய்தார்கள். கோர்ட்டில் விசாரணை நடந்து ஒரு மாதம் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப் பட்டது. தென்னப் பிரிக்கா முழுவதும் இவருடைய பெயர் பிரசித்தியாயிற்று. இந் தச் சம்பவத்தின் பயனாக இந்தியர்களின் உறுதியும் உற்சாக

மும் அதிகமாயினவே தவிரக் குறையவில்லை. நூற்றுக்கணக்கான இந்தியர்கள் சிறைக்குப் போகத் தயாராஞர்கள். ஜெர்மிஸ்டனில் ஒரு இந்தியர்கூடப் பதிவு செய்து கொள்ளவில்லை.

அதிகாரிகளின் கோபம் அதிகமாயிற்று. ஜோகானிஸ்பர்க்கில் இருந்து இயக்கத்தை நடத்தி வைத்த முக்கியமான தலைவர்கள் பேரில் நடவடிக்கை எடுத்தாலன்றிச் சட்டத்தை அமுல் நடத்த முடியாது என்று நிர்மானித்தார்கள். எனவே சில முக்கியமான இந்தியத் தலைவர்களைப் பொறுக்கி எடுத்து, 1907-ம் வருஷம் டிசம்பர்மீ 28உ கோர்ட்டில் ஆஜராகி, அவர்கள் பேரில் ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கக்கூடாது என்பதற்குக் காரணம் காட்டவேண்டும் என்று உத்திரவு பிறப்பித்தார்கள்.

இப்படிப் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட தலைவர்களில் காந்திஜி ஒருவர் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. இன்னொருவர் **குவின்** என்னும் சீனர். இந்தியர்களைப் போலவே சீனர்களும் கறுப்புச் சட்டத்துக்கு உட்படுத்தப் பட்டார்கள். ஆகையால் சீனர்களும் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தில் சேர்ந்திருந்தார்கள்.

இன்னொரு தலைவர் பெயர் **தம்பி நாயுடு.** இவருடைய பெற்ரோர்கள் தமிழ்நாட்டிலிருந்து மோர்சி எனப்படும் மொரீஷஸ் தீவுக்குச் சென்று குடியேறியவர்கள். அந்தத் தீவில் பிறந்தவர் தம்பி நாயுடு. இந்தியா தேசத்தை அவர் பார்த்ததேயில்லை. ஆயினும் தாய்நாடாகிய இந்தியா மீது அவர் கொண்டிருந்த பக்திக்கு அளவேயில்லை யென்று காந்தி மகாத்மா எழுதியிருக்கிறார். இன்னும் அவருடைய குணதிசயங்களைப் பற்றி மிக வியந்து எழுதியிருக்கிறார். இங்கிலீஷ், தமிழ், தெலுங்கு, ஹிந்துஸ்தானி முதலிய பல பாஷைகள் தம்பி நாயுடுவுக்குத் தெரியுமாம். ஜெர்மன் பாஷைகூடத் தெரியுமாம். எந்த வேலையையும் மட்டமானது என்று அவர் நினைக்க மாட்டாராம். பொது கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகிக்க நேர்ந்தாலும் வகிப்பாராம். தலையில் மூட்டை தூக்கிக் கொண்டு சாலையில் போக வேண்டி வந்தாலும் போவாராம். சமூகத்துக்காகச் சர்வ பரித்தியாகமும் செய்வதற்குத் தயாராயிருந்தாராம். இரவு பகல்

என்று பாராது பொது வேலைகளில் ஈடுபடுவாராம். "தென் னாப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தின் சரித்திரத்தில் தம்பி நாயுடுவின் பெயர் எப்போதும் நிலைபெற்று விளங்கும்" என் கிறார் காந்தி மகான்.

குறிப்பிட்ட தினத்தில் 'நோட்டீசு' கிடைத்தவர்கள் எல்லாரும் கோர்ட்டுக்குப் போனார்கள். யாரும் எதிர்வழக்கு ஆடவில்லை. ஆகவே, 'இரண்டு வாரத்திற்குள் அவர்கள் கறுப்புச் சட்டத்தின்படி பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும், அல்லது டிரான்ஸ்வாலை விட்டுப் போய்விடவேண்டும்' என்று மாஜிஸ்ட்டிரேட் தீர்ப்பு அளித்தார்.

ஆனால் அந்தத் தீர்ப்பின்படி ஒருவரும் பதிவுசெய்து கொள் ளவும் இல்லை; டிரான்ஸ்வாலை விட்டுப் போகவும் இல்லை. 1908-ம் வருஷம் ஜனவரி 10-ம் தேதி தவணை தீர்ந்தது. அன்று எல்லோரும் மறுபடியும் கோர்ட்டுக்கு வரவழைக்கப்பட்டார் கள். மாஜிஸ்ட்டிரேட்டின் உத்திரவை மீறிய குற்றத்தைச் செய்ததாக எல்லாரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

கோர்ட்டில் இந்த விசாரணை ஆரம்பமாகிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் பிரிட்டோரியாவிலிருந்து ஒரு செய்தி வந்தது. அங்கேயும் சில இந்தியத் தலைவர்கள் இதே மாதிரி விசாரணை செய்யப்பட்டு மூன்று மாதம் கடுங்காவல் தண்டனையும் அதைத் தவிரப் பெருந் தொகை அபராதமும் விதிக்கப்பட்ட னர் என்று தெரிந்தது. உடனே காந்திஜி தாம் ஒரு வாக்கு மூலம் கொடுக்க விரும்புவதாகவும் அதற்குக் கோர்ட்டார் அனு மதி கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

இதுவரை ஒன்றுமே சொல்வதற்கில்லை யென்று சொல்லி வந்த காந்திஜி இப்போது வாக்குமூலம் கொடுப்பதாகச் சொன் னதும் மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்குச் சிறிது வியப்பா யிருந்தது. ஒரு வேளை, காந்திஜி பயந்துபோய்ப் பணிந்து விடுவதாகச் சொல் லப் போகிறாரோ என்று எண்ணினார். அவருடைய கோரிக்கை யின்படி வாக்குமூலம் கொடுக்க அனுமதி தந்தார். காந்திஜி யின் சகாக்களும் மற்றும் விசாரணையைக் கவனிப்பதற்காகக்

கோர்ட்டில் கூடியிருந்த நூற்றுக் கணக்கான இந்தியர்களும் "காந்திஜி என்ன சொல்லப் போகிறாரோ?" என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

காந்திஜி கொடுத்த வாக்குமூலத்தின் சாராம்சம் இது தான் :—"கறுப்புச் சட்டத்துக்கு இந்தியர்கள் உட்படக் கூடாது என்கிற இயக்கத்தை ஆரம்பித்தவனும் அதற்குத் தலைமை வகித்து இதுவரை நடத்தி வந்தவனும் நான். ஆகையால் சட்டத்தை மீறிய மற்றவர்களைக் காட்டிலும் எனக்கு அதிகமாகவும் கடுமையாகவும் தண்டனை கொடுக்கும்படி கோர்ட்டாரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்."

இதைக் கேட்ட மாஜிஸ்ட்ரேட் திணறிப்போனார். காந்திஜியைத் தண்டிக்க அவருக்கு மனம் வரவில்லை. தண்டியாமலிருக்கச் சட்டம் இடந்தரவில்லை. எனினும் காந்திஜியின் கோரிக்கையை நிறைவேற்ற அவர் மறுத்து இரண்டு மாதம் வெறுங்காவல் தண்டனை அளித்தார்.

அவ்விதம் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டவுடனே காந்திஜியைப் போலீசார் சூழ்ந்து சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டுபோனார்கள்.

இவ்விதமாக, 1908-ம் வருஷம் ஜனவரிமீ 10உ உலக சரித்திரத்தில் ஒரு புதிய சகாப்தம் ஆரம்பமாயிற்று.

51. முதல் ராஜி

முதல் முறையாகச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டவுடனே காந்திஜி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். என்ன விதமான சிந்தனை என்பதைக் காந்திஜியே எழுதியிருக்கிறார் :—

"வீடு, கோர்ட்டு, பொதுக்கூட்டம் எல்லாம் கனவிலே தோன்றுவதுபோல் என் மனத்தில் தோன்றி மறைந்தன. நான் இப்போது ஒரு கைதி. இரண்டு மாதம் சிறைத்தண்டனை பெற்றவன். இந்த இரண்டு மாதத்துக்குள் என்ன நடக்கும்? இரண்டு மாதமும் நான் சிறையிலேயே கழிக்க வேண்டி நேரிடுமா? ஜனங்கள் பொதுக்கூட்டத்தில் சபதம் செய்ததற்கு இணங்க நடந்து கொண்டால், வெகு சீக்கிரத்தில் சிறைகளை நிரப்பிவிடுவார்கள். அப்போது தண்டனையை முழுதும் அநுபவிக்க வேண்டியிராது. விரைவிலேயே விடுதலை கிடைக்கும். ஆனால் ஜனங்கள் சும்மா இருந்து விட்டால்?.....இந்தச் சிறையில் இரண்டு மாத காலம் எப்படிக் கழிப்பது? இரண்டு மாதம் இரண்டு யுகம்போலத் தோன்றும். இந்த எண்ணங்களெல்லாம் மின்னல் வேகத்தில் ஒரு நொடிப்பொழுதில் தோன்றிச் சென்றன. அடுத்த நிமிஷம், மேற்கண்ட விதமான எண்ணங்கள் என் மனத்தில் தோன்றியது குறித்து வெட்கம் அடைந்தேன். விடுதலையைப் பற்றி நான் ஏன் சிந்திக்க வேண்டும்? ஜனங்களுக்கெல்லாம் நான் உபதேசம் செய்ததென்ன? இப்போது சிந்திப்பது என்ன? சிறைச்சாலைகளை அரசாங்கத்தின் விருந்து விடுதிகளாகக் கருதவேண்டும் என்றும், கறுப்புச் சட்டத்துக்கு உட்படுவதைக் காட்டிலும் சிறை வாசம் சொர்க்கலோகத்துக்கு இணையாகும் என்றும், கறுப்புச் சட்டத்தை எதிர்க்கச் சகல பரித்தியாகங்களும் செய்யச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும் என்றும் பேசி வந்தேன். இப்போது என் விடுதலையைப் பற்றியோ சிறைவாசத்தின் பலா பலன்களைப் பற்றியோ நான் கருத வேண்டும்?—இந்த இரண்டாவது எண்ணத்தினால் என் மனம் தெளிவடைந்தது."

காந்திஜி இவ்விதமான சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டிருக்கையில், வெளியே ஜோகானிஸ்பர்க் நகரில் ஏக அமர்க்களமா யிருந்தது. காந்திஜி சிறைப்பட்ட செய்தியை அறிந்ததும் இந்தியர்கள் பலர் மனக்கிளர்ச்சி அடைந்தார்கள். கையில் கறுப்புக் கொடி களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவர்கள் வீதிகளில் ஊர்வலமாகச் சென்றார்கள். வரவர ஊர்வலத்தில் கூட்டம் அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது. போலீஸார் தலையிட்டார்கள். ஊர்வலத் தைப் பலாத்காரமாகக் கலைத்தார்கள். ஊர்வலத்தில் சேர்ந் திருந்த பல இந்தியர்கள் போலீஸாரின் பிரம்படிக்கு உள் ளானார்கள்.

காந்திஜிக்குப் பிறகு அவருடைய சகாக்களையும் மாஜிஸ்ட் ரேட் தண்டித்துச் சிறைக்கு அனுப்பினர். அப்படித் தண்டனை அடைந்தவர்கள் அனைவரையும் காந்திஜி இருந்த கொட்ட டிக்கே கொண்டுவந்து அடைத்தார்கள். ஒரே இடத்தில் அடைக்கப்பட்டதனால் எல்லாருக்கும் உற்சாகமாக இருந்தது. காந்திஜி சிறைக்கு வந்த பிறகு நடந்த சம்பவங்களைப் பின்னால் வந்தவர்கள் அவருக்குத் தெரியப்படுத்தினர்கள்.

ஆறு மணிக்குச் சிறைக் கொட்டடியின் கதவைப் பூட்டி விட்டார்கள். அது இரும்புக்கம்பிக் கதவு அல்ல. முழுதும் இரும்புத் தகட்டினால் அடைத்திருந்த கதவு. சுவரில் உச்சியில் ஒரு சிறு ஜன்னல் மட்டுந்தான் இருந் தது. மற்றப்படி அவர்களை ஒரு பெரிய இரும்புப் பெட்டி யில் போட்டுப் பூட்டி விட்டது போலத் தோன்றியது. ஆயினும் காந்திஜியாவது அவருடைய சகாக்களாவது மனந்தளரவில்லை. இதைப்போல் இன்னும் பல பயங்கரமான கஷ்டங்களுக்கும் அவர்கள் தங்கள் மனத்தைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்டிருந் தார்கள்.

முதன் முதலில் சத்தியாக்கிரஹக் கைதியான பண்டித ராமசுந்தரம் என்பவருக்குச் சிறையில் சகல சௌகரியங்களும் செய்து கொடுக்கப் பட்டன. அவர் முதல் கைதி; அதோடு தனிக் கைதி. ஆனால் காந்திஜியும் அவருடைய சகாக்களும்

கூட்டமாக வந்தபடியால் சிறையில் அவர்களுக்கு எவ்வித வசதியும் அளிக்கப்படவில்லை.

தென்னப்பிரிக்கா சிறைச்சாலைகளுக்குள்ளேயும் வெள்ளைக் கைதிகள்—கறுப்புக் கைதிகள் என்று இரு பிரிவுகள் இருந்தன. இதுவரை கறுப்புக் கைதிகள் என்றால் நீக்ரோக் கைதிகளாகவே யிருந்தனர். இப்போது, இந்தியர்களும் நீக்ரோப் பகுதியில் சேர்க்கப் பட்டனர்.

சிறையில் உள்ள கஷ்டங்களுக்கு மேலே காந்திஜி அதிகப் படி கஷ்டங்களை தேடிக்கொண்டார். வெறுங்காவல் கைதிகள் தங்கள் சொந்த உடைகளை உடுத்திக்கொள்ளலாம் என்பது சிறைச்சாலை விதி. இந்தியக் கைதிகளில் வெறுங்காவல் கைதிகளும் இருந்தார்கள்; கடுங்காவல் கைதிகளும் இருந்தார்கள். பின்னல் தண்டிக்கப் பட்டவர்கள் எல்லாரும் கடுங்காவல் தண்டனையே பெற்றார்கள். காந்திஜி கடுங்காவல் கைதிகளைப்போலச் சிறைச்சாலை உடையே தரிப்பேன் என்று வற்புறுத்தினர். அதன்படியே அவருக்குக் கடுங்காவல் உடை கொடுக்கப் பட்டது.

அடுத்த சில தினங்களில் மேலும் பல இந்திய சத்தியாக்கிரஹக் கைதிகள் சிறைக்கு வந்தார்கள். இவர்களில் பெரும் பாலோர் வீதி வியாபாரிகள். அதாவது துணி மூட்டையோ அல்லது வேறு சாமானோ தெருத்தெருவாய்க் கொண்டு போய் விற்கிறவர்கள். இவர்களிடம் போலீஸார் 'லைஸென்ஸ்' காட்டும்படி கேட்டதும், இவர்கள் 'இல்லை' என்று பதில் சொன்னர்கள். உடனே இவர்களைப் போலீஸார் கைது செய்து கோர்ட்டில் நிறுத்தித் தண்டித்துச் சிறைக்கு அனுப்பினர்கள். இப்படியாக ஒரு வாரத்திற்குள் சத்தியாக்கிரஹக் கைதிகள் நூற்றெண்பது பேர் சிறைக்கு வந்து விட்டார்கள்.

சிறையில் கொடுத்த சாப்பாடு மிகவும் மோசமாயிருந்தது. சமைக்கும் விதம் அதைவிடக் கேவலமாயிருந்தது. உணவுத் திட்டத்தை அபிவிருத்தி செய்ய முயன்றும் முடியவில்லை. கடைசியில் "கொடுக்கிற சாமானைக் கொண்டு நாங்களே

சமைத்துக் கொள்கிறோம்" என்று கேட்டார்கள். அந்த உரிமை அளிக்கப் பட்டது. **தம்பி நாயுடு** சமையல் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அதற்குப் பிறகு சிறைச் சாப்பாடு கொஞ்சம் சுமாராயிற்று.

காந்திஜி சிறை புகுந்து இரண்டு வாரம் ஆனபிறகு, புதிதாகச் சிறைக்கு வந்தவர்கள் வெளியில் ஏதோ ராஜிப் பேச்சு நடை பெறுவதாகச் செய்தி கொண்டுவந்தார்கள். ராஜிப் பேச்சு ஆரம்பமாகியிருந்தது உண்மைதான். "டிரான்ஸ்வால் லீடர்" என்னும் பத்திரிகை ஆசிரியரான மிஸ்டர் அல்பர்ட் கார்ட்ரைட் என்பவர் மேற்படி ராஜிப் பேச்சுக்குக் காரண பூதரா யிருந்தார். மிஸ்டர் அல்பர்ட் கார்ட்ரைட் கெட்டிக் காரர்; அத்துடன் விசால உள்ளம் படைத்தவர். ஏற்கெனவே காந்திஜியுடன் பழகி அவருடைய மேன்மைக் குணங்களை அறிந்திருந்தார். தம் பத்திரிகையில் இந்தியரின் கட்சியை ஓரளவு ஆதரித்தும் எழுதிவந்தார். காந்திஜி சிறை புகுந்த பிறகு மிஸ்டர் கார்ட்ரைட் தளபதி ஸ்மட்ஸைப் பார்க்கச் சென்றார். இந்தியத் தலைவர்களுடன் எப்படியாவது ராஜியாகப் போகவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். தளபதி ஸ்மட்ஸ் அதற்கிணங்கியதோடு, "நீரே சமாதானத் தூதராகச் சென்று இந்தியத் தலைவர்களுடன் பேசும். அவர்கள் ராஜிக்கு வருகிறார்களா என்று கேட்டுப் பாரும்" என்றார்.

மிஸ்டர் கார்ட்ரைட் முதலில் வெளியிலிருந்த தலைவர்களைப் போய்ப் பார்த்தார். அவர்கள், "எங்களைக் கேட்டுப் பயனில்லை. ராஜி பேசும் உரிமை உள்ளவர் காந்திஜிதான். அவர் எந்த ஏற்பாட்டை ஒப்புக்கொண்டாலும் அதை நாங்களும் ஒப்புக் கொள்ளத் தயார்!" என்றார்கள்.

அதன்மேல் மிஸ்டர் கார்ட்ரைட் சிறைக்குள் சென்று காந்திஜியைப் பார்த்துப் பேசத் தீர்மானித்தார். அதற்கு முன்னால் தளபதி ஸ்மட்ஸுடன் கலந்து ஆலோசித்துச் சில ராஜி நிபந்தனைகளைத் தயாரித்துக் கொண்டார். ராஜி நிபந்தனைகளில் முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால்:—

இந்தியர்கள் தாங்களாகவே வலுவில் சென்று தங்களுடைய பெயர் முதலிய விவரங்களைப் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டியது. அப்படிச் செய்ய சம்மதித்தால் கறுப்புச் சட்டத்தை டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் ரத்து செய்துவிடுவார்கள்.

மிஸ்டர் கார்ட்ரைட் சிறைக்குள் சென்று இந்த ராஜி நிபந்தனையைக் காந்திஜியிடம் தெரிவித்தார். அதை இந்தியர்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினர். "கறுப்புச் சட்டம் இந்திய சமூகத்தை இழிவு செய்கிறது என்பது தானே உங்களுடைய ஆட்சேபம்? சட்டத்தை எடுத்துவிட்டால் அந்த ஆட்சேபம் போய்விடுகிறதல்லவா? இந்தியர்கள் புதிதாக டிரான்ஸ்வாலுக்குள் வருவதைக் கட்டுப்படுத்தவே டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் விரும்புகிறார்கள். அதற்காக ஏற்கெனவேயுள்ள இந்தியர்களைப்பற்றி எல்லா விவரங்களும் ஊர்ஜிதமாகத் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறார்கள். நீங்களாகவே இந்தக் காரியத்தைச் செய்துவிடுவதில் உங்களுக்கு என்ன ஆட்சேபம்?" என்று வாதம் செய்தார்.

காந்திஜி இதை ஒப்புக்கொண்டார். ஆனால் ராஜி நிபந்தனைகளின் வாசகத்தில் சில திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னர். மிஸ்டர் கார்ட்ரைட் முதலில், "அதெல்லாம் முடியாது; இதில் திருத்தம் எதையும் ஸ்மட்ஸ் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்" என்றார். அதற்குக் காந்திஜி, "ராஜி நிபந்தனை வாசகத்தில் சந்தேகத்துக்கு இடம் இருக்கக்கூடாதல்லவா? கொஞ்சங்கூட மாற்றக்கூடாது என்றால், அதற்கு ராஜி என்று என்ன பெயர்?" என்று கேட்டார். கடைசியாக, "சரி; உங்கள் விருப்பத்தின்படியே திருத்திக் கையெழுத்திட்டுக் கொடுங்கள். ஸ்மட்ஸிடம் போய்ப் பார்க்கிறேன்" என்றார் மிஸ்டர் கார்ட்ரைட்.

தம்பி! இந்தமாதிரி ராஜி நிபந்தனையைக் காந்திஜி ஒப்புக்கொண்டதுபற்றி உனக்கு ஆச்சரியம் ஏற்படலாம். "சட்டப்படி பதிவு செய்துகொண்டால் என்ன? சட்டமில்லாமல் பதிவு செய்துகொண்டால் என்ன? காரியாம்சத்தில் இரண்டும் ஒன்றுதானே?" என்று உனக்குத் தோன்றலாம்.

உண்மையில், இரண்டுக்கும் மிக்க வித்தியாசம் உண்டு. நாமே சுயமாகச் செய்யக்கூடிய காரியமா யிருந்தபோதிலும், பிறர் அதைச் செய்யும்படி நம்மைக் கட்டாயப் படுத்துவதற்கு உட்பட்டால் அது நம்முடைய சுயமதிப்புக்குப் பங்கமாகிறது. அடுத்த வீட்டுக்காரனுடைய சௌகரியத்தை முன்னிட்டு நம்மை நாமே சில நிர்ப்பந்தங்களுக்கு உட்படுத்திக்கொள்ளச் சம்மதிக்கலாம். ஆனால் அடுத்த வீட்டுக்காரன் நம்மைப் பல வந்தப் படுத்தினால் அதற்கு உட்படுவதற்கு நாம் விரும்ப மாட்டோமல்லவா?

இன்னொரு விஷயத்தையும் நீ நன்கு தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். காந்திஜியின் அஹிம்சைப் போர் முறைக்கும் மற்ற வர்களின் பலாத்காரப் போர் முறைக்கும் ராஜிப் பேச்சு விஷ யத்தில் மிக்க வித்தியாசம் உண்டு. பலாத்கார முறையில் எதிரி யைத் தோற்கடித்துச் சரணாகதி அடையும்படி செய்கிறார்கள்; அல்லது அடியோடு அழித்துவிடுகிறார்கள். அஹிம்சைப் போர் முறையில் அப்படியல்ல. எதிரியின் மனத்தை மாற்றுவதுதான் அஹிம்சை முறையின் முக்கிய நோக்கம். எதிரியின் மனம் சிறிதளவு மாறியிருப்பதாகத் தெரிந்தாலும் அஹிம்சை வீரன் திருப்தியடைகிறான்; ராஜி பேசுவதற்குத் தயாராகிறான்; எதிரி யின் மனம் வேதனையடையாத வகையில், அவனுடைய சரணா கதியை எதிர்பாராமல், விட்டுக்கொடுத்து ராஜி செய்துகொள்ள எப்போதும் சித்தமாயிருக்கிறான். இதனால் எதிரியின் உள்ளம் மேலும் மாறுதலடையும் என்று நம்புகிறான்.

எதிரியை அடியோடு அழித்து வெற்றியடைவது பலாத் காரப் போரின் நோக்கம். எதிரியைச் சிநேகிதனாக்கிக்கொண்டு வெற்றியடைவது அஹிம்சை முறையின் நோக்கம். எனவே, அஹிம்சை முறையைப் பின்பற்றுவோர் ஒவ்வொரு கட்டத்தி லும் எதிரியுடன் ராஜி செய்துகொள்வதற்குச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும்.

* * * *

சட்டத்தை எடுத்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லும் அள வுக்குத் தளபதி ஸ்மட்ஸ் இறங்கி வந்தது அஹிம்சையின்

வெற்றி என்று காந்திஜி கருதினர். சட்டத்தின் கட்டாயம் இல்லாமல் நாமாகச் சில கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படுவதில் தம் மதிப்புக்குப் பங்கம் ஒன்றும் இல்லையென்றும் கருதினர். ஆகையினாலேதான் மகாத்மா ராஜிப் பேச்சுக்கு உடன்பட்டார். மிஸ்டர் கார்ட்ரைட் கொண்டு வந்திருந்த நகல் ராஜி நிபந்தனைகளில் தாம் அவசியமெனக் கருதிய திருத்தங்களைச் செய்து கையொப்பமிட்டார். மிஸ்டர் குவின், ஸ்ரீ தம்பி நாயுடு இவர்களும் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தார்கள்.

மிஸ்டர் கார்ட்ரைட் வந்துபோன இரண்டு நாளைக்கெல்லாம் ஜோகானிஸ்பர்க் போலீஸ் தலைவர் மிஸ்டர் வெர்னன் வந்து காந்திஜியைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்துப் பிரிடோரியாவுக்கு அழைத்துப் போனர். அங்கே காந்திஜி தளபதி ஸ்மட்ஸைச் சந்தித்தார். ஸ்மட்ஸ் மிக்க பவ்யமாகப் பேசினர். "நீங்கள் சிறைக்குப் போனபிறகும் இந்திய சமூகம் இவ்வளவு உறுதியுடனிருந்ததை நான் பாராட்டுகிறேன். இந்திய சமூகத்தின் பேரில் எனக்கு வெறுப்பு என்பதே கிடையாது. ஆனால் இங்கேயுள்ள ஐரோப்பியர்கள் பெரும்பாலோரின் அபிப்பிராயத்தை யொட்டி நான் என் கடமையைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. நகல் நிபந்தனைகளில் நீங்கள் செய்துள்ள திருத்தங்களை ஒப்புக்கொள்கிறேன். உங்களில் பலர் சுயமாகப் பதிவு செய்துகொண்டதாகத் தெரிந்ததும் சட்டத்தை ரத்து செய்வதாக உறுதி கூறுகிறேன். இனிமேல் இந்த மாதிரி சங்கடமே ஏற்படக்கூடாது என்பது என் விருப்பம்! இனி நீங்கள் போகலாம்!" என்றார் தளபதி ஸ்மட்ஸ்.

"நான் எங்கே போகட்டும்? மற்றக் கைதிகளின் விஷயம் என்ன?" என்று காந்தி மகாத்மா கேட்டார்.

"நீங்கள் இந்த நிமிஷத்திலிருந்து சுயேச்சை யடைந்துவிட்டீர்கள். இனி எங்கே வேண்டுமானாலும் நீங்கள் போகலாம். மற்றக் கைதிகள் எல்லாரையும் நாளைக் காலையில் விடுதலை செய்துவிடுவார்கள்!" என்றார் தளபதி ஸ்மட்ஸ்.

அப்போது மாலை ஏழு மணி. இவ்வளவு லகுவாகத் தமக்கு விடுதலை கிடைத்துவிடும் என்று காந்திஜி எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவர் கையிலோ காலணு இல்லை. ஜோகானிஸ்பர்க்குக்குப் போக ரயில் சத்தம் தளபதி ஸ்மட்ஸின் காரியதரிசியிடமிருந்து காந்திஜி பெற்றுக்கொண்டார். பிரிடோரியாவிலிருந்து ஜோகானிஸ்பர்க் போக ஒரே ஒரு வண்டிதான் பாக்கியிருந்தது. காந்தி விரைவாகச் சென்று அந்த வண்டியைப் பிடித்து ஏறினார்.

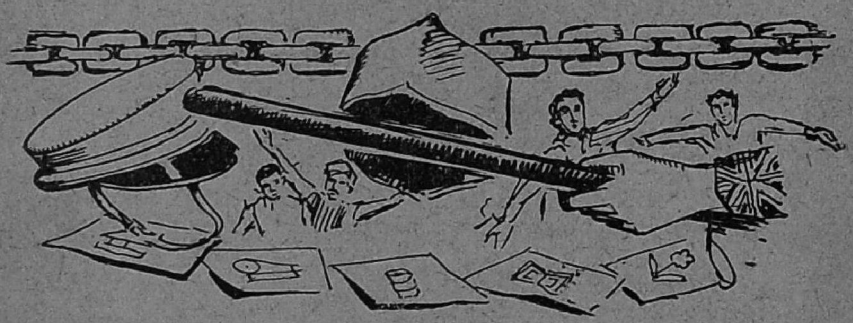

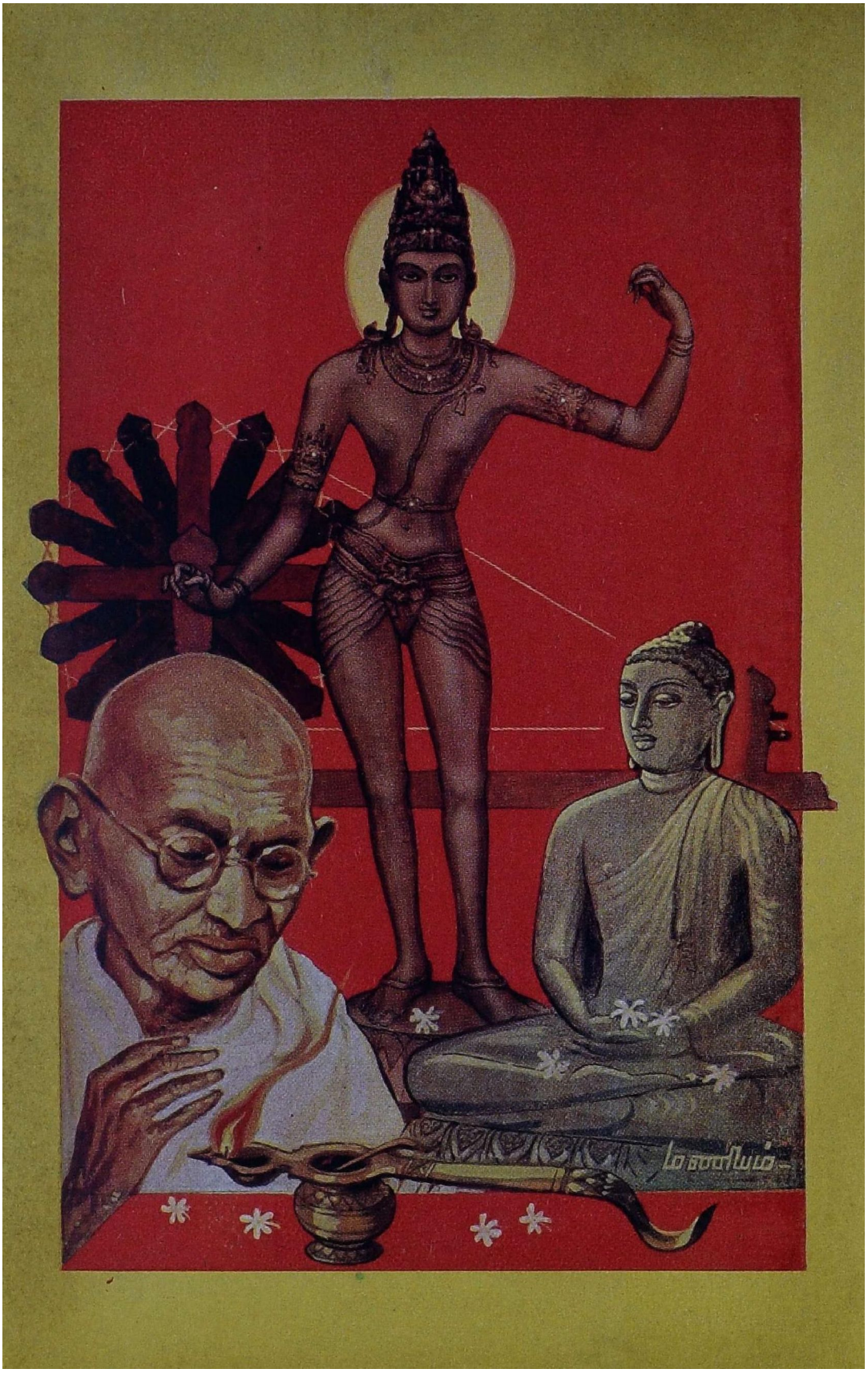

ஆப்ரஹபகப்ருகி ஸ்தித்தாயதி த்வாசவார வ்ருகதுரி
த்ருப்ருகிக்கஸ்ரமி ஸ்ராபவ்ருபவி வ்ருஸ்ரு' தித்ரக' வ்ருகபரி
வ்ருக்ராயதிராஜரி ஸ்தித்ஶகிஜ தொஜரி ஸ்தத்ப யகிஜ
.ருரிஸ்வமப்தரி ஸ்ருதத்ரவ ஶ்ணண்டு தித்ரக க்ரஶகிரவ

ஸீஸ்ப வ்கஸ்ரவாரஇ ர்ருமிக ஶ்கக்வாச—
(ர்ருமிக நாதஶ்டு கஸ்ரசரு ஸீஸ்ரவி)

தேசுறும் ராமநாமத் தியானத்தின் சிறப்பைநாட்டி
பேசரும் ' சாந்தி 'என்னும் பெரும்பொருள் விளங்கச்செய்து
ஆசிய புத்தன் ஜோதி அகிலத்தின் ஜோதியாக்கும்
மாசிலாக் காந்தி அண்ணல் மாந்தருள் தெய்வமன்றே.

—நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளை
(சென்னை அரசாங்க ஆஸ்தான கவிஞர்)

52. "ஹே ராம்!"

தம்பி! இந்த வருஷம் ஜனவரி மாதம் 30ந் தேதி டில்லியில் நடந்த மகா பாதகச் செயலின் விவரங்களை நீ மறந்திருக்க மாட்டாய். கொலைபாதகன் ஒருவன் காந்தி மகாத்மாவுக்கு அஞ்சலி செய்ய வந்தவனைப் போல நடித்து அவர்மீது நாலு குண்டுகளைச் சுட்டான். முதல் குண்டு பட்டதும் மகாத்மா "ஹே ராம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு தரையில் விழுந்தார். இதெல்லாம் உனக்கு நினைவிருக்கிறதல்லவா?

தென்னப்பிரிக்காவில் 1908-ம் வருஷத்தில் ஒருமுறை காந்தி மகாத்மா "ஹே ராம்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு தரையில் விழும்படி நேர்ந்தது. முரட்டுப் பட்டாணியன் ஒருவன் அவரைத் தடியினால் மண்டையில் அடித்ததினால் அவ்விதம் அவர் விழும்படி ஆயிற்று. உலகத்தின் பாக்கிய வசத்தினால் அம்முறை காந்தி மகானின் உயிருக்கு ஆபத்து நேரவில்லை. மூர்ச்சையடையும்படியாக மட்டும் ஏற்பட்டது. அந்த அற்புத சம்பவத்தைப்பற்றி இப்போது நீ தெரிந்துகொள்ளப்போகிறாய்.

பிரிடோரியாவில் ரயில் ஏறிய காந்திஜி இரவு ஒன்பது மணிக்கு ஜோஹானிஸ்பர்க் வந்து சேர்ந்தார். சத்தியாக்கிரஹ சபையின் தலைவரான சேத் எஸ்ஸப் மியான் என்பவரின் வீட்டுக்கு நேரே போனார். ராஜிப்பேச்சைப்பற்றி எஸ்ஸப் மியானும் மற்ற இந்திய நண்பர்களும் அறிந்திருந்த போதிலும் இவ்வளவு விரைவில் காந்திஜி விடுதலையடைந்து போலீஸ் பாராவும் சிறை வார்டரும் இல்லாமல் வந்து சேர்வார் என்று நினைக்கவில்லை. எல்லாரும் அதிசயமும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார்கள். அன்று இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குப் பொதுக் கூட்டம் கூட்டுவ தென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதற்கிடையில் இந்தியப் பிரமுகர்களும் சிநேகிதர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு ராஜி நிபந்தனைகளைப்பற்றிக் காந்திஜி விவரமாக எடுத்துக் கூறினார். பெரும்பாலோர் திருப்தி அடைந்தார்கள். இரண்டொருவர் ராஜியை எதிர்த்துப் பேசித் தங்கள் சந்தேகங்களை வெளி

யிட்டார்கள். "சட்டத்தின்படி பதிவு செய்து கொள்வதற்கும் நாமாகப் பதிவு செய்து கொள்வதற்கும் அப்படி என்ன வித்தியாசம்? மேலும் கறுப்புச் சட்டத்தை எடுத்த பிறகு நாமாகப் பதிவு செய்துகொண்டாலும் அர்த்தம் உண்டு. நாம் பதிவு செய்துகொண்ட பிறகு கறுப்புச் சட்டம் ரத்து செய்யப்படும் என்பது என்ன நிச்சயம்? ஸ்மட்ஸ் வாக்குறுதி பிறழ்ந்துவிட்டால் நாம் என்ன செய்யமுடியும்?" என்று கேட்டார்கள். அவர்களுக்குச் சந்தேகம் தீர்ந்து ராஜியை ஒப்புக்கொள்ளுமாறு காந்திஜி பதில் சொன்னார். அதன் விவரம் பின்வருமாறு :—

"இத்தகைய ஆட்சேபத்தைக் கிளப்புவது நியாயந்தான். கறுப்புச் சட்டத்தை ரத்து செய்த பிறகு நாம் வலியச் சென்று பதிவு செய்துகொள்வது என்று ஏற்பாடாகியிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனால் ராஜி என்று ஏற்படும் போது இரண்டு கட்சியாரும் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுத்தே தீரவேண்டும். கொள்கைப் பற்றிய விஷயங்களில் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாதே தவிர மற்ற அம்சங்களில் விட்டுக் கொடுத்தால்தான் அது ராஜியாகும். 'கறுப்புச் சட்டத்துக்கு உட்படக் கூடாது' என்பது நம்முடைய அடிப்படையான கொள்கை. வேறுவிதத்தில் ஆட்சேபமில்லாத காரியங்களைக் கூடச் சட்டத்தின் பலவந்தத்துக்காக நாம் செய்யத் தயாராயில்லை. சர்க்காரின் அடிப்படையான கொள்கையோ, 'புதிய இந்தியர்கள் சட்ட விரோதமாக டிரான்ஸ்வாலுக்குள் நுழையக் கூடாது; இதைத் தடுக்க வேண்டுமானால் ஏற்கெனவேயுள்ள இந்தியர்கள் சர்க்காரிடம் சர்டிபிகேட் வாங்கி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்பது. ஒருவருடைய சர்டிபிகேட்டை இன்னொருவர் சட்ட விரோதமாக உபயோகிக்க இடமில்லாதபடி சர்டிபிகேட்டில் தகுந்த அடையாளங்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் கேட்கிறார்கள். சர்க்காருடைய இந்தக் கொள்கையை நாம் ஒப்புக் கொண்டு அதற்கு அநுகுணமாக நடந்து வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். சட்டம் இயற்றுவதைத்தான் ஆட்சேபித்திருக்

கிறோம். ஓர் உதாரணம் சொல்கிறேன். யாராவது ஒருவரை நாம் சந்தித்தவுடனே 'நமஸ்காரம்' என்று சொல்லி வணங்குகிறோம். இது நாமாகச் செய்வது. ஆனால், 'என்னைக் கண்டதும் நீ வணங்கி நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும்' என்று பலவந்தம் செய்தால், அதற்கு இணங்க நாம் உட்படுவோமா? 'மாட்டோம்' என்று தான் சொல்லுவோம். இதுபோலவே கறுப்புச் சட்டத்துக்கு உட்பட மறுத்ததற்கும் இப்போது நாமாகப் பதிவு செய்து கொள்வதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. தளபதி ஸ்மட்ஸ் வாக்குறுதி பிறழ்ந்து விட்டால் என்ன செய்வது என்பது இன்னொரு கேள்வி. தன்னுடைய கட்சியின் நியாயத்தில் நம்பிக்கை யுள்ள சத்தியாக்கிரஹிக்கு இத்தகைய சந்தேகம் உதவாது. எதிராளி சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பான் என்றே நாம் நம்ப வேண்டும். அப்படி எதிராளி வாக்குறுதி மீறும் பட்சத்தில் நம்மிடமுள்ள சாத்தியாக்கிரஹ ஆயுதம் எங்கே போகிறது? மறுபடியும் அதே ஆயுதத்தைக் கையாண்டு வெற்றி பெறுவோம்."

காந்திஜி இவ்வாறு விளக்கிச் சொன்ன பிற்பாடு முதலில் சந்தேகப் பட்டவர்களும் ராஜியை ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

ஆனால் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் இவ்வளவு சுலபமாகக் காரியம் நடக்கவில்லை. சுமார் ஆயிரம் இந்தியர்கள் பொதுக் கூட்டத்துக்கு வந்திருந் தார்கள். இவர்களில் பட்டாணி முஸ்லிம்கள் சிலரும் இருந் தார்கள்.

நண்பர்களிடம் கூறிய விஷயத்தை யெல்லாம் பொதுக் கூட்டத்திலும் காந்திஜி எடுத்துக் கூறினார். அவருடைய பேச்சு முடிந்ததும் கூட்டத்தில் ஒரு பட்டாணி முஸ்லிம் எழுந்து நின்றார்.

"உங்களுடைய ராஜி ஒப்பந்தப்படி பதிவு செய்து கொள் வோர் பத்து விரல் அடையாளம் கொடுக்க வேண்டுமா? வேண்டாமா?" என்று கேட்டார்.

"கொடுக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயம். ஆனால் அப்படிக் கொடுப்பது தன்மதிப்புக்கு விரோதம் என்று எண்ணுகிறவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய தில்லை" என்று காந்திஜி பதில் கூறினார்.

"நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? பத்து விரல் அடையாளம் கொடுப்பீர்களா? மாட்டீர்களா?" என்று அந்தப் பட்டாணியர் மீண்டும் கேட்டார்.

"நான் கொடுக்கத்தான் போகிறேன்" என்றார் காந்திஜி.

"அது எப்படி? பத்து விரல் அடையாளம் கொடுப்பது அவமானம் என்றும், குற்றவாளிகளிடந்தான் அப்படி விரல் அடையாளம் வாங்குவது வழக்கம் என்றும் நீங்கள்தானே சொன்னீர்கள்? இப்போது நீங்களே பத்துவிரல் அடையாளம் கொடுப்பது எப்படிச் சரியாகும்?" என்று கேட்டார் பட்டாணியர்.

இதற்குப் பதிலாகக் காந்திஜி, கட்டாயத்தின் பேரில் ஒன்றைச் செய்வதற்கும் சொந்தமாகச் செய்வதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை விளக்கிக் கூறினார். ஆனால் அவர் கூறியது அந்தப் பட்டாணியருடைய காதில் ஏறவேயில்லை.

"நீங்கள் சொல்வது ஒன்றும் சரியில்லை. தளபதி ஸ்மட்ஸிடம் பதினாயிரம் பவுன் லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு இந்திய சமூகத்தை நீங்கள் காட்டிக் கொடுத்து விட்டதாகக் கேள்விப் படுகிறோம். இதைப் பற்றி எங்களுக்குக் கவலையில்லை. ஆனால் நாங்கள் ஒருநாளும் விரல் அடையாளம் கொடுக்கப் போவ தில்லை. யார் ஒருவன் முதன் முதலில் விரல் அடையாளம் கொடுப்பதற்குப் போகிறானே அவனை நான் கொன்று போட்டு விடப் போகிறேன். அல்லாமீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன். ஜாக்கிரதை!"

பட்டாணியர் இவ்விதம் கூறியதைக் கேட்டதும் கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் கலங்கிப் போனார்கள். ஆனால் காந்திஜி மட்டும் எவ்விதக் கலக்கமும் அடையவில்லை. அவர் அமைதியாகக் கூறியதாவது :—

"பட்டாணிய நண்பர் ஆத்திரங் கொண்டு பேசினர். அவருடைய ஆத்திரத்துக்குக் காரணமிருக்கிறது. ஆனால் பணத்துக்காக இந்திய சமூகத்தை நான் காட்டிக் கொடுத்து விட்டேன் என்பதை யாரும் நம்ப மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். பத்து விரல் அடையாளம் கொடுப்பது சுய மதிப்புக்குப் பங்கம் என்று கருதுகிறவர்கள் அவ்விதம் கொடுக்க வேண்டிய தில்லை என்று முன்னமே சொன்னேன். அவர்கள் விஷயத்தில் பத்து விரல் அடையாளம் இல்லாமலே சர்டிபிகேட் வாங்கிக் கொடுக்கும் பொறுப்பு என்னுடையது. ஆனால் விரல் அடையாளம் கொடுப்பவரைக் கொன்றுவிடுவதாக அவர் பயமுறுத்தியது பெருந்தவறு. அதிலும் ஆண்டவன் பெயரைச் சொல்லி யாரையும் கொல்லப் போவதாகச் சபதம் செய்யக் கூடாது. ஏதோ ஆத்திரப்பட்டு அவ்விதம் அவர் சொன்னார் என்றே கருதுகிறேன். அவர் தாம் பயமுறுத்தியபடி காரியத்தில் செய்வதா யிருந்தாலும் நான் என்னுடைய கொள்கையி லிருந்து பிறழ முடியாது. இதுவரை இயக்கத்தை நடத்தி வந்தவனைய நான்தான் இப்போது முதலில் சென்று விரல் அடையாளம் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுக்கத்தான் போகிறேன். உலகத்தில் பிறந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் மரணம் உண்டு. வியாதியினாலோ முதுமையினாலோ இறப்பதைக் காட்டிலும் சகோதரன் ஒருவனுடைய கையினால் கொல்லப்பட்டு இறப்பது மேலானது. அதற்காக வருத்தப்பட வேண்டியதில்லை; அப்படி என்னைக் கொல்லவரும் சகோதரனிடத்திலும் கோபமோ துவேஷமோ இல்லாமல நான் இறந்தேனானால், அதுவே நான் பெறக் கூடிய பெரும் பேறாகும். அதுதான் என் ஆத்மாவுக்கு நற்கதி அளிக்கும். என்னைக் கொல்லும் பொருட்டுத் தாக்கிய சகோதரனும் பிற்காலத்தில் கட்டாயம் நான் குற்றமற்றவன் என்பதை உணர்ந்து கொள்வான்."

தம்பி! இவ்விதம் காந்திஜி தென்னப்பிரிக்காவில் ஜோகானிஸ்பர்க்கில் 1908-ம் வருஷம் ஜனவரி 30உ இரவு கூறினர். அப்படிக் கூறிய விவரத்தை அவரே 1924-ம் வருஷம் ஏரவாடா சிறையில் எழுதிய "தென்னப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹம்" என்னும் நூலில் எழுதியிருக்கிறார்.

காந்தி மகாத்மாவின் வாக்கு நினைக்கவும் பயங்கரமா யிருக்கும் முறையில் நாற்பது வருஷத்துக்குப் பிறகு பலித்துவிட்டது! அவருடைய மனோரதம் நிறைவேறிவிட்டது. சரியாக நாற்பது வருஷத்துக்குப் பிறகு 1948-ம் வருஷம் ஜனவரிமீ 30உ மாலை காந்தி மகான் அவருடைய 'சகோதரன்' ஒருவனுடைய கையினால் இறக்கும் பெரும் பாக்கியத்தை அடைந்தார். 'சகோதரன்' என்று குறிப்பிடுவதற்கு எனக்குக் கை கூசுகிறது. 'சண்டாளப் பாதகன்' என்று எழுதத் தோன்றுகிறது. ஆனால் காந்தி மகாத்மாவின் வாக்கின்படி அந்தப் பாதகனும் தன்னுடைய தவறை உணர்ந்து வருந்துவானு?—ஆண்டவனுக்குத் தான் தெரியும்!

* * * *

பிறகு நிகழ்ந்ததைச் சொல்லுவதற்கு முன்னால். அந்தப் பட்டாணியன் அவ்விதம் ஆத்திரங்கொண்டு பேசியதின் காரணத்தை உனக்குக் கூறவேண்டும். டிரான்ஸ்வாலில் அப்போது சுமார் 50 பட்டாணியர்கள் இருந்தார்கள். பட்டாணியர்களின் இயல்பைப் பற்றிக் கொஞ்சம் உனக்குத் தெரியுமல்லவா? இந்தியாவின் வடமேற்கு எல்லையில் வசிக்கும் சாதியார் பட்டாணியர். முரட்டுத்தனத்துக்கும் பலாத்காரச் செயல்களுக்கும் பெயர் போனவர்கள். கொல்லுவதும் கொலையுண்பதும் அவர்களுக்குச் சர்வ சாதாரணம். இரத்தம் என்பது அவர்களுக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு. அதிக முன்கோபம் உடையவர்கள். அடிக்கடி தங்களுக்குள்ளேயே சண்டை போட்டுக் கொள்வார்கள். சண்டை என்றால் அநேகமாகக் கொலையிலேதான் முடியும்.

'எல்லைப்புற காந்தி' என்று பெயர் பெற்ற கான் அப்துல் கபூர்கான் ஒரு பட்டாணியர்தான். தம்முடைய சாதியாரை முரட்டுத்தனத்தையும் பலாத்காரத்தையும் விட்டு அஹிம்சாவாதிகளாக்க அவர் எவ்வளவோ பாடுபட்டார். சிலகாலம் ஏதோ பலித்திருப்பதாகத் தோன்றியது. ஆனால் நிரந்தரமாக நிற்க வில்லை. காஷ்மீரில் கொள்ளை யடிக்கலாம் என்று கேள்

விப் பட்டதும் எல்லைப்புறப் பட்டாணியர் அந்த அழகிய தேசத்தில் புகுந்து அட்டூழியங்கள் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள். 'எல்லைப்புற காந்தி'யாகிய கான் அப்துல் கபூர்கானும் அவருடைய சகோதரரும் சிறையிலே பல்லாண்டு இருந்தனர்.

இதனால் பட்டாணியர்களிடம் நல்ல குணங்களே இல்லையென்று நினைத்துவிடக் கூடாது. எவ்வளவோ நல்ல குணங்கள் அவர்களிடம் இருக்கின்றன. ஆனால் முரட்டுத்தனமும் பலாத்காரப் பற்றும் அவர்களிடமுள்ள பல நல்ல குணங்களை மறைத்து வருகின்றன.

அதோடு சூது வாது அதிகம் இல்லாத சாதியாராகையால் அவர்களை ஏமாற்றுவது மிகவும் சுலபம். தென்னப்பிரிக்காவிலிருந்த பட்டாணியர்கள் அந்த மாதிரிதான் ஏமாற்றப்பட்டிருந்தார்கள்.

அவர்களை ஏமாற்றி காந்திஜியின் மேல் குரோதம் மூளும்படி செய்தவர்கள் யார் என்று இப்போது பார்க்கலாம். சில இந்தியர்கள் அநுமதிச் சீட்டு இல்லாமல் சட்டத்துக்குப் புறம்பாக டிரான்ஸ்வாலுக்குள் நுழைந்திருந்தார்கள்.

இவ்விதம் அநுமதிச் சீட்டு இல்லாமலோ பொய் அநுமதிச் சீட்டுடனே இந்தியர்களை டிரான்ஸ்வாலுக்குள் கொண்டு வருவதற்காகவே ஒரு கோஷ்டி வேலை செய்து கொண்டிருந்தது. இந்த வேலையின் மூலம் மேற்படி கோஷ்டி லாபம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்தக் கோஷ்டியாருக்குச் சத்தியத்திலோ அஹிம்சையிலோ நம்பிக்கை கிடையாது. காந்திஜி ஆரம்பித்த சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தங்களுடைய முறை தவறிய காரியங்களைச் செய்து கொண்டு போகலாம் என்று எண்ணியிருந்தார்கள். இயக்கம் நடந்து கொண்டிருக்கும் வரையில் யாரும் எந்த விதமான அநுமதிச் சீட்டும் காட்ட வேண்டியதில்லையல்லவா? ஆகையால் இயக்கம் நடக்கும் வரையில் இவர்களுக்குச் சௌகரியம்; இயக்கம் நின்றுவிட்டால் இவர்கள் தங்கள் தொழிலை நடத்த முடியாது. இந்தக் கோஷ்டியார்தான் "காந்திஜி ஸ்மட்ஸி

டம் லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டார்" என்ற கதையைக் கட்டி விட்டு, பட்டாணியருக்கும் தூபம் போட்டு விட்டிருந்தார்கள்.

பொதுக் கூட்டத்தில் பட்டாணியரின் கேள்விகளையும் காந்திஜியின் பதில்களையும் ஜனங்கள் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு பொதுக் கூட்டத்தின் தலைவரும் ராஜி ஏற்பாட்டை ஆதரித்துத் தமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லிவிட்டு, கூட்டத்தின் கருத்தைக் கேட்டார். கூட்டத்திலிருந்த சுமார் ஆயிரம் இந்தியர்களில் பட்டாணியர் இரண்டு பேரைத் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் ராஜி ஏற்பாட்டை ஒப்புக் கொண்டு கையைத் தூக்கித் தங்கள் மனப்பூர்வமான சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

இரவு மூன்று மணிக்குக் காந்திஜி வீடு போய்ச் சேர்ந்தார். அப்புறமும் தூக்கம் வரவில்லை. மறுநாள் உதயத்தில் மற்ற சத்தியாக்கிரஹக் கைதிகளை வரவேற்பதற்காகச் சிறைச்சாலை வாசலில் அவர் போய்க் காத்திருக்க வேண்டு மல்லவா?

சிறைச்சாலைத் தலைவருக்கு முதல் நாள் இரவே உத்தரவு வந்து விட்டது. காலை ஏழு மணிக்குக் காந்திஜி சிறை வாசலுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் சிறைக்குள்ளிருந்த சத்தியாக்கிரகக் கைதிகள் வெளியேவர ஆரம்பித்தனர். ஒரு மணி நேரத்துக்குள் எல்லோரும் விடுதலை செய்யப் பட்டார்கள்.

அப்புறம் இரண்டுநாள், விடுதலையடைந்த சத்தியாக்கிரகிகளுக்கு வரவேற்பும் விருந்தும் கொண்டாட்டமுமாக இருந்தது.

ராஜி ஏற்பாட்டின் ஷரத்துக்கள் இந்தியர்களுக்கு நன்றாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டன. ஆயினும் ஏற்கெனவே அதிருப்தியடைந்தவர்களைத் திருப்தி செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் தங்கள் துவேஷப் பிரசாரத்தை விடாமல் செய்து வந்தார்கள். பொதுவாகப் பெரும்பாலான இந்தியர்கள் விஷயத்தில் அவர்களுடைய பிரசாரம் பலன் தரவில்லை. ஆனால் பட்டாணியர்களின் ஆத்திரம் மட்டும் வளர்ந்து கொண்டு வந்தது.

இந்தியர்கள் தாங்களாகவே சென்று பதிவு செய்வதற்குரிய பாரங்களை சர்க்கார் அதிகாரிகள் இந்தியத் தலைவர்களைக் கலந்து கொண்டு தயாரித்தார்கள்.

* * * *

பிப்ரவரி 10ஆ இந்திய சமூகத்தின் தலைவர்கள் முதன் முதலாகச் சென்று பதிவு செய்து கொள்ளவேண்டும் என்று தீர்மானமாயிற்று. தலைவர்கள் வழிகாட்டினால்தான் மற்றவர் கள் சங்கோசமில்லாமல் சென்று பதிவு செய்து கொள்ள முடியும். அதோடு சர்க்கார் அதிகாரிகள் பதிவு செய்து கொள்ள வருகிறவர்களை மரியாதையாக நடத்துகிறார்களா என்று கவனித்துக் கொள்ளுதலும் சாத்தியமாகும்.

பிப்ரவரி 10ஆ காலையில் காந்திஜி வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பித் தம் காரியாலயத்துக்குச் சென்றார். அவருடைய காரியாலயத்திலேயேதான் சத்தியாக்கிரஹ காரியாலயமும் இருந்தது. காரியாலயத்தின் வாசலில் மீர் ஆலம் என்னும் பட்டாணியரும் அவருடைய தோழர்கள் சிலரும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். மீர் ஆலம் ஏற்கெனவே காந்திஜியிடம் தொழில் முறையில் ஆலோசனை கேட்கப் பலதடவை வந்திருக்கும் கட்சிக்காரர். ஆறு அடி உயரமும் திடகாத்திர தேகமும் படைத்தவர். காந்திஜியைச் சந்தித்தவுடனே சலாம் செய்து முகமன் கூறுவது அவருடைய வழக்கம். ஆனால் இன்றைக்கு அவர் சலாம் செய்யவில்லை. அவருடைய முகத்தில் வழக்கமான புன்னகையும் இல்லை. காந்திஜி "என்ன சேதி? சௌக்யமா?" என்று கேட்டதற்கு அவர் சரியாய் பதில் சொல்லவும் இல்லை. அவருடைய கண்களில் கோபம் கொதித்ததைக் காந்திஜி கவனித்துக் கொண்டார். ஏதோ ஒரு விபரீத சம்பவம் இன்றைக்கு நடக்கப்போகிறது என்று அவருடைய உள்ளுணர்வு கூறியது.

காரியாலயத்துக்குக் காந்திஜி வந்து சேர்ந்த சில நிமிஷங்களுக் கெல்லாம் சத்தியாக்கிரஹக் கமிட்டித் தலைவர் ஜனப்

எஸ்ஸப்மியானும் மற்றப் பிரமுகர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். எல்லாரும் பதிவு செய்யும் ஆபீஸுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

காந்திஜியின் காரியாலயத்திலிருந்து மேற்படி ஆபீஸ் ஏறக் குறைய முக்கால் மைல் தூரத்தில் இருந்தது. எல்லாரும் நடந்தே சென்றார்கள். அவர்களோடு மீர் ஆலமும் அவருடைய பட்டாணியத் தோழர்களும் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

பதிவு செய்யும் சர்க்கார் ஆபீசுக்குச் சில கெஜ தூரத்தில் அர்னட் கிப்ஸன் என்னும் அட்டர்னிகளின் ஆபீஸ் இருந்தது. அந்தக் கட்டிடத்தின் வாசலில் மீர் ஆலம் காந்திஜியின் அருகில் நெருங்கி வந்து "எங்கே போகிறீர்?" என்று கேட்டார்.

"என் பெயரைப் பதிவு செய்து அனுமதிப் பத்திரம் பெறுவதற்காகப் போகிறேன். பத்து விரல் அடையாளமும் கொடுக்கப் போகிறேன்!" என்று காந்திஜி சொன்னார்.

அவ்வளவுதான்; பின் புறத்திலிருந்து ஒரு பெரிய குண்டாந்தடி காந்திஜியின் தலையில் விழுந்தது. "ஹே ராம்!" என்று சொல்லிக் கொண்டே காந்தி மகாத்மா தரையில் சாய்ந்து மூர்ச்சை யடைந்தார்.

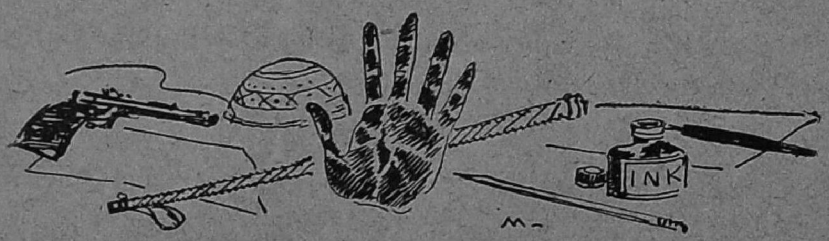

53. சாந்த மூர்த்தி

காந்திஜி தரையில் விழுந்து மூர்ச்சை யடைந்த பிறகும் மீர் ஆலமும் அவருடைய நண்பர்களும் சும்மா விடவில்லை. மேலும் அவரைத் தாக்கி அடித்தார்கள். எஸ்ஸப் மியானும் தம்பி நாயுடுவும் காந்திஜிமீது அடி விழாமல் தடுக்க முயன்றபோது, அவர்களும் அடிக்கும் உதைக்கும் பாத்திரமானார்கள். இந்தக் காட்சியைச் சாலையிலே போய்க் கொண்டிருந்த சில ஐரோப்பி யர்கள் பார்த்து விட்டு விரைந்து வந்தார்கள். அவர்கள் சமீ பித்ததும் மீர் ஆலமும் அவருடைய தோழர்களும் தப்பி ஓடப் பார்த்தார்கள். ஆனல் அவர்களுடைய முயற்சி பலிக்கவில்லை. அவர்களை ஐரோப்பியர்கள் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண் டார்கள். இன்னும் சிலர் காந்திஜியைத் தூக்கி எடுத்து மிஸ்டர் கிப்ஸனுடைய ஆபீஸ் அறைக்குக் கொண்டு போனர்கள். மூர்ச்சை தெளிவதற்குரிய சிகிச்சையும் செய்யப்பட்டது. காந்திஜி கண் விழித்தபோது, ரெவரண்ட் டோக் என்னும் நண்பர் தம்மைக் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

"இப்போது உடம்பு எப்படி யிருக்கிறது?" என்று டோக் கேட்டார்.

"உடம்பு சரியாய்த் தானிருக்கிறது. பல்லிலும் விலாவிலும் மட்டும் வலி யிருக்கிறது. மீர் ஆலம் எங்கே?" என்று காந்தி மகான் கேட்டார்.

"அவனும் அவனுடைய சகாக்களும் கைது செய்யப்பட் டனர்" என்றார் டோக் பாதிரியார்.

"அது எப்படி? கூடவே கூடாது! அவர்களை உடனே விடுதலை செய்ய வேண்டும்!" என்றார் மகாத்மா காந்தி.

"அதைப்பற்றி இப்போது என்ன? பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். உங்களுடைய உதடு, கன்னம் எல்லாம்

காயமாகி இரத்த விளாருக இருக்கிறது. முதலிலே சிகிச்சை யைப் பற்றிக் கவனிக்க வேண்டும். போலீஸார் உங்களை ஆஸ் பத்திரிக்குக் கொண்டு போகத் தயாராயிருக்கிறார்கள். ஆனால் என்னுடைய ஜாகைக்குத் தாங்கள் வருவது நலம். வந்தால் நானும் என் மனைவியும் எங்களால் இயன்ற சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கிறோம்.''

''போலீஸாருக்கு வந்தனம். ஆனால் நான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக விரும்பவில்லை. உங்களுடைய வீட்டுக்கே வருகிறேன். என்னை அழைத்துப் போங்கள்.''

இவ்வாறு காந்திஜி கூறியதற்குக் காரணம் டோக் பாதிரி யாரிடம் மகாத்மாவுக்கு இருந்த அன்பும் நம்பிக்கையுந்தான்.

* * * *

ரெவரண்ட் டோக் நியூஸிலாந்து தேசத்திலிருந்து தென் னப்பிரிக்காவுக்கு வந்தவர். காந்திஜியைப் பற்றியும் அவருடைய அஹிம்சா இயக்கத்தைப் பற்றியும் நன்கு அறிந்திருந்தவர்.

மேற்படி சம்பவம் நடந்ததற்கு ஆறுமாதத்துக்கு முன்னால் டோக் பாதிரியார் காந்திஜியை நேரில் சந்தித்து அறிமுகம் செய்து கொள்வதற்காகச் சென்றார். ''ரெவரண்டு டோக்'' என்ற பெயரைப் பார்த்ததும், அவர் தம்மைக் கிறிஸ்துவ மதத் தில் சேர்க்க வந்திருப்பதாக மகாத்மா நினைத்தார். ஆயினும் அவரைச் சந்திக்க இசைந்தார். டோக் பாதிரியாருடன் சில நிமிஷம் சம்பாஷிப்பதற்குள்ளேயே அவர் எப்பேர்ப்பட்ட உத்தம புருஷர் என்பதைக் காந்திஜி தெரிந்து கொண்டார். ''உங்களுடைய போராட்டத்தில் என்னை உங்கள் நண்பனாகக் கருதுங்கள். என்னால் முடிந்த அளவு தங்களுக்கு உதவி செய்வது என் கடமை'' என்றார் டோக்.

ரெவரண்டு டோக் கிறிஸ்துவ மதத்தில் பாப்டிஸ்ட் மிஷன் என்ற உட்பிரிவைச் சேர்ந்தவர். அந்த உட்பிரிவைச் சேர்ந்த வெள்ளைக்காரக் கிறிஸ்துவர்களுக்கு மத போதனை செய்து அதற்காக அவர்களிட மிருந்து வருமானம் பெற்று

வந்தார். சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்துக்கு ஆதரவு தருவதின் காரணமாக அவருடைய ஜீவனோபாயத்துக்கு ஆபத்து நேரிடலாம் என்று காந்திஜி கருதினர். அதாவது வெள்ளைக்காரக் கிறிஸ்துவர்கள், "உங்களுடைய போதனை எங்களுக்குத் தேவையில்லை" என்று சொல்லி விடலாம் அல்லவா? இது பற்றி மகாத்மா பிரஸ்தாபித்த போது, டோக் பாதிரியார், "அதைப்பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. ஏசுநாதருடைய உண்மையான தர்மத்தைப் பின்பற்றி நான் நடக்கிறேன். வெள்ளைக்காரக் கிறிஸ்துவர்கள் என்னைக் கைவிட்டால் விடட்டும். என்னைக் காப்பாற்றுவதற்குக் கடவுள் இருக்கிறார்!" என்றார்.

இதுமுதல் காந்தி மகானுக்கும் டோக் பாதிரியாருக்கும் அத்தியந்த சிநேகம் ஏற்பட்டு வளர்ந்திருந்தது. ஆகையினாலே தான், படுகாயப்பட்டிருந்த காந்திஜி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதற்குப் பதிலாக டோக் பாதிரியாரின் வீட்டுக்குப் போக இசைந்தார்.

* * * *

டோக் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததும் டாக்டருக்குச் சொல்லியனுப்பினர்கள். இதற்கிடையில், ஆசியாக்காரர்களைப் பதிவு செய்யும் உத்தியோகஸ்தர் மிஸ்டர் சாம்னி காந்திஜியைப் பார்க்க வந்தார். மிஸ்டர் சாம்னியின் காரியாலத்துக்குக் கொஞ்ச தூரத்திலேதான் மகாத்மா அடிபட்டு விழுந்த சம்பவம் நடந்ததல்லவா? ஆகையால், காந்திஜியின் தேக நிலைமையைப் பற்றி நேரில் தெரிந்துகொண்டு போவதற்காகவும் அநுதாபம் தெரிவிப்பதற்காகவும் மிஸ்டர் சாம்னி வந்தார்.

அவரைப் பார்த்ததும் காந்திஜி கூறியதாவது:—"தங்களுடைய காரியாலயத்துக்கு நான் வந்து கொண்டிருந்தேன். விரல் அடையாளம் கொடுத்துப் பதிவுப் பத்திரம் பெறுவதற்காகவே வந்தேன். வழியில் இப்படி நடந்துவிட்டது. அதனால் பாதகமில்லை. அவசியமான பத்திரங்களை உடனே எடுத்துக் கொண்டு வந்து என்னிடம் இங்கேயே பெயர்ப் பதிவு பெற்றுக் கொள்ளக் கோருகிறேன். எனக்கு முன்னால் வேறு எந்த

இந்தியரையும் பதிவு செய்யக்கூடாது. முதலில் பதிவு செய்வது நானாக இருக்க வேண்டும்.''

இவ்விதம் மகாத்மா கூறியதைக் கேட்ட மிஸ்டர் சாம்னி, ''அதற்கென்ன அவசரம் வந்தது? இப்போது டாக்டர் வரப் போகிறார். அவர் உங்களைப் பார்த்துச் சிகிச்சை செய்யட்டும். நிம்மதியாக ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு ரிஜிஸ்டரின் தலைப்பிலே இடம் விட்டு விட்டு, மற்றவர்களைப் பதிவு செய்கிறேன். உடம்பு நன்றாய்க் குணமான பிறகு பதிவு செய்து கொள்ளலாம்'' என்றார்.

''இல்லை இல்லை; முதன் முதலில் நான் பதிவு செய்து கொள்வதாகச் சபதம் செய்திருக்கிறேன். கடவுள் என்னை உயிரோடு வைத்திருப்பதால் அந்தச் சபதத்தை நிறைவேற்றியே தீரவேண்டும். தயவு செய்து இவ்விடமே கொண்டு வாருங்கள்!''

அதற்குமேல் மறுத்துச் சொல்ல இயலாமல் ரிஜிஸ்டரையும் பத்திரங்களையும் எடுத்து வர மிஸ்டர் சாம்னி சென்றார்.

அடுத்தபடியாக, சர்க்காரின் அட்டர்னி ஜெனரலுக்கு மகாத்மா பின்வரும் தந்தியை அனுப்பினார்:—''மீர் ஆலத்தின் பேரிலும் அவருடைய தோழர்கள் பேரிலும் நான் குற்றம் சாட்டவில்லை. அவர்கள்மேல் வழக்குத் தொடரப்படுவதையும் விரும்பவில்லை. தயவுசெய்து எனக்காக அவர்களை உடனே விடுதலை செய்துவிட வேண்டும்!''

போலீஸார் ஏற்கெனவே மீர் ஆலம் கோஷ்டியைக் கைது செய்திருந்தார்கள். காந்தி மகாத்மாவின் மேற்படி தந்தியின் பேரில், அட்டர்னி ஜெனரல் உத்தரவுப்படி, அவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள். ஆனால் ஜோகானிஸ்பர்க் ஐரோப்பியர்கள் அதை விரும்பவில்லை. அவர்களில் சிலர் அட்டர்னி ஜெனரலுக்கு ஒரு கடுமையான கடிதம் எழுதினர்கள்.

''குற்றவாளிகளைத் தண்டிப்பது பற்றிக் காந்திஜியின் கொள்கைகள் ஒரு மாதிரியாக இருக்கலாம். அந்தக் கொள்

கைகளை அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. காந்தியை அடித்த சம்பவம் அவருடைய சொந்த இடத்தில் நடக்க வில்லை; பொதுச் சாலையில் நடந்தது. ஆகையால் அது பொது ஜன விரோதமான குற்றம். சம்பவத்தை நேரில் பார்த்த பல ஐரோப்பியர்கள் சாட்சி சொல்லத் தயாராயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் குற்றவாளிகளைக் கட்டாயம் கைது செய்து விசாரணை நடத்தித் தண்டிக்க வேண்டும்.''

பிரபல ஐரோப்பியர்கள் கையொப்பமிட்டிருந்த இந்தக் கடிதத்தின் பேரில் அட்டார்னி ஜெனரல் மறுபடியும் மீர் ஆலம் கோஷ்டியைக் கைது செய்ய உத்தரவிட்டார். விசாரணை நடந்து குற்றவாளிகளுக்கு மூன்று மாதம் கடுங்காவல் தண்டனையும் கிடைத்தது. ஆனால் காந்திஜியின் கொள்கையை மதித்து, அவரைச் சாட்சி சொல்வதற்குக் கோர்ட்டுக்கு அழைக்காமல் விட்டு விட்டார்கள்.

* * * *

டாக்டர் வந்து காந்திஜியைப் பார்த்தார். கன்னத்திலும் மேல் உதட்டிலும் பட்டிருந்த பெருங் காயங்களுக்குத் தையல் போட்டுக் கட்டினார். விலாக்களுக்கு மருந்து தடவினார். தையலை எடுக்கும் வரையில் பேசக்கூடாது என்றும், திரவ பதார்த்தந்தான் சாப்பிடலாம் என்றும் கண்டிப்பாகச் சொன்னார். ஒரு வாரம் படுக்கையை விட்டு நகரக் கூடாதென்றும் அப்புறம் இரண்டு மாதம் வேலை எதுவும் செய்யக் கூடாது என்றும் கூறினார்.

ஆகவே, காந்திஜி கட்டாயமாக மௌன விரதம் கைக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் முக்கியமான காரியம் ஒன்று பாக்கியிருந்தது. நல்ல வேளையாகக் கையிலே எழுதும் சக்தி இருந்தது. காகிதம் பேனை தருவித்து இந்திய சமூகத்துக்குப் பின்வரும் வேண்டுகோளை எழுதினார்:—

''டோக் பாதிரியாரின் வீட்டில் பத்திரமாயிருக்கிறேன். டோக்கும் அவருடைய மனைவியும் என்னை நன்முய்ப் பாது

காத்து வருகிறார்கள். என்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம்.

"என்னை அடித்தவர்கள் தாங்கள் செய்த காரியத்தின் பலாபலனை உணர்ந்து செய்யவில்லை. நான் தவறு செய்வதாக நினைத்தார்கள். தங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரே முறையைக் கையாண்டு என்னைத் திருத்தப் பார்த்தார்கள். ஆகையால் அவர்கள் பேரில் எந்த விதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

"முஸல்மான்கள் என்னை அடித்து விட்டார்கள் என்ற காரணத்தினால் ஹிந்துக்கள் முஸ்லிம்கள்பேரில் கோபங்கொண்டால், அது பெருந்தவறாகும். நான் இன்று சிந்திய இரத்தம் இரண்டு சமூகங்களையும் நிரந்தரமாக ஒன்றுபிணைப்பதற்குச் சாதனமாயிருக்க வேண்டும். இதுவே என்னுடைய மனமார்ந்த பிரார்த்தனை. ஆண்டவன் அருள் புரியட்டும்.

"நடந்துவிட்ட சம்பவத்தின் காரணமாக இந்திய சமூகத்துக்கு நான் கூறிய யோசனையில் மாறுதல் எதுவும் இல்லை. ஆசியாக்காரர்கள் தாங்களே வலியச் சென்று பதிவு செய்து சர்டிபிகேட் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும். விரல் அடையாளம் கொடுப்பதற்கு மனச்சாட்சி இடங் கொடாதவர்கள் அவ்விதம் சொல்லி சர்க்காரிடமிருந்து விலக்குப் பெறலாம். மற்றவர்கள் எல்லாரும் இந்திய சமூகத்தின் தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

"சத்தியாக்கிரஹ தத்துவத்தை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் கடவுளைத் தவிர வேறு யாருக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. இந்தியர்கள் 'யாராவது ஏதாவது சொல்வார்களோ?' என்ற கோழைப் பயம் காரணமாகத் தங்கள் கடமையைச் செய்யத் தவறக் கூடாது. நாமாகப் பதிவு செய்து கொண்டால் கறுப்புச் சட்டம் ரத்தாகும் என்று சர்க்கார் வாக்குக் கொடுத்திருக்கின்றனர். ராஜி ஒப்பந்தத்தில் நமக்குரிய பகுதியை நிறைவேற்றி வைப்பது நம்முடைய கடமையாகும்."

இவ்விதம் இந்திய சமூகத்துக்குக் காந்திஜி விக்ஞாபனம் எழுதி முடித்ததற்கும் மிஸ்டர் சாம்னி ரிஜிஸ்டர்களையும் பத்திரங்களையும் கொண்டு வருவதற்கும் சரியாயிருந்தது. காந்திஜி கஷ்டப்பட்டு வலியைப் பொறுத்துக்கொண்டு கையெழுத்துப் போட்டு விரல் அடையாளமும் கொடுத்தார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த மிஸ்டர் சாம்னியின் கண்களில் கண்ணீர் ததும்பியது.

இவ்வளவு காரியங்களும் அரைமணி நேரத்துக்குள் முடிந்துவிட்டது. ஆயினும் காந்திஜி இம்மாதிரி தம்மைச் சிரமப்படுத்திக் கொள்வதைப் பார்த்து மிஸ்டர் டோக்கும் அவருடைய மனைவியும் வருத்த மடைந்தார்கள். காந்திஜி குணமடைவதற்கு இடையூருகலாம் என்றும் பயந்தார்கள். பிறகு, டோக் பாதிரியார் அந்த அறையிலிருந்தவர்களையெல்லாம் சமிக்ஞை மூலம் அப்புறப் படுத்தினர். இனிமேல் ஒன்றும் எழுதவும் கூடாது, உடம்பை அசைக்கவும் கூடாது என்று காந்திஜியை வற்புறுத்தினர். அதன் பேரில் காந்திஜி இன்னும் ஒரு விஷயம் எழுதிக் காட்டினர். "அருள் ஒளியே! வழி காட்டுவாய்!" என்று தொடங்கும் கிறிஸ்துவப் பிரார்த்தனா கீதத்தை யாராவது பாடினால் தமது மனம் நிம்மதி அடையும் என்று எழுதினர். டோக் தம்பதிகளின் குமாரி, ஆலிவ் என்னும் சிறுமி, அந்த அறையின் வாசற்படியில் நின்று மேற்படி கீதத்தை இனிய குரலில் பாடினாள். அதைக் கேட்டு காந்திஜி மன அமைதி பெற்றார்.

* * * *

டோக் குடும்பத்தார் அச்சமயம் காந்திஜிக்குச் செய்த சேவையின் பெருமையைச் சொல்லி முடியாது. குடும்பத்தைச் சேர்ந்த யாராவது ஒருவர் எப்போதும் காந்திஜியின் பக்கத்தில் இருந்து பணிவிடை செய்தார்கள். அந்த வீட்டில் காந்திஜி படுத்திருந்தவரையில் வீடு ஏதோ சத்திரம் சாவடி என்று சொல்லும்படி ஆயிற்று. காந்திஜியின் நிலைமை பற்றி விசாரிப்பதற்காக ஓயாமல் இந்தியர்கள் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவரை

மற்றவர்கள் பார்க்கலாம் என்று டாக்டர் அநுமதித்த பிறகு கூட்டம் இன்னும் அதிகமாயிற்று. ஜவுளி மூட்டை தூக்கிச் சென்று தெருவிலே விற்கும் இந்தியர்கள் உள்படப் பெரிய முதலாளிகள் வரையில் எல்லாரும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். டோக் தம்பதிகள் அனைவரையும் அன்புடன் முகமன் கூறி வரவேற்று, டிராயிங் அறையில் உட்காரச் செய்து, சமயம் அறிந்து மகாத்மாவைப் பார்க்க அநுமதித்து வந்தார்கள். காந்திஜி இது விஷயமாக எழுதியிருக்கிறார் :—

"நான் அவருடைய வீட்டில் இருந்த வரையில் என்னைக் கவனிப்பதும் என்னைப் பார்க்க வந்தவர்களைக் கவனிப்பதுமே அவருக்கு வேலையா யிருந்தது. இராத்திரி நேரத்தில் கூட இரண்டு மூன்று தடவை டோக் என் அறைக்கு மெள்ள நடந்து வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போவார். அவருடைய வீட்டில் வசித்த காலமெல்லாம் அது என்னுடைய வீடு என்ற எண்ணமே என் மனத்தில் குடி கொண்டிருந்தது. இன்னொருவர் வீட்டில் இருக்கிறோம் என்ற எண்ணமே தோன்றவில்லை. என்னுடைய சொந்த உற்றார் உறவினர் யாரும் டோக் தம்பதிகளைக் காட்டிலும் அதிகப் பரிவுடன் என்னைப் பராமரித்திருக்க முடியாது."

காந்திஜிக்கும் டோக் பாதிரியாருக்கும் ஏற்பட்ட சிநேகம் பிற்காலத்தில் அணுவளவும் மாறவில்லை. மறுபடியும் காந்திஜி சத்தியாக்கிரஹப் போர் ஆரம்பிக்க நேர்ந்த போது, டோக் பாதிரியின் சீடர்களான ஐரோப்பியக் கிறிஸ்துவர்கள் டோக் மீது கோபங் கொண்டார்கள். அதனால் டோக் கஷ்டப்படவும் நேர்ந்தது. ஆயினும் அவர் எள்ளளவும் மனம் சலிக்கவில்லை.

சத்தியாக்கிரஹப் போர் தீவிர நிலையை அடைந்திருந்த சமயத்தில், டோக் பாதிரியார் ரோடீஷியாவில் காலமானார். அவருடைய மரணம், அவரை எதிர்த்தவர்களின் மனத்தைக்கூட மாற்றிவிட்டது. பாப்டிஸ்ட் தேவாலயத்தில் வெள்ளைக்காரக் கிறிஸ்துவர்கள் அநுதாபக் கூட்டம் நடத்தினார்கள். காந்திஜி,

கச்சாலியா சாகிப் முதலிய இந்தியர்களை மேற்படி அநுதாபக் கூட்டத்துக்கு அழைத்துப் பேசும்படியும் செய்தார்கள்.

காந்தி மகாத்மாவின் அஹிம்சையின் மகிமைக்கு டோக் குடும்பம் சிறந்த உதாரணம் ஆகும். வெறும் பலாத்கார இயக்கமாயிருந்தால், எதிரிகளின் கூட்டத்திலிருந்து இத்தகைய அருமையான ரத்தினம் போன்ற சிநேகிதர்கள் கிடைக்கக் கூடுமா ?

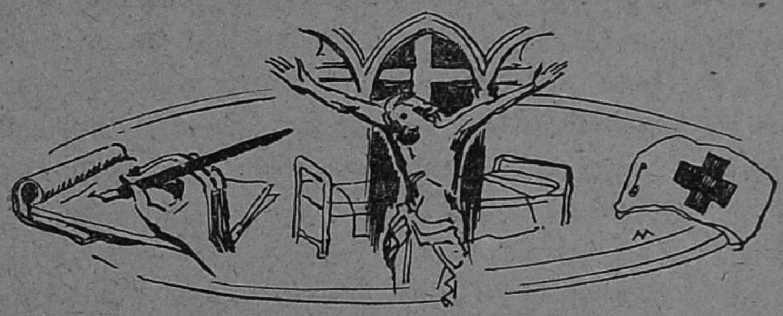

54. ஸ்மட்ஸ் மோசடி

காந்தி மகான் அடிபட்டு டோக் பாதிரியாரின் வீட்டில் சிகிச்சை பெற்றுவந்த காலத்தில் காந்தியின் குடும்பத்தார் போனிக்ஸில் வசித்து வந்தார்கள். ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாயும் குழந்தைகளும் காந்திஜி அடிபட்ட செய்தி அறிந்ததும் அளவில்லாத கவலை அடைந்தார்கள். உடனே பறந்து சென்று காந்திஜியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவர்களுடைய உள்ளம் துடித்தது. ஆனால் அது சாத்தியப்படவில்லை. போனிக்ஸிலிருந்து ஜோகானிஸ்பர்க் போவதற்கு வேண்டிய ரயில் சத்தப் பணம் அவர்களிடம் இல்லை!

காந்திஜிக்கு உடம்பு குணமாகிப் பிரயாணம் தொடங்கலாம் என்று ஏற்பட்டதும் உடனே போனிக்ஸுக்குப் போக விரும்பினர். போனிக்ஸ், நேட்டால் மாகாணத்தில் டர்பனுக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் உள்ளது என்பது நினைவிருக்கலாம். காந்திஜி நேட்டாலுக்குப் போகவேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டிருந்தது.

கறுப்புச் சட்டமானது, டிரான்ஸ்வால் மாகாணத்தில் செய்யப்பட்டது. டிரான்ஸ்வாலைச் சேர்ந்த 13,000 இந்தியர்களையே அது பாதித்தது. நேட்டாலை அந்தச் சட்டம் பாதிக்கவில்லை. ஆயினும் கறுப்புச் சட்டத்தை எதிர்த்து காந்திஜி நடத்திய இயக்கத்தில் நேட்டாலிலும் கேப்டவுனிலும் தென்னப்பிரிக்கா முழுவதிலுமுள்ள எல்லா இந்தியர்களுக்கும் சிரத்தை இல்லாமற் போகவில்லை. அந்த இயக்கத்தின் போக்கை எல்லா இந்தியர்களும் கவனித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஏனெனில் இன்றைக்கு டிரான்ஸ்வாலில் ஏற்பட்ட சட்டத்தைப்போல் நாளைக்கு மற்ற மாகாணங்களிலும் ஏற்படலாமல்லவா? டிரான்ஸ்வாலில் கறுப்புச் சட்டத்தை எதிர்த்து இந்தியர்கள் வெற்றிபெற்றால் அது நேட்டால் இந்தியர்களின் பலத்தையும் வளர்க்கும். டிரான்ஸ்வால் சத்தியாக்கிரஹம் தோல்வி

யடைந்தால் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் அனைவரையும் அது பலவீனப்படுத்தும்.

தளபதி ஸ்மட்ஸுடன் செய்துகொண்ட ராஜி ஏற்பாடு நேட்டால் இந்தியர்களின் மனத்திலும் சந்தேகங்களையும் கலக்கங்களையும் உண்டாக்கி யிருப்பதாகக் காந்திஜி அறிந்தார். முதன்முதலில் காந்தி மகாத்மாவை ஆதரித்து நின்றவர்கள் டர்பன் இந்தியர்களே யல்லவா? ஆகையால் நேரே டர்பனுக்குப் போய் அங்குள்ள இந்தியர்களைப் பார்த்துப் பேசி அவர்களுடைய சந்தேகங்களைத் தீர்த்துவிட்டுப் பிறகு போனிக்ஸுக்குப் போகக் காந்திஜி தீர்மானித்தார்.

டர்பனுக்குக் காந்திஜி போய்ச் சேர்ந்த அன்று அங்கே ஒரு பொதுக் கூட்டத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இங்கேயும் பட்டாணியர்களால் ஏதேனும் தொல்லை நேரலாம் என்று காந்திஜியின் நண்பர்கள் சந்தேகித்தார்கள். எனவே, தக்க முன்னேற்பாடு செய்திருந்ததுடன், டர்பன் போலீஸ் தலைவரான பழைய அலெக்ஸாண்டருக்கும் தெரிவித்திருந்தார்கள்.

இன்னும் சில நண்பர்கள் காந்திஜிக்கு எச்சரிக்கை செய்தார்கள். பொதுக் கூட்டத்தில் அவர் தாக்கப்படலாமென்றும் ஆகையால் கூட்டத்துக்கே அவர் வரவேண்டாம் என்றும், கூட்டத்தை ரத்து செய்துவிடலாம் என்றும் சொன்னார்கள். ஆனால் மகாத்மா இந்த யோசனைகளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. "பொது ஊழியம் செய்ய வருகிறவன் புகழ்ச்சியைப் பெறுவதற்குத் தயாராயிருப்பது போலவே இகழ்ச்சிக்கும் தயாராயிருக்கவேண்டும். பூமாலைக்கும் தயாராயிருக்கவேண்டும்; கல்மாரிக்கும் சித்தமாயிருக்கவேண்டும். பொது மக்களின் கண்டனத்துக்குத் தப்பி ஓட முயலுதல் கூடாது. நான் கூட்டத்துக்கு அவசியம் போய்த்தான் தீருவேன். கடவுளுடைய விருப்பம்போல நடக்கும்" என்று சொல்லிவிட்டார்.

மாலை எட்டு மணிக்குப் பொதுக்கூட்டம் ஆரம்பமாயிற்று. காஸ் விளக்குகள் போடப்பட்டிருந்தன. சேத் தாவுத் முகம்மது

என்பவர் தலைமை வகித்தார். இந்தியர்களுடைய நியாயமான சந்தேகங்கள் எல்லாம் தீரும்படியாக மகாத்மா தாம் ராஜிக்கு ஒப்புக்கொண்டதன் காரணங்களை விளக்கிக் கூறினர். காந்திஜியின் பேச்சு முடிந்து தலைவர் முடிவுரை கூறிக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் ஒரு பட்டாணியன் கையில் ஒரு பெரிய தடியுடன் மேடையை நோக்கி ஓடி வந்தான். அதே சமயத்தில் விளக்குகள் எல்லாம் அணைக்கப்பட்டன. கூட்டத்தில் பெருங் குழப்பம் உண்டாயிற்று. ஆனால் மேடையில் இருந்த பிரமுகர்கள்—தலைவர் தாவுத் முகம்மது உள்பட—காந்திஜியைத் தங்களுக்கு மத்தியில் நிறுத்திச் சூழ்ந்து நின்று பாதுகாத்தார்கள். காந்திஜியின் நண்பர்களில் ஒருவர் இம்மாதிரி நேரும் என்று எதிர்பார்த்து கைத்துப்பாக்கி ஒன்று கொண்டுவந்திருந்தார். அதை அவர் எடுத்து ஆகாயத்தை நோக்கி வெற்று வேட்டு ஒன்று போட்டார். இதனால் கூட்டத்தில் குழப்பம் இன்னும் அதிகமாயிற்று.

பார்ஸி ரஸ்டம்ஜியின் முன் யோசனையின் பயனாகச் சில நிமிஷ நேரத்தில் சூபரின்டென்டெண்ட் அலெக்ஸாண்டர் அனுப்பிய போலீஸ் படையினர் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் காந்திஜியைச் சூழ்ந்து நின்று கூட்டத்தின் வழியாகப் புகுந்து அவரைப் பார்ஸி ரஸ்டம்ஜியின் வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தனர்.

மறுநாள் காலையில் மகாத்மாவின் யோசனையின்படி பார்ஸி ரஸ்டம்ஜி டர்பனிலிருந்த பட்டாணியர்களை யெல்லாம் தம் முடைய வீட்டுக்கு வரவழைத்தார். காந்திஜியிடம் நேரே அவர்களுடைய சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தீர்த்துக்கொள்ளும் படி சொன்னர். மகாத்மாவும் அவர்களுக்கு எவ்வளவோ விளக்கமாக உண்மையை எடுத்துரைத்தார். ஆயினும் பயன் ஏற்படவில்லை. காந்திஜி ஏதோ துரோகம் செய்துவிட்டார் என்ற எண்ணம் அந்தப் பட்டாணியர்களின் உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருந்தது. அதை அசைக்கவே முடியவில்லை.

தம்பி! நம்முடைய காலத்தில் ஹிந்துக்களிலே சில மகா மூடர்கள் மகாத்மா காந்தி ஹிந்து சமூகத்துக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டதாக நினைத்தார்கள் அல்லவா? அதன் விபரீத

பலனே இவ்வருஷம் 1948 ஜனவரி 30ந் தேதி கண்டோம் அல்லவா? இன்னமும்கூட அத்தகைய பரம முட்டாள்தனமான எண்ணத்தைப் போக்கிக்கொள்ளாத அறிவிலிகள் சிலர் இருப்பதை நாம் காண்கிறோமல்லவா?

இப்படியிருக்கும்போது முரட்டுப் பட்டாணியர்களின் மனத்திலிருந்த சந்தேகம் போகாததில் வியப்பு என்ன?

எவ்வளவு விளக்கிச் சொல்லியும் பயனில்லை எனக் கண்ட மகாத்மா, "இந்த மாதிரி சந்தேகம் என்கிற வியாதி ஒருவருடைய மனதில் ஏற்பட்டுவிட்டால், அதை வெறும் பேச்சினாலோ விவாதத்தினாலோ மாற்ற முடியாது. செய்யும் செயலினாலேதான் சந்தேகத்தைத் தீர்க்கவேண்டும்" என்னும் முடிவுக்கு வந்தார்.

அத்தகைய செயல் புரிவதற்குரிய சந்தர்ப்பமும் கூடிய விரைவில் வந்தது. அந்த விஷயத்துக்குப் போவதற்கு முன்னால் மகாத்மா காந்தியின் போனிக்ஸ் பிரயாணத்தைப்பற்றிச் சொல்லிவிடுகிறேன்.

* * *

டர்பன் பொதுக்கூட்டம் நடந்த மறுநாள் மாலை காந்திஜி போனிக்ஸுக்குப் புறப்பட்டார். முதல்நாள் அவரைப் பொதுக் கூட்டத்தில் பாதுகாக்க முஸ்தீபு செய்திருந்தவர்கள், இப்போது போனிக்ஸுக்கும் தாங்கள் வரவேண்டும் என்றார்கள். அவர்களை வரவேண்டியதில்லை யென்று காந்திஜி சொல்லிப் பார்த்தார்; அவர்களுக்குப் போனிக்ஸில் நல்ல சாப்பாடு கிடைப்பது துர்லபம் என்றும் எச்சரிக்கை செய்தார். அந்த நண்பர்கள் "சாப்பாடே கிடைக்காவிட்டாலும் பாதகமில்லை. இந்தச் சமயத்தில் தங்களைப் பிரிந்திருக்க முடியாது!" என்றார்கள். காந்திஜியும் வேறு வழியின்றிச் சம்மதம் கொடுத்தார்.

இவ்விதம் காந்திஜியைப் பாதுகாக்கப் புறப்பட்ட கூட்டத்தின் தலைவர் யார் தெரியுமா? அவர் ஒரு தமிழர்! நேட்டாலில் பிறந்த கிறிஸ்துவத் தமிழர்! அவருடைய பெயர், ஜாக் முதலி

யார். குஸ்திச் சண்டையில் அவர் கைதேர்ந்தவர். தென்னப் பிரிக்காவிலுள்ள யாரும் — வெள்ளைக்காரனையினும் கறுப்பு மனிதனையினும் — குஸ்திச் சண்டையில் ஜாக் முதலியை ஜயிக்க முடியாது என்று அச்சமயம் அவருக்குப் புகழ் ஏற்பட்டிருந்தது.

"தங்களுடன் இருக்கும்போது எங்களுடைய கைவரிசை ஒன்றையும் காண்பிக்க மாட்டோம்!" என்று வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டு ஜாக் முதலியாரும் அவருடைய தோழர்களும் போனிக்ஸுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

தென்னப்பிரிக்காவில் மழை இல்லாத காலங்களில் எல்லாம் காந்திமகான் திறந்த வெளியிலே தூங்குவது வழக்கம். போனிக்ஸ் ஆசிரமத்திலும் திறந்த வெளியிலேயே படுத்துத் தூங்கினர். ஜாக் முதலியாரும் அவருடைய தோழர்களும் முறை போட்டுக்கொண்டு இரவெல்லாம் காந்திஜியைக் காவல் புரிந்தார்கள். பட்டாணியர்கள் இராத்திரியில் கள்ளத்தனமாக வந்து தூங்குகிற காந்திஜியைத் தாக்கிவிடப் போகிறார்களே என்பதற்காகத்தான். "என்னுடைய உயிர் எனக்கு அவ்வளவு பெரிதன்று. என்னுடைய சகோதரர் கையினல் சாக நேர்ந்தால் அதுவே என் பாக்கியமாகும்" என்று காந்திஜி சொன்னர். இதையெல்லாம் ஜாக் முதலியார் கோஷ்டி கேட்கவில்லை. "உங்களுக்கென்ன கவலை? நீங்கள் பாட்டுக்குத் தூக்கம் வரும்போது தூங்குங்கள்!" என்று சொல்லிவிட்டு, காந்திஜியின் கண்ணில் படாமல் தூரத்தில் நின்று அவர்கள் காவல் புரிந்தார்கள்.

தம்பி! இதைப் படிக்கும்போது, காட்டிலே இராமரும் சீதையும் தூங்குங்கால் இலக்ஷ்மணன் கண்விழித்துக் காவல் புரிந்தது நினைவு வருகிறதல்லவா?

* * *

போனிக்ஸில் காந்திஜி வசித்த நாட்களில் தளபதி ஸ்மட்ஸுடன் செய்துகொண்ட ராஜியைப்பற்றி "இண்டியன் ஒபி

னியன்" பத்திரிகையில் பல கட்டுரைகள் எழுதினர். கேள்வி பதில் ரூபத்தில், ஆட்சேபங்களைக் குறிப்பிட்டுச் சமாதானமும் எடுத்துக் கூறினர். டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்கள் சம்பந்தப் பட்ட வரையில், அவர்கள் காந்திஜியிடம் பூரண நம்பிக்கை வைத்து அவர் காட்டிய வழியை மனப்பூர்வமாகப் பின்பற்றி னர்கள் என்று சீக்கிரத்திலேயே தெரியவந்தது. மிகச் சில தினங்களுக்குள்ளே டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்கள் அனைவரும் தாங்களே வலியச்சென்று பதிவு செய்துகொண்டுவிட்டார்கள். எனவே, ராஜி உடன்படிக்கையில் இந்தியர்கள் தங்களுடைய பங்கை நிறைவேற்றி விட்டார்கள்.

ஆனால் டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் தங்களுடைய பங்கை நிறைவேற்றினர்களா என்றால், அதுதான் இல்லை. தளபதி ஸ்மட்ஸ் மோசம் செய்துவிட்டார்!

தளபதி ஸ்மட்ஸ் பெரிய கைகாரர். உலகத்து மகா இராஜ தந்திரிகளில் ஒருவர். 1907-ம் வருஷத்தில் டிரான்ஸ்வால் அர சாங்கம் அவருடைய கைக்குப் போயிற்று. மிஸ்டர் மாலன் தேர்தலில் ஜயிக்கும் வரையில் சுமார் 40 வருஷ காலம் தென் னப்பிரிக்கா சர்க்காருக்கு அவரே தலைவராயிருந்து வந்தார். அவருடைய இராஜ தந்திரத்தையும் தீர்க்காலோசனையையும் பற்றி இன்றைக்கு உலகமெல்லாம் புகழ் பரவியிருக்கிறது.

அப்படிப்பட்ட தளபதி ஸ்மட்ஸ் தமது அரசியல் வாழ்க் கையின் ஆரம்பத்தில் காந்திஜியின் சத்தியாக்கிரஹ ஆயுதத் துடன் போராட நேர்ந்தது. சத்தியாக்கிரஹத்தை வெற்றி கொள்வதற்கு தளபதி ஸ்மட்ஸ் அரசியல் தந்திரத்தையும் சூழ்ச்சியையும் கையாண்டார். காந்திஜியிடம் மிக மரியாதை யாகப் பேசி ராஜி ஏற்பாட்டுக்கு இணங்கச் செய்தார். காரியம் முடிந்த பிறகு, மோசடியான சூழ்ச்சியைக் கையாண்டு வாக் குறுதிக்குப் பங்கம் செய்தார்.

ஆனால், "வாக்குறுதியை மீறுகிறேன்" என்றோ, "மோசடி செய்கிறேன்" என்றோ பட்டவர்த்தனமாகச் சொன்னாரா?

பெரிய இராஜ தந்திரியாயிற்றே? தாம் சரியான காரியத்தையே செய்வதாகப் பாவனை காட்டிக்கொண்டு வாக்குறுதியை மீறினர்.

எல்லா இந்தியர்களும் பதிவு செய்துகொண்டானதும், கறுப்புச் சட்டத்தை ரத்து செய்வதாகச் சொல்லியிருந்தார் அல்லவா? அதன்படி அவர் செய்யவில்லை. கறுப்புச் சட்டத்தை அப்படியே வைத்துக்கொண்டு வேறு இரண்டு மசோதாக்களைச் சட்டசபையில் கொண்டுவந்தார்.

இவற்றில் ஒரு மசோதா, தாங்களாகப் பதிவு செய்துகொண்ட இந்தியர்களின் பதிவுப் பத்திரத்தை அங்கீகரித்துக் கொண்டு **ஆசியாக்காரர் சட்டத்தின் விதிகளிலிருந்து அவர்களுக்கு விலக்கு அளித்தது.**

இன்னொரு மசோதா, இனிமேல் ஆசியாக்காரர்கள் பதிவு செய்துகொள்வதற்கு வேண்டிய விதி முறைகளை வகுத்தது.

தளபதி ஸ்மட்ஸின் சூழ்ச்சித் திறமை இப்போது தெரிகிறதல்லவா?

"தாங்களே பதிவு செய்து கொண்ட இந்தியர்களைக் கறுப்புச் சட்டம் பாதியாமல் செய்துவிட்டேன். இனிமேல் வரும் இந்தியர்கள் சம்பந்தமாக நான் எந்த நிபந்தனையையும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையே?" என்று ஸ்மட்ஸ் சொல்லிவிடலாமல்லவா?

தளபதி ஸ்மட்ஸின் இந்த இராஜ தந்திரம் காந்தி மகானுக்கு அர்த்தமாகவில்லை. கறுப்புச் சட்டம் அடியோடு ரத்து செய்யப்படும் என்று காந்திஜியும் மற்ற டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்களும் நம்பினர்கள். அந்த நம்பிக்கை பொய்யாகி விட்டது. அதற்கு விரோதமாக ஸ்மட்ஸ் காரியம் செய்தார். ஸ்மட்ஸின் அந்தக் காரியத்தை 'மோசடி' என்றே மகாத்மாவும் மற்ற இந்தியர்களும் அச்சமயம் கருதினர்கள். இதைப் பற்றிக் காந்தி மகான் எழுதியிருப்பதாவது:—

"தளபதி ஸ்மட்ஸ் மிக்க தந்திரசாலி என்றும் அவரை நம்ப வேண்டாம் என்றும் சில இங்கிலீஷ் நண்பர்கள் எனக்கு எச்சரிக்கை செய்திருந்தார்கள். இரண்டு கட்சியும் தங்களுக்குச் சாதகம் என்பதாக நினைத்துக் கொள்ளும்படி அவர் வாசகங்களைப் புனைவார் என்றும், பிறகு தனக்கு இஷ்டமான ஒரு புதிய பொருளைக் கற்பிப்பார் என்றும் சொல்லியிருந்தார்கள். அவர்களுடைய எச்சரிக்கை உண்மைதான் என்று இப்போது தெரிந்தது. தளபதி ஸ்மட்ஸ் எங்களை மோசம் செய்து விட்டதாகவே அப்போது நானும் மற்ற இந்தியர்களும் நம்பினேம். ஆனால் இப்போது யோசித்துப் பார்க்கும்போது 'மோசடி' என்று சொல்வதில் சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. நோக்கத்தில் மோசடி இல்லாதவரையில் அதை மோசடி என்று சொல்ல முடியாதல்லவா? 1913-14-ம் வருஷத்தில் ஸ்மட்ஸிடம் எனக்கு ஏற்பட்ட அநுபவம் அவர் பேரில் நல்ல எண்ணம் உண்டாக்கியது. அவர் 'யோக்கியர்' என்றும் 'நாணயவான்' என்றும் இன்றைக்கும் நான் கருதி வருகிறேன். ஆகையால் 1908-ம் ஆண்டில் ஸ்மட்ஸ் வேண்டுமென்று மோசடி செய்ததாக இப்போது நான் சொல்ல முடியாது."

1924-ம் வருஷத்தில் மகாத்மா மேற் கண்டவாறு எழுதினார். ஆனால் 1908-ம் ஆண்டில் மகாத்மா காந்திக்கும் மற்ற டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்களுக்கும் ஸ்மட்ஸ் செய்த 'மோசடி' பெரும் வியப்பையும் கலக்கத்தையும் அளித்தது.

நிலைமை இன்னதென்று தெரிந்தவுடனே காந்திஜி சத்தியாக்கிரஹக் கமிட்டியின் கூட்டத்தைக் கூட்டினார். கூட்டத்தில் சிலர், "முன்னமே சொன்னேமே, கேட்டீர்களா? இப்படித்தான் நீங்கள் யாரையும் சுலபத்தில் நம்பிவிடுகிறீர்கள். பிறகு ஏமாந்து போகிறீர்கள்!" என்றார்கள்.

அவர்களுக்குக் காந்திஜி தமது கட்சியை எடுத்துச் சொன்னார். "எதிரியை நம்புவது சத்தியாக்கிரஹத்தின் முதல் தர்மம். பிறகு எதிரி வாக்கை மீறினால் அதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல், உலகத்திலே எல்லாருமே

அயோக்கியர்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டு சத்தியாக்கிரஹத்தைக் கையாள முடியாது. பிறரை நம்புவது என்னிடமுள்ள குறை என்று நீங்கள் நினைக்கலாம். அப்படி நினைத்தால், அந்தக் குறையுடனேயே என்னை உங்கள் தலைவனாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். என்ன சொல்கிறீர்கள்?'' என்று கேட்டார். எல்லாரும் ஒருமுகமாகக் காந்திஜியை மீண்டும் தலைமை ஏற்கும்படியும், போரைத் திருப்பத் தொடங்கி நடத்தும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

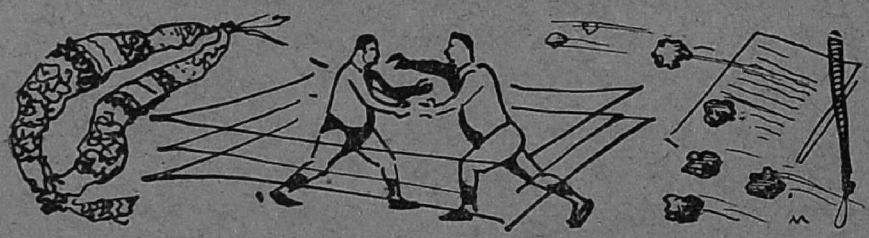

55. ஏறுதே, தீ!

டிரான்ஸ்வால் முழுவதிலும் வசித்த இந்தியர்களிடையே மறுபடியும் பிரசாரம் ஆரம்பமாயிற்று. எல்லா இடங்களிலும் பொதுக் கூட்டங்கள் போட்டுத் தளபதி ஸ்மட்ஸ் செய்த மோசத்தைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. இந்தியர்கள் எல்லாரும் ஒருமுகமான உற்சாகம் காட்டினர்கள். மீண்டும் போராட்டத்தைத் தொடங்கவும் சிறை செல்லவும் சித்தமா யிருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள். தாங்களாகப் பதிவு செய்து கொண்டவர்களிடமிருந்து, பதிவுப் பத்திரங்கள் வாங்கிச் சேகரிக்கப்பட்டன. டிரான்ஸ்வால் சர்க்காருடன் காந்திஜி நடத்தி வந்த கடிதப் போக்குவரவில் பலனில்லாவிட்டால், மேற்படி பதிவுப் பத்திரங்களை யெல்லாம் ஓரிடத்தில் சேர்த்து வைத்துச் சொக்கப்பானை கொளுத்திவிடுவது என்று தீர்மானிக் கப்பட்டது.

தளபதி ஸ்மட்ஸ் வாக்களித்தபடி ஆசியாக்காரர் சட் டத்தை ரத்து செய்யவேண்டும் என்றும், புதுச் சட்டம் கொண்டு வரக்கூடாதென்றும் இந்தியரின் சார்பாக டிரான்ஸ் வால் சட்ட சபைக்கு மகஜர் அனுப்பப்பட்டது. அது பய னளிக்கவில்லை. மசோதாவைச் சீக்கிரத்தில் சட்டமாக்குவ தற்கு நடவடிக்கை நடந்து கொண்டிருந்தன. எனவே, கடைசி கடைசியாகச் 'சத்தியாக்கிரஹிகள்' டிரான்ஸ்வால் சர்க்காருக்கு ஒரு 'அல்ட்டிமேட்டம்' — அதாவது, இறுதி எச்சரிக்கை — அனுப்பினர்கள்.

மேற்படி கடைசிக் கடிதத்தில் இந்தியர்கள் தங்களைச் 'சத்தியாக்கிரஹிகள்' என்பதாகக் குறிப்பிட்டுக் கொள்ள வில்லை. அதை 'இறுதி எச்சரிக்கை' (அல்ட்டிமேட்டம்) என்று குறிப்பிடவும் இல்லை. தளபதி ஸ்மட்ஸ் அவர்கள்தான் மேற்படி கடிதத்துக்கு 'இந்திய சத்தியாக்கிரஹிகளின் இறுதி எச்சரிக்கை'— என்று நாமகரணம் சூட்டினர்.

"சர்க்காரை இந்திய சத்தியாக்கிரஹிகள் இப்படி பய முறுத்தப் பார்க்கிறார்கள். இவர்களுடைய துணிச்சலை என்ன வென்று சொல்வது? டிரான்ஸ்வால் அரசாங்கம் இந்தப் பயமுறுத்தலுக்கு இணங்கிவிடுமா? டிரான்ஸ்வால் அரசாங்கத் தின் பலம் இவ்வளவு என்று தெரியாமல் இந்தக் கிளர்ச்சிக் காரர்கள் காரியம் செய்கிறார்கள். இவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டு நடந்தால் ஏழை இந்தியர்கள் அடியோடு அழிந்துபோக வேண்டியதுதான்!" என்று சொன்னார் தளபதி ஸ்மட்ஸ். இந்தியர்கள் இறுதி எச்சரிக்கை விடத் துணிந்த விஷயம் டிரான்ஸ்வால் சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு அளவில்லாத ஆத்திரத்தை மூட்டியது. இந்த ஆத்திரம் காரணமாக மேற்படி சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் தளபதி ஸ்மட்ஸின் புதிய மசோ தாவை ஒருமுகமாகவும் உற்சாகமாகவும் நிறைவேற்றி வைத் தார்கள்.

மேற்படி அங்கத்தினருக்கு இவ்வளவு கோபத்தை உண் டாக்கிய இந்தியர்களின் இறுதிக் கடிதத்தில் என்னதான் எழுதி யிருந்தது என்று இப்போது கவனிக்கலாம். அதன் சாராம்சம் பின்வருமாறு :—

"தளபதி ஸ்மட்ஸுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் ஏற்பட்ட ராஜி உடன்பாட்டின் முக்கியமான அம்சம், இந்தியர்கள் தாங்களாகவே பதிவு செய்து கொள்ளும் பட்சத்தில், அதை அங்கீகரித்துக் கொண்டு ஆசியாக்காரர் சட்டத்தை ரத்து செய்யவேண்டும் என்பதே. அரசாங்கத்தார் திருப்தியடையும் முறையில் இந்தியர்கள் பெரும்பாலோர் தாங்களாகவே முன் வந்து பதிவு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் ஆசி யாக்காரர் சட்டத்தை இப்போது ரத்து செய்வதுதான் முறை யாகும். இதை ஞாபகப்படுத்தித் தளபதி ஸ்மட்ஸுக்கு இந்தியர்கள் பல கடிதங்கள் எழுதியும் பயன் விளையவில்லை. தளபதியிடமிருந்து இதுவரையில் பதிலே கிடைக்கவில்லை. இன்னும், சட்ட முறைக்கு உட்பட்டுச் செய்யக்கூடிய முயற்சி களே யெல்லாம் செய்து பார்த்து விட்டோம். ஒன்றிலும் பய னில்லை. இது காரணமாக இந்திய சமூகத்தினிடையே பெரும்

அதிருப்தியும் ஆத்திரமும் உண்டாகி வளர்ந்து வருகிறதென் பதைச் சட்டசபை அங்கத்தினருக்குத் தெரியப்படுத்த விரும்பு கிறோம். ராஜி உடன்பாட்டின் நிபந்தனையின் பிரகாரம் ஆசியாக்காரர் சட்டத்தை உடனே ரத்து செய்ய வேண்டு மென்று வற்புறுத்துகிறோம். அவ்விதம் ஆசியாக்காரர் சட் டத்தை ரத்து செய்துவிட்டதாக ஆகஸ்டு 16-ந் தேதிக்குள் அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து தகவல் கிடைக்கா விட்டால், இந்தி யர்கள் தாங்களாகப் பதிவு செய்து கொண்டு பெற்ற சர்டிபி கேட்டுகளை யெல்லாம் கொளுத்தி விடுவதென்று இந்திய சமூகம் முடிவு செய்திருக்கிறது. இந்தக் காரியத்தின் விளைவாக ஏற்படும் பலாபலன்களை இந்திய சமூகம் அநுபவிக்கத் தயாரா யிருக்கிறது என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள் கிறோம்.”

மேற்படி கடிதத்தில் பதில் கிடைப்பதற்கு ஆகஸ்டு 16ஐ என்று தவணை குறிப்பிட்டிருந்த காரணத்தினால் அதை இறுதிக் கடிதம் என்றும், எச்சரிக்கை என்றும், பயமுறுத்தல் என்றும் வெள்ளைக்காரர்கள் கருத நேர்ந்தது. இந்தக் கடிதத்தை அனுப்புவதற்கு முன்னால் இந்தியத் தலைவர்களுக்குள்ளே சாங் கோபாங்கமாக விவாதம் நடந்து, ஆட்சேப சமாதானங்கள் சொல்லி முடிந்து, அதற்குப் பிறகுதான் எப்படியும் கடிதத்தை அனுப்பியே தீர்வது என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஆகையால் வெள்ளைக்காரர்கள் பலர் ஆத்திரங் கொண்டது பற்றி இந்தியர் கள் கவலைப்படவில்லை. தங்களுக்குச் சரியாகத் தோன்றும் காரியத்தைச் செய்வதற்காக எந்த விதமான கஷ்டம் ஏற்பட் டாலும் சகித்துக் கொள்ள இந்தியர்கள் சித்தமாயிருந்தார்கள்.

டிரான்ஸ்வால் சட்டசபையில் என்றைய தினம் புதிய ஆசியாக்காரர் மசோதாவை நிறைவேற்றுவதற்காகக் குறிப் பிட்டிருந்தார்களோ அதே தேதியில் இந்தியர்கள் ஸ்மட்ஸ் சர்க்காருக்கு விடுத்த இறுதிக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்ட தவணை யும் முடிவாயிற்று.

அன்றையதினம் அதாவது 1908-ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமீ 16ஐ ஜோகானிஸ்பர்க் ஹமீதியா மசூதியைச் சேர்ந்த மைதா

னத்தில் மாலை நாலு மணிக்குப் பொதுக்கூட்டம் போட்டிருந்தது. அரசாங்கத்தாரிட மிருந்து பதில் எதுவும் வராது என்றே காந்தி மகாத்மாவும் மற்ற இந்தியர்களும் எண்ணினர்கள். ஆயினும் ஒரு வேளை, கடைசி நிமிஷத்தில் அரசாங்கத்தின் மனம் மாறித் தந்தி மூலம் ஏதேனும் பதில் வந்தால், அதை உடனே பொதுக் கூட்டம் நடக்கும் இடத்துக்குக் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மிக முன்னதாகவே ஹமீதியா மசூதி மைதானத்தில் இந்தியர்கள் வந்து கூடி விட்டார்கள். ஒரு அங்குல இடமும் மிச்சம் வைக்காமல் கூட்டம் கூடி விட்டது. காந்திஜி முதலிய தலைவர்களும் முன்னதாகவே வந்து விட்டார்கள். மைதானத்தின் ஒரு மூலையில் ஒரு மேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. நிகிரோவர்கள் சமூக விருந்து சமைத்துச் சாப்பிடுவதற்கு, நாலு கால்கள் உடைய பெரிய கொப்பறைகளை உபயோகிப்பது உண்டு. அத்தகைய பிரம்மாண்டமான கொப்பறை ஒன்றை இந்திய வியாபாரி ஒருவரிடமிருந்து வாங்கி வந்து மேடையின்பேரில் ஏற்றி யிருந்தார்கள். குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் சர்க்காரிடமிருந்து தகவல் வராவிட்டால், சர்டிபிகேட்டுகளை யெல்லாம் அந்தக் கொப்பறையில் போட்டுக் கொளுத்தி விடுவது என்று திட்டமாகி யிருந்தது.

பொதுக் கூட்டம் ஆரம்பிக்கும் தறுவாயில் தொண்டர் ஒருவர் சைகிளில் ஏறி விரைந்து வந்தார். அத் தொண்டர் கொண்டுவந்த தந்தி காந்திஜியிடம் கொடுக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து வந்த தந்திதான் அது. தந்திக்குள்ளே என்ன எழுதி யிருக்கும்? சாதகமான பதில் இருக்குமா?— இந்த எண்ணத்தினால் ஏற்பட்ட பரபரப்புடன் காந்திஜி தந்தியைப் பிரித்துப் படித்தார். "இந்திய சமூகம் மேற் கொள்ள எண்ணி யிருக்கும் நடவடிக்கைக்காக மிகவும் வருந்துகிறோம். அதற்காக அரசாங்கத்தின் உத்தேசத்தை மாற்றிக்கொள்ள முடியாது" என்று தந்தியில் எழுதி யிருந்தது. உடனே பொதுக் கூட்டத்தில் கூடியிருந்த ஜனங்களுக்குச் சர்க்காரிடமிருந்து வந்த பதில் படித்துக் காட்டப்பட்டது.

அதைக் கேட்டார்களோ இல்லையோ, மைதானத்தில் கூடியிருந்த அவ்வளவு ஜனங்களும் அளவில்லா உற்சாகத்துடன் பலத்த கரகோஷம் செய்தார்கள். அரசாங்கத்திடமிருந்து 'இல்லை' என்று வந்த பதில்தான் அவர்களுக்கு அத்தனை உற்சாகம் அளித்தது. சாதகமான பதில் வந்திருந்தால், சர்டிபிகேட்டுகளை எரிப்பதற்காகச் செய்த ஏற்பாடு வீணாகி விடுமல்லவா ? இந்தியர்கள் போராட்டம் நடத்துவதில் அவ்வளவு ஆர்வம் கொண்டிருந்தபடியால், சர்க்காரிடமிருந்து சாதகமான பதில் வருவதை விரும்பவில்லை என்று தோன்றியது. இந்தியர்கள் தங்களுடைய வலிமையை உணர்ந்திருந்தார்கள் என்பதற்கு அந்தக் கரகோஷ ஆரவாரம் அறிகுறியாக இருந்தது.

பொதுக் கூட்டம் ஆரம்பமாயிற்று. கூட்டத்தின் தலைவர் சொல்லவேண்டியதை யெல்லாம் சொல்லி, "போராட்டம் என்ன சிறுவிளையாட்டு அல்ல ; பல கஷ்ட நஷ்டங்களுக்குத் தயாராயிருக்கவேண்டும்" என்று எச்சரித்தார். மற்றும் பலர் பேசினார்கள். தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றப் பட்டன. கடைசியாகக் காந்தி மகான் பேச எழுந்தார். ராஜி ஏற்பாட்டின் நிபந்தனைகளை விளக்கமாகச் சொன்னார். அந்த நிபந்தனைகளைச் சர்க்கார் நிறைவேற்ற மறுத்ததையும், நிறைவேற்றும்படி செய்வதற்கு இந்திய சமூகம் செய்த பிரயத்தனங்களையும் எடுத்துச் சொன்னார். கடைசியாகக் காந்தி மகான் கூறியதாவது :— "உங்களில் பெரும்பாலோர் சர்டிபிகேட்டுகளை எரிப்பதற்காகக் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். கொடுத்த பிறகு யாருக்காவது மனம் மாறியிருந்தால், சர்டிபிகேட்டை எரிக்காமல் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இஷ்டப்பட்டால், உடனே எழுந்து இந்த மேடைக்கு வரலாம் ; சர்டிபிகேட் அவருக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். வெறுமனே சர்டிபிகேட்டை எரித்து விட்டால் மட்டும் போதாது. அதன் பிறகு நடக்கும் போராட்டத்தில் உறுதியாக நிற்க வேண்டும். இப்போது சர்டிபிகேட்டைத் திருப்பி வாங்கிக் கொள்வதில் தவறு ஒன்றுமில்லை ; அவமானமும் இல்லை. ஆனால் இன்றைக்கு எரித்துவிட்டு நாளைக்கு மறுபடியும் போய்ப் பதிவு செய்து சர்டிபிகேட் வாங்கினால்

அதைக்காட்டிலும் இந்திய சமூகத்துக்கு ஒரு இந்தியர் செய்யக் கூடிய துரோகம் வேறு ஒன்றும் கிடையாது. ஆகையால் தீர்க்கமாக ஆலோசித்துச் சொல்லுங்கள். இஷ்டப்பட்டவர்கள் இப்போதுகூடச் சர்டிபிகேட்டுகளைத் திருப்பி வாங்கிக் கொண்டு விடலாம்!''

காந்திஜி இவ்விதம் பேசிக் கொண்டிருக்கையிலேயே கூட்டத்தில், ''எங்களுக்கு சர்டிபிகேட் வேண்டாம்; எரித்து விடுங்கள்!'' என்ற கூச்சல் எழுந்தது. காந்திஜியின் பேச்சு முடிந்ததும் ஒரே குரலாகக் கூட்டத்தார் அதே பதிலைச் சொன்னார்கள். மகாத்மாவைத் தடியால் அடித்த மீர் ஆலம் என்னும் பட்டாணியனும் கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தான். அவன் திடீரென்று எழுந்து நின்றதும் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்று அனைவரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர். ''நான் தங்களை அடித்தது பெரும் பிசகு. அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்பேரில் கோபம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டாம்!'' என்று சொல்லிவிட்டு, தன்னுடைய சர்டிபிகேட்டையும் எரிப்பதற்காகக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்! கூட்டத்தில் காது செவிடு படும்படியான கரகோஷம் எழுந்தது. காந்திஜி மீர் ஆலத்தின் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி, ''அப்பனே! உன் பேரில் எப்போதுமே எனக்குக் கோபம் இருந்ததில்லையே!'' என்றார்.

அதுவரை சத்தியாக்கிரஹக் கமிட்டியார் இரண்டாயிரம் சர்டிபிகேட்டுகள் சேகரித்திருந்தார்கள். அவ்வளவும் கொப்பறையில் போடப்பட்டன. அவற்றின்மேல் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றப்பட்டது. ஜனப் எஸ்ஸப்மியான் தீக்குச்சியைக் கிழித்துக் கொப்பறைக்குள் போட்டார். தீப்பிடித்துக் கொண்டது. சில நிமிஷத்துக்கெல்லாம் ஜ்வாலை விட்டு எரியத் தொடங்கியது. ஏற்கெனவே சர்டிபிகேட்டுகளைக் கொடாதவர்கள் பலர் கையோடு சர்டிபிகேட்டுகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவராக மேடைக்குச் சென்று தங்கள் சர்டிபிகேட்டுகளை நெருப்பிலே போட்டார்கள். ஒவ்வொருவரும் சர்டிபிகேட்டைக் கொண்டுவந்து

போட்டபோது கரகோஷம் வானை அளாவியது. இவ்விதமாக அளவில்லா உற்சாகத்தினிடையே சர்டிபிகேட் தகனம் நடந்து முடிந்தது.

இதை யெல்லாம் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளின் பிரதிநிதிகள் சிலர் வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நடந்ததை யெல்லாம் விவரமாகப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதினர்கள். லண்டன் "டெயிலி மெயில்" பத்திரிகையின் நிருபர் ஒருவரும் வந்திருந்தார். அவரும் இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி விவரமான செய்தியைத் தம் பத்திரிகைக்கு அனுப்பினர். அமெரிக்க சுதந்திரப் போரின் ஆரம்பத்தில் பாஸ்டன் துறைமுகத்திற்கு வந்த பிரிட்டிஷ் கப்பலில் அமெரிக்கர்கள் ஏறி அதிலிருந்த தேயிலைச் சரக்கையெல்லாம் கடலில் தள்ளிய சரித்திரப் பிரசித்தியான சம்பவத்தோடு டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்கள் சர்டிபிகேட்டுகளை எரித்ததை மேற்படி நிருபர் ஒப்பிட்டிருந்தார்.

உவமானம் அவ்வளவு பொருத்தமில்லைதான். சுதந்திரத்துக்காக ஆங்கிலேயருடன் போர் தொடங்கிய அமெரிக்கர்கள் பெருந்தொகையினர். அதோடு அவர்களிடம் சகலவிதமான ஆயுதங்களும் பயிற்சி பெற்ற சைன்யமும் இருந்தன.

ஆனால் டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்களோ சொற்பத் தொகையினர். அவர்களிடம் ஆயுதம் ஒன்றும் இல்லை; ஆயுதத்தை அவர்கள் விரும்பவும் இல்லை. சத்தியத்தையும் அஹிம்சையையுமே ஆயுதங்களாகக் கொண்டு வலிமை மிக்க டிரான்ஸ்வால் சர்க்காருடன் இந்தியர்கள் போர் தொடங்கினர்கள்.

56. ஏறு கப்பல் !

இந்தியர்கள் பதிவுப் பத்திரங்களை எரித்த சம்பவம் தென் னப்பிரிக்கா வெள்ளைக்காரர்களுக்கும் டிரான்ஸ்வால் அரசாங் கத்துக்கும் பெரிதும் ஆத்திரத்தை உண்டாக்கியது. ஆனல் பெரிய இராஜ தந்திரியான தளபதி ஸ்மட்ஸ் அதனல் நிதானம் இழந்து விடவில்லை. "பதிவுப் பத்திரங்களை எரித்தால் எரித்து விட்டுப் போகட்டும். அது நடவடிக்கை எடுக்கத் தக்க குற்ற மாகாது. இந்தியர்கள் மேலே என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்க்கலாம்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சும்மா இருந்தார். சர்க் கார் சிறிது காலம் சும்மா இருந்தால் இந்தியர்களுடைய கிளர்ச்சி அடங்கிவிடும் என்பது அவருடைய எண்ணம்.

அதே சமயத்தில் புதிய இந்தியர்கள் டிரான்ஸ்வாலுக்குள் வருவதைத் தடுக்கும் வேறு ஒரு சட்டம் டிரான்ஸ்வால் சட்ட சபையில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றினர். இது பொதுப் படையாக டிரான்ஸ்வாலுக்குள் புது மனிதர்கள் வருவதைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டந்தான். ஆனல் போட்டிருந்த நிபந் தனைகள் காரியாம்சத்தில் இந்தியர்கள் வருவதை மட்டுமே தடுத்தன. உதாரணமாக, ஐரோப்பிய பாஷை ஏதாவது ஒன்று தெரிந்திராதவர் டிரான்ஸ்வாலுக்குள் வரக்கூடாது என்பது ஒரு நிபந்தனை.

காந்திஜியின் யோசனைப்படி மேற்படி புதிய குடியேற்றக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தையும் எதிர்த்துச் சத்தியாக்கிரஹம் செய்வது என்று இந்தியர்கள் தீர்மானித்தார்கள்.

"பார்த்தீர்களா, இந்தியர்களின் போக்கை? முதலிலே ஆசியாக்காரர் சட்டத்தை மட்டும் ஆட்சேபிப்பதாகச் சொன் னர்கள். இப்போது குடியேற்றத்தைக் கட்டுப்பாடு செய்யும் சட்டத்தையும் எதிர்த்துச் சத்தியாக்கிரஹம் செய்யப் போவ தாகச் சொல்கிறார்கள். இந்தியர்கள் இடத்தைக் கொடுத்தால் மடத்தைப் பிடுங்கப் பார்ப்பார்கள் என்பது இதிலிருந்தே

தெரியவில்லையா?'' என்று தளபதி ஸ்மட்ஸ் பிரசாரம் செய்தார்.

ஸ்மட்ஸின் பிரசாரத்துக்கு இந்தியர்கள் பயந்து விடவில்லை. ''எங்களுடைய உரிமைகளைப் பறிக்கும் எந்தச் சட்டத்தையும் ஆட்சேபித்துச் சத்தியாக்கிரஹம் செய்ய எங்களுக்கு உரிமை உண்டு'' என்று பதில் சொன்னார்கள்.

புதிய சட்டத்தை எதிர்த்து எப்படிச் சத்தியாக்கிரஹம் செய்வது என்னும் கேள்வி பிறந்தது. அதற்குக் காந்திஜி தக்க யோசனை கூறினார். நேட்டால் மாகாணத்திலிருந்து சில இந்தியர்கள் டிரான்ஸ்வாலுக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டும் என்றும் அதன் விளைவு என்ன ஆகிறது என்று பார்க்க வேண்டும் என்றும் கூறினார். நேட்டாலில் வசித்த ஸோராப்ஜி ஷாபூர்ஜி அதாஜேனியா என்னும் பார்ஸி இளைஞரை முதன்முதல் சத்தியாக்கிரஹம் செய்வதற்குக் காந்திஜி தேர்ந்தெடுத்தார்.

அவ்விதமே ஸோராப்ஜி தாம் டிரான்ஸ்வாலுக்குள் குறிப்பிட்ட தேதியில் பிரவேசிக்கப் போவதாக டிரான்ஸ்வால் சர்க்காருக்கு அறிவித்துவிட்டு அந்தத் தேதியில் ரயில் ஏறி வந்தார். டிரான்ஸ்வால் எல்லையிலேயே அவர் கைது செய்யப்படலாம் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் அவ்விதம் நடைபெறவில்லை. ''சட்டத்தைச் சோதிப்பதற்காக வருகிறேன்'' என்று பகிரங்கமாகச் சொல்லிவிட்டு வருகிற மனிதரை என்ன செய்வது என்று குடியேற்றக் கட்டுப்பாடு அதிகாரிக்குத் தெரியவில்லை. ஆகையால் எல்லைப்புறத்தில் ஸோராப்ஜியைத் தடை செய்யாமல் விட்டுவிட்டார்.

ஜோகானிஸ்பர்க்குக்கு ஸோராப்ஜி வந்ததும் அவரை இந்தியர்கள் உற்சாகமாக வரவேற்றார்கள். சில இந்திய இளைஞர்கள், ''ஸ்மட்ஸ் சர்க்கார் தோல்வியடைந்து விட்டனர்; இனி மேல் அவர்கள் ராஜிக்கு வரவேண்டியதுதான்'' என்றுகூட நினைத்தார்கள். ஆனால் சீக்கிரத்திலேயே அவர்கள் தங்கள்

தவறை உணர்ந்தார்கள். ஸோராப்ஜியைப்போல் எத்தனையோ இளைஞர்கள் இந்தியரின் உரிமைகளுக்காகத் தங்களைத் தியாகம் செய்யவேண்டி யிருக்கும் என்று தெரிந்துகொண்டார்கள்.

ஜோகானிஸ்பர்க் போலீஸ் சுபரின்டெண்டுக்கு ஸோராப்ஜி தம் வரலாற்றைப் பற்றித் தெருவித்தார். டிரான்ஸ்வாலிலேயே இருக்க உத்தேசத்திருப்பதாகவும் தமக்கு இங்கிலீஷ் பாஷை தெரியும் என்றும் தம்மைப் பரீட்சித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் எழுதியிருந்தார். குறிப்பிட்ட தேதியில் கோர்ட்டில் வந்து ஆஜ ராகும்படி அவருக்கு ஸம்மன் வந்தது. கோர்ட்டில் விசாரணை ஆரம்பமானபோது, காந்திஜி ஸோராப்ஜியின் கட்சியில் ஆஜராகி எதிர்வழக்காடினர். சட்டப்படி ஸோராப்ஜி குற்றம்செய்ய வில்லை யென்றும் அவரை உடனே விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்றும் வற்புறுத்தினர். காந்திஜியின் வாதத்தை ஒப்புக் கொண்டு நீதிபதி ஸோராப்ஜியை விடுதலை செய்தார்.

ஆனால் மறுநாளே ஸோராப்ஜிக்கு இன்னொரு உத்தரவு வந்தது. ஏழு நாளைக்குள் ஸோராப்ஜி டிரான்ஸ்வாலை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று உத்தரவில் கண்டிருந்தது. "நான் அப்படி வெளியேறப் போவதில்லை" என்று ஸோராப்ஜி உறுதியாகத் தெரிவித்தார். ஆகவே, அவர் மறுபடியும் கோர்ட் டுக்குப் போகவேண்டிய தாயிற்று. இந்தத் தடவை மாஜிஸ் ட்ரேட்டின் உத்தரவை மீறியதற்காக ஒரு மாதம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

ஸோராப்ஜி தண்டனை யடைந்ததைத் தொடர்ந்து நேட் டாலிலிருந்து இன்னும் பல இந்தியப் பிரமுகர்கள் வரத் தொடங்கினர்கள். இவர்கள் நேட்டாலில் நிலையாகத் தங்கி வியாபாரம் முதலிய தொழில்களைச் செய்து வந்தவர்கள். ஆகவே டிரான்ஸ்வாலுக்கு வரவேண்டிய அவசியம் ஒன்றும் இவர் களுக்குக் கிடையாது. டிரான்ஸ்வாலுக்குள் வர இந்தியர் களுக்கு உரிமையுண்டு என்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காகவே இவர் கள் வந்தார்கள். இப்படி வந்தவர்களில் சேத் தாவூத் முகம் மதுவும், பார்ஸி ரஸ்டம்ஜியும் பெரிய வியாபாரிகள். சுரேந்

திர ராய், கண்டுபாய் தேஸாய், ரதன்ஸிமூல்வி, ஹரிலால் காந்தி ஆகியவர்கள் இன்னும் சிலர்.

இப்படிக் கூட்டமாக வந்தவர்களைச் சட்டத்தை மீறி டிரான்ஸ்வாலுக்குள் வரும்படி விட்டுவிட்டால் டிரான்ஸ்வால் சர்க்காரின் மதிப்பு என்ன ஆகிறது? எனவே அவர்களைக் கைது செய்து மாஜிஸ்ட்ரேட் முன்னிலையில் கொண்டுவந்தார்கள். ஏழு நாளைக்குள் அவர்கள் டிரான்ஸ்வாலை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று மாஜிஸ்ட்ரேட் உத்தரவு போட்டார். அவர்கள் உத்தரவை மீறி டிரான்வாலிலேயே இருந்தார்கள். பிரிட்டோரியாவில் அவர்களை மறுபடியும் போலீஸார் கைது செய்து விசாரணை ஒன்று மில்லாமல் டிரான்ஸ்வாலுக்கு வெளியிலே கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அப்படி விடப்பட்டவர்கள் இரண்டாவது தடவையும் டிரான்ஸ்வாலுக்குள்ளே பிரவேசித்தார்கள். இதன் பேரில் அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். விசாரணை நடந்து, "ஐம்பது பவுன் அபராதம் அல்லது மூன்று மாதம் கடுங்காவல்" என்று தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. சேத் தாவூத் முதலியவர்கள் அபராதம் கட்ட மறுத்துக் குதூகலத்துடன் சிறைக்குச் சென்றார்கள்.

இப்படி நேட்டால் இந்தியப் பிரமுகர்கள் டிரான்ஸ்வாலுக்குப் படையெடுத்து வந்து சத்தியாக்கிரஹம் செய்து சிறைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்கள் சும்மா இருக்க முடியுமா? சர்ட்டிபிகேட்டை எரித்து விட்டதற்காகச் சர்க்கார் அவர்களை ஒன்றும் செய்கிறதாகக் காணோம். எனவே, சிறை செல்லுவதற்கு வேறு வழிகளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய தாயிற்று. சிலர் டிரான்ஸ்வாலிலிருந்து வெளியேறிச் சென்று மறுபடி டிரான்ஸ்வாலுக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். இப்படித் திரும்பி வரும்போது சர்ட்டிபிகேட்டைக் காட்டியாகவேண்டும். எரிந்துபோன சர்ட்டிபிகேட் திரும்ப எப்படி வரும்? எனவே அவர்களைப் போலீஸார் கைது செய்தனர்.

சிறை புகுவதற்கு இன்னொரு வழியும் கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. இந்தியர்கள் பதிவுப் பத்திரத்தைக் காட்டினால் தான் வியாபார லைசென்ஸ் கிடைக்கும். வியாபார லைசென்ஸ் இல்லாமல் வியாபாரம் செய்வது சட்டப்படி குற்றமாகும். ஆகவே சில இந்தியர்கள் ஏற்கெனவே வியாபாரிகளா யில்லா விட்டாலும் சத்தியாக்கிரஹம் செய்து சிறை புகுவதற்காக ஏதாவது ஒரு சாமானை எடுத்துக்கொண்டு தெருவில் விற்பனை செய்தார்கள். அவர்களையும் கைது செய்து சிறைக்கு அனுப்ப வேண்டியதாயிற்று. இப்படிப் புதிதாகத் தெரு விற்பனை செய்து சிறை புகுந்தவர்களில் இமாம் சாகிப் என்னும் முஸ்லிம் பெரியார் ஒருவர். ஜோசப் ராயப்பன் என்னும் பாரிஸ்டர் இன்னொருவர். பாரிஸ்டர் ராயப்பன் நிறையப் பணம் சம்பாதித்து ஆங்கில முறையில் வாழ்க்கை நடத்தியவர். வீட்டுக்குள்ளே கூட பூட்ஸ் போட்டுக் கொண்டுதான் நடப்பார். அப்படிப் பட்டவர் ஒரு கூடையில் கறிகாய்களை நிரப்பிக்கொண்டு தெருவில் விற்பனை செய்யச் சென்று கைதியானார்!

இப்படியாக நேட்டால் இந்தியர்களும் டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்களும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு டிரான்ஸ்வால் சிறைகளை நிரப்பினர்கள். காந்திஜியும் கைதியானர். சில காலம் காந்திஜியை மற்ற இந்தியக் கைதிகளோடு சேர்த்து வைத் திருந்தார்கள். அப்புறம் அவரைத் தனியாய்ப் பிரித்து விட வேண்டும் என்று கருதிப் பிரிடோரியா சிறைக்குக் கொண்டு போய் அபாயகரமான கைதிகளுக்காக ஏற்பட்ட தனிக் கொட்டடியில் அடைத்து வைத்தார்கள்.

ஆயினும் சத்தியாக்கிரஹ இயக்கம் ஓய்கிற வழியா யில்லை. எத்தனை இந்தியர்களைச் சிறைப்படுத்துவது? எத்தனை நாள் வைத்திருப்பது? இதற்குச் செலவு வேறு சர்க்காருக்கு ஆகிக் கொண்டிருந்தது. எனவே, இயக்கத்தை அடக்கச் சர்க்கார் வேறு வழி தேடத் தொடங்கினர்கள்.

முதலில் டிரான்ஸ்வால் மாகாணத்திலிருந்து வெளியே கொண்டுவிடும் முறையைச் சிலர் விஷயத்தில் கையாண்டார்கள்

அல்லவா? டிரான்ஸ்வால் எல்லையைத் தாண்டி நேட்டால் அல்லது ஆரஞ்சு பிரீ ஸ்டேட்டில் விடப்பட்ட சத்தியாக்கிரஹி களுக்கு அது ஒரு தமாஷா யிருந்தது. உடனே சட்டத்தை மீறி மறுபடி டிரான்ஸ்வாலுக்குள் அவர்கள் பிரவேசிப்பதற்கு வசதியாகவும் இருந்தது. இந்த மாதிரி இந்தியர்களை வெளி யேற்றுவதில் பயனில்லை யென்று கண்ட டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் சத்தியாக்கிரஹிகளை டர்பன் துறைமுகத்துக்குக் கொண்டுபோய் அங்கே கப்பலில் ஏற்றி இந்தியாவிலேயே கொண்டு விட்டுவிடுவது என்று தீர்மானித்தார்கள். இது மிகவும் கொடுமையான தண்டனையாகும். ஏனெனில், இப்படிக் கப்பல் ஏற்றப்பட்ட இந்தியர்களில் பலர் தென்னப்பிரிக்காவில் பிறந்து வளர்ந்தவர்கள்; இந்தியாவை அவர்கள் பார்த்ததே யில்லை. அவர்களில் பலருக்குத் தென்னப்பிரிக்காவில் கொஞ்சம் சொத்து இருந்தது; சிலருக்குக் கடை இருந்தது; வேறு சிலர் குடும்பஸ்தர்கள். கடன் பட்டிருந்தவர்களும் உண்டு. இப் படித் தென்னப்பிரிக்காவிலேயே வேரூன்றியவர்களைத் திடீ ரென்று பிடித்துக் கப்பலில் ஏற்றி ஆயிரக்கணக்கான மைலுக்கு அப்பால் கொண்டு போய்விட்டால் அவர்கள் என்ன செய் வார்கள்? அதோடு, கப்பல் பிரயாணத்தின்போது எத்தனையோ கஷ்டங்கள் காத்திருந்தன. அவர்கள் கையில் பணங் காசு இல்லை. கப்பல் அதிகாரிகள் கொடுத்த உணவைச் சாப்பிட்டு விட்டுக் கப்பல் மேல் தட்டில் விழுந்து கிடக்க வேண்டும்.

இவ்விதம் முதல் கோஷ்டி இந்தியர்களைக் குறிப்பிட்ட கப்பலில் ஏற்றி அனுப்புகிறார்கள் என்று தெரிய வந்ததும் காந்திஜி பெரிதும் கலக்கமடைந்தார். அவர்களுக்கு எந்த விதத்தில் உதவி செய்வது என்று ஆலோசித்தார். பண உதவி செய்யலாம் என்பதற்குக் கையில் போதிய பணமும் இல்லை. அதோடு, பண உதவி செய்யும் வழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டால் இயக்கத்தின் தியாக சக்தி போய்விடும் என்றும் விரும்பத் தகாத வர்கள் இயக்கத்தில் வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள் என்றும் மகாத்மா எண்ணினார். கடைசியில், ஒரு யோசனை தோன்றியது. யாராவது ஒரு இந்தியப் பிரமுகரை அதே கப்பலில் அனுப்பி

வைத்தால் தண்டனையின் பேரில் வெளியேற்றப் படுகிறவர்களுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும். இந்தியாவில் போய் இறங்கியதும் அவர்களுக்கு அவசியமான உதவி கிடைப்பதற்கு அந்தப் பிரமுகர் ஏற்பாடு செய்யக் கூடுமல்லவா?

சத்தியாக்கிரஹப் போரின் முன்னணியில் நின்றவர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீ பி. கே. நாயுடுவை அவ்வாறு கப்பல் துணையாக அனுப்பக் காந்திஜி விரும்பினர். உடனே ஸ்ரீ பி. கே. நாயுடுவைக் கூப்பிட்டு, "கப்பலேற்றிக் கட்டாயமாக அனுப்பப் படும் ஏழைச் சகோதரர்களோடு நீங்களும் இந்தியாவுக்குப் போகமுடியுமா?" என்று கேட்டார்.

"பேஷாக முடியும்" என்றார் நாயுடு.

"கப்பல் இன்னும் சற்று நேரத்தில் புறப்பட்டுப் போகிறதே?"

"அதனால் என்ன? இந்த நிமிஷமே நான் புறப்படத் தயார்."

"இரண்டாவது உடுப்பு வேண்டாமா? வழியில் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வீர்?"

"நான் இப்போது அணிந்திருக்கும் உடுப்பே போதும். கப்பலில் எல்லாருக்கும் கொடுக்கும் சாப்பாட்டை நானும் சாப்பிட்டுக் கொள்கிறேன்."

டர்பனில் பார்ஸி ரஸ்டம்ஜி வீட்டில் மேற்படி சம்பாஷணை நடந்தது. காந்திஜி இரண்டாவது தடவை சிறை வாசத்தை முடித்து வெளிவந்த பிறகு, இந்தியர்களைக் கப்பலேற்றி அனுப்பப் போகிற விஷயம் தெரிந்து அதற்காகவே டர்பனுக்கு வந்திருந்தார். ஸ்ரீ பி. கே. நாயுடுவின் பதில் காந்திஜிக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியை அளித்தது. உடனே கொஞ்சம் உடைகளும் கம்பளிப் போர்வைகளும் சம்பாதித்து ஸ்ரீ பி. கே. நாயுடுவிடம் கொடுத்தார்.

"இந்த ஏழைச் சகோதரர்களை உங்கள் வசத்தில் ஒப்புவித்திருக்கிறேன். முதலில் அவர்களுடைய சௌகரியங்களைக் கவனித்துவிட்டு அப்புறம் உங்களுடைய சௌகரியத்தைப் பார்க்க வேண்டும்!" என்று காந்திஜி சொல்லி அனுப்பினர். ஸ்ரீ பி. கே. நாயுடு மகாத்மாவின் வார்த்தையை அப்படியே நிறைவேற்றி வைத்தார்.

57. உண்ணுவிரத வெற்றி

டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் இந்தியர்களைக் கப்பலேற்றி இந்தியாவுக்குப் பலாத்காரமாக அனுப்பியது சட்ட விரோதமான காரியம். அதோடு, இரக்கமற்ற கொடுமையான காரியம். இந்தியாவைப் பார்த்தே அறியாதவர்களும் டிரான்ஸ்வாலிலேயே பிறந்து வளர்ந்து பிள்ளை குட்டி குடும்பம் உள்ளவர்களையும் திடீரென்று பிடித்துக் கப்பலேற்றி அனுப்பினால் அவர்கள் இந்தியாவுக்குச் சென்று திக்குத் திசை தெரியாமல் தவிப்பது இயற்கையே யல்லவா? இது எவ்விதம் நியாயமாக முடியும்? எந்தச் சட்டந்தான் அதற்கு இடங் கொடுக்கும்?

எனவே, தென்னப்பிரிக்காவிலும் இந்தியாவிலும் டிரான்ஸ்வால் சர்க்காரின் மேற்படி செயலைப் பற்றித் தீவிரமான கண்டனங்கள் எழுந்தன. கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் மேற்படி சட்ட விரோதமான முறையைக் கைவிட வேண்டியதாயிற்று. ஆனால் அதற்குள்ளே டிரான்ஸ்வால் சர்க்காரின் நோக்கம் ஓரளவு நிறைவேறிவிட்டது. "கப்பல் ஏற்றி இந்தியாவுக்கு அனுப்புகிறார்கள்" என்று தெரிந்த பிறகு சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தில் சேர்ந்த இந்தியர்கள் பலர் பின்வாங்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இந்திய சத்தியாக்கிரஹிகளின் உறுதியைக் குலைப்பதற்கு டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் வேறு கடுமையான முறைகளையும் கையாண்டார்கள். இதுவரையில் எல்லா இந்திய சத்தியாக்கிரஹிகளையும் ஒரே சிறையில் போட்டிருந்ததற்குப் பதிலாக வெவ்வேறு சிறைகளுக்குப் பிரித்து அனுப்பினர்கள். கடுமையான வேலைகள் செய்யும்படி கட்டாயப்படுத்தினர்கள். டிரான்ஸ்வாலில் குளிர்காலத்தில் குளிர் மிகக் கடுமையாயிருக்கும். வேலை செய்யும் கைகள் உறைந்து செயலற்றுப் போகும்.

புதிய சாலை போடும் வேலை நடந்த ஓர் இடத்திற்குச் சில இந்திய சத்தியாக்கிரஹிகளைக் கொண்டு போய்க் கடுமையாக வேலை வாங்கினர்கள். இவர்களில் ஒரு சத்தியாக்கிரஹியின் பெயர் சாமி நாகப்பன். அவன் பதினெட்டு வயது இளம் பிள்ளை. அதிகாலையில் அவனை எழுந்திருக்கப் பண்ணிச் சாலை போடும் வேலை செய்யப் பண்ணினர்கள். சாமி நாகப்பன் கஷ்டத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் சொன்ன வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் அதிகாலையில் வேலை செய்த போது குளிரினால் 'டபிள் நிமோனியா' என்னும் அபாயகரமான சுரம் வந்துவிட்டது, அதிலிருந்து அவன் தேறவேயில்லை. அந்திய காலம் நெருங்கி விட்டது என்று அறிந்த பிறகு அவனை விடுதலை செய்தார்கள். 1909ஆம் ஜூலைமீ 7ஆ சாமி நாகப்பன் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தான்.

காந்தி மகாத்மா எழுதியிருக்கிறார் :— "நாகப்பனுக்குக் கடைசி மூச்சு இருந்த வரையில் சத்தியாக்கிரஹ இயக்கமே நினைவாயிருந்தான். அதைப் பற்றியே பேசினான். சுரத்திலும் சத்தியாக்கிரஹத்தைப் பற்றியே பிதற்றினான். இயக்கத்தில் சேர்ந்து சிறை சென்றது பற்றி அவன் வருத்தப்படவேயில்லை. நண்பனை அன்புடன் தழுவி வரவேற்பது போல் அவன் மரணத்தை வரவேற்றான். தற்காலத்தில் 'படித்தவன்' என்பதற்கு நாம் பொருள் கொள்ளும் முறையில் நாகப்பன் படித்தவன் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் அவனுடைய பொறுமையும் தேசபக்தியும் தியாக உணர்ச்சியும் மன உறுதியும் இணையின்றி விளங்கின. சாமி நாகப்பனைப் போன்ற பலர் இயக்கத்தில் சேர்ந்திரா விட்டால் சத்தியாக்கிரஹம் நடத்தியிருக்கவே முடியாது."

இந்தியர்களின் மன உறுதியைக் குலைப்பதற்கு டிரான்ஸ்வால் சர்க்கார் இன்னும் பல கொடுமையான முறைகளையும் கையாண்டார்கள். அபாயகரமான மூரட்டுக் கைதிகளை வைப்பதற்கு என்று டிரான்ஸ்வாலில் ஒரு தனிச் சிறைச்சாலை இருந்தது. இதற்குப் பெயர் 'டீப்குலூப்' சிறை. இந்தச் சிறை

யின் அதிகாரியாக முரட்டுத்தனத்துக்குப் பெயர்போன ஜெயிலர் ஒருவர் இருந்தார். சாதுக்களான இந்திய சத்தியாக்கிரஹிகள் சிலரை இந்த 'டீப்குலூப்' சிறைக்கு அனுப்பினர்கள். இங்கே ஜெயிலர் கொடுத்த கடுமையான வேலைகளை யெல்லாம் இந்தியர்கள் செய்தார்கள். ஜெயிலர் எந்த அளவு வேலை கொடுத்தாரோ அந்த அளவைப் பூர்த்தி செய்தார்கள். அப்படியும் ஜெயிலருக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. இந்தியர்களுடைய உறுதியைக் குலையச் செய்வது அல்லவா அங்கே அவர்களை அனுப்பியதின் நோக்கம்? எனவே, இந்தியர்களைக் கடுமையாக வேலை வாங்கியது போதாது என்று ஜெயிலர் அவர்களை அவமதிப்பதும் திட்டுவதும் அதிகமாகி வந்தது. இதை இந்தியர்களால் பொறுக்க முடியவில்லை. "ஒன்று, எங்களை இந்தச் சிறையி லிருந்து மாற்றவேண்டும்; அல்லது ஜெயிலரை மாற்ற வெண்டும்" என்று கோரிக்கை செய்துவிட்டு, உண்ணாவிரதம் இருக்கத் தொடங்கினர்கள். அந்த நாளில் தென்னப்பிரிக்கா சிறையில் அடைக்கப்பட்ட இந்திய சத்தியாக்கிரஹிகளுக்குப் பரிகாரம் தேட வேறு உபாயமே கிடையாது. சிறைக்கு உள்ளே என்ன நடக்கிறதென்பது வெளியே உள்ளவர்களுக்குத் தெரியாது. கைதிகளை வெளியார் சென்று பார்க்கவும் முடியாது. ஆகவே வெளியில் பொதுஜனக் கிளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு வழியில்லை. உண்ணாவிரதம் இருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு இந்தக் காலத்தில் சிலர் இரகசியமாகக் கொஞ்சம் சாப்பிட்டுக்கொண்டு நெடுநாள் காலங்கழிப்பது உண்டு. இந்த மாதிரி மோசடி செய்வதற்குத் தென்னப்பிரிக்காவில் மார்க்கமே யில்லை. பட்டினி என்றால், முழுப் பட்டினிதான். "பட்டினி கிடந்து சாகட்டும்" என்று சிறை அதிகாரிகள் பிடிவாதமாக இருந்திருந்தால் சாகவேண்டியதுதான். அவர்கள் இறந்துபோன விவரங்கள்கூட வெளியில் உள்ளவர்களுக்கு உடனே தெரிவதற்கு வழி யில்லை. இப்படி யெல்லாமிருந்தும், 'டீப்குலூப்' சிறையிலிருந்த இந்திய சத்தியாக்கிரஹிகள் உண்ணாவிரதம் தொடங்கி அந்த விரதத்தில் உறுதியாக நின்றார்கள். காந்தி மகாத்மாவின் ஆத்ம சக்தி அவர்களை ஆட்கொண்டு அத்தகைய மனோதிடத்தை அவர்களுக்கு அளித்

திருந்தது. சத்தியத்துக்கும் அஹிம்சைக்கும் எள்ளளவும் மாறுபடாத அந்த சத்தியாக்கிரஹிகளின் உண்ணாவிரதம் கடைசியாகப் பூரண வெற்றி அளித்தது. ஏழு நாள் விரதம் இருந்த பிறகு அவர்களை அந்தச் சிறையிலிருந்து வேறு சிறைக்கு மாற்றச் சர்க்காரிடமிருந்து உத்தரவு வந்தது.

* * * *

சத்தியாக்கிரஹப் போர் இவ்வாறு நடந்து வருகையில் தென்னப்பிரிக்காவின் அரசியலில் ஒரு பெரிய மாறுதல் நிகழ்வதற்கு ஆயத்தங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. இதுவரையில் டிரான்ஸ்வால், நேட்டால், ஆரஞ்சு பிரீ ஸ்டேட் முதலிய மாகாணங்கள் தனித்தனி அரசியலுடன் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தோடு நேராகப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. தென்னப்பிரிக்காவிலுள்ள எல்லா மாகாணங்களையும் ஓர் ஐக்கிய சர்க்காருக்கு உட்படுத்தி, பிரிட்டிஷ் சர்க்காரோடு ஒருமுக சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வது பற்றி யோசனைகள் நடந்தன. தென்னப்பிரிக்காவில் வசித்த இங்கிலீஷ்காரர்கள், போயர்கள் — ஆகிய இரு சாராரும் மேற்படி யோசனையை ஒப்புக்கொண்டு பிரயத்தனம் தொடங்கினர்கள். இப்படி ஐக்கியப்பட்டு ஏக அரசாங்கம் ஆவதினல் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தில் தென்னப்பிரிக்காவின் அந்தஸ்து உயரும் என்று கருதினர்கள். இந்த யோசனைக்கு நல்ல ஆதரவு இருப்பதாகத் தெரிந்ததும் போயர்களின் சார்பாகவும் ஆங்கிலேயர் சார்பாகவும் இங்கிலாந்துக்குத் தூது கோஷ்டிகள் சென்றன. ஜெனரல் போதாவும் ஜெனரல் ஸ்மட்ஸும் போயர் கோஷ்டிக்குத் தலைமை வகித்துச் சென்றார்கள்.

தென்னப்பிரிக்கா மாகாணங்கள் ஓர் அரசாங்கமாக ஐக்கியப்படும்போது இந்தியர் நிலைமை மேலும் மோசமாகலாம் என்று காந்திஜி கருதினர். இப்போது ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் சிற்சில சட்டங்கள் இந்தியருக்குப் பாதகமாயிருந்தன. தென்னப்பிரிக்கா ஐக்கியப்பட்டு விட்டால், இந்தியருக்கு விரோதமாக ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் உள்ள சட்டங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து தென்னப்பிரிக்கா முழுவதிலும் அமுலுக்கு வர

லாம். இந்தியர்களின் கஷ்டம் மேலும் அதிகமாகலாம். எனவே, தென்னப்பிரிக்கா அரசியல் நிலைமை இங்கிலாந்தில் விவாதிக்கப்படும் சமயத்தில் இந்தியர்களின் சார்பாக அங்கு யாராவது இருக்கவேண்டும் என்று காந்திஜியும் மற்றத் தலைவர்களும் கருதினர்கள். இந்தத் தடவை காந்திஜியும் சேத் ஹாஜி ஹபீப் என்னும் முஸ்லிம் வர்த்தகரும் இங்கிலாந்துக்குப் போவது என்று நிச்சயமாயிற்று. அப்படியே 1909-ம் வருஷம் ஜூன்மீ 23ஊ கேப் டவுனிலிருந்து புறப்பட்ட 'கெனில் வொர்த் காஸில்' என்ற கப்பலில் காந்திஜி, சேத் ஹாஜி ஹபீப் இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

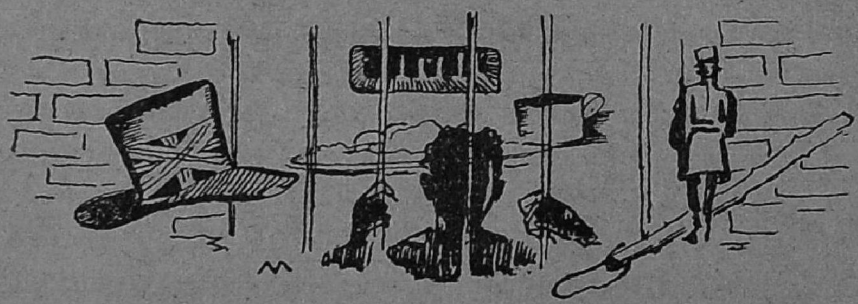

58. டால்ஸ்டாய் பண்ணை

காந்திஜி முதன் முறை இங்கிலாந்து சென்றிருந்த போது தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற் காக அங்கே ஒரு சங்கம் ஸ்தாபித்துவிட்டு வந்தார் அல்லவா? அந்தச் சங்கத்தின் தலைவர் லார்ட் ஆம்த்தில் காந்திஜி இப்போது இங்கிலாந்து வந்ததின் நோக்கத்தைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு ஜெனரல் போதா முதலியவர்களைக் கண்டு பேசினர். ராஜி செய்து வைப்பதற்கு அவர் பெரு முயற்சி செய்தார். ஆனால் வெற்றி காணவில்லை. காரியாம்சத்தில் இந்தியர்களு டைய நன்மைகளைக் கவனித்துக் கொள்வதாகவும், ஆனால் நிற வேற்றுமையை எடுத்துவிடுவது முடியாத காரியம் என்றும் போயர் தலைவர்கள் சொன்னர்கள். ஆசியாக்காரர் சட்டம், குடியேற்றத் தடைச் சட்டம் — இவற்றை எடுக்கவே முடி யாது என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

இந்தப் பதிலை லார்ட் ஆம்த்தில் காந்திஜிக்கும் ஹாஜி ஹபீப் சேத்துக்கும் தெரியப்படுத்தினர். "காரியாம்சத்தில் நீங்கள் கேட்கும் வசதிகள் எல்லாம் கிடைத்துவிடும். ஆனால் சட்டத்திலேயுள்ள நிற வித்தியாசம் இருந்து கொண்டிருக்கும். இந்த உலகத்தில் நாம் கோருவதெல்லாம் கிடைத்துவிடுவ தில்லை. சில சமயம் விட்டுப் பிடித்தே யாகவேண்டும். ஆகை யால் யோசனை செய்யுங்கள். வெறும் கொள்கைக்காகப் போராட்டத்தை நடத்திக் கொண்டு போவது அவசியமா என்று நன்றாய்ச் சிந்தித்து முடிவு செய்யுங்கள். கூடிய சீக்கிரத் தில் பதில் சொல்லுங்கள்" என்று லார்ட் ஆம்த்தில் கூறினர்.

சேத் ஹாஜி ஹபீப் வெறும் கொள்கைக்காகப் போராடு வதில் அர்த்தமில்லை என்று நினைத்தார். அவர் கூறியதாவது :—

"ஜெனரல் போதா சொல்வதை நான் ஒப்புக் கொள் கிறேன் என்று தெரியப்படுத்துங்கள். தாங்கள் கூறியபடி அவர் இந்திய சமூகத்துக்குச் சௌகரியங்களை அளித்தால் இப்

போதைக்கு நான் திருப்தியடைவேன். இந்தியர்கள் சமரசக் கட்சியின் சார்பாக நான் பேசுகிறேன். தென்னப்பிரிக்கா இந்திய சமூகத்தில் பெரும்பாலோர் நாங்களே. சமூகத்தில் பணவசதியுள்ளவர்களும் நாங்களே. இதற்கு மேலே இந்திய சமூகம் கஷ்டப்படுவதை நாங்கள் விரும்பவில்லை. கொள்கைக்காகப் போராடுவதைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்.''

ஹாஜி ஹபீப் குஜராத்தியில் பேசினார். அதை வார்த்தை வார்த்தையாகக் காந்திஜி மொழி பெயர்த்துக் கூறினார். கூறி விட்டு மகாத்மா தமது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார் :— ''தாங்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்காக நன்றி செலுத்துகிறேன். சேத் ஹாஜி ஹபீப் இந்திய சமூகத்தில் பெரும்பாலோரின் பிரதிநிதி என்பதும் செல்வர்களின் பிரதிநிதி என்பதும் உண்மை. ஏழை இந்தியர்கள் — சிறுபான்மையோர் சார்பாக நான் பேசுகிறேன். நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் உடனே கிடைக்கக்கூடிய வசதிகளுக்காக மட்டும் போராடவில்லை ; கொள்கைக்காக உயிரைக் கொடுத்துப் போராடத் தயாராயிருக்கிறோம். தற்கால அநுகூலம், கொள்கை, இந்த இரண்டில் ஒன்றைக் கைவிட வேண்டுமானால் தற்கால அநுகூலத்தையே நாங்கள் கைவிடுவோம். ஜெனரல் போதாவின் வலிமையை நாங்கள் உணர்ந்திருக்கிறோம். ஆயினும் எங்களுடைய பிரதிஜ்ஞையை நாங்கள் கைவிட முடியாது. ஆண்டவன் மீது பாரத்தைப் போட்டு விட்டு, என்ன நேருவதாயிருந்தாலும் பொறுமையுடன் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வருவோம். எங்களுக்காக நீங்கள் மிகவும் பிரயாசை எடுத்திருக்கிறீர்கள். அதை நாங்கள் ஒருநாளும் மறக்க மாட்டோம். ஆனாலும் தங்களுடைய புத்திமதியை நாங்கள் ஏற்க முடியவில்லை. ஜெனரல் போதாவிடம் ஹாஜி ஹபீப் கூறிய பதிலையும் நான் கூறும் பதிலையும் தனித் தனியே தெரிவித்து விடுங்கள். அதற்குப் பிறகு தாங்கள் எங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென எதிர்பார்க்க மாட்டோம்.''

இதற்கு லார்ட் ஆம்த்தில், ''அப்படி நீங்கள் நினைக்க வேண்டாம். கொள்கைக்காக நீங்கள் போராடுவதென்று

தீர்மானிக்கும் பட்சத்தில் அதற்காக உங்களுக்கு உதவி செய்வதை நிறுத்த மாட்டேன். இங்கேயுள்ள கமிட்டியின் தலைவரை இருந்து என்னாலியன்றவரை மேலும் உங்களுக்கு உதவி செய்து வருவேன். இங்கே எனக்கு உள்ள செல்வாக்கையெல்லாம் உங்களுக்கு உதவி செய்யப் பயன் படுத்துவேன்" என்று சொன்னார்.

இந்தச் சம்பாஷணையிலிருந்து காந்திஜியின் குணாதிசயத்தில் இரண்டு அம்சங்கள் தெளிவாகின்றன அல்லவா? ஹாஜி ஹபீப் சேத்தும் காந்திஜியும் வெவ்வேறு அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தார்கள். எனினும் அவர்களுடைய சிநேகிதத்துக்கு எந்தவிதமான குந்தகமும் ஏற்படவில்லை. ஹாஜி ஹபீப் காந்திஜியிடம் பூரண நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். அதனாலேயே தம் அபிப்பிராயத்தை மொழிபெயர்த்துச் சொல்லும்படி மகாத்மாவைக் கேட்டுக் கொண்டார். மகாத்மாவும் தம் அபிப்பிராயத்துக்கு மாறுபட்ட அபிப்பிராயத்தை உள்ளது உள்ளபடி மொழி பெயர்த்துச் சொல்வதற்குத் தயங்கவில்லை.

லார்ட் ஆம்த்தில் ஆங்கிலேயராயிருந்தும் அவர் உதவி செய்வதாக முன் வந்ததைக் காந்திஜி மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று நன்றி செலுத்தினர். அவரிடம் காந்திஜி வைத்த நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. இறுதிவரை லார்ட் ஆம்த்தில் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியரின் கட்சியில் நின்று தம்மாலான உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தார். போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த வரையில் காந்திஜியுடன் அவர் மிக்க சிநேக பாவத்துடன் பழகி வந்தார்.

* * * *

இங்கிலாந்துக்குத் தூது போன காரியத்தில் வெற்றி பெறாமல் காந்திஜி தென்னப்பிரிக்கா திரும்பினார். ஆனால் வேறொரு விதத்தில் அந்தப் பிரயாணம் அளவில்லாத பயனை அளித்தது. இங்கிலாந்தில் தங்கியிருந்தபோது இந்தியாவின் சுதந்திரத்தில் பற்றுக்கொண்ட சில இந்திய இளைஞர்களை மகாத்மா சந்தித்தார். அவர்களுடன் கலந்து பேசினார். அந்த

இளைஞர்கள் பலாத்காரத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட புரட்சிக் காரர்கள். இந்தியாவின் சுதந்திரத்துக்காக எதுவும் செய்ய அவர்கள் தயாரா யிருந்தார்கள். அவர்களுடன் பேசியதி லிருந்து காந்திஜிக்கு இந்தியாவின் சுதந்திரப் பிரச்னையைப் பற்றி அறிந்து சிந்தனை செய்ய வசதி ஏற்பட்டது. "இந்தியா சுய ராஜ்யம் பெற்றே தீர வேண்டும். ஆனல் பலாத்காரமும் அரா ஜகமும் அதற்கு வழியல்ல; அஹிம்சையும் சத்தியாக்கிரஹமும் தான் வழிகள்" என்ற முடிவுக்குக் காந்திஜி வந்தார். இந்த முடிவுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு "ஹிண்ட் ஸ்வராஜ்" (இண்டியன் ஹோம் ரூல்) என்ற புத்தகத்தை இங்கிலாந்தி லிருந்து தென்னப்பிரிக்காவுக்குத் திரும்பி வரும்போது கப்பலில் எழுதி முடித்தார்.

* * * *

தென்னப்பிரிக்காப் போராட்டத்தை இனித் தொடர்ந்து நடத்தும் முறையைப் பற்றியும் கப்பலில் காந்திஜி சிந்தனை செய்தார். போராட்டம் இலகுவில் முடிகிறதாயில்லை. நீடித்த காலம் நடந்தே தீரவேண்டும். பணக்கார வியாபாரிகளின் ஆதரவு இனிமேல் இயக்கத்துக்கு கிடைப்பது துர்லபம். ஏழை இந்தியர்களை வைத்துக் கொண்டே நடத்த வேண்டும். அவர் களிலும் எத்தனை பேர் நிலைத்து நிற்பார்கள் என்று தெரியாது. ஆனல் சத்தியாக்கிரஹத்தின் சக்தியைப் பற்றி மகாத்மாவுக்கு இதற்குள்ளே மகத்தான நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருந்தது. சத்தி யாக்கிரஹத்தின் சக்தி ஆள்களின் தொகையைப் பொறுத்த தல்ல வென்றும், அதைக் கடைப்பிடிப்போர் ஒரு சிலராயிருந் தாலும் அவர்களுடைய உறுதியைப் பொறுத்தது என்றும் மகாத்மா நிச்சயம் பெற்றிருந்தார். ஆகையால் எத்தனை பேர் போராட்டத்தில் நிலைத்து நிற்பார்கள் என்பதைப் பற்றிக் காந்திஜி கவலைப்படவில்லை. ஆனல் போராட்டத்தில் கலந்து கொண்ட ஏழைக் குடும்பங்களின் கதி என்ன என்பது மகாத்மாவுக்குப் பெரும் கவலை அளித்தது. அவர்களுக்கு உண்ண உணவும் தங்க இடமும் கொடுத்து உதவ வேண்டாமா?

தென்னப்பிரிக்கா சேர்ந்ததும் இதைப் பற்றிச் சில நண்பர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். டர்பனுக்குப் பக்கத்தில் போனிக்ஸ் பண்ணை ஏற்படுத்தியது போல் ஜோகானிஸ்பர்க்குக்குச் சமீபமாக 'டால்ஸ்டாய் பண்ணை' என்பதாக ஒரு ஆசிரமம் ஸ்தாபிக்கத் தீர்மானித்தார். காந்திஜியின் அத்தியந்த நண்பர்களில் ஒருவரான மிஸ்டர் காலன்பாக் என்னும் ஜெர்மானியர் 1,100 ஏக்ரா விஸ்தீரணமுள்ள ஒரு விவசாயப் பண்ணையை வாங்கியிருந்தார். அந்த இடத்தில் 1910-ம் வருஷம் மே மாதம் 10-ம் தேதி டால்ஸ்டாய் பண்ணை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தில் சேர்ந்த காரணத்தினால் ஜீவனோபாயத்தை இழந்த சத்தியாக்கிரஹிகளும் அவர்களுடைய குடும்பத்தினரும் டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் குடியேறினார்கள். எல்லாரும் கையால் உழைத்துப் பாடுபட வேண்டும் என்றும் வீட்டு வேலைக்காக வேலைக்காரர்கள் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்றும் நியதி ஏற்பட்டது. குடியிருப்பு இடத்திலிருந்து ஐந்நூறு கஜ தூரத்தில் இருந்த நீர் ஊற்றிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வரவேண்டியிருந்தது. ஆசிரம வாசிகள் காவடிகட்டித் தோள்மீது சுமந்து தண்ணீர் கொண்டு வந்தார்கள். ஸ்திரீகள் சமையல் வேலையின் பொறுப்பை ஏற்றார்கள். இப்படியே பாத்திரங்கள் துலக்குதல், இருப்பிடத்தைச் சுத்தம் செய்தல், தெருக் கூட்டுதல் முதலிய சகல வேலைகளையும் ஆசிரம வாசிகள் பகிர்ந்து கொண்டு செய்தார்கள். ஆசிரமத்தில் மிக எளிய உணவே அளிக்கப்படும் என்று ஏற்பாடு. ஆனாலும் உணவு விஷயத்தில் ஒரு சிக்கலான பிரச்னை ஏற்பட்டது. ஆசிரமத்தில் வந்து குடியேறியவர்களில் குஜராத்தியர், தமிழர், ஆந்திரர், மற்ற வட மாகாணத்தார் எல்லாரும் இருந்தனர். அவ்விதமே ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், பார்ஸிகள், கிறிஸ்துவர்கள் ஆகிய நாலு மதத்தினரும் இருந்தார்கள். கிறிஸ்துவர்களும் முஸ்லிம்களும் புலால் உண்பவர்கள். அவர்கள் புலால் உணவு வேண்டும் என்று சொல்லும் பட்சத்தில் இரண்டு சமையல் அறைகளும் இரண்டு விதமான சமையல்

களும் அவசியமாகும். எனினும் புலால் உணவு அருந்திப் பழக்கப்பட்டவர்களைத் தாவர உணவுதான் அருந்த வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தக் காந்திஜி விரும்பவில்லை. அவர்கள் விரும்பினால் புலால் உணவுக்கு ஏற்பாடு செய்யத் தயாராயிருந்தார். ஆயினும் அதனால் ஏற்படக்கூடிய அசௌகரியங்களை அவர்களுக்குக் காந்திஜி எடுத்துச் சொல்லி, கறிகாய் உணவுடன் திருப்தி அடைய முடியுமா என்று கேட்டார். கிறிஸ்துவர்களும் முஸ்லிம்களும்—ஸ்திரீகள் உள்பட—பொது சௌகரியத்தை முன்னிட்டுப் புலால் உணவு தங்களுக்கு வேண்டிய தில்லை யென்று உறுதியாகச் சொல்லி விட்டார்கள்.

59. கடின சோதனைகள்

ரஷியா தேசத்து மகான் டால்ஸ்டாய் எழுதிய "ஆண்டவன் ராஜ்யம் உனக்குள்ளே" என்ற புத்தகம் மகாத்மா காந்தியின் மனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது என்பதை முன்னமே பார்த்தோமல்லவா? டால்ஸ்டாயின் கொள்கைகள் காந்திஜியின் வாழ்க்கையின் போக்கையே மாற்றி அமைத்தன என்று கூறலாம். காந்திஜிக்கு டால்ஸ்டாயிடம் ஏற்பட்டிருந்த மரியாதை காரணமாகவே தென்னப்பிரிக்காவில் அவர் ஸ்தாபித்த இரண்டாவது ஆசிரமத்துக்கு 'டால்ஸ்டாய் பண்ணை' என்று பெயர் வைத்தார்.

டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் காந்திஜி வசித்த காலத்தில் பல கடினமான பிரச்னைகளும் சோதனைகளும் ஏற்பட்டன. அவற்றில் சிலவற்றை இப்போது பார்க்கலாம்.

டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் வாலிபர்களும் கன்னிகைகளும் வசித்தார்கள். எல்லாரும் வித்தியாசமில்லாமல் பேசிப் பழகிக் கொண்டிருந்தார்கள். இத்தகைய கல்மிஷமில்லாத வாழ்க்கை அவர்கள் நடத்தவேண்டுமென்பதுதான் காந்திஜியின் விருப்பம். இதில் தவறு ஒன்றும் நேர்ந்துவிடாது என்ற பூரண நம்பிக்கை காந்திஜிக்கு இருந்தது. ஆயினும் ஆசிரமத்தில் வசித்த இளம் பெண்களின் பாதுகாப்புக்குத் தாம் பொறுப்பு என்பதை உணர்ந்து அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளைக் கண்ணும் கருத்துமாய்க் கவனித்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் காந்திஜியின் மனதுக்கு மிகவும் ஆயாசம் தரும் படியான சம்பவம் ஒன்று நேரிட்டு விட்டது. அதாவது ஆசிரமத்து வாலிபர்கள் சிலர் இரண்டு இளம் பெண்களிடம் பரிகாசவார்த்தையாடினார்கள் என்று தெரிந்தது. இந்தமாதிரி மறுபடி நேராதிருப்பதற்கு என்ன வழி என்று காந்தியே சிந்தனை செய்

தார். அந்த இளைஞர்களை அழைத்துக் கண்டித்துப் புத்திமதி கூறினர். இதனால் அவருடைய உள்ளம் திருப்தியடையவில்லை. இலங்கையில் தன்னந்தனியே சிறையிருந்த சீதா தேவியை இராவணன் நெருங்கவும் அஞ்சியது மகாத்மாவுக்கு அடிக்கடி நினைவு வந்து கொண்டிருந்தது. சீதை அத்தகைய கடுந்தவ விரதத்தை மேற் கொண்டிருந்ததினால் அல்லவோ, இராவணன் சீதா தேவியிடம் நெருங்கவும் தயங்கினான்? அவ்விதமே டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் குடியேறி ஆசிரம வாழ்க்கையை மேற் கொண்ட பெண்களும் தவ விரதத்தை மேற் கொள்ள வேண்டு மென்று மகாத்மா எண்ணினார். அவர்கள் தவ விரதம் மேற் கொண்டிருப்பதோடு, அதற்கு வெளிப்படையான அறி குறியும் இருக்கவேண்டும். அந்த அறிகுறியானது பரிகாசப் பேச்சுப் பேச விரும்பும் வாலிபர்களுக்குப் புத்தி புகட்டி எச் சரிக்கை செய்யக் கூடியதா யிருக்கவேண்டும்.

ஒரு நாள் இரவெல்லாம் காந்தி மகாத்மா ஒரு கண நேரங் கூடத் தூங்காமல் மேற்கூறிய விஷயத்தைப் பற்றி யோசனை செய்தார். பொழுது புலரும் சமயத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வந் தார். பொழுது நன்றாக விடிந்ததும் அந்த இரு பெண்களையும் கூப்பிட்டார். "என் அருமைக் குழந்தைகளே! நேற்று உங் களைப் பார்த்துச் சில வாலிபர்கள் பரிகாச வார்த்தை பேசினார் கள். இதை எண்ணி நேற்று இரவெல்லாம் எனக்குத் தூக் கமே வரவில்லை. அவர்களுக்குப் புத்தி கற்பிக்க வேண்டும். மற்றவர்களுக்கும் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். இதற்காக உங்களை ஒரு தியாகம் செய்யும்படி கோருகிறேன். உங்க ளுடைய தலையில் உள்ள அழகான நீண்ட கூந்தலை வெட்டி விட விரும்புகிறேன். அப்படி வெட்டி விட்டால், உங்களைப் பார்க்கும்போ தெல்லாம் அந்த வாலிபர்கள் தங்கள் தவறை நினைந்து வருத்தப்படுவார்கள். ஆசிரமத்தில் மறுபடியும் இம் மாதிரி தவறு நேராது. ஆசிரமத்தின் நன்மைக்காக உங்களை இந்தக் கடினமான சோதனைக்கு உட்படுத்த விரும்புகிறேன். உங்களுக்குச் சம்மதமா? என் சொல்லுக்காக இந்தத் தியாகத் தைச் செய்வீர்களா?" என்று கேட்டார்.

இந்தியப் பெண்களுக்குத் தங்கள் கூந்தல் நீளமாயிருக்க வேண்டு மென்பதில் மிக்க ஆசை உண்டு அல்லவா? எந்த இளம் பெண்மணிதான் காந்தி மகான் கூறிய சோதனைக்குத் தயங்காமல் உட்படுவாள்?

அந்தப் பெண்கள் இருவரும் திடுக்கிட்டுப் போனார்கள். அவர்களுடைய தாய்மார்களுக்கு இது தெரிந்தபோது அவர்களும் வந்து காந்திஜியிடம் மன்றாடினார்கள். மகாத்மா, "உங்களைக் கட்டாயப் படுத்த எனக்கு இஷ்டமில்லை; வேண்டாம் என்றால் வேண்டாம்" என்று கூறி மறுபடியும் தம்முடைய நோக்கம் என்ன வென்பதை விளக்கிச் சொன்னார். கடைசியில் அந்தப் பெண்கள் இருவரும், "பாபு! உங்கள் விருப்பத்துக்கு நாங்கள் மாறு சொல்ல வில்லை. தங்கள் கட்டளைப் படி நடக்கிறோம்!" என்று சம்மதம் கொடுத்தார்கள். தாய்மார்களும் சம்மதித்தார்கள்.

காந்தி மகாத்மா எழுதுகிறார்:—"இந்த நிகழ்ச்சியை இன்று எழுதும் இதே கையிலை கத்திரிக் கோலை எடுத்து அந்தப் பெண்களின் கூந்தலை வெட்டி எறிந்தேன். அந்த இரு பெண்களும் உத்தம குணவதிகள்; நல்ல புத்திசாலிகள். அவர்களில் ஒருத்தி பிற்காலத்தில் இம் மண்ணுலக வாழ்வை நீத்துச் சென்றாள். இன்னொருத்தி இன்று ஒரு பெரிய குடும்பத்தின் தலைவியாயிருக்கிறாள். அவர்களுடைய கூந்தலை வெட்டி விட்ட பிறகு, நான் நடத்தி வந்த வகுப்பில் அதன் காரணத்தை எடுத்து விளக்கமாகக் கூறினேன். இதனால் மிகவும் நல்ல பலன் ஏற்பட்டது. அதற்குப் பிறகு டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் எந்தப் பெண்ணிடமும் யாரும் பரிகாசமாகப் பேசியது கிடையாது!" மேற்கண்டவாறு சம்பவத்தைப் பற்றி எழுதிவிட்டு மகாத்மா ஓர் எச்சரிக்கையும் தந்திருக்கிறார். இம்மாதிரி கடின சோதனைகளைத் தகுதியற்றவர்கள் கையாளக் கூடாது என்பதுதான். காந்திஜி எழுதியிருப்பதாவது:—

"இந்தச் சம்பவத்தை நான் சொல்லியிருப்பது மற்றவர்கள் இதைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல. இம்மாதிரி சோதனையைக் கையாளுவதில் பெரும் அபாயம் இருக்கிறது. நாங்கள் மேற்கொண்டிருந்த சத்தியாக்கிரஹம் எத்தனை தூய்மையானது என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே இந்த நிகழ்ச்சியைச் சொன்னேன். இத்தகைய தூய்மையினாலே தான் இயக்கம் வெற்றிபெறும் என்னும் நிச்சயம் எனக்கு இருந்தது. இப்படிப்பட்ட கடுமையான சோதனையை ஒருவர் கையாளுவதாயிருந்தால், தம் வசத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட குழந்தைகளிடம் சொந்தத் தாயும் தகப்பனும் செலுத்தும் அன்பைத் தாமும் செலுத்தப் பழகியிருக்க வேண்டும். சொந்தக் குழந்தைகளின் விஷயத்திலும் அதே மாதிரி செய்வோம் என்ற திட நம்பிக்கை இருக்கவேண்டும். சோதனையில் தவறிப் போனால் அதற்கேற்ற பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ள எப்பொழுதும் தயாராயிருக்க வேண்டும்."

* * * *

காந்தி மகாத்மா உருக்கமாக விவரித்திருக்கும் மேற்படி சம்பவத்துக்குப் பிறகு டால்ஸ்டாய் பண்ணையின் வாழ்க்கை மேலும் தூய்மையடைந்தது; எளிமையும் பெற்றது. அதுவரையில் ஆசிரமத்தில் வசித்த இந்தியர்கள் ஐரோப்பிய கனவான்களைப் போல் உடை தரித்து வந்தார்கள். இனி எல்லாரும் எளிய தொழிலாளிகளின் உடை தரிக்க வேண்டும் என்று தீர்மானமாயிற்று. சிறைக் கைதிகளுக்கு அளிக்கப்படும் உடையை ஓரளவு பின்பற்றி நீல நிற மூரட்டுத் துணியில் கால் சட்டையும் அரைக் கைப் பனியன்களும் தைத்துக் கொண்டார்கள். ஆசிரமத்து ஸ்திரீகள் தையல் வேலை கற்றுக் கொண்டு ஆடவர்களுக்கு வேண்டிய சட்டைகளையெல்லாம் தாங்களே தைத்துக் கொடுத்தார்கள்.

இம்மாதிரியே ஆசிரமவாசிகளின் உணவும் முன்னைவிட எளிய உணவாயிற்று.

பிற்காலத்தில் காந்தி மகாத்மாவின் வாழ்க்கையில் முக்கியத்துவம் அடைந்த பல காரியங்கள் டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் ஆரம்பமாயின. தினந்தோறும் மாலை ஏழு மணிக்கு அனைவரும் கூடிப் பிரார்த்தனை செய்யும் வழக்கம் டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் ஆரம்பித்ததுதான். இந்தப் பிரார்த்தனைக் கூட்டங்களில் பஜனை கீதங்கள் பாடப்பட்டன. இராமாயணம், குர்ஆன், பைபிள் ஆகிய மத நூல்களிலிருந்து சிற்சில பகுதிகள் படிக்கப்பட்டன.

காந்திஜிக்கு ஏற்கெனவே இயற்கை வைத்திய முறைகளிலும் உணவுப் பரிசோதனைகளிலும் ஆர்வம் உண்டு. டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் அச்சோதனைகளை நடத்த வேண்டிய வசதிகள் இருந்தன. பண்ணையில் யாருக்கு என்ன நோய் வந்தாலும் டாக்டரைக் கூப்பிடுவதில்லை. சமீபத்தில் கூப்பிடும்படியாக டாக்டரும் இல்லை. காந்திஜி இயற்கை வைத்திய முறைகளைக் கொண்டே எல்லா நோய்களையும் குணப்படுத்தி வந்தார். ஆசிரமத்துக்கு வெளியே அக்கம் பக்கத்திலிருந்து கூட மகாத்மாவிடம் இயற்கை வைத்தியம் செய்துகொள்ள ஜனங்கள் வந்தார்கள். டால்ஸ்டாய் பண்ணைக்குச் சற்றுதூரத்தில் ரயில்வே ஸ்டேஷன் ஒன்று இருந்தது. ஸ்டேஷன் மாஸ்டரின் குழந்தை — இரண்டுவயதுப் பிள்ளைக்கு — டைபாய்டு சுரம் கண்டது. அதை இயற்கை வைத்திய முறையைக் கையாண்டு குணப்படுத்தினர். இயற்கை வைத்திய முறையில் தம்முடைய அநுபவங்களைக் கொண்டு காந்தி மகாத்மா "ஆரோக்கிய வழி" என்னும் ஒரு அருமையான நூலை எழுதியிருக்கிறார்.

ஆனால் இந்தத் துறையிலேயும் மகாத்மா எழுதியுள்ள எச்சரிக்கையை நாம் கவனித்து மனத்தில் வைத்துக் கொள்வது அவசியம். அந்த எச்சரிக்கை வருமாறு:—"இம்மாதிரி பல சோதனைகளை டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் நான் நடத்தினேன். ஒன்றிலாவது தோல்வியடைய வில்லை. ஆனால் நான் கைக் கொண்ட முறைகளில் அப்போதிருந்த உறுதி இப்போது எனக்குக் கிடையாது. 1918-ம் வருஷத்தில் இந்தியாவுக்குத்

திரும்பிய பிறகு எனக்கு வயிற்றுக் கடுப்பு நோய் வந்தது. அதை என்னால் குணப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. அதற்குக் காரணம் என்னுடைய நம்பிக்கை குறைந்து போனதா அல்லது சீதோஷ்ண நிலையில் வித்தியாசமா என்று சொல்ல முடியாது. தென்னப்பிரிக்காவில் வெற்றி யளித்த சில முறைகள் இந்தியாவில் எனக்கு வெற்றிதர வில்லை யென்று மட்டும் சொல்லுவேன்.''

இயற்கை வைத்திய முறைகளில் சோதனை நடத்தியது போல் மகாத்மா உணவுப் பரிசோதனைகளும் செய்து வந்தார். மகாத்மாவின் சோதனைகளில் அவருக்கு உற்ற துணையாக இருந்து வந்தவர் மிஸ்டர் காலன் பாக் என்னும் ஜெர்மானியர். இருவரும் ஒரு தடவை கல்கத்தாவில் பசுமாடுகளை நிறையப் பால் கறக்கும்படி செய்வதற்காகக் கையாளும் கொடூர முறை களைப் பற்றி ஒரு பத்திரிகையில் படித்தார்கள். ''பால் சாப் பிடாமல் ஏன் வாழ்க்கை நடத்தக் கூடாது?'' என்று காந்திஜி கேட்டார். உடனே, தாம் பால் உணவை விட்டு விடத் தயார் என்றார் மிஸ்டர் காலன் பாக். அவ்விதமே இருவரும் பால் அருந்துவதை நிறுத்தினார்கள். கொஞ்சநாளைக் கெல்லாம் சமைத்த உணவு எல்லாவற்றையுமே விலக்கி விட்டுக் கனி உணவு சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். புதிய பழங்களையும் உலர்ந்த பழங்களையுமே சாப்பிட்டுக் காலங் கழித்தார்கள்.

''தனித்த பழ உணவு மட்டுமே அருந்திய ஐந்து வருஷம் நான் சுகமாயிருந்தது போல் வேறு எந்தக் காலத்திலும் ஆரோக்கியமா யிருந்ததில்லை. அதே காலத்தில்தான் உடல் உழைப்புச் சக்தி எனக்குப் பூரணமா யிருந்தது. நாள் ஒன் றுக்குச் சர்வ சாதாரணமாய் நாற்பது மைல் நடப்பேன். குறிப் பிட்ட ஒரு தினத்தில் ஐம்பத்தைந்து மைல் நடந்திருக்கிறேன். இவ்விதம் உடலுக்கு ஏற்பட்ட நலத்தையல்லாமல், கனி உணவு என்னுடைய ஆத்மீக வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணையா யிருந்தது என்று உறுதியாகக் கூறுவேன். இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்த பிறகு, தனித்த பழ உணவு மட்டும் சாப்பிட

முடியாமல் வேறு உணவும் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி நேரிட்டது. அதை எப்போது நினைத்தாலும் எனக்கு வருத்தம் உண்டாகாம லிருப்பதில்லை'' என்று காந்தி எழுதியிருக்கிறார்.

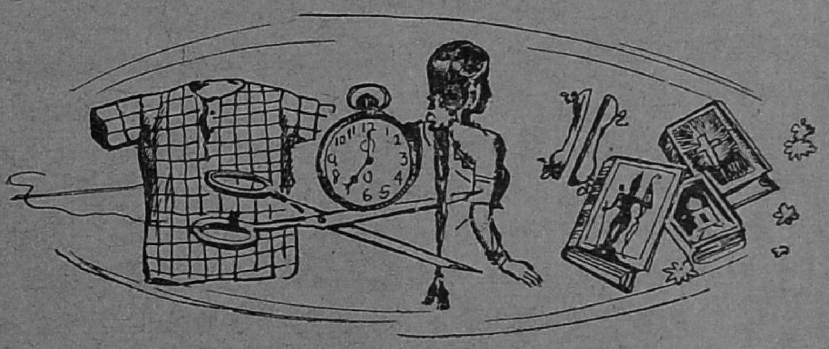

60. கோகலே விஜயம்

காந்திஜியும் அவருக்குத் துணை செய்த சத்தியாக்கிரஹி களும் டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் வாழ்ந்து வந்தபோது, சத்தி யாக்கிரஹ இயக்கம் சில சமயம் தீவிரமாயும் சில சமயம் சாதாரணமாயும் நடந்து வந்தது. இயக்கம் எப்போது முடி வுறும் என்று யாராலும் ஊகிக்க முடியவில்லை. இதைப் பற்றிக் காந்திஜி கவலைப்படவு மில்லை. சத்தியத்தை உறுதியாகக் கடைப் பிடிப்பது சத்தியாக்கிரஹியின் கடமை. பலனைப் பற்றிச் சத்தியாக்கிரஹி கவலைப்படக் கூடாது. கடவுள் துணையைத் தவிர வேறு யாருடைய உதவியையும் எதிர் பார்க்கவும் கூடாது. இத்தகைய நம்பிக்கையுடன் காந்திஜி இயக்கத்தை நடத்தி வருகையில் உதவி எதிர்பாராத முறையில் கிடைத்தது.

ஸ்ரீ கோபால கிருஷ்ண கோகலேயிடம் மகாத்மா மிக்க மதிப்புக் கொண்டவர் என்பதை முன்னமே பார்த்திருக் கிறோம். ஸ்ரீ கோகலேயுடன் காந்திஜி தொடர்ந்து கடிதப் போக்குவரவு நடத்தி வந்தார். கோகலேயும் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் நிலைமையில் கவனம் செலுத்தி வந்தார். 1910-ம் வருஷம் பிப்ரவரி 25உ இந்தியா சட்ட சபையில் ஸ்ரீ கோகலே நேட்டாலுக்கு ஒப்பந்தக் கூலிகள் அனுப்புவதை உடனே நிறுத்தவேண்டு மென்று ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றினார்.

1911-ம் வருஷத்தில் ஸ்ரீ கோகலே இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார். அவர் தென்னப்பிரிக்காவுக்கு ஒருமுறை விஜயம் செய்து நிலைமையை நேரில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று காந்திஜி அடிக்கடி அவருக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதன்படி ஸ்ரீ கோகலே இப்போது இங்கிலாந்திலிருந்து தென் னப்பிரிக்கா செல்வது என்று உத்தேசித்து, இந்தியா மந்திரி யிடம் தம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். இந்தியா மந்திரி ஆட்சேபம் சொல்லாமல் அநுமதி கொடுத்ததும் ஸ்ரீ கோகலே

காந்திஜிக்குத் தகவல் தெரிவித்தார். ஆறு வார காலம் தென்னப் பிரிக்காவில் தங்கலாம் என்றும் அதற்கு ஒரு சுற்றுப் பிரயாணத் திட்டம் தயாரிக்கும்படியும் காந்திஜியைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

இந்தக் கடிதத்தினால் காந்திஜியும் மற்ற இந்தியர்களும் அடைந்த குதூகலத்துக்கு அளவில்லை. இதுவரை இந்தியாவிலிருந்து எந்தத் தலைவரும் தென்னப்பிரிக்காவுக்கு வந்ததுகிடையாது. ஆகையால் கோகலேயின் வரவு எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை உணர்ந்து அவருக்கு மகத்தான வரவேற்பு அளிக்கவும் தென்னப்பிரிக்காவின் முக்கிய நகரங்களுக் கெல்லாம் அவரை அழைத்துச் செல்லவும் நிர்மானித்தார்கள். சத்தியாக்கிரஹிகள் சத்தியாக்கிரஹத்தில் ஈடுபடாத இந்தியர்கள் எல்லாருமே வரவேற்பு முயற்சிகளில் முனைந்தார்கள். வரவேற்புக் கமிட்டிகளில் இருக்கும்படி ஐரோப்பியரும் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டனர். பலர் அதற்கு இணங்கினர்கள். ஒவ்வொரு முக்கிய நகரிலும் பிரதான டவுன் ஹால் மண்டபத்தில் கூட்டம் நடத்துவது என்றும், கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகிக்க அந்தந்த நகரத்தின் மேயரை அழைப்பது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. முக்கியமான ஒவ்வொரு ரயில்வே ஸ்டேஷனையும் அலங்கரிக்கத் நிர்மானிக்கப்பட்டது. சாதாரணமாக இதற்கு அநுமதி கொடுப்பதில்லை. ஆயினும் இந்தியர்களுடைய மகத்தான உற்சாகத்தைப் பார்த்துவிட்டு ரயில்வே அதிகாரிகள் உத்தரவு கொடுத்து விட்டார்கள். ஜோகானிஸ்பர்க் ரயில்வே ஸ்டேஷனை அலங்காரம் செய்யவும், ஸ்டேஷனில் ஒரு பெரிய வரவேற்பு வளைவு நிர்மாணிக்கவும் பதினைந்து தினங்கள் பிடித்தன. இதிலிருந்து வரவேற்பு ஏற்பாடுகள் பிரமாதமாகச் செய்யப்பட்டன என்பதை அறியலாம்.

அங்கே இங்கிலாந்திலிருந்து கோகலே தென்னப்பிரிக்கா பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்து கொண்டிருந்தார். இந்தியா மந்திரியின் காரியாலயத்தினர் தென்னப் பிரிக்கா சர்க்காருக்கு பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தில் ஸ்ரீ கோகலே எவ்வளவு உன்னதமான பதவி வகிக்கிறவர் என்று தெரிவித்

திருந்தனர். ஆயினும் ஆரம்பத்திலேயே பிரயாணத்துக்கு ஒரு முட்டுக்கட்டை ஏற்பட்டது. தென்னப்பிரிக்கா செல்லும் கப்பலில் வசதியான தனி அறை ஒன்று கோகலேக்கு வேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டது. "கிடையாது" என்று கப்பல் கம்பெனியின் பதில் வந்தது. இதை யறிந்த கோகலேயின் நண்பர் ஒருவர் இந்தியா மந்திரி காரியாலயத்துக்கு விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தினர். மேற்படி காரியாலயத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் கப்பல் கம்பெனிக்குப் போயிற்று. அவ்வளவுதான்; கோகலே கேட்டபடி தனி அறை கிடைத்தது. கப்பல் தலைவனுக்குக் கோகலேயைச் சரியான மரியாதையுடன் நடத்தும்படியாகக் கட்டளையும் பிறந்தது.

தென்னப்பிரிக்காவின் மத்திய சர்க்காரும் கோகலேக்கு மரியாதை செய்யத் தீர்மானித்தார்கள். பிரிடோரியாவில் இருக்கும்போது அரசாங்க விருந்தாளியாக அவர் தங்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அரசாங்கத்துக்காக ஏற்பட்ட ரயில்வே ஸலூன் ஒன்றை அவருடைய பிரயாணத்துக்காகக் கொடுத்தார்கள். சர்க்கார் கொடுக்கும் இந்த வசதிகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று காந்திஜி வற்புறுத்தியதன் பேரில் கோகலே அதற்கு இசைந்தார்.

1912-ம் வருஷம் அக்டோபர்மீ 22ஆ கோகலே தென்னப்பிரிக்கா சேர்ந்து கேப்டவுன் துறைமுகத்தில் கப்பலிலிருந்து இறங்கினர். கேப்டவுன் நகரத்தில் பெரிய பொதுக் கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. ஸெனட்டர் ஷிரீன் என்பவர் தலைமை வகித்து ஸ்ரீ கோகலேயை வரவேற்றுப் பேசினர். ஸ்ரீ கோகலே இந்த முதல் பொதுக் கூட்டத்தில் உறுதியாகவும் நியாயமாகவும் நிதானமாகவும் பேசியது இந்தியர்கள் — ஐரோப்பியர்கள் எல்லாருடைய மனத்தையும் ஒருங்கே கவர்ந்தது.

கேப்டவுனிலிருந்து ஜோகானிஸ்பர்க் இரண்டுநாள் பிரயாணம். வழியில் இந்தியர்கள் வசித்த பட்டணங்களில் எல்லாம் கோகலே இறங்கி அங்கங்கே உபசாரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்பெஷல் ரயிலில் ஜோகானிஸ்பர்க் வந்து

சேர்ந்தார். ஜோகானிஸ்பர்க்கில் நடந்த வரவேற்பு பிரமாதமா யிருந்தது. முதல் உபசாரக் கூட்டம் ஸ்டேஷனிலேயே நடை பெற்றது. ரொடீஷியாவில் உற்பத்தியாகும் உயர்ந்த தேக்கு மரச் சட்டத்தில் தங்கத் தகடு அடித்து அதில் உபசாரப் பத்திரம் எழுதி கோகலேக்கு அளித்தார்கள். அந்தத் தகடு இந்தியாவும் இலங்கையும் சேர்ந்த தேச படத்தின் வடிவம் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

ஆரம்ப உபசாரக் கூட்டத்துக்குப் பிறகு கோகலே தனித் தனியாகப் பல பிரமுகர்களைப் பார்த்தார். பலரும் அவரை வந்து பார்த்தார்கள். ஐரோப்பியர்களும் இந்தியர்களுமாக 400 பேருக்கு ஒரு பெரிய விருந்து நடந்தது. இந்த விருந்திலே தான் கோகலே தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் நிலைமையைப் பற்றித் தமது முக்கியமான பிரசங்கத்தைச் செய்தார். இதைத் தவிர இந்தியர்கள் மட்டும் அடங்கிய பொதுக் கூட்டம் ஒன்று நடந்தது. இதுவரையில் ஸ்ரீ கோகலே ஆங்கிலத்திலேதான் பேசி வந்தார். ஆங்கில பாஷையில் கோகலே பெரிய நிபுணர். ஆனால் இந்த முக்கியமான இந்தியர்களின் கூட்டத்தில் ஸ்ரீ கோகலே அவருடைய தாய் பாஷையாகிய மராத்தியில் பேச வேண்டும் என்று காந்திஜி கேட்டுக் கொண்டார். அதைத் தாம் ஹிந்தியில் மொழிபெயர்த்துச் சொல்வதாகவும் கூறினார். அந்தக் காலத்தில் அரசியலில் ஈடுபட்ட இந்தியர்கள் ஆங்கில பாஷையில் பேசுவது வழக்கமாயிருந்தது. ஆங்கில பாஷையிலேதான் அவர்களுடைய வாக்கு வன்மை நன்றாகப் பிரகாசிக்கும். ஆகையால் காந்திஜியின் யோசனையைக் கோகலே ஆட்சேபித்தார். காந்திஜியும் பிடிவாதமாயிருந்தார். கடைசியாக ஸ்ரீ கோகலே, "இங்கே நான் உங்களுக்காகவே வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் உங்கள் இஷ்டப்படி நடக்க வேண்டியதுதான்!" என்று சொல்லி மராத்தி பாஷையில் பேசினார்.

ஜோகானிஸ்பர்க் நகரிலிருந்து ஸ்ரீ கோகலே பிரிட்டோரி யாவுக்குப் போனார். பிரிட்டோரியாவில் ஜெனரல் போதா

ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் முதலிய அரசாங்க மந்திரிகளை ஸ்ரீ கோகலே சந்திப்பதாக ஏற்பாடு ஆகியிருந்தது. கோகலே மந்திரிகளைச் சந்திக்கப் போகும்போது தனியாகவே போகவேண்டுமென்று காந்திஜி கருதினர். தாம் பின்னேடு சென்ருல் காரியத்துக்கு இடையூரு யிருக்குமென்று சொன்னர். மந்திரிகள் காந்திஜி மீது கொண்டிருந்த கோபத்தினுல் கோகலேயின் பேச்சுக்குச் சரியானபடி செவி கொடுக்காமல் போகலாமல்லவா?

அதே சமயத்தில் கோகலே தனியாக மந்திரிகளைச் சந்திப்பதில் சில கஷ்டங்களும் இருந்தன. இவருக்குத் தெரிந்திராத ஏதாவது ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி அவர்கள் பிரஸ்தாபிக்கலாம். அதற்கு இவர் சரியான பதில் சொல்ல முடியாமற் போகலாம். மேலும் சர்க்கார் மந்திரிகள் ஏதாவது சில பிரேரணைகளைச் சொல்லி அவற்றை இந்தியரின் சார்பாக ஒப்புக்கொள்ளும்படி கேட்டால், ஸ்ரீ கோகலே உடனே பதில் சொல்லுவது சாத்தியமாயிருக்குமா?

இந்தத் தடங்கல்களை யெல்லாம் போக்குவதற்காக, காந்திஜி தென்னப்பிரிக்கா நிலைமைபற்றிச் சாங்கோபாங்கமாக ஓர் அறிக்கை தயாரிப்பது என்றும், அதை ஸ்ரீ கோகலே நன்ருகப் படித்துக்கொண்டு போவதென்றும் ஏற்பாடாயிற்று. காந்திஜி அறிக்கை தயாரித்தார். கோகலே அதைப் படித்தார்; ஆனல் திருப்தியடையவில்லை. விஷயங்களைத் தெளிவு செய்து கொள்ளப் பல கேள்விகள் கேட்டார். காந்திஜி பதில் சொன்னர். இவ்விதமாக, கோகலே மந்திரிகளைப் பார்ப்பதற்காகக் குறிப்பிட்ட தினத்துக்கு முதல் நாள் இரவு முழுதும் அவர்களுக்குள் பேச்சு நடந்துகொண்டிருந்தது. ஒரு நிமிஷங்கூட இருவரும் தூங்கவில்லை!

குறிப்பிட்ட சமயத்தில் ஸ்ரீகோபால கோகலே தென்னப்பிரிக்கா மந்திரிகளைச் சந்தித்தார். சுமார் இரண்டு மணி நேரம் பேசினர். பேசிவிட்டுத் திரும்பி வந்ததும் சந்தோஷமான செய்தியைச் சொன்னர்.

"எல்லாம் முடிவாகிவிட்டது. கறுப்புச் சட்டத்தை எடுத்து விடுவார்கள். குடியேற்றச் சட்டத்தில் நிறம் பற்றிய

தடையை நீக்கிவிடுவார்கள். மூன்று பவுன் தலை வரியும் எடுக்கப்பட்டுவிடும். ஆகையால் நீங்கள் இனிமேல் இங்கே இருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஒரு வருஷத்துக்குள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்துவிடவேண்டும்!" என்றார்.

செய்தி சந்தோஷமானதுதான். ஆனால் காந்திஜிக்கு நம்பிக்கை மட்டும் உண்டாகவில்லை. அவர் கூறியதாவது :—

"நீங்கள் உறுதியாகச் சொல்கிறீர்கள். ஆயினும் எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. இந்தத் தேசத்து மந்திரிகளை நான் அறிந்திருப்பது போல நீங்கள் அறியவில்லையல்லவா? ஏற்கெனவே இவ்வாறு அவர்களுடைய பேச்சைப் பலமுறை நம்பி ஏமாற்றமடைந்திருக்கிறேன். ஆயினும் தாங்கள் மந்திரிகளிடம் பெற்றுக்கொண்டு வந்த வாக்குறுதி மிகவும் முக்கியமானது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. அவர்கள் அந்தப்படி செய்யாவிட்டால் எங்களுடைய போராட்டத்துக்கு இன்னும் பலம் அதிகம் ஏற்படும். தாங்கள் பெற்றுவந்த வாக்குறுதி எங்களுடைய போராட்டத்தின் நியாயத்தில் எங்களுக்கு அதிக நம்பிக்கையை ஊட்டும். ஒரு வருஷத்துக்குள் நான் திரும்ப முடியும் என்று தோன்றவில்லை. நானும் என் சகாக்களும் இன்னும் பல முறை சிறை புக நேருமென்று கருதுகிறேன்."

இதற்குக் கோகலே, "நீங்கள் பயப்படுகிறபடி ஒருநாளும் நடவாது. கறுப்புச் சட்டத்தை ரத்துச் செய்துவிடுவதாகவும் மூன்று பவுன் தலைவரியை எடுத்துவிடுவதாகவும் ஜெனரல் போதா எனக்கு வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அதை நிறைவேற்றியே தீருவார் நீங்கள் சால்ஜாப்புச் சொல்லாமல் ஒரு வருஷத்துக்குள் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்துவிட வேண்டியதுதான்!" என்று சொன்னார்.

பின்னர் கோகலே டர்பன், மேரிட்ஸ்பர்க் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றார். அங்கேயெல்லாம் அவருக்கு நடந்த உபசரிப்புகளிலும் விருந்துகளிலும் ஐரோப்பியர்கள் தாராளமாய்க் கலந்துகொண்டார்கள். இவ்விதம் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களுடைய உள்ளத்தையும் ஐரோப்பியர்களின் இதயத்தை

யும் வெற்றிகொண்ட பிறகு 1912-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 17-ந் தேதி ஸ்ரீ கோகலே தாய்நாட்டுக்குக் கப்பல் ஏறினர். அவரை வழி அனுப்புவதற்குக் காந்திஜியும் மிஸ்டர் காலன் பாக்கும் கப்பல் ஏறி ஸான்ஸிபார் வரையில் சென்றார்கள். கப்பலில் இந்தியாவின் அரசியல் நிலைமையைப் பற்றியும் இந்திய அரசியல் தலைவர்களின் குணதிசயங்களைப் பற்றியும் கோகலே காந்திக்கு விஸ்தாரமாய் எடுத்துச் சொன்னர். கோகலே கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் உண்மையாகவும் தேசபக்தி ததும்பியும் இருந்ததைக் கண்டு காந்திஜி வியந்தார். கோகலேயிடம் காந்திஜிக்கு இருந்த அன்பும் பக்தியும் மேலும் அதிகமாயின. ஸான்ஸிபாரில் கோகலேயுடன் பிரிய முடியாமல் பிரிந்து வருத்தத்துடன் விடைபெற்றுக்கொண்டு காந்தி மகான் தென்னப்பிரிக்காவுக்குத் திரும்பினர்.

61. வீரத் தமிழ்ப் பெண்மணிகள்

கோகலேயின் நம்பிக்கை நிறைவேற வில்லை. காந்திஜி பயந்தபடியேதான் காரியம் நடந்தது. ஒரு வருஷத்திற்குள் மூன்று பவுன் தலைவரி எடுக்கப்பட்டுவிடும் என்றும், அதற்குரிய மசோதா அடுத்த சட்டசபைக் கூட்டத்தில் கொண்டு வரப்படும் என்றும் ஸ்ரீ கோகலேயிடம் தென்னப்பிரிக்கா மந்திரிகள் சொல்லியிருந்தார்கள். அந்த மாதிரி நடைபெறவில்லை. அதற்குப் பதிலாக ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ், "நேட்டால் அங்கத்தினர்கள் மூன்று பவுன் தலைவரியை எடுப்பதற்கு விரோதமாயிருப்பதால் அதைப் பற்றி ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை" என்று சொல்லி விட்டார். இம்மாதிரி நேட்டால் ஐரோப்பியர் மீது தளபதி ஸ்மட்ஸ் பாரத்தைப் போட்டதற்கு நியாயம் ஒன்றும் கிடையாது. ஏனெனில் அச்சமயம் நாலு மாகாணங்களுக்கும் சேர்ந்த மத்திய சட்ட சபை ஏற்பட்டிருந்தது. மற்ற மாகாண அங்கத்தினர் ஆதரவு கொடுத்தால் பெரும்பான்மை வோட்டுகளால் மசோதா நிறைவேறிவிடும். ஏனவே, கோகலேயிடம் கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறுவதற்கு ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் நேட்டால் ஐரோப்பியரின் எதிர்ப்பை ஒரு வியாஜமாக உபயோகித்தார் என்றே சொல்லவேண்டும்.

இவ்வாறு ஸ்ரீ கோகலேயின் நம்பிக்கை நிறைவேறுவிட்டாலும் அவர் தென்னப்பிரிக்காவுக்கு விஜயம் செய்தது இந்தியர்களுக்கு ஒரு பெரும் நன்மையைச் செய்தது. இதுகாறும் காந்தி மகாத்மா அங்கே நடத்திய இயக்கம், நிறவேற்றுமை காரணமான தடைச் சட்டங்களை எதிர்த்தே நடந்தது. மேற்படி சட்டங்களினால் அதிகமாய்ப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் இந்திய வியாபாரிகள், குமாஸ்தாக்கள் முதலியோர்தான். ஆகையால் காந்திஜியின் இயக்கத்தை ஆதரித்தவர்களும் மேற்கூறிய படித்த வகுப்பினரே யாகும். இவர்களும் நாளடைவில் மனம் சோர்ந்து விட்டார்கள். ஒரு சிலரே உறுதியாக நின்றார்கள்.

தென்னப்பிரிக்கா மந்திரிகளை ஸ்ரீ கோகலே பார்த்துப் பேசியபோது நிறத் தனிச் சட்டங்களுடன் மூன்று பவுன் தலை வரி விஷயமாகவும் பேசினார். அந்தத் தலைவரியின் அநியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லி மந்திரிகளிடமிருந்து அதை ரத்து செய்வதாக வாக்குறுதியும் பெற்றார். ஆகவே, கோகலேக்கு மந்திரிகள் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவில்லை என்ற காரணத்தின் பேரில் மூன்று பவுன் தலைவரியை எதிர்த்துச் சத்தியாக்கிரஹத்தைத் தொடங்குவது சாத்தியமாயிற்று.

மூன்று பவுன் தலைவரி, ஏற்கெனவே ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளாக வந்து ஒப்பந்தம் நீங்கியபிறகு தென்னப்பிரிக்காவில் தங்கிய இந்தியத் தொழிலாளிகளையும் அவர்களுடைய குடும்பங்களையும் பாதித்தது. இந்த வரி 1885-ம் வருஷத்திலிருந்து அமுலில் இருந்து வந்தது. அப்படியிருக்க 1907-ம் வருஷத்தில் ஆசியாக்காரர் சட்டத்தை எதிர்ப்பதற்காக ஆரம்பித்த இயக்கத்தில் மேற்படி தலைவரி விஷயத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஸ்ரீ கோகலே வந்து விட்டுப் போனதன் பயனாக, அதையும் சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கொள்ள முடிந்தது.

அப்படிச் சேர்த்துக் கொண்டதினால் இயக்கம் அடைந்த நன்மையைச் சொல்லிமுடியாது. தென்னப்பிரிக்காவிலிருந்த இந்தியத் தொழிலாளிகள் இதுவரையில் மகாத்மாவின் இயக்கத்தைப் பொதுவாக ஆதரித்து வந்தார்களே தவிர, அதில் நேரடியாகக் கலந்து கொள்ளவில்லை. கலந்து கொள்வதற்குச் சந்தர்ப்பமும் கிட்டவில்லை. இப்போது அத்தகைய சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. மூன்று பவுன் தலைவரியை எதிர்க்கும் போராட்டத்தில் இந்தியத் தொழிலாளிகள் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் நேர்முகமாகக் கலந்து கொள்வதற்கு வசதி ஏற்பட்டது.

* * * *

மறுபடியும் போராட்டம் தொடங்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று காந்திஜிக்குத் தெரிந்தவுடனே ஸ்ரீ கோகலேக்

குக் கடிதம் எழுதினர். தமக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி பங்க மடைந்ததை அறிந்து ஸ்ரீ கோகலே மிக்க வருத்தமடைந்தார். மேலே நடக்கவேண்டியதைப் பற்றித் தமது கவலையையும் தெரிவித்தார். "நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். இங்கே நாங்கள் உயிரைக் கொடுத்துப் போராடுவ தென்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு விட்டோம். மூன்று பவுன் தலைவரியை ரத்து செய்யும் வரையில் போராடுவோம்!" என்று மகாத்மா பதில் எழுதினர். இதற்கு மேல் கோகலே, "சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தில் குறைந்த பட்சம் எவ்வளவு பேர் சேரக்கூடும்? அதிகபட்சம் எவ்வளவு பேர் சேரலாம்? அவர்களுடைய பெயர்கள், குடும்பங்கள் முதலிய விவரங்களைப்பற்றித் தெரி விக்கவும்" என்று கேட்டார்.

காந்தி மகான் எப்போதும் தமது சக்தியை அதிகப்படுத்தி கணக்கிடுவ தில்லை. கொஞ்சம் குறைவாகவேதான் மதிப்பிடு வது வழக்கம். சத்தியாக்கிரஹத்தில் ஈடுபடக் கூடிய 66 பேரின் ஜாபிதாவை காந்திஜி எழுதி அனுப்பினர். இவர்களில் குறைந்த பட்சம் 16 பேர் கடைசி வரையில் நின்று நிலைத்துப் போராடுவார்கள் என்று தெரியப்படுத்தினர். அதோடு இந்த விவரங்களை யெல்லாம் கோகலே கேட்டிருப்பதின் கார ணத்தை ஊகித்துத் தெரிந்து கொண்டு, "எங்களுக்குப் பண உதவி அனுப்புவது பற்றித் தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். நாங்கள் எப்படியாவது சமாளித்துக் கொள்கிறோம். தங்க ளுடைய உடல் நிலையைப் பார்த்துக் கொள்ளவும்" என்று மகாத்மா எழுதினர். அப்போது கோகலேயின் உடல் நிலை சரியாக இருக்கவில்லை. ஆனலும் மகாத்மாவுக்குக் கோகலே கண்டிப்பான பதில் ஒன்று எழுதினர். "உங்களுடைய கட மையை அங்கே நீங்கள் செய்யுங்கள். எங்களுடைய கட மையை இந்தியாவில் நாங்கள் செய்கிறோம். இங்கே நாங்கள் செய்ய வேண்டியதைப் பற்றி உங்களுடைய யோசனை தேவை யில்லை!" என்று சிறிது கோபமாகவே எழுதினர்.

தென்னப்பிரிக்காவில் காந்தி மகான் இறுதிப் போராட்டம் தொடங்கி நடத்தியபோது இந்தியாவில் ஸ்ரீ கோகலே பெரும்

கிளர்ச்சி ஆரம்பித்துத் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களுக்குச் சாதகமாகப் பொது ஜன அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டி வந்தார். இதன் பலன் என்ன என்பதைப் பின்னல் பார்ப்போம்.

* * * *

மீண்டும் சத்தியாக்கிரகப் போர் தொடங்குவதற்கு மகாத்மா காந்தி ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தபோது, இந்திய சமூகத்தின் தலையில் எதிர்பாராத இன்னொரு பாறுங்கல் வந்து விழுந்தது. அந்தப் பாறுங்கல்லைப் போட்டவர் கேப்டவுன் உயர்தர நீதி மன்றத்தின் நீதிபதி ஸியரல் என்பவர்.

இந்தியாவிலிருந்து தென்னப்பிரிக்காவுக்குச் சென்ற இந்தியர் பலர் கலியாணம் செய்து கொண்டு மனைவி மக்களுடன் சென்றார்கள். வேறு பலர் தென்னப்பிரிக்காவிலேயே மணம் புரிந்து கொண்டார்கள். இவர்களில் ஹிந்துக்கள் ஹிந்து சம்பிரதாயத்தின்படியும் முஸ்லிம்கள் முஸ்லிம் வழக்கத்தை ஒட்டியும் சடங்குகள் நடத்திக் கலியாணம் செய்து கொண்டிருப்பதே இயல்பல்லவா? நாற்பது வருஷகாலமாக மேற்படி கலியாணங்கள் தென்னப்பிரிக்காவில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வந்தன. திடீரென்று மேற்படி கலியாணங்கள் எல்லாம் தென்னப்பிரிக்காவில் செல்லுபடியாகா என்று ஏற்பட்டால் இந்தியர்களின் மனை நிலைமை எப்படி யிருக்கும்? கேப்டவுன் கோர்ட்டில் நீதிபதி ஸியரல் விசாரணை செய்த ஒரு வழக்கு சம்பந்தமாக மேற்கண்டவாறு தீர்ப்பு அளித்துவிட்டார். அதாவது கிறிஸ்துவ சம்பிரதாயப்படி கலியாணம் நடந்து விவாக ரிஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸில் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்ட கலியாணங்கள்தான் சட்டப்படி செல்லும் என்றும் மற்றவை யெல்லாம் செல்லுபடியாகா என்றும் மேற்படி நீதிபதி தீர்ப்பு அளித்தார். அந்தத் தீர்ப்பு ஊர்ஜிதம் ஆகும் பட்சத்தில் ஆயிரக்கணக்கான இந்தியக் குடும்பங்களில் மனைவிமார்கள் 'மனைவி' என்னும் உரிமையை இழந்துவிட வேண்டியதாகும். அப்படியானால் அந்த 'மனைவி'யில்லாத ஸ்திரீக்கும் அவளுடைய புருஷனுக்கும் பிறந்த குழந்தைகள் சட்டப்படி அவர்களுடைய வாரிஸுகள் ஆக

மாட்டார்கள். பெற்றோர்களின் சொத்துக்குக் குழந்தைகளுக்கு உரிமை யில்லாமல் போய்விடும். தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர் களுக்கு இது எவ்வளவு கேவலமான—பயங்கரமான—நிலைமை என்று சொல்லவேண்டியதில்லை யல்லவா?

மேற்படி தீர்ப்பினால் இந்திய சமூகத்தில் ஏற்பட்ட கலக் கத்தைச் சொல்லிமுடியாது. காந்திஜி தமது வழக்கப்படி சர்க் காருக்கு உடனே ஒரு கடிதம் எழுதினார். "நீதிபதி எலியரல் தீர்ப்பு சரியானதா? இப்போதுள்ள சட்டப்படி அது சரி என்று ஏற்படும் பட்சத்தில், சட்டத்தை உடனே திருத்தி இந்தியர்கள் தங்கள் மதசம்பிரதாயப்படி செய்து கொண்ட கலியாணங்களைச் சட்ட ரீதியாகச் செல்லும்படி செய்யப்போகி றீர்களா?" என்று காந்திஜி கேட்டிருந்தார். ஆனால் இறுமாப் பின் சிகரத்தில் வீற்றிருந்த தென்னப்பிரிக்கா சர்க்கார் மேற் படி கடிதத்தின் பேரில் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுத்துக் கொள்ளத் தயாராயில்லை.

இனிமேல் காலந் தாழ்த்துவது முறையல்ல என்று காந்திஜி தீர்மானித்தார். சத்தியாக்கிரஹக் கமிட்டியைக் கூட்டினார். உடனே சத்தியாக்கிரஹப் போரைத் தீவிரமாக ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று கமிட்டி தீர்மானித்தது. இதுவரையில் ஆண் மக்கள் மட்டுந்தான் போரில் கலந்துகொண்டார்கள். பெண் களைக் கஷ்டத்துக்கு உள்ளாக்குவதை யாரும் விரும்பவில்லை. இப்போது இந்தியப் பெண் குலத்துக்கு இத்தகைய அவமான மும் அநீதியும் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் போது, பெண்களைப் போரில் சேரவேண்டாம் என்று தடுப்பது எப்படி நியாயம் ஆகும்? அதற்குப் பதிலாக, "ஸ்திரீகளும் இந்தப் போரில் சேர வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டு கமிட்டியார் தீர்மானம் செய்தனர்.

முதலில் டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் வசித்த ஸ்திரீகளைச் சத்தியாக்கிரஹப் போரில் சேருகிறீர்களா என்று காந்திஜி கேட்டார். அவர்கள் உற்சாகத்துடன் அதற்கு இணங்கினர்கள்.

"போராட்டத்தின் போதும் சிறைச்சாலையிலும் பல கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாக நேரலாம்" என்று மகாத்மா எச்சரிக்கை செய்தார். எந்தவிதமான கஷ்டத்துக்கும் தயார் என்று அந்தச் சகோதரிகள் சொன்னார்கள். அவர்களில் ஆறு பேர் கைக் குழந்தைக் காரிகள். ஒரு ஸ்திரீ கர்ப்பிணி. இப்படியெல்லாமிருந்தும் அவர்கள் சிறிதும் தயங்கவில்லை.

"போராட்டத்தில் ஈடுபட்டே தீருவோம் என்று முன்வந்த அந்தச் சகோதரிகள் அவ்வளவு பேரும் தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள்" என்று மகாத்மா மகிழ்ச்சியுடனேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவர்களுடைய பெயர்களையும் எழுதியிருக்கிறார்:— 1. ஸ்ரீமதி தம்பி நாயுடு, 2. ஸ்ரீமதி என். பிள்ளை, 3. ஸ்ரீமதி கே. முருகேச பிள்ளை, 4. ஸ்ரீமதி பெருமாள் நாயுடு, 5. ஸ்ரீமதி பி. கே. நாயுடு, 6. ஸ்ரீமதி கே. சின்னசாமி பிள்ளை, 7. ஸ்ரீமதி என். எஸ். பிள்ளை, 8. ஸ்ரீமதி ஆர். ஏ. பூதலிங்கம், 9. ஸ்ரீமதி பவானி தயால், 10. குமாரி மீனாட்சிப் பிள்ளை, 11. குமாரி முருகேச பிள்ளை.

மேலே கண்ட பெயர்களைக் காந்திஜி "தென்னப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹம்" என்ற நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பெண்களுடைய பெயர் ஞாபகமில்லாதபடியால் பெரும்பாலும் அவரவர்களுடைய கணவன்மார்களுடைய பெயரால் இங்கிலீஷ் முறைப்படி 'மிஸ்ஸஸ்' என்ற அடைமொழி சேர்த்திருக்கிறார்.

"சத்தியாக்கிரஹத்தில் சேர முன்வந்த பெண்மணிகள் அனைவரும் தமிழ்நாட்டுப் பெண்களே!" என்று மகாத்மா எழுதியிருப்பதைப் படிக்கும் தமிழன் எவனுக்குத்தான் தோள் பூரியாமல் இருக்கும்? இதைப் படித்த பிறகு, பழைய தமிழ் நூல்களில் தமிழ்நாட்டு வீரத் தாய்மார்களின் அரும் பெருஞ் செயல்களைப்பற்றிப் படிக்கும்போது, அவை முன்னைக் காட்டிலும் உண்மை ஒளி அதிகம் பெற்று விளங்கும் அல்லவா?

* * * *

காந்தி மகான் டால்ஸ்டாய் பண்ணையிலிருந்து போனிக்ஸ் ஆசிரமத்துக்குச் சென்றார். அங்கிருந்தவர்களில் "இந்தியன்

ஒப்பீனியன்'' பத்திரிகை நடத்துவதற்காக இரண்டொருவரையும் குழந்தைகளையும் தவிர மற்றவர்கள் எல்லாரும் சத்தியாக்கிரஹப் போரில் ஈடுபட வேண்டும் என்று சொன்னார். ஆண்மக்கள் உடனே சம்மதித்தார்கள். பிறகு அங்கிருந்த சகோதரிகளை அழைத்து மகாத்மா பேசினார். போனிக்ஸ் ஆசிரமத்தில் வசித்த குஜராத்திப் பெண்கள் வெளி உலகிலே சென்று பழகியவர்கள் அல்ல; சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தில் அவர்களுக்குப் பயிற்சியும் கிடையாது. ஆயினும் மகாத்மா அவர்களை ஓரிடத்தில் சேர்த்து டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் வசித்த தமிழ் நாட்டுப் பெண்மணிகளின் தீரத்தை உதாரணமாக எடுத்துச் சொன்னார். சத்தியாக்கிரஹத்தில் சேர்வதினால் ஏற்படக்கூடிய கஷ்டங்களையும் கூறினார். அந்த ஸ்திரீகளில் பலர் மகாத்மாவுக்கு உறவினர். ''எனக்காக நீங்கள் இந்தக் காரியத்தில் இறங்க வேண்டாம். மனத்தில் பரிபூரண உறுதியிருந்தால் இந்தப் போராட்டத்தில் சேருங்கள். இல்லாவிடில் சும்மா இருந்து விடுங்கள். ஒரு தடவை போரில் சேர்ந்த பிறகு சோர்ந்துபோய்ப் பின் வாங்கினால் எனக்கு அதைக் காட்டிலும் துன்பம் வேறு ஒன்றும் இல்லை. இயக்கத்துக்கும் அதனால் பெருந் தீமை விளையும்'' என்று எச்சரித்தார். எல்லாவற்றையும் கேட்ட பிறகு அச்சகோதரிகள் ''நாங்களும் இயக்கத்தில் சேர்ந்தே திருவோம்''என்று தீர்மானமாகக் கூறினார்கள்.

போனிக்ஸில் வசித்த பெண்களில் பலர் காந்தி மகானின் உறவினர் என்று பார்த்தோம் அல்லவா? அந்த உறவினருக்குள்ளே மிக நெருங்கிய உறவினர் ஒருவர் இருந்தார். அவர்தான் மகாத்மாவின் வாழ்க்கைத் துணைவியான ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாய். எல்லாப் பெண்களையும் காந்திஜி அழைத்துப் பேசியபோது கஸ்தூரிபாயை மட்டும் கூப்பிடவில்லை. அவரிடம் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கவும் காந்திஜி விரும்பவில்லை. ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாயின் குண சீலத்தை நன்கு அறிந்தவராதலால், தாம் சொல்லுகிற காரியத்தை அவர் உடனே ஒப்புக்கொண்டு விடுவார் என்றும் அது நல்லதல்ல வென்றும் மகாத்மா கருதினார்.

மற்றச் சகோதரிகளை அழைத்து மகாத்மா பேசிய விஷயம் ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாயின் காதில் விழுந்தது. அவர் உடனே காந்திஜியிடம் வந்து, "என்னை மட்டும் எதற்காக ஒதுக்கி வைத்தீர்கள்? என்னிடம் என்ன குற்றத்தைக் கண்டீர்கள்? தாங்கள் மற்றவர்களுக்குக் காட்டுகிற வழியில் நான் அல்லவா முதலில் நடந்து காட்டவேண்டும்? என்னை நீங்கள் இவ்விதம் ஒதுக்கிவிட்டதை எண்ணினால் எனக்கு ரொம்பவும் வருத்தமா யிருக்கிறது!" என்று சொன்னார்.

அதற்கு மகாத்மா காந்தி கூறியதாவது:—"உனக்கு வருத்தம் கொடுப்பதில் எனக்கு ஒன்றும் சந்தோஷமில்லை. வேண்டுமென்று அப்படிச் செய்ய மாட்டேன். நீ சத்தியாக்கிரஹப் போரில் சேர்ந்து சிறைக்குச் சென்றால் எனக்கு அள வில்லாத மகிழ்ச்சி உண்டாகும். ஆனால் நான் சொல்வதற்காக நீ சிறைக்குச் செல்வது என்பது கூடாது. இந்த மாதிரி இயக் கங்களில் அவரவர்கள் தங்கள் சொந்த அபிப்பிராயத்தின்படி, சொந்த பலத்தையே நம்பி, ஈடுபட வேண்டும். என்னுடைய வார்த்தைக்காக நீ இப்போது இயக்கத்தில் சேர்ந்துவிட்டு அப்புறம் கோர்ட்டில் நிற்கும்போது பயப்பட்டாலும், சிறைக் கஷ்டங்களைப் பார்த்துப் பின்வாங்கினாலும், என்னுடைய நிலைமை என்ன ஆகும் என்று பார்! அப்படி நடந்துவிட்டால் பிறகு உன் முகத்தை எப்படி நான் பார்ப்பேன்? உலகத்தின் முன்னிலையில் எப்படி நான் நிமிர்ந்து நிற்கமுடியும்? மற்ற ஸ்திரீ களுக்கும் உனக்கும் இந்த வித்தியாசம் இருப்பதினாலேயே நான் உன்னைச் சிறைக்குப் போகும்படி கேட்கவில்லை."

கஸ்தூரிபாய் என்னும் தெய்வப் பெண்மணி பதில் கூறி னார்:—"நீங்கள் அனுபவிக்கிற கஷ்டம் எதுவாயிருந்தாலும் அதை நானும் பகிர்ந்து அனுபவிப்பேன். என்னுடைய குழந் தைகள் சிறைச்சாலை சென்று அடையும் கஷ்டங்களை நானும் அடைவேன். கோர்ட்டிலோ சிறைச்சாலையிலோ நான் மன் னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு விடுதலை யடைந்தால், அப்புறம் என் முகத்திலேயே நீங்கள் விழிக்க வேண்டாம்; நான் உங்க ளுடைய பத்தினி அல்லவென்று நிராகரித்து விடுங்கள்!"

இந்தப் பதிலினால் மகாத்மா எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தார். ஆயினும் இன்னும் ஒரு முறை எச்சரிக்கை செய்தார் :— "நீ இவ்வளவு பிடிவாதமாகச் சொல்லுகிறபோது நான் உன்னைச் சேர்த்துக்கொண்டே ஆகவேண்டும். ஆனால் இன்னமுங்கூட நீ யோசிப்பதற்கு அவகாசம் இருக்கிறது. உன்னுடைய தீர்மானத்தை மாற்றிக் கொள்வதில் அவமானம் ஒன்றும் இல்லை. நன்றாக மறுபடியும் யோசித்துச் சொல்லு."

"இனிமேல் யோசிப்பதற்கு ஒன்றுமேயில்லை. முடிவான தீர்மானம் செய்துவிட்டேன். ஒருநாளும் மாறமாட்டேன்" என்றார் கஸ்தூரிபாய்.

தமது வாழ்நாள் இறுதி வரையில் ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாய் மாறவேயில்லை. மகாத்மாவின் ஒவ்வொரு இயக்கத்திலும் அவர் சேர்ந்து சிறை சென்று தாங்கொணாக் கஷ்டங்களைப் பட்டார். கடைசியாக, சிறைச் சாலைக்குள்ளேயே கணவருடைய மடியில் படுத்துக்கொண்டு உயிர் நீத்தார். இந்தியப் பெண் குலத்தின் சலியாத மன உறுதிக்கு ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாயைப் போன்ற சிறந்த உதாரணம் வேறு ஏது?

•

62. வள்ளியம்மை

டிரான்ஸ்வால் மாகாணத்திலிருந்த டால்ஸ்டாய் பண்ணையிலும், நேட்டால் மாகாணத்திலிருந்த போனிக்ஸ் ஆசிரமத்திலும் வசித்த பெண்கள் எல்லாரும் சத்தியாக்கிரஹப் போரில் ஈடுபட ஆயத்தமாகி விட்டார்கள். ஆனால் எந்த முறையில் சத்தியாக்கிரஹம் செய்வது?—இது முக்கியமான பிரச்னை ஆயிற்று. ஏனென்றால், சத்தியாக்கிரஹத்தின் இயல்பை அறிந்த பிறகு தென்னப்பிரிக்கா சர்க்கார் காந்திமகானைச் சேர்ந்தவர்களைக் கைது செய்வதில்லை யென்று சண்டித்தனம் செய்தார்கள். சாதாரண இந்தியர்கள் சட்டத்திலிருந்து அணுவளவு வழுவி நடந்தாலும் கைது செய்யப்பட்டார்கள். ஆனால் மகாத்மாவின் சத்தியாக்கிரஹப் படையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னதான் சட்டத்தை மீறி நடந்தாலும் கைது செய்யப்படுவதில்லை.

டால்ஸ்டாய் பண்ணையைச் சேர்ந்த சகோதரிகள் லைசென்ஸ் சட்டத்தை மீறித் தெருத் தெருவாகப் பண்டங்களைக் கொண்டுபோய் விற்றார்கள். ஆனாலும் அவர்களைக் கைது செய்யவில்லை.

இதன் பேரில் மகாத்மா காந்தி தீர்க்கமாக ஆலோசித்துச் சத்தியாக்கிரஹத்துக்கு ஒரு திட்டம் வகுத்தார்.

ஆசியாக்காரர் சட்டத்தின்படி ஒரு மாகாணத்திலுள்ள இந்தியர்கள் இன்னொரு மாகாணத்துக்கு அநுமதிச் சீட்டு இல்லாமல் போகக் கூடாதல்லவா? ஆகையால் டால்ஸ்டாய் பண்ணையைச் சேர்ந்த சகோதரிகளைப் பார்த்து, "நீங்கள் டிரான்ஸ்வால் எல்லையைத் தாண்டி நேட்டால் மாகாணத்துக்குள் பிரவேசியுங்கள். எல்லையில் உங்கள் பெயர்களைக் கேட்டால் சொல்லவேண்டாம். அப்படியும் உங்களைக் கைது செய்யாவிட்டால் நேட்டால் மாகாணத்துக்குள் இருக்கும் **'நியூகாஸில்'** என்னும் பட்டணத்தை நோக்கிச் செல்லுங்

கள். நியூகாஸில் பட்டணத்தில் உள்ள நிலக்கரிச் சுரங்கங்களில் இந்தியத் தொழிலாளிகள் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்கள் மூன்று பவுன் தலை வரியினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்; பெரும்பாலோர் சென்னை மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். நீங்கள் நியூகாஸில் பட்டணத்தை அடைந்து அங்கேயுள்ள தொழிலாளிகளிடம் வேலை நிறுத்தம் செய்யும்படி கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். அதற்குமேல் என்ன நடக்கிறதென்று பார்த்துக்கொண்டு நிலைமைக்குத் தக்கபடி யோசனை சொல்கிறேன்!" என்றார் காந்திஜி.

அதன்படியே டால்ஸ்டாய் பண்ணையைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் பெண்மணிகள் நியூகாஸிலை நோக்கி யாத்திரை கிளம்பினர்கள்.

அதே சமயத்தில் காந்திஜியின் யோசனைப்படி போனிக்ஸ் ஆசிரமப் பெண்மணிகள் டிரான்ஸ்வாலை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். அவர்கள் நேட்டால் எல்லையைத் தாண்டும் சமயத்தில் அதிகாரிகள் அவர்களிடம், "அநுமதிச் சீட்டு எங்கே?" என்று கேட்டார்கள்.

போனிக்ஸ் சகோதரிகள், "அநுமதிச் சீட்டு இல்லை" என்று சொன்னார்கள்.

"உங்கள் பெயர் என்ன?" என்று அதிகாரிகள் கேட்டார்கள். அதற்கும் பதில் சொல்ல அந்தச் சகோதரிகள் மறுத்தார்கள். அந்தப் பெண்மணிகள் காந்தி மகானைச் சேர்ந்த சத்தியாக்கிரஹிகள் என்று அதிகாரிகளுக்குத் தெரியாது. எனவே, அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். கோர்ட்டில் விசாரணையும் நடந்தது. தலைக்கு மூன்று மாதம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. தண்டனை யடைந்தவர்களில் ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாயும் ஒருவர். 1913ஸ் செப்டம்பர் மீ 23உ இச்சம்பவம் நடந்தது.

ஆனால் டால்ஸ்டாய் ஆசிரமப் பெண்மணிகளுக்கு அவ்வளவு சுலபத்தில் அதிர்ஷ்டம் கிட்டவில்லை. அவர்கள் சத்தியாக்கிரஹிகள் என்பதை அதிகாரிகள் தெரிந்து கொண்டு கைது

செய்யாமல் விட்டார்கள். எனவே அவர்கள் மகாத்மாவின் யோசனைப்படி நியூகாஸில் பட்டணத்துக்குச் சென்றார்கள். நிலக்கரிச் சுரங்கத்தில் வேலை செய்த இந்தியத் தொழிலாளிகளிடம் மூன்று பவுன் தலைவரி, கலியாண ரத்துத் தீர்ப்பு, ஆசியாக்காரர் தடை முதலிய அநீதிகளைப் பற்றிச் சொல்லி வேலை நிறுத்தம் செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள். மேற்கூறிய அநீதிகளினால் ஏற்கெனவே உள்ளம் கொதித்துக்கொண்டிருந்த இந்தியத் தொழிலாளிகள் மேற்படி சகோதரிகளின் வார்த்தைகளினால் உணர்ச்சி வசப்பட்டு வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தம் செய்ததினால் சுரங்கங்களில் வேலை அடியோடு நின்று விட்டது. இந்த விபரீதத்தைக் கண்டதும் அதிகாரிகள் விழித்துக் கொண்டார்கள். டால்ஸ்டாய் பண்ணைப் பெண்மணிகளைச் சும்மா விட்டது தவறு என்று உணர்ந்து அவர்களைக் கைது செய்தார்கள். அவர்களுக்கும் கோர்ட்டில் மூன்று மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. 1913-ம் வருஷம் அக்டோபர் 21-ந் தேதி இது நடந்தது.

இவ்விதமாகப் பெண்மணிகள் சிறை புகுந்த சம்பவம் தென்னப்பிரிக்காவிலிருந்த சகல இந்தியர்களின் உணர்ச்சியையும் எழுப்பி விட்டது. தாய் நாடாகிய இந்தியாவிலும் பெரும் பரபரப்பை உண்டாக்கியது. இது வரையில் தென்னப்பிரிக்கா விஷயமாகச் சிரத்தை காட்டாதவர்கள் எல்லாம் இப்போது சிரத்தை கொண்டார்கள். ஸர் பிரோஸிஷா மேத்தா 1901-ம் வருஷத்தில் காந்திஜியிடம் "நீர் தென்னப்பிரிக்காவுக்குப் போக வேண்டாம்!" என்று புத்திமதி கூறினர். "இந்தியா சுதந்திரம் அடையாதவரையில் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியருக்கு நாம் என்ன உதவி செய்ய முடியும்?" என்று சொன்னர். இது வரையில் தென்னப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹத்தில் அவர் அநுதாபமே காட்டவில்லை. ஆனால் பெண்கள் சிறை புகுந்த செய்தி அவர் மனத்தைக் கலக்கிவிட்டது. பம்பாய் டவுன் ஹாலில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்தில் அவர் பேசும் போது, "உத்தமிகளான இந்திய சகோதரிகள் கொலைக்காரர்களும் திருடர்களும்

அடைக்கப்படும் சிறையில் கிடந்து வாடுகிறார்கள் என்பதை எண்ணினால் இரத்தம் கொதிக்கிறது!" என்று அலறினர்.

தண்டனை விதிக்கப்பட்ட எல்லாப் பெண்மணிகளும் மோட்ஸ்பர்க் சிறையில் வைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் சிறையில் பட்ட கஷ்டங்களை விவரித்தால் கல்லும் உருகிவிடும். அவர்களுக்குக் கொடுத்த உணவு வாயில் வைக்க முடியாதது. சிறைக் கைதிகளின் துணி வெளுக்கும் வேலை அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. சிறை புகுந்த பெண்களில் அநேகர் வெளியில் வரும்போது எலும்புந் தோலுமாக வந்தார்கள்.

முதற் படையில் சேர்ந்த பெண்மணிகளைத் தவிர வேறு சிலரும் பிற்பாடு சேர்ந்தார்கள். இவர்களில் குமாரி வள்ளியம்மை பதினறு பிராயத்து இளம் பெண். மூன்று மாதம் சிறையிலிருந்துவிட்டு வெளிவந்தபோது வள்ளியம்மை மிக மெலிந்து எலும்புக் கூடாகக் காட்சிதந்தாள். காந்தி மகாத்மா அந்த வீரத் தமிழ்ப் பெண்ணைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார்.

"வள்ளியம்மா! நீ சிறை சென்றது பற்றி வருத்தப்படுகிறாயா?" என்று மகாத்மா கேட்டார்.

"வருத்தமா? மறுபடியும் என்னைக் கைது செய்தால் சிறைக்குப் போகத் தயார்!" என்றாள் வள்ளியம்மாள்.

"ஒருவேளை உன் உயிருக்கு ஆபத்து வரலாம் என்பதை யோசித்துப் பார்த்தாயா?" என்று காந்திஜி கேட்டார்.

"வந்தால் வரட்டும். தாய்நாட்டின் மானத்தைக் காப்பதற்காக உயிர்த்தியாகம் செய்வது பெரிய பாக்கியம் அல்லவா?" என்றாள் அந்தப் பதினறு பிராயத்துப் பெண்.

இந்தச் சம்பாஷணை நடந்த சில நாளைக்கெல்லாம் வள்ளியம்மை இந்த மண்ணுலகை நீத்துச் சென்றாள். வள்ளியம்மையின் மகாதியாகத்தைப்பற்றியும் பொதுவாக இந்திய சகோதரிகளின் சிறைவாசத்தைப் பற்றியும் மகாத்மா காந்தி எழுதியிருப்பதாவது:—

"வள்ளியம்மையின் உடல் மறைந்துவிட்டது. ஆனால் வள்ளியம்மையின் பெயர் சிரஞ்சீவித்வம் பெற்றிருக்கிறது.

வள்ளியம்மையின் ஞாபகம் இன்றைக்கும் அநேக இருதயங்களில் குடிகொண்டிருக்கிறது. இந்தியா தேசம் உள்ள அளவும் தென்னப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹத்தின் சரித்திரம் மறக்கப்படமாட்டாது. தென்னப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹ சரித்திரம் உள்ள வரையில் வள்ளியம்மையின் புகழும் நிலை பெற்றிருக்கும்.

"தென்னப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹத்தில் ஈடுபட்ட சகோதரிகளின் தியாகத்தை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் அது மிகைப்படுத்துவதாகாது. அந்தச் சகோதரிகளில் பலர் தாய் நாடாகிய இந்தியாவைப் பார்த்ததேயில்லை. அவர்களுக்கு இந்தியா என்பது ஒரு பெயர்தான். அவர்கள் பத்திரிகை படிப்பவர்களும் அல்ல. அவர்களுடைய தேச பக்தி நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்தியாவின் கௌரவத்துக்குப் பங்கம் இழைக்கப்படுகிறது என்பதை மட்டும் அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். அந்த கௌரவத்தை நிலை நாட்டுவதற்காக எத்தகைய தியாகத்தையும் செய்ய முன் வந்தார்கள். அவர்கள் சிறை சென்றது மகா பரிசுத்தமான தியாகமாகும். அத்தகைய தூய்மையான தியாகமே கடவுளுக்கு உகந்தது. எனவே, அப்படிப்பட்ட தியாகம் ஒருநாளும் வீண்போகாது. தென்னப்பிரிக்கா சகோதரிகளின் தியாகம் சிறந்த பலன் அளித்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை."

இவ்விதம் மகாத்மா காந்தி நம் தமிழ் நாட்டுச் சகோதரிகளின் தியாகத்தை வியந்து பாராட்டி எழுதியிருக்கிறார். அச் சகோதரிகளின் தியாகம் எந்த முறையில் பலன் அளித்தது என்பதை அடுத்த அத்தியாயத்தில் பார்ப்போம்.

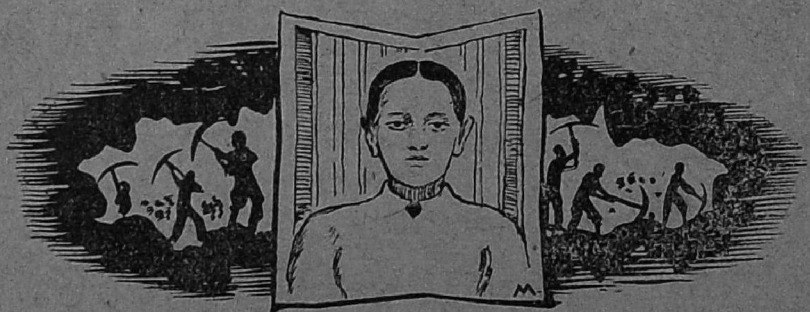

63. தொழிலாளர் தியாகம்

டால்ஸ்டாய் பண்ணையிலிருந்து புறப்பட்டுவந்த பெண் மணிகள் நியூகாஸில் பட்டணத்தில் கைது செய்யப்பட்டார் கள் அல்லவா? அந்தப் பட்டணத்தை அடுத்திருந்த சுரங்கங் களில் ஆயிரக்கணக்கான இந்தியத் தொழிலாளிகள் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். மேற்கூறிய பெண்மணிகளின் தியாகம் இந்தியத் தொழிலாளரின் உணர்ச்சியைத் தூண்டி விடவே அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்துவிட்டுக் கூட்டம் கூட்டமாய் நியூகாஸில் பட்டணத்துக்குள் பிரவேசிக்கத் தொடங்கினர்கள்.

இதற்கிடையில் காந்தி மகாத்மாவும் நியூகாஸிலுக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தார். மிஸ்டர் டி. லாஸரஸ் என்னும் தமிழ்க் கிறிஸ் துவரின் வீட்டில் அவர் தங்கினர். நியூகாஸில் பட்டணத்தில் பணக்கார இந்திய வியாபாரிகள் சிலர் இருந்தனர். முன் தடவைகளில் மகாத்மா நியூகாஸில் வந்தபோது அந்த வியா பாரிகள் வீட்டில் தங்குவது வழக்கம். ஆனல் இந்தத் தடவை போராட்டம் நடந்துகொண்டிருந்தபடியால் வியாபாரிகள் பயப்பட்டார்கள். மிஸ்டர் லாஸரஸ் பணக்காரர் அல்ல. கொஞ்சம் நிலமும் அதன் மத்தியில் ஒரு சிறிய வீடும் அவ ருடைய உடைமைகள். ஒப்பந்தத் தொழிலாளியாக வந்த குடும்பத்தை அவர் சேர்ந்தவர்.

அவரும் அவருடைய குடும்பத்தாரும் மூன்று பவுன் தலைவரி கொடுத்து வந்தார்கள். ஆகையால், ஏழைத் தொழி லாளிகளின் கஷ்டங்களை மிஸ்டர் லாஸரஸ் நன்கு அறிந்திருந் தார். டால்ஸ்டாய் பண்ணையிலிருந்து வந்த ஸ்திரீ சத்தியாக் கிரஹிகளை அவர்தான் வரவேற்று உபசரித்துத் தமது வீட்டில் தங்குவதற்கு இடம் கொடுத்தவர். இப்போது காந்தி மகாத்மா அவருடைய வீட்டிலேயே தங்கினர். இது காரணமாக லாஸ ரஸ் வீட்டுக்கு வருவோரும் போவோரும் பலர் ஆயினர். அவ்

வளவு பேருக்கும் லாஸரஸ் தம்பதிகள் முகமலர்ச்சியுடன் உண்வு அளித்து உபசரித்தார்கள்.

எனினும், தொழிலாளிகள் ஆயிரக்கணக்கில் வரத் தொடங்கிய பிறகு லாஸரஸின் சிறிய வீட்டில் எப்படி எல்லாருக்கும் இடம் இருக்கும்?

* * * *

சுரங்கங்களில் வேலை செய்த இந்தியத் தொழிலாளருக்குச் சொந்த வீடு கிடையாது. சுரங்கச் சொந்தக்காரர்கள் கட்டிக் கொடுத்திருந்த சிறிய குடிசைகளில் அவர்கள் வசித்து வந்தார்கள். அவர்கள் வசித்த வீதிகளில் விளக்குப் போட்டவர்களும் தண்ணீர்க் குழாய்கள் வைத்துத் தந்தவர்களும் சுரங்கச் சொந்தக்காரர்களே. தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தம் செய்தவுடனே வீதிகளில் போட்டிருந்த விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன. குழாய்த் தண்ணீர் நிறுத்தப்பட்டது. குடிசைகளைக் காலி செய்யும்படி உத்தரவும் பிறந்தது. உடனே காலி செய்யாதவர்களுடைய சாமான்கள் தெருக்களில் வீசி எறியப்பட்டன. அப்படி எறிவதைத் தடுக்க முயன்றவர்கள் அடிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் தென்னப்பிரிக்காவில் வசித்த இந்தியர்கள் அனைவரும் இதற்குள்ளே மகாத்மாவின் அஹிம்சைத் தத்துவத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொண்டிருந்தபடியால் தொழிலாளியாரும் பலாத்காரத்தைக் கையாளவில்லை. அதிகாரிகளின் பலாத்காரத்தைப் பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்படிச் சகித்துக் கொண்டிருந்த ஸையது இப்ராஹிம் என்னும் பட்டாணியர் ஒருவர் மகாத்மாவிடம் வந்து தம் முதுகைக் காட்டினர். "என்னை எப்படி அடித்திருக்கிறார்கள், பாருங்கள்! நான் பட்டாணியன். அடியைப் பொறுத்துக் கொண்டு சும்மாயிருப்பது எனக்கு வழக்கமில்லை. ஆயினும் உங்களுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டுச் சும்மா யிருக்கிறேன்!" என்று சொன்னர்.

"உங்களுடைய பொறுமையைப் பாராட்டுகிறேன். உண்மையான தைரியம் இதுதான். உங்களைப் போன்றவர்களின் தீரத்தினால் நிச்சயம் வெற்றியடைவோம்!" என்றார் மகாத்மா.

ஆனால் இந்தப் பட்டாணியருக்கு நேர்ந்தது மற்ற எல்லாத் தொழிலாளருக்கும் நேரும் பட்சத்தில் இயக்கம் எத்தனை நாள் நடக்கும் என்ற சந்தேகம் மகாத்மாவுக்கு உதித்தது. அவர்களுக்கு ஏதாவது ஒரு வழி சொல்லியாக வேண்டும். மகாத்மா கவலையுடன் யோசித்துக் கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். இந்தியத் தொழிலாளிகள் சுரங்க முதலாளிகள் வீடுகளைக் காலி செய்துவிட்டு, அநாவசியமான சாமான்களை யெல்லாம் தூர எறிந்துவிட்டு, அவசியமாக வேண்டிய துணிமணிகளையும் பாத்திரங்களையும் மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்றார். இதற்குத் துணிச்சல் இல்லாதவர்கள் வேலைக்குத் திரும்பிப் போய்விடலாம் என்றும் கூறினர்.

ஆனால் ஒருவராவது திரும்பிப் போகவில்லை. தொழிலாளிகளும் அவர்களுடைய குடும்பத்தாருமாக ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் காந்தி மகாத்மா காட்டிய வழியில் நடப்பதற்குத் தயாராக வந்துவிட்டார்கள்.

அவ்வளவு பேருக்கும் உணவும் தங்க இடமும் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. இந்தச் சமயத்தில் இந்திய வியாபாரிகள் உதவி செய்வதற்குத் தாங்களாகவே முன் வந்தார்கள். மூட்டை மூட்டையாக அரிசியும் பருப்பும் சமையல் பாத்திரங்களும் மற்ற அவசியமான பண்டங்களும் சேகரித்துத் தந்தார்கள். பண வசதி இல்லாதவர்கள் தொண்டு செய்வதற்கு முன்வந்தார்கள். எனவே, வேலையையும் விட்டு, வீட்டையும் விட்டு வெளிவந்த தொழிலாளிகளுக்குச் சாப்பாடு போடுவது சாத்தியமாயிற்று.

நல்ல வேளையாக அப்போது மழை காலமோ, குளிர் காலமோ இல்லை யாதலால், திறந்த வெளியிலேயே தொழிலாளர் எல்லாரும் தங்கி யிருக்க முடிந்தது.

நாளுக்கு நாள் அத்தொழிலாளிகளின் கூட்டம் அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது. ஐயாயிரம் பேர் வரையில் சேர்ந்துவிட்டார்கள். அத்தனை பேரையும் எத்தனை நாளைக்கு வேலையில்லாமல் வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? மேலும் அந்த ஏழைத் தொழிலாளிகள் கல்வியறிவு இல்லாதவர்கள்; சுகாதார விதிகளை அறியாதவர்கள். தங்குகிற இடத்தைச் சுத்தமாக வைத்திருக்க அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. சுற்றுப் புறத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் ஆபாசம் அதிகமாகிக் கொண்டு வந்தது தொற்று வியாதி தொடர்ந்து விட்டால் அபாயமாகப் போய்விடும்.

மேலும் அவ்வளவு பேருக்கும் மூன்று வேளை உணவு கொடுத்து எத்தனை நாளைக்கு வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? எவ்வளவு காலம் திறந்த வெளியிலேயே அவர்கள் வசிக்க முடியும்?

எனவே, காந்தி மகாத்மா கவலையுடன் சிந்தனை செய்து கடைசியில் ஒரு வழி கண்டுபிடித்தார். இந்தப் பெரிய தொழிலாளர் படையைக் கால் நடையாக டிரான்ஸ்வாலுக்கு அழைத்துச் செல்வது என்று தீர்மானித்தார்.

ஐயாயிரம் பேர் அடங்கிய சத்தியாக்கிரஹிகள் படை ஒரு மாகாணத்திலிருந்து இன்னொரு மாகாணம் செல்லும்போது சர்க்காருடைய நிலைமை என்னவா யிருக்கும்? அவ்வளவு பேரையும் சர்க்கார் கைது செய்வார்களா? கைது செய்துதான் தீரவேண்டும்; அல்லது ராஜி செய்து கொள்ள முன்வர வேண்டும்.

நியூகாஸில் நேட்டால் மாகாணத்தில் இருந்தது. அங்கிருந்து டிரான்ஸ்வால் மாகாண எல்லைக்கு 36 மைல். எல்லைப் புறத்தில் கைது செய்யாவிட்டால் அப்புறம் டால்ஸ்டாய் பண்ணை வரையில் நடத்தி அழைத்துப் போக மகாத்மா எண்ணி யிருந்தார். அவ்வளவு தூரம் நடப்பதற்கு யாருக்காவது ஆட்சேபம் உண்டா என்று காந்திஜி இந்தியத் தொழிலாளரைக் கேட்டார். ஆட்சேபம் உள்ளவர்கள் திரும்பி

வேலைக்குப் போய்விடலாம் என்றும் சொன்னர். ஒருவரும் திரும்பிப் போக முன்வரவில்லை. எல்லாரும் சத்தியாக்கிரஹ யாத்திரைக்குத் தயார் என்று சொன்னர்கள்.

* * * *

யாத்திரைக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டு வந்த காலத்தில் டர்பனிலிருந்த சுரங்க முதலாளிகளிட மிருந்து மகாத்மாவுக்கு ஓர் அழைப்பு வந்தது. மகாத்மாவும் உடனே புறப்பட்டுச் சென்றார். முதலாளிகளின் தலைவர் மகாத்மாவைக் கடிந்து பேசினர். மூன்று பவுன் தலைவரி அரசியல் சம்பந்த மான பிரச்னை என்றும், தங்களுக்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை யென்றும், ஆகையால் தொழிலாளிகளின் வேலை நிறுத்தம் சரியல்ல வென்றும், அவர்களை உடனே வேலைக்குத் திரும்பிப் போகும்படி செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறினர்.

அரசாங்கத்தின் காரியத்துக்கு முதலாளிகளுக்கும் பொறுப்பு உண்டு என்றும், முதலாளிகளுக்கு வேலை செய்ய ஆட்கள் வேண்டி யிருப்பதினாலேயே ஒப்பந்தத் தொழிலாளி முறை ஏற்பட்ட தென்றும், ஆகையால் மூன்று பவுன் தலை வரியை எடுக்கும்படி முதலாளிகள் சர்க்காரை வற்புறுத்த வேண்டுமென்றும் காந்திஜி கூறினர். இந்த விவாதத்தினால் உடன்பாடு ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. எனினும் பலன் இல்லாமற் போகவில்லை. சுரங்க முதலாளிகள் சர்க்காரோடு கடிதப் போக்குவரவு தொடங்கினர்கள்.

காந்திஜி நியூகாஸில் நகருக்குத் திரும்பி வந்ததும் படை கிளம்புவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் முடிவடைந்தன.

புறப்படுவதற்கு முன்னால், பிரயாணத்தின்போது அனு சரிக்க வேண்டிய விதி முறைகளை இந்தியத் தொழிலாளிகளுக்கு மகாத்மா நன்கு எடுத்துக் கூறினர். வழியில் தலைக்கு ஒன்றரை ராத்தல் ரொட்டியும் ஒரு அவுன்ஸ் சர்க்கரையுந்தான் கொடுக் கப்படும்; அத்துடன் திருப்தி அடையவேண்டும். அவசிய

மான துணிகளைத் தவிர அதிகமாகக் கொண்டு வரக் கூடாது. ஒருவர் இன்னொருவருடைய சாமான்களைத் தொடக்கூடாது. வழியில் ஐரோப்பியர்கள் செய்யும் தொந்தரவுகளையும் பொறுமையுடன் சகித்துக்கொள்ள வேண்டும். அதிகாரிகள் கைது செய்தால் முக மலர்ச்சியுடன் செல்ல வேண்டும். காந்திஜி மட்டும் கைது செய்யப்பட்டால் மற்றவர்கள் நின்றுவிடாமலும் கலைந்து விடாமலும் யாத்திரையைத் தொடர்ந்து டால்ஸ்டாய் பண்ணை வரையிலும் போய்த்தான் நிற்கவேண்டும். டால்ஸ்டாய் பண்ணையிலும் கைது செய்யப் படாவிட்டால், அங்கே விவசாய வேலை செய்து ஜீவனம் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்த நிபந்தனைகளையெல்லாம் அத்தனை தொழிலாளிகளும் அறிந்துகொண்டு அவற்றின்படி நடக்க ஒப்புக்கொண்டார்கள். இதன்பேரில், 1913-ம் வருஷம் அக்டோபர்மீ 28உ மகாத்மாவின் தலைமையில் ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளுமாகச் சுமார் ஐயாயிரம் பேருக்குமேல் அடங்கிய சத்தியாக்கிரஹப் படையின் யாத்திரை தொடங்கியது.

டிரான்ஸ்வால் எல்லைக்குச் சமீபத்திலிருந்த சார்லஸ்டவுன் என்னும் ஊர் வரையில் எல்லாரும் பத்திரமாகப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அந்தப் பட்டணத்தில் சில நாள் தங்குவது என்று மகாத்மா உத்தேசித்திருந்தார். ஏனெனில் அங்கிருந்து சர்க்காருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிப் பதில் வருகிறதா என்று பார்க்க விரும்பினர். சார்லஸ்டவுன் மிகவும் சிறிய ஊர். அங்கே குடியேறி யிருந்த இந்திய வியாபாரிகள் சத்தியாக்கிரஹிகளுக்கு வேண்டிய அரிசியும் பருப்பும் கொடுத்து உதவ முன்வந்தார்கள். திறந்த வெளியிலேயே எல்லாரும் தங்க வேண்டியிருந்தது. சமையல் செய்தல், பரிமாறுதல், தங்கும் இடத்தைச் சுத்தமாக வைத்திருத்தல் ஆகிய காரியங்களை நடத்துவதில் பெரும் சிரமம் ஏற்பட்டது. காந்திஜியே முன்னின்று இந்தக் காரியங்களைச் செய்தபடியினால்தான் சமாளிக்க முடிந்தது. மற்றவர்களை வேலை செய்யும்படி ஏவுவதுடன் மகாத்மா திருப்தி யடையவில்லை. அவரும் அவருடைய பிரதம சகாக்-

களும் குப்பையைப் பெருக்கித் தள்ளித் தங்குமிடத்தைச் சுத்தமாக்குவதில் முதன்மையாக நின்றார்கள்.

சமையல் விஷயத்திலும் பரிமாறும் விஷயத்திலும் அடிக்கடி சண்டை சச்சரவு நேர்வதா யிருந்தது. காந்திஜியே பரிமாறும் வேலையின் முழுப் பொறுப்பையும் ஒப்புக்கொண்டார். அதற்குப் பிறகு 'சமையல் நன்றுயில்லை' என்றோ, 'சாப்பாடு போதவில்லை' என்றோ புகார் செய்யத் தயங்கினர்கள். யாராவது புகார் செய்தாலும் காந்திஜியின் சாந்தமான பதிலைக் கேட்டு அடங்கினர்கள்.

இதற்கிடையில் தென்னப்பிரிக்காவின் மத்திய சர்க்காருக்கு மகாத்மா காந்தி கடிதம் எழுதினர். "ஐயாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தொழிலாளிகளுடன் டிரான்ஸ்வால் எல்லைக்கருகில் வந்திருக்கிறேன். டிரான்ஸ்வாலில் நிலையாகத் தங்கும் உத்தேசம் இல்லை. மூன்று பவுன் தலைவரியைக் கண்டிப்பதற்கு அறிகுறியாகவே மாகாணத் தடைச் சட்டத்தை மீறி டிரான்ஸ்வாலுக்குள் புகப்போகிறோம். எல்லைப்புறத்திலேயே எல்லாரையும் சர்க்கார் கைது செய்ய முன்வந்தால் அதற்குத் தயாராயிருக்கிறோம். திருட்டுத்தனமாகச் சட்டத்தை மீறும் எண்ணம் கிடையாது. பகிரங்கமாகவே மீறப்போகிறோம். மூன்று பவுன் தலைவரியை ரத்து செய்ய சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டால் தொழிலாளிகள் உடனே திரும்பிச்சென்று பழையபடி சுரங்க வேலையில் ஈடுபடுவார்கள்."—இதுதான் மகாத்மா காந்தி எழுதிய கடிதத்தின் சாராம்சம். கடிதத்தை எழுதிவிட்டு மகாத்மா சில நாள் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தார். பதில் ஒன்றும் வரவில்லை. தந்தி கொடுத்திருந்தார், அதற்கும் பதில் இல்லை. மகாத்மா மேலும் ஒரு முயற்சி செய்ய எண்ணி, பிரிடோரியாவில் இருந்த தளபதி ஸ்மட்ஸின் காரியதரிசியை டெலிபோனில் கூப்பிட்டுப் பேசினர். கடிதத்தில் எழுதிய விஷயத்தை ஞாபகப்படுத்திப் பதில் வேண்டும் என்று கேட்டார். கடைசியாக, டெலிபோனில் பதில் வந்தது. "தளபதி ஸ்மட்ஸ் உம்முடன் எந்தவித சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. உம்முடைய இஷ்டம்போல் நீர் செய்யலாம்" என்பதுதான் பதில்.

இதற்குமேலே உத்தேசித்த காரியத்தை நடத்துவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. எனவே 1913-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் 6ஆ அதிகாலையில் கடவுளுக்குப் பிரார்த்தனை செலுத்தி விட்டு மகாத்மா சத்தியாக்கிரஹப் படையுடன் சட்டத்தை மீறி மாகாணத்தின் எல்லையைக் கடப்பதற்குப் புறப்பட்டார்.

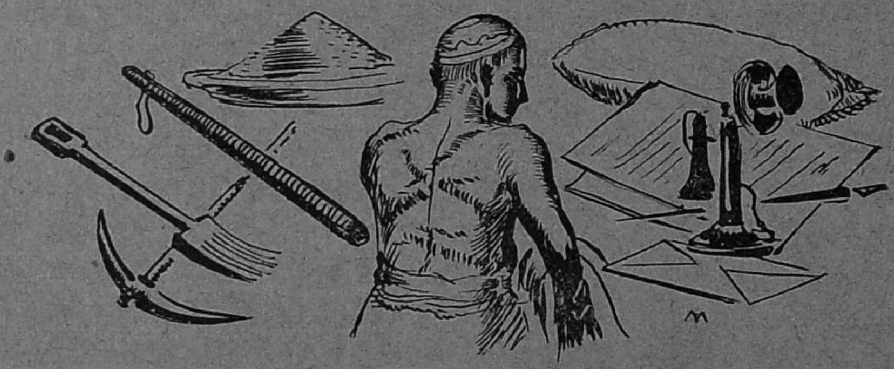

64. அக்னி பரீட்சை

சார்லஸ்டவுன் பட்டணத்திலிருந்து ஒரு மைல் சென்றதும் ஒரு சிறு மதகு இருந்தது. அதைத் தாண்டியதும் டிரான்ஸ்வால் மாகாணந்தான். அந்த மாகாணத்தில் முதல் பட்டணத்தின் பெயர் வோக்ஸ்ரஸ்ட் என்பது. இந்தப் பட்டணத்திலிருந்த ஐரோப்பியர்கள் இரண்டு நாளைக்கு முன்பு ஒரு பொதுக்கூட்டம் கூட்டியிருந்தார்கள். காந்திஜியின் நண்பரான மிஸ்டர் காலன்பாக் கூட்டத்துக்குப் போயிருந்தார். கூட்டத்தில் பேசிய ஐரோப்பியர்கள் இந்தியர்களின் சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தை மிகவும் கண்டித்துத் தாக்கிப் பேசினர்கள். டிரான்ஸ்வாலுக்குள் இந்தியர்கள் நுழைந்தால் அவர்களைச் சுட்டுத் தள்ளிவிடுவதாகப் பயமுறுத்தினர்கள். அப்படிப் பேசியவர்களை எதிர்த்து மிஸ்டர் காலன்பாக் பேசினர். இந்தியர்களின் கட்சி நியாயமானது என்று வற்புறுத்தினர். இதற்காக மிஸ்டர் காலன்பாக் மீது எல்லாரும் எரிந்து விழுந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் தம்முடன் துவந்த யுத்தத்துக்கு வரும்படி அறை கூவினர். மிஸ்டர் காலன்பாக் நல்ல நீரர். அவர் மேற்படி மிரட்டலுக்குப் பயப்படவில்லை.

இந்தக் கூட்டத்தைப்பற்றிக் காந்திஜி தெரிந்துகொண்டிருந்தபடியால் டிரான்ஸ்வாலுக்குள் பிரவேசித்ததும் ஐரோப்பியர்களால் தொல்லை ஏற்படக்கூடும் என்று எதிர்பார்த்து முன்ஜாக்கிரதையுடன் இருந்தார். எல்லைமதகுக்கு அப்பால் குதிரைப் படைப் போலீஸார் நின்றுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார். இந்தியர்களிடம் தாம் சமிக்ஞை செய்ததும் அமைதியாக மதகைக் கடந்து வரும்படி சொல்லிவிட்டுத் தாம் மட்டும் முதலில் சென்று போலீஸாரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தார். பேச்சு முடிவதற்குள்ளேயே இந்தியர்கள் கட்டுப்பாட்டைக் காற்றிலே பறக்கவிட்டுத் தடதடவென்று பாலத்தைத் தாண்டி வரத் தொடங்கினர்கள். போலீஸார் விரைந்து சென்று அவர்களைச் சூழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமிஷம் என்ன விபரீதம் ஏற்

படுமோ என்ற கவலை ஏற்பட்டது. ஆனால் காந்திஜி இந்தியர் களின் முன்னிலையில் வந்து கையமர்த்திச் சில வார்த்தைகள் சொன்னதும் அமைதி ஏற்பட்டது. பின்னர் மகாத்மாவின் கட்டளைப்படி இந்தியர்கள் நாலு நாலு பேராக வரிசைப் படுத்திக்கொண்டு நடந்தார்கள். சத்தியாக்கிரஹப் படை எல்லை யைத் தாண்டியது; சட்டமறுப்பு யாத்திரை ஆரம்பமாகியது.

போலீஸார் இந்தியர்களைக் கைது செய்யவில்லை; தடை செய்யவும் இல்லை. இந்தியர்கள் அமைதியாகவும் ஒழுங்காக வும் யாத்திரை செய்ததைப் பார்த்த வோக்ஸ்ரஸ்ட் பட்டணத்து ஐரோப்பியர்களும் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இவ்விதம் எட்டு மைல் பிரயாணம் செய்து பாம்போர்டு என்னும் இடத் தில் முதல் நாள் இரவு இந்தியர்கள் தங்கினர்கள். எல்லாரும் தங்களுடன் கொண்டுவந்திருந்த சொற்ப உணவை உட் கொண்டார்கள். ராமநாம பஜனை செய்தார்கள். இரவு முதல் ஜாமம் ஆனதும் எல்லாரும் படுத்துத் தூங்கலானர்கள்.

மகாத்மாஜியும் முதல் நாள் யாத்திரை அசம்பாவிதம் எது வும் இல்லாமல் நடந்து முடிந்தது குறித்து ஆண்டவனுக்கு நன்றி செலுத்திவிட்டுப் படுத்துத் தூங்குவதற்கு ஆயத்தம் செய்யலானர். அச்சமயம் கையில் லாந்தருடன் ஐரோப்பியர் ஒருவர் வருவதைக் கண்டார். அதன் காரணம் மகாத்மாஜிக் குத் தெரிந்துவிட்டது. வந்தவர் போலீஸ் அதிகாரிதான்.

காந்திஜியின் அருகில் அவர் வந்து, "உங்களைக் கைது செய்ய வாரண்டு கொண்டு வந்திருக்கிறேன். என்னுடன் வருக!" என்று சொன்னர்.

உடனே மகாத்மா தம் அருகில் படுத்துத் தூங்கிய ஸ்ரீ பி. கே. நாயுடுவை எழுப்பி, விஷயத்தைக் கூறினர். மற்ற யாருக்கும் இதைப் பற்றி இப்போது சொல்லவேண்டாம் என்றும், அதி காலையில் சூரியோதயத்துக்கு முன்னால் எழுந்து யாத்திரை தொடங்கவேண்டும் என்றும், மத்தியானம் சாப்பிடுவதற்காகத் தங்கும் இடத்தில் தாம் கைதியானதுபற்றி எல்லாருக்கும் சொன்னால் போதும் என்றும் கூறினர். வழியில் இந்தியர்கள்

எல்லோரையும் கைது செய்தால் சிறைக்குப் போகவேண்டும் என்றும், இல்லாவிட்டால், யாத்திரையை உத்தேசத் திட்டத் தின்படி டால்ஸ்டாய் பண்ணையில் போய்த்தான் நிறுத்த வேண்டும் என்றும் தெரிவித்தார். காந்திஜியின் கட்டளையை நிறைவேற்றிவைப்பதாக ஸ்ரீ. பி. கே. நாயுடு ஒப்புக்கொண்டார்.

மகாத்மாவைப் போலீஸ் அதிகாரி வோக்ஸ்ரஸ்ட் பட்ட ணத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே மாஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் அவரைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினர். சாட்சியம் தயாராக வில்லை யாதலால் வாய்தா கொடுக்க வேண்டும் என்று சர்க்கார் வக்கில் கேட்டார். மாஜிஸ்ட்ரேட் வாய்தா கொடுத் தார். மகாத்மாஜி தாம் ஆயிரக் கணக்கான இந்தியர்களுக்குப் பொறுப்பு வகிப்பதால் ஜாமீனில் விடவேண்டும் என்று கேட் டார். சர்க்கார் வக்கில் அதை எதிர்த்தார். ஆனால் மாஜிஸ்ட் ரேட் ஜாமீனில்விட உத்தரவிட்டார். மிஸ்டர் காலன்பாக் ஜாமீன் கொடுத்து மகாத்மாவை விடுதலை செய்தார். உடனே காந்திஜி புறப்பட்டு அன்று சாயங்காலத்துக்குள் சத்தியாக் கிரஹ யாத்திரீகர்களை அடைந்தார்.

இதே மாதிரி ஸ்டாண்டர்டன் என்னுமிடத்தில் மறுபடியும் காந்திஜியைக் கைது செய்துகொண்டு போனர்கள். இங்கே யும் மாஜிஸ்ட்ரேட் காந்திஜியை ஜாமீனில் விட்டுவிட்டார். சத்தியாக்கிரஹ யாத்திரீகர்கள் மூன்று மைல் தூரம் போவதற் குள் மகாத்மா அவர்களோடு சேர்ந்துவிட்டார்.

இதனால் டால்ஸ்டாய் பண்ணை வரையில் யாத்திரை தடைப் படாமல் நடந்து பூர்த்தி யடைந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை மகாத்மாவுக்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் காந்தி மகாத்மாவின் அந்த நம்பிக்கை நிறைவேறவில்லை.

யாத்திரையைப் பூர்த்தி செய்யும்படி விட்டுவிட்டால் தங்க ளுடைய மதிப்பு ரொம்பவும் குறைந்துவிடும் என்று அரசாங்கத் தார் கருதினர்கள். இரண்டு தடவை காந்திஜியைக் கைது செய்ததினால் மற்ற இந்தியர்கள் பீதி அடைந்து சிதறிப்போய் விடவில்லை என்பதையும் கண்டுகொண்டார்கள். இந்தியர்கள்

எங்கேயாவது பலாத்காரத்தைக் கையாண்டிருந்தால் அதை ஒரு வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு கடும் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கலாம். இந்தியர்கள் அமைதியாக யாத்திரை செய்தது சர்க்காருக்குப் பெருந்தொல்லை அளித்தது. ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் இதை வெளிப்படையாகவே சொன்னார்.

கடைசியாக ஏதேனும் கடுமையான நடவடிக்கை எடுத்து யாத்திரையைத் தடுத்தே தீரவேண்டும் என்று தளபதி ஸ்மட்ஸ் முடிவு செய்தார்.

மகாத்மா காந்தி அந்த யாத்திரையின்போது மூன்றாவது தடவையாகக் கைது செய்யப்பட்டார். முதலில் ஹெயிடல் பர்க் என்னும் இடத்துக்கு அவரைக் கொண்டுபோனார்கள். அந்த ஊர் மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடமும் காந்திஜி முன் தடவைகளில் கேட்டதுபோல் ஜாமீனில் விடும்படி கேட்டார். ஆனால் இந்தத் தடவை அவருடைய கோரிக்கை மறுக்கப் பட்டது. அவரை ஜாமீனில் விடத் தமக்கு அதிகாரம் இல்லை என்றும் சர்க்கார் அநுமதி வேண்டும் என்றும் சொல்லிவிட்டார். நேட்டாலில் உள்ள டண்டி என்னுமிடத்திலிருந்து இந்த மூன்றாவது வாரண்டு வந்திருந்தது. ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளை ஒப்பந்தத்தை மீறும்படி தூண்டியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தது. எனவே, காந்திஜியை அன்றைக்கே ரயிலில் ஏற்றி டண்டிக்குக் கொண்டுபோனார்கள்.

விசாரணை சட்டபட்டென்று முடிந்தது. மகாத்மாவுக்கு ஒன்பது மாதம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. பிறகு இன்னொரு வழக்கு விசாரணைக்காக வோக்ஸ்ரஸ்ட் கோர்ட்டுக்கு மகாத்மாவை அழைத்துச் சென்றார்கள். இங்கே மகாத்மாவுடன் மிஸ்டர் காலன்பாக், மிஸ்டர் போலக் ஆகியவர்களும் விசாரிக்கப் பட்டார்கள். மூவருக்கும் தலைக்கு மூன்று மாதம் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. சில காலம் வோக்ஸ்ரஸ்ட் சிறைச்சாலையில் மூன்று பேரும் சந்தோஷமாயிருந்தார்கள். இன்னும் சில சத்தியாக்கிரஹத் தலைவர்களும் இதே சிறைக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். இப்படிக் காந்திஜி

யையும் மற்றவர்களையும் அதிக காலம் ஒரே சிறையில் விட்டு வைக்க சர்க்கார் விரும்பவில்லை. காந்தி மகானைத் தனிமைப் படுத்தி புளோம்பாண்டீன் என்னும் இடத்திலிருந்த சிறைக்குக் கொண்டுபோனார்கள். இங்கே காந்திஜியைத் தவிர வேறு இந்தியக் கைதி யாரும் இல்லை. மற்றவர்கள் எல்லாரும் ஐரோப்பியர்களும் நீக்ரோவர்களுந்தான். இந்தக் கடும் சிறையில் காந்திஜி தனி அறையில் பூட்டி வைக்கப்பட்டார். இன்னும் எத்தனையோ அசௌகரியங்கள் இந்தச் சிறை வாசத்தில் அவருக்கு நேரிட்டன. அவற்றை யெல்லாம் மகாத்மா சிறிதும் பொருட்படுத்தவில்லை. "சத்தியமே ஜயம்" என்ற பூரண நம்பிக்கையுடன் தனிச் சிறையில் காலங்கழித்தார்.

காந்திஜியைக் கைது செய்ததற்கு மறுநாள் பெரும் போலீஸ் படையினர் வந்து இந்திய சத்தியாக்கிரஹ யாத்திரீகர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். எல்லாரையும் கைது செய்திருப்பதாகச் சொல்லி ரயிலில் ஏற்றி நேட்டாலுக்குக் கொண்டு போனார்கள். வழிப் பிரயாணத்தில் அவர்களுக்கு உணவு அளிக்கக்கூட ஏற்பாடு செய்யவில்லை.

அவ்வளவு இந்தியர்களையும் சிறையில் அடைத்து உணவு அளிப்பதென்பது கஷ்டமான காரியம் அல்லவா? இதற்காக ஒரு கேவலமான யுக்தியைக் கையாண்டார்கள். அவ்வளவு பேரையும் நியூகாலில் பட்டணத்துக்குக் கொண்டுபோனார்கள். அங்கே நிலக்கரிச் சுரங்கங்களைச் சுற்றி இரும்பு வேலி எடுத்து, "இது தான் சிறைச்சாலை!" என்று சொன்னார்கள். கடுங்காவல் கைதிகள் வேலை செய்யவேண்டும் அல்லவா? "முன்னே ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளாகச் செய்து கொண்டிருந்த அதே வேலையைக் கைதிகளாகச் செய்யுங்கள்!" என்றார்கள்.

இது அநியாயம் என்று கருதிய இந்தியத் தொழிலாளிகள் கண்டிப்பாக வேலை செய்ய மறுத்து விட்டார்கள். இதன் பலனாக அவர்கள் சவுக்கடி முதலிய பல கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக நேர்ந்தது. எல்லாக் கொடுமைகளையும் தொழிலாளிகள்

பொறுமையுடன் சகித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனாலும் சுரங்கங்களில் வேலை செய்ய அவர்கள் இணங்கவில்லை.

இந்த அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும் பற்றி ஸ்ரீ கோகலேக்குத் தந்திச் செய்திகள் போய்க்கொண்டிருந்தன. ஸ்ரீ கோகலேயின் உடல்நலம் அப்போது குன்றியிருந்தும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவர் பெருங்கிளர்ச்சி நடத்தினர். இதனால் இந்தியா தேசமெங்கும் கொதிப்பு ஏற்பட்டது. அச்சமயம் இந்தியாவில் வைஸ்ராய் பதவி வகித்த லார்ட் ஹார்டிஞ்சு நல்ல மனிதர். தென்னப்பிரிக்காவில் இந்தியர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதிகளையும் கொடுமைகளையும் பற்றி லார்ட் ஹார்டிஞ்சு பகிரங்கமாகக் கண்டித்துப் பேசினர். இதைக் குறித்து இங்கிலாந்தில் அவர் கண்டனத்துக்கு உள்ளானார். அதை அவர் பொருட்படுத்தாமல் மேலும் உறுதியாகப் பேசினர். தென்னப்பிரிக்கா சர்க்காரைக் கண்டித்ததோடல்லாமல், இந்தியர்களின் சத்தியாக்கிரஹ இயக்கத்தைப் பலமாக ஆதரித்துப் பிரசங்கமும் செய்தார். இதனால் விளைந்த பலன் என்ன வென்பதை அடுத்த அத்தியாயத்தில் பார்க்கலாம்.

நியூகாஸில் சுரங்கங்களில் வேலை செய்த இந்தியத் தொழிலாளிகள் மொத்தம் ஆறுயிரம் பேர் இருக்கலாம். ஆனால் தென்னப்பிரிக்கா முழுவதிலும் அறுபதினாயிரம் இந்தியத் தொழிலாளிகள் வேலை செய்து வந்தனர். அவர்களில் பெரும்பாலோர் கடற்கரை ஓரத்தில் வேலை செய்து வந்தவர்கள். நியூகாஸில் தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தம் செய்ததிலிருந்து நடந்த சம்பவங்கள் எல்லா இடங்களுக்கும் பரவின. இதன் காரணமாக ஆங்காங்கே ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் திடீர் திடீரென்று வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அப்போது தென்னப்பிரிக்கா சர்க்காரின் அடக்குமுறை மிகவும் கொடுமையாயிற்று. குதிரைப் போலீஸார் தொழிலாளிகளைத் துரத்தித் துரத்தி அவர்கள் வேலை செய்யும் இடத்தில் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். பலவந்தப்படுத்தி வேலை வாங்கினர்கள். எங்கேயாவது ஒரு சிறு கலவரம் ஏற்பட்டாலும் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் சர்வ

சாதாரணமாக நடந்தது. பலர் இறந்தார்கள்; பலர் காய மடைந்தார்கள். மேலும் மேலும் அடக்கு முறை வலுத்தது. விவரிக்க முடியாத கொடுமைகளைச் சர்க்கார் கையாண்டனர். அவ்வளவையும் இந்தியத் தொழிலாளிகள் தாங்கிக்கொண்டு உறுதியைக் கைவிடா திருந்தார்கள். இத்தகைய மிகக் கடு மையான அக்கினி பரீட்சையில் இந்தியர்கள் தேறிய பிறகு போராட்டத்தின் இறுதிக் காலமும் நெருங்கி வந்தது.

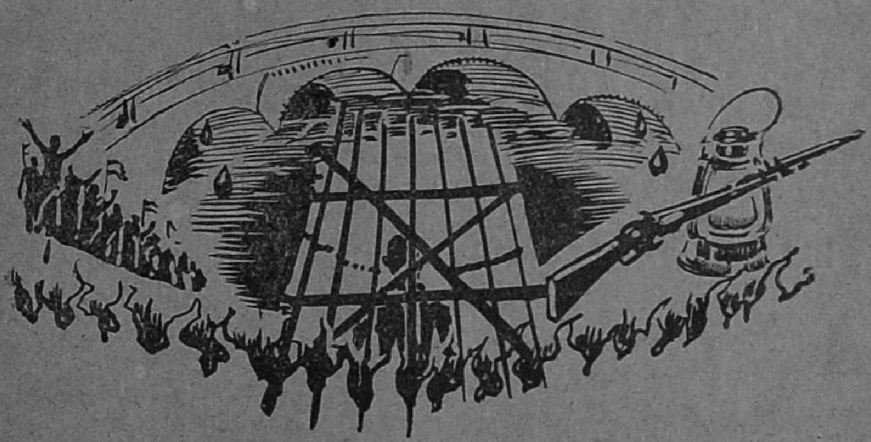

65. சத்தியமே ஜயம்

ஸ்ரீமதி கஸ்தூரிபாய் முதலிய ஸ்திரீ சத்தியாக்கிரஹிகள் 1913-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் 23-ந் தேதி சிறைத் தண்டனை விதிக்கப் பட்டார்கள். அதிலிருந்து மூன்று மாத காலம் தென்னப்பிரிக்கா சத்தியாக்கிரஹ இயக்கம் தீவிரமாக நடைபெற்றது. ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளிகள் சட்ட மறுப்புச் செய்து அளவற்ற கஷ்ட நஷ்டங்களை அநுபவித் தார்கள். இயக்கத்தின் தலைவர்கள் அனைவரும் சிறை புகுந் தார்கள். ஆயினும் இயக்கத்தின் வேகம் குன்றவில்லை; கொந் தளிப்பு அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. இந்தியாவில் ஸ்ரீ கோகலேயின் முயற்சியினல் பெருங் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தது: இந்தியாவின் பிரிட்டிஷ் வைஸ்ராய் ஹார்டிஞ்ச் தென்னப் பிரிக்கா சர்க்காரின் செயலைப் பகிரங்கமாகக் கண்டனம் செய்தார். உலகம் தென்னப்பிரிக்காவில் நடந்த அதிசயமான போராட்டத்தைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தது.

"சத்தியமே ஜயம்" என்னும் மகா வாக்கியத்தின் உண்மை உலகமறிய ஸ்தாபிக்கப்படும் காலம் வந்தது. தென்னப்பிரிக்கா மந்திரிகளின் பிடிவாதம் தளர்ந்தது. தளபதி ஸ்மட்ஸின் மனம் இளகியது. இந்தியர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியை நிவர்த்தி செய்தே ஆகவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். தம்முடைய அரசாங்கத்தின் மதிப்புக் குறையாமல் அதைச் செய்வதற்கு வழி என்ன என்று தேடினர்.

இந்த மாதிரியான சந்தர்ப்பங்களில், அதாவது சர்க்கார் பொதுஜனக் கிளர்ச்சிக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப் பந்தம் ஏற்படும் போதெல்லாம், ஒரு விசாரணைக் கமிஷனை நியமிப்பது அரசியல் துறையில் அனுசரிக்கப்படும் உபாய மாகும். அதே உபாயத்தைத் தளபதி ஸ்மட்ஸ் இப்போது கடைப்பிடித்தார்.

இந்தியர்களுடைய குறைகளைப் பற்றி விசாரித்துத் தக்க சிபார்சுகளைச் செய்வதற்காக மூன்று பேர் அடங்கிய ஒரு கமிஷனை நியமனம் செய்தார்.

இந்தக் கமிஷனின் முதல் கூட்டத்தில், "விசாரணை சரியான முறையில் நடைபெறுவதற்காகக் காந்தி, காலன்பாக், போலக் இந்த மூவரையும் நிபந்தனை யின்றி விடுதலை செய்ய வேண்டும்" என்று சிபார்சு செய்யப்பட்டது. அதன்படியே 1913-ம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 18உ காந்திஜியும் அவருடைய துணை வர்கள் இருவரும் விடுதலையானார்கள்.

காந்திஜி சிறையிலிருந்து வெளி வந்ததும் கமிஷன் நிய மனத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டார். நண்பர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்தார். இரண்டு நிபந்தனைகள் பூர்த்தியானால் தான் மேற்படி கமிஷனுடன் இந்தியர்கள் ஒத்துழைக்க முடியும் என்று தீர்மானித்தார். அதாவது, (1) கமிஷனில் இந்தியர்களின் சார்பாக ஒரு அங்கத்தினராவது சேர்க்கப்பட வேண்டும்; (2) சிறையில் உள்ள சத்தியாக்கிரஹிகள் எல்லாரையும் விடுதலை செய்ய வேண்டும். இந்த இரண்டு நிபந்தனைகளையும் குறிப் பிட்டுத் தளபதி ஸ்மட்ஸுக்குக் கடிதம் எழுதினர்.

இதற்கிடையில், தென்னப்பிரிக்காவில் நடந்த சத்தியாக் கிரஹ இயக்கத்தைக் கவனிப்பதற்காகவும் உதவி செய்வதற் காகவும் இரண்டு உத்தம புருஷர்கள் இந்தியாவிலிருந்து வந் திருந்தார்கள். ஒருவர் தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ்; இன்னொருவர் அவருடைய ஆத்ம சிநேகிதர் பியர்ஸன். இருவரும் ஐரோப் பியர்கள்தான்; ஆனால் இந்தியாவிடத்திலும் இந்தியர்களிடத்தி லும் அன்பு கொண்டவர்கள். தென்னப்பிரிக்காவில் நடந்த இயக்கத்தைப் பற்றி காந்திஜியின் ஐரோப்பிய நண்பர் மிஸ்டர் வெஸ்ட் அவ்வப்போது ஸ்ரீ கோகலேக்குத் தகவல் தெரிவித்து வந்தார். இந்தத் தொண்டு செய்வதற்காகவே காந்திஜியின் விருப்பத்தின்படி அவர் போராட்டத்தில் சேராமலிருந்தார். ஆனால் தென்னப்பிரிக்கா சர்க்கார் அவரைச் சும்மா விட்டிருக்க வில்லை. கைது செய்து சிறைக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். இந்தச்

செய்தி அறிந்ததும் ஸ்ரீ கோகலே மேற்கூறிய இருவரையும் தென்னப்பிரிக்காவுக்கு அனுப்பிவைத்தார். அவர்கள் வந்து சேர்ந்தபோது காந்திஜி சிறையிலிருந்து விடுதலை அடைந்து விட்டபடியால் டர்பனுக்குச் சென்று அவர்களை நேரில் வரவேற்றார்.

இந்த நண்பர்கள் வந்து சேர்ந்த இரண்டு நாளைக் கெல்லாம் தளபதி ஸ்மட்ஸின் பதில் வந்தது. கமிஷனில் புதிய அங்கத்தினர் யாரையும் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாது என்றும், சர்க்கார் தங்களுடைய கொள்கையின்படி விசாரணைக் கமிஷன் நியமித்திருக்கிறார்களே யல்லாமல் எந்தக் கட்சியையும் திருப்தி செய்வதற்காக நியமிக்கவில்லை யென்றும் பதிலில் கண்டிருந்தது.

எனவே 1914ஐ ஜனவரி 1உ மறுபடியும் டர்பனிலிருந்து காந்திஜியும் அவருடைய சகாக்களும் சட்ட மறுப்பு யாத்திரை தொடங்க வேண்டும் என்று தீர்மானமாயிற்று.

இவ்விதம் தீர்மானித்த பிறகு காந்திஜி தளபதி ஸ்மட்ஸுக்கு இன்னொரு கடிதம் எழுதினார். கடிதம் எழுதுவதற்குக் காரணமா யமைந்தது ஸ்மட்ஸின் பதிலில் காணப்பட்ட ஒரு வாக்கியம். "பாரபட்சமில்லாத கமிஷனை நாங்கள் நியமித்திருக்கிறோம். கமிஷன் நியமனத்தில் இந்தியர்களைக் கலந்து கொள்ளவில்லை யென்றால், தோட்ட முதலாளிகளையும் சுரங்க முதலாளிகளையும் கூடக் கலந்து கொள்ளவில்லை" என்று ஸ்மட்ஸ் எழுதி யிருந்தார். காந்திஜி இதைக் குறிப்பிட்டு, "இந்தியர்களுக்கு நியாயம் செய்வது சர்க்காரின் நோக்கமா யிருந்தால் தங்களை நேரில் கண்டு சில உண்மைகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்" என்று எழுதினார்.

அவ்வாறே காந்திஜியை நேரில் பார்க்கச் சம்மதிப்பதாக தளபதி ஸ்மட்ஸிட மிருந்து பதில் வந்தது. எனவே, அந்தப் பேட்டி முடியும் வரையில் டர்பனிலிருந்து யாத்திரை கிளம்புவதை ஒத்தி வைப்பதென்று தீர்மானம் ஆயிற்று.

இதற்கிடையில் இந்தியாவிலிருந்து ஸ்ரீ கோகலே காந்தி ஜிக்கு ஒரு நீண்ட தந்திச் செய்தி அனுப்பினர். மறுபடியும் சட்டமறுப்பு யாத்திரை ஆரம்பிப்பது உசிதமல்லவென்றும் லார்ட் ஹார்டிஞ்சும் தாமும் செய்து வரும் முயற்சிகளுக்கு அதனல் குந்தகம் ஏற்படும் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மகாத்மா இதற்குப் பதில் தந்தி அனுப்பினர் :—" தங்களுக்கு மன வருத்தம் அளிக்கச் சிறிதும் விரும்பவில்லை. ஆனல் ஆயிரக் கணக்கான இந்தியர்கள் ஆண்டவன் சாட்சியாக எடுத்துக் கொண்ட சபதத்தின் அடிப்படையில் சத்தியாக்கிரஹ இயக்கம் நடைபெறுகிறது. அந்தச் சபதத்தைக் கை விடுவது சரி யாகுமா ? ஆகையால் இயக்கத்துக்குத் தங்களுடைய ஆசியை யும் ஆதரவையும் கோருகிறோம். "

இந்தத் தந்தியினல் ஸ்ரீ கோகலேயின் உடல் நிலை பாதகம் அடைந்தது. ஆயினும் அவருடைய உற்சாகம் குறையவில்லை. காந்திஜியையும் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களையும் அவர் கைவிடத் தீர்மானிக்கவும் இல்லை. முன்னைக் காட்டிலும் அதிக ஊக்கத்துடன் காந்திஜியின் கட்சியை ஆதரித்து நின்றார்.

•

இந்தச் சமயத்தில் தென்னப்பிரிக்கா ரயில்வேக்களின் ஐரோப்பிய ஊழியர்கள் பெரும் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். இதனல் தென்னப்பிரிக்கா சர்க்கார் பெரும் கஷ்டத்துக்கு ஆளானர்கள். சர்க்கார் கஷ்டத்துக்கு ஆளாயிருக்கும் சமயத் தில் இந்தியர்கள் சட்ட மறுப்பு யாத்திரை தொடங்கிவிட வேண்டும் என்று சிலர் சொன்னர்கள். காந்திஜி இதற்கு உடன்படவில்லை. வேலை நிறுத்தம் சம்பந்தமான சர்க்காரின் கஷ்டம் தீர்ந்த பிறகுதான் இந்தியர்கள் சத்தியாக்கிரஹம் ஆரம் பிக்க வேண்டும் என்றும், எதிராளிகளின் கஷ்டத்தைப் பயன் படுத்திக் கொள்வது சத்தியாக்கிரஹம் அல்ல வென்றும் கூறி விட்டார்.

இந்த முடிவு இங்கிலாந்தில் நல்ல பயனே அளித்தது. இந்தியர்களுடைய பெருந்தன்மையைப் பாராட்டி லார்ட் ஆம்த்தில் வாழ்த்துத் தந்தி கொடுத்தார்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் காந்திஜி தளபதி ஸ்மட்ஸைப் பேட்டி காண்பதற்குப் பிரிடோரியா சென்றார். அவருடன் ஸ்ரீ ஆண்ட்ரூஸும் போனார்.

இந்தத் தடவை ஜெனரல் ஸ்மட்ஸ் முன்னெல்லாம் அகம்பாவமாய் நடந்து கொண்டதுபோல் நடந்து கொள்ளவில்லை. சமரச தோரணையில் பேசினார். அவர் காந்திஜியிடம் கூறியதாவது :—"கமிஷனில் புதிதாக அங்கத்தினரைச் சேர்த்துக் கொள்வது முடியாத காரியம். அவ்விதம் செய்தால் அரசாங்கத்தின் கௌரவத்துக்கு ஹானி ஏற்படும். அப்படி ஏற்பட்டால் நான் செய்ய விரும்புகிற சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முடியாமற் போய்விடும். கமிஷனைப்பற்றி உங்களுக்கு என்ன கவலை? அரசாங்கம் உங்களுடைய கோரிக்கைகளை ஒப்புக் கொள்ளத் தீர்மானித்துவிட்டது. அதற்குக் கமிஷனுடைய சிபார்சுகள் தேவை. இப்போது கமிஷனில் அங்கத்தினராயிருப்பவர்கள் இந்தியர்களுக்கு விரோதமானவர்கள் என்று பெயர் பெற்றவர்கள். அவர்களே மூன்று பவுன் தலைவரியை எடுக்க வேண்டும் என்று சிபார்சு செய்துவிட்டால் அரசாங்கத்தின் பளுக் குறைந்துவிடும். உத்தேசித்திருக்கும் காரியங்களைச் சுலபமாகச் செய்துவிடலாம். உங்களுடைய நிலைமையையும் நான் அறிந்திருக்கிறேன். இந்தக் கமிஷன் முன்னிலையில் நீங்கள் சாட்சியம் விட விரும்பவில்லையென்றால், விடவேண்டிய தில்லை. ஆனால் எதிர்ப் பிரசாரம் செய்யாமலிருங்கள்; சத்தியாக்கிரஹத்தை நிறுத்திவையுங்கள். இதனால் உங்களுடைய நோக்கம் நிறைவேறுவதற்கு அநுகூலம் ஏற்படும்!"

தளபதி ஸ்மட்ஸ் இவ்வாறு சமரசமாகப் பேசினார். அத்துடன் சர்க்காரின் நோக்கம் இன்னதென்பதையும் தெரியப்படுத்திவிட்டார். இதற்குமேல் போராட்டத்தை நடத்துவதில் அர்த்தமில்லை. காரியம் ஆகவேண்டியதுதான் முக்கியம். கமி

ஷன் அமைப்பு எப்படி யிருந்தால் என்ன? கமிஷன் முன்பு சாட்சியம் விடவேண்டியதுதான் என்ன முக்கியம்?

சாட்சியம் விடாவிட்டால் ஒரு காரியத்துக்குக் குந்தகம் ஏற்படும். வேலை நிறுத்தம் செய்த தொழிலாளிகளைப் போலீ ஸாரும் இராணுவத்தாரும் கொடுமையாக நடத்தினர்கள் என்று இந்தியத் தலைவர்கள் புகார் செய்திருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி விசாரிக்கவும் கமிஷனுக்கு அதிகாரம் தரப்பட்டிருந்தது. சாட்சி யம் விடாமற் போனால் மேற்படி கொடுமைகளை நிரூபிக்க முடி யாமற் போய்விடும். ஆனால் இதை ஒரு முக்கிய விஷயமாகக் காந்திஜி கருதவில்லை. முதலாவது, போலீஸ் கொடுமைகளைப் பற்றிச் சாட்சியம் தயாரித்து நிரூபிப்பது மிகவும் கடினமான காரியம். அந்த மாதிரி நிரூபித்துப் பழிக்குப் பழி வாங்குவது சத்தியாக்கிரஹ தர்மமும் அல்ல. சத்தியாக்கிரஹிகள் கஷ்டப் படுவதென்றே கங்கணம் கட்டிக்கொண்டவர்கள். அதைப் பற்றி இப்போது புகார் சொல்லுவதில் என்ன லாபம்?—புகார் சொல்லாம லிருந்தால் காரியசித்திக்கு அதிக அநுகூலம் ஏற் படும்; இதை யெல்லாம் காந்திஜி யோசித்து, கமிஷன் விசா ரணையில் கலந்துகொள்வது மில்லை, விசாரணை முடிவு வெளியா கும் வரையில் சத்தியாக்கிரஹம் தொடங்குவது மில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

மறுபடியும் சில முறை ஸ்மட்ஸும் காந்திஜியும் சந்தித்துப் பேசினர்கள். சந்திப்புகளின் முடிவில் காந்திஜி பின்னல் தக ராறு ஏற்படுவதற்கு இடமில்லாமல் செய்யும் பொருட்டு தள பதி ஸ்மட்ஸுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினர். அந்தக் கடிதத்தின் சாராம்சம் பின் வருமாறு:—

"இப்போது அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கமிஷன் முன்னிலை யில் சாட்சியம் விடுவதற்கு இந்தியர்களின் மனச்சாட்சியைப் பொறுத்த காரணங்கள் தடை செய்கின்றன. ஆனால் இந்தி யர்களுடன் கலந்தாலோசிப்பது என்ற கொள்கையைத் தாங் கள் ஒப்புக்கொண் டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் கமிட்டியின் சிபார்சுகளும் அவற்றின்பேரில் சர்க்காரின் முடிவுகளும் வெளி

யாகும் வரையில் சத்தியாக்கிரஹத்தை நிறுத்திவைக்கவும், கமி ஷனுக்கு எதிரான பிரசாரம் செய்யாம லிருக்கவும் இந்தியர் களுக்கு யோசனை சொல்லத் தயாரா யிருக்கிறேன்.

சத்தியாக்கிரஹத்தை நாங்கள் நிறுத்தி வைக்கிறபடியால் சிறையிலுள்ள சத்தியாக்கிரஹிகளைச் சர்க்கார் விடுதலை செய்ய வேண்டு மென்று கோருகிறேன்.

இந்தியர்கள் எந்தெந்தத் துறைகளில் நியாயம் வேண்டு மென்று கோருகிறார்கள் என்பதை இங்கே வரிசைப்படுத்தித் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன் :

(1) மூன்று பவுன் தலைவரியை எடுத்துவிட வேண்டும்.

(2) ஹிந்து மத வழக்கப்படியும், இஸ்லாமிய மத வழக்கப் படியும் நடந்த கலியாணங்களைச் சட்ட பூர்வமாக அங்கீகரித்து அமுல் செய்ய வேண்டும்.

(3) படித்த இந்தியர்கள் சம்பந்தமான தடைகள் நீக்கப் பட வேண்டும்.

(4) ஒரு மாகாணத்தில் இந்தியர்களுக்குள்ள உரிமைகள் மற்ற மாகாணங்களிலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

(5) இந்தியர்களைப் பாதிக்கும் சட்டங்கள் நியாயமாகவும் மாமூல் உரிமைகளுக்குக் குந்தக மில்லாமலும் அமுல் நடத்தப் பட வேண்டும்.

மேலே கண்ட கோரிக்கைகளைத் தாங்கள் அநுகூலமாகக் கவனிப்பதாயிருந்தால் இந்தக் கடிதத்தின் ஆரம்பத்தில் கூறிய படி இந்தியர்களுக்கு நான் யோசனை சொல்லக் கூடும்.”

காந்திஜி எழுதிய மேற்படி கடிதத்துக்குத் தளபதி ஸ்மட்ஸ் எழுதிய பதிலின் சாராம்சம் வருமாறு :—

“ கமிஷன் முன்னல் நீங்கள் சாட்சியம் விட முடியாதது பற்றி வருந்துகிறேன். பழைய புண்களைக் கிளறவேண்டாம் என்கிற தங்களுடைய நோக்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன். உங்க

ளுடைய கடிதம் வருவதற்கு முன்பே எல்லாச் சத்தியாக்கிர ஹக் கைதிகளையும் விடுதலை செய்யச் சர்க்கார் உத்தரவு பிறப் பித்தாகி விட்டது. நீங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கும் கோரிக்கை களைப் பொறுத்தவரையில் விசாரணைக் கமிஷனுடைய சிபார்சு களைப் பார்த்து சர்க்கார் தக்க நடவடிக்கை எடுப்பார்கள்.''

மேற்கண்ட இரண்டு கடிதங்களும் **ஸ்மட்ஸ்-காந்தி ஒப் பந்தம்** என்று தென்னப்பிரிக்கா சரித்திரத்தில் பிரசித்தி பெற் றன. ஏன், உலக சரித்திரத்திலேயே பிரசித்தி பெற்றன என் றும் சொல்லலாம். சர்வாதிகாரமும் இராணுவ பலமும் படைத்த ஒரு சர்க்காரை நிராயுதபாணிகளான மக்கள் பலாத் காரத்தைக் கையாளாமல் அஹிம்சை முறையினால் எதிர்த்துப் போராடிச் சமரசத்துக்கு இணங்கும்படி செய்தது உலக சரித் திரத்திலேயே ஓர் அற்புதம் அல்லவா?

காந்திஜி இத்தகைய சமரசம் செய்து கொண்டது பற்றி அவர் பேரில் சிலர் புகார் சொல்லாமல் விடவில்லை. 1908-ம் வருஷத்தில் இதேமாதிரி, தளபதி ஸ்மட்ஸின் பேச்சை நம்பி மோசம் போனதை எடுத்துக் காட்டினார்கள். மறுபடியும் அதே கதிதான் நேரிடும் என்றார்கள். இப்போது சத்தியாக் கிரஹத்தை நிறுத்தினால் மறுபடி இயக்கத்தை ஆரம்பிக்கவே முடியாது என்று எச்சரித்தார்கள்.

இதற்கெல்லாம் தக்க சமாதானம் காந்தி மகான் கூறி னார். எதிராளிகளிடம் நம்பிக்கை வைப்பது சத்தியாக்கிரஹ தர் மத்தின் அடிப்படை என்று சுட்டிக் காட்டினார். எத்தனை தடவை ஏமாந்தாலும் மறுபடி நம்பியே தீரவேண்டும் என்று சொன்னார். மேலும் இந்தத் தடவை சமரசப் பேச்சுகளின் போது ஸ்ரீ சி. எப். ஆண்ட்ரூஸ் கூட இருந்திருப்பதாலும், இந் திய சர்க்காரின் சார்பாக வந்திருக்கும் ஸர் பெஞ்சமின் ராபர்ட் ஸன் நிலைமையைக் கவனித்து வருவதாலும், மோசம் போக இடமில்லை என்றும் தைரியம் கூறினார். கடைசியாக இந்தியர்

கள் அனைவரும் காந்தி மகாத்மாவின் யோசனைகளை ஏகோபித்து ஒப்புக் கொண்டார்.

கமிஷனுடைய சிபார்சுகள் வெகு சீக்கிரத்தில் வெளியாகி விட்டன. எதிர்பார்த்ததுபோல் அவை இந்தியர்களுக்குச் சாதகமாகவே இருந்தன. மூன்று பவுன் தலைவரியை எடுக்க வேண்டும் என்றும் இந்தியர்களின் கலியாணங்களை அங்கீகரிக்கச் சட்டம் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறியதுடன், இந்தியர்களுக்குச் சாதகமான இன்னும் சில சில்லறைச் சிபார்சுகளும் செய்திருந்தார்கள். ஸ்மட்ஸ் கூறியது உண்மையாயிற்று. மேற்படி சிபார்சுகளை யொட்டிப் பார்லிமெண்டில் சட்டங்கள் சீக்கிரத்தில் நிறைவேற்றப்படும் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இந்தச் செய்தியைத் தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீ ஆண்ட்ரூஸ் இங்கிலாந்துக்கும் ஸர் பெஞ்சமின் ராபர்ட்ஸன் இந்தியாவுக்கும் பிரயாணமானார்கள்.

கமிஷன் அறிக்கை வெளியான சில தினங்களில் **இந்தியர் குறை நிவாரண மசோதா** என்ற பெயருடன் சர்க்கார் மசோதா அரசாங்க கெஜட்டில் பிரசுரமாயிற்று. அதில் ஒன்பது பிரிவுகள் இருந்தன. ஒரு பிரிவின் மூலம் மாஜி ஒப்பந்தத் தொழிலாளரின்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த மூன்று பவுன் தலைவரி நீக்கப்பட்டது. மற்றொரு பிரிவின் மூலம் ஹிந்து - முஸ்லிம் மத சம்பிரதாயப்படி செய்த கலியாணங்கள் சட்டபூர்வமானவை என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. நேட்டாலில் ஒரு தடவை கொடுக்கப்பட்ட சர்ட்டிபிகேட் தென்னப்பிரிக்கா முழுவதிலும் செல்லும் என்று அங்கீகரிக்கப் பட்டது. மாகாணத்துக்கு மாகாணம் இந்தியர்கள் செல்வதில் உள்ள தடைகள் நீக்கப் பட்டன.

தென்னப்பிரிக்கா பார்லிமெண்டில் மசோதா விவாதத்துக்கு வந்தபோது காந்தி மகாத்மா கேப்டவுனுக்குச் சென்றிருந்தார். விவாதம் நல்ல முறையில் நடந்து, மசோதா வெற்றிகரமாக நிறைவேறியது.

இதற்குப் பிறகு தளபதி ஸ்மட்ஸ் காந்திஜிக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "இந்தியர் சம்பந்தமான சட்டங்களெல்லாம் தர்ம நியாயமாக அமுல் நடத்தப்படும்" என்று உறுதிகூறினர்.

இவ்விதமாக 1906-ம் ஆண்டில் ஆரம்பமான சத்தியாக்கிரஹப் போராட்டம் 1914-ம் ஆண்டில் மகத்தான வெற்றியுடன் முடிவடைந்தது. காந்திஜி ஸ்ரீ கோகலேக்கு வாக்குக் கொடுத்திருந்தபடி தாய்நாட்டின் தொண்டில் ஈடுபடுவதற்காக இந்தியாவுக்குப் பிரயாணப்படத் தீர்மானித்தார். இருபது வருஷ காலம் வசித்து, இன்ப துன்பங்களை அநுபவித்து, வாழ்க்கை இலட்சியத்தைக் கண்டு, பெரும்போர் நடத்தி வெற்றி பெற்ற நாட்டிலிருந்து புறப்படுவது எளிதாக இல்லை. அத்தனை நாளும் கலந்து பழகிச் சிநேகங் கொண்டிருந்த நண்பர்களிடமிருந்து பிரிவதும் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. ஆயினும் காந்திஜி மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு, 1914ஆம் ஜூலை 18ஆ தென்னப்பிரிக்கா இந்தியரிடம் முடிவாக விடை பெற்றுக்கொண்டு பிரயாணமானார்.

அச்சமயம் ஸ்ரீ கோகலே இங்கிலாந்தில் இருந்தார். அவருடைய விருப்பத்தின்படி இங்கிலாந்து சென்று அவரைப் பார்த்துவிட்டு இந்தியா போகலாம் என்று எண்ணி இங்கிலாந்து சென்ற கப்பலில் மகாத்மா ஏறினர்.

காந்தி மகாத்மா தென்னப்பிரிக்காவில் நடத்திய மகத்தான சத்தியப்போரின் சரித்திரம் இத்துடன் முடிவடைகிறது. இதைப் படிக்கும்போது நமக்குத் தற்சமயம் தென்னப்பிரிக்காவிலுள்ள இந்தியரின் நிலைமை ஞாபகம் வராமல் இராது. "இன்னும் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டுதானே இருக்கின்றார்கள்? அவர்களுடைய துயரங்கள் தீர்ந்த பாடாக இல்லையே?" என்று தோன்றும்.

ஆனல் ஒரு வித்தியாசத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் கஷ்டம் வேறு, இப்போதுள்ள கஷ்டங்கள் வேறு.

அன்றைய நிலைமையில் மகாத்மா காந்தி போராட்டம் நடத்தி வெற்றி அடைந்திராவிடில், இப்போது தென்னப்பிரிக்காவில் இந்தியர்களே இருந்திருக்க மாட்டார்கள். மூன்று பவுன் தலைவரி, கலியாண ரத்துத் தீர்ப்பு, கட்டாயப் பதிவுச் சட்டம் முதலியவற்றின் கொடுமையினால் இந்தியர்கள் ஒன்று இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்திருப்பார்கள்; அல்லது அடியோடு தென்னப்பிரிக்காவில் அழிந்திருப்பார்கள்.

மகாத்மா தென்னப்பிரிக்காவை விட்டுப் புறப்பட்டு இப்போது முப்பத்தைந்து வருஷம் ஆகிறது. இந்த முப்பத்தைந்து வருஷத்தில் அங்கே இந்தியர்கள் வாழ்ந்து, தொழில் செய்து, பொருள் தேடி, பல்கிப் பெருகியிருக்கிறார்கள். இதன் காரணமாகவே ஐரோப்பியர்கள்—ஆப்பிரிக்கர்கள்—ஆகிய இரு சாராரின் பொறுமைக்கும், துவேஷத்துக்கும் ஆளாகியிருக்கிறார்கள். எனினும், எதிர்த்து நின்று போராடும் சக்தி இன்று தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களுக்கு இருக்கிறது. அந்த சக்தியை அவர்களுக்கு அளித்தது காந்தி மகாத்மாவும் அவருடைய சத்தியாக்கிரஹ இயக்கமுந்தான்.

காந்திஜியுடன் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட தளபதி ஸ்மட்ஸ் பிறகு தம் வாக்குறுதியிலிருந்து மாறவில்லை யென்பதை முக்கியமாகக் குறிப்பிடவேண்டும்.

இன்றைய தினம் நிறத்துவேஷ இனத்துவேஷ வெறி கொண்டு காரியம் செய்யும் டாக்டர் மலான் சர்க்காரை எதிர்ப்பவர்களில் தளபதி ஸ்மட்ஸ் முதன்மையாக இருக்கிறார். இதனால் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் கட்சிக்கு இன்று உலகமெங்கும் ஆதரவு ஏற்பட்டு வருகிறது. இதற்கு மூலகாரணம் காந்தி மகாத்மா நடத்திய மகத்தான போராட்டந்தான் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

இப்போதும் டாக்டர் மலான் சர்க்கார் இந்தியர்களைத் தென்னப்பிரிக்காவிலிருந்து துரத்திவிடும் நோக்கத்துடனேயே காரியம் செய்கிறார்கள். இதற்காகச் சட்ட பூர்வமான நிர்ப்பந்தங்களைக் கையாளுவதுடன் ஆப்பிரிக்காவின் சுதேசிகளையும்

இந்தியர்கள்மீது இளப்பி விட்டிருக்கிறார்கள். ஆனல் காந்திஜி காட்டிய சத்தியப் போர் முறையைத் தென்னப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் கையாண்டு, வெற்றி பெறலாம்.

தளபதி ஸ்மட்ஸை வென்ற ஆயுதத்தினல் டாக்டர் மலானையும் வெல்லலாம் என்பதில் சந்தேகம் என்ன ?

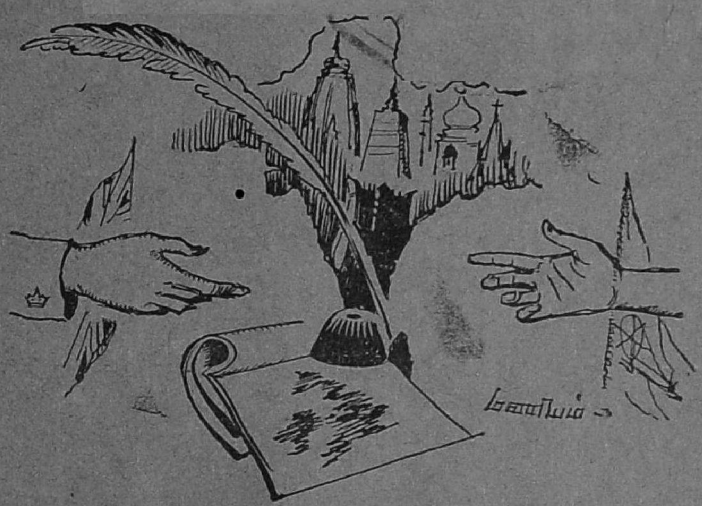

ஞானோதயா பிரஸ், 11, ஆண்டர்சன் தெரு, சென்னை-1.

எமது அடுத்த வெளியீடுகள்

'கல்கி'

எழுதிய சரித்திர காலத்தை

சித்தரிக்கும்

மகோன்னத நவீனங்கள்

பொன்னியின் -

- செல்வன்

- சிவகாமியின் சபதம் -

மயில்விழி மான்

முதலிய சிறு கதைகள்

மாந்தருக்குள் -

- ஒரு தெய்வம்

பாகம் 2